

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ДЕЛ БРАУН

БЕСТСЕЛЪР НА НЮ ЙОРК ТАЙМС!

ОЛОВНИЯ ВОЙНИК

БРЪЗ И ЕФИКАСЕН,
НЕГОВАТА НАМЕСА Е НЕОТРАЗИМА,
НО ЦЕНАТА НА УСПЕХА Е ВИСОКА!

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ДЕЛ БРАУН ОЛОВНИЯ ВОЙНИК

Превод: Георги Стоянов

chitanka.info

Жаждата за мъст ще направи от него човек — армия!

Една загадъчна фигура в дрехи от специално синтезирана тъкан, която може да става по-твърда и от стоманена броня, обикаля из околностите на Сакраменто, Калифорния, и издирва опасни престъпници. Това е *Оловният войник*.

Някои искат този отмъстител да бъде награден, други — убит. Където и да се появи, с бързата си и неотразима намеса той се справя с врага. Но цената на успеха е висока. Използвайки своята могъща технологична сила, Оловния войник се сблъсква с непредвидими последици. Решава ли проблема с престъпността неговата лична война, или е само част от него?

ПОСВЕЩЕНИЕ

Този роман е посветен на моята съпруга, довереница, най-добра приятелка и любима, Даяна, на нашия син Хънтър и на моя стар приятел Сабър.

Душата няма нито начало, нито край. Аз съм щастлив, че тези три души се докоснаха до моята.

Той е посветен също и на паметта на сержант Джордж Съливан от полицейския факултет на Университета в Невада-Рено, брутално убит при изпълнение на служебния си дълг през януари 1998 г., както и на всички мъже и жени, които носят полицейска значка и рискуват живота си, за да пазят нашето спокойствие. Благодаря ви за вашата служба.

БЛАГОДАРНОСТИ

Изказвам специални благодарности на моята съпруга, лейтенант от запаса в отдела за борба с наркотици към Полицейско управление Сакраменто, Даяна Джоелсън Браун, за поощрението, подкрепата и практическите съвети. Без нейното търпение, вдъхновение и опит тази книга нямаше да бъде написана. Нейна е заслугата за написването ѝ, но всички грешки в романа са мои.

Изказвам много благодарности и на Джон Кейн, експерт в отдела за борба с бедствия на Сакраментско полицейско управление; на лейтенант Лесли Браун, командир от отдела за наблюдение към Сакраментско окръжно шерифство; на детектив Дейвид Кроп, следовател в отдела за борба с наркотици и експерт в Сакраментско полицейско управление; и на офицер Вонда Уолкър и ефрейтор Пола Гау, Сакраментско полицейско управление, за оказаната ми техническа помощ.

Благодаря и на запасния офицер от Сакраментско полицейско управление и колега — пилот Бърт Соуса за помощта в описването и събирането на информация за престъпните моторизирани банди. Един източник на информация за тези банди беше книгата на Ивс Лавин „Ангели от ада: Към бездната“, написана благодарение на Бърт.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

Тази книга е роман. Всяко сходство с реални лица е чисто съвпадение. Героите са плод на авторско въображение. Макар че съм се стремял да бъда колкото се може по-достоверен, използването в разказа на действителни места и организации е само с цел повишаване на неговата автентичност. В никакъв случай не съм искал да изобразя, представя или опиша реални лица, организации, агенции или процедури.

Същото се отнася и за описанието на производството на метамфетамин. Наркотиците, техните странични продукти и съединенията, използвани в описаното тук производство, са смъртоносни. Не се опитвайте да повторите тези процеси!

Вашите мисли и мнения за този или който и да било от другите мои романи ще приема с благодарност! Моля, изпращайте коментарите си по електронна поща на адрес:

Readermail@Megafortress.com

или се обърнете към моята Web страница на Internet:

<http://www.Megafortress.com>

Поради големия брой съобщения, които получавам, отговорът ми може да се забави, но аз чета всички получени бележки. Благодаря!

Дел Браун, Лейк Тахо, Невада, САЩ

Извадки от пресата

РАЗСЛЕДВА СЕ УБИЙСТВО В БРОНИРАНА КОЛА

„Сан Франциско Екзаминър енд Асошиейтед прес“,
26/11/97

Сан Рамон, Калифорния. Оукландската полиция, при разследване на убийството на полицай в бронирана кола и изчезването на неговия колега с 300 000 долара, рано сутринта в четвъртък е провела обиск на мотел в Сакраменто и, според местната полиция, е открила стотици хиляди долари.

Когато в 3:30 ч. офицерите предявили писмена заповед за обиск на стаята в „Мотел 6“, на булевард „Ричардс“ и улица „Джибуум“ в центъра на Сакраменто, не намерили никого.

Полицейските власти издирват изчезналия полицай Томас Франклин Уилок, когото смятат за главен заподозрян в престъплението.

Оукландската полиция не направи изявления за обиска в мотела.

Следователите подозират, че фаталният изстрел и очевидната кражба са поредните доказателства за една тревожна нова тенденция: служителите от силите за сигурност да се поддават на изкушението за бързо забогатяване.

„Страхът, че лицето, на което разчитате да ви охранява може да ви отнеме живота е нещо ужасно“ — казва Дан Конъли, председател на „Индипендънт кар оперейтърс асосиейшън“. Това все повече потвърждава широко разпространеното мнение, че в този бизнес човек не може да вярва на никого...

ЧЕТИРИМА ЗАПОДОЗРЕНИ В ПРОИЗВОДСТВО НА ДРОГА В МОТЕЛ

„Лос Анжелис Таймс“, 15/11/97

Студио Сити, Калифорния. Полицейското управление на Лос Анджелис събщи в петък, че четирима души са арестувани. Заподозрени са в използване на мотелска стая за производство на метамфетамин. Полицията е намерила апаратура и достатъчно реактиви за производство на дрога на стойност десетки хиляди долари.

... Поради факта, че за производството на метамфетамин се използват токсични вещества службата за опасни материали към Полицейското управление на Лос Анджелис също откликна на съобщението. „Материалът е силно отровен, той прониква през стени и килими“ — заяви сержант Майкъл Линдър, един от участвалите в ареста полицаи.

... По-голямо производство на метамфетамин има в селските райони, където производителите могат да използват електрогенератори, а вредните изпарения бързо се разсейват. „Човек трябва да се чувства наистина недосегаем, за да произвежда дрога в града, защото миризмата е твърде силна“ — подчерта Линдър...

**ТРАФИКАНТИ НАЕМАТ ЧУЖДЕНЦИ И ГИ ПОДГОТВЯТ ЗА ВЪОРЪЖЕНА ОХРАНА,
СЪОБЩАВАТ ОТ ПОЛИЦИЯТА**

„Вашингтон поуст“, 30/10/97

Мексикански наркотрафикантски организации привличат чуждестранни наемници, с което повишават заплахата за американските служби за сигурност — съобщиха вчера представители на полицията.

... Организацията „Арелиано Фелис“ поддържа добре въоръжени и професионално обучени сили за охрана, които, по думите на мексиканските власти, напомнят на частна армия по своя характер.

... Авторитетни източници съобщават, че наемниците са предимно от Колумбия, Великобритания и Израел и се

използват главно като инструктори за работа с по-свършени експлозиви и бойна техника.

През 80-те години Меделинският кокаинов тръст в Колумбия е наел израелски наемници да обучават на работа с експлозиви неговата частна армия. Тогава съперничесият картел Каб е привлякъл около дузина британски и южноафрикански наемници да убият лидерите на Меделинската организация...

ЗАКОН СРЕЩУ МЕТАМФЕТАМИНА

„Сакраменто Бий“, 4/10/96

Вашингтон. Под непосредственото впечатление на проблема, обхванал Калифорния, в четвъртък президентът Клинтън одобри закон, с който се увеличават наказанията за производство на метамфетамин и се налагат нови ограничения върху химикалите, използвани за незаконното му синтезиране.

На церемонията по подписването, състояла се в Розовата градина на Белия дом, Клинтън каза, че новият закон ще служи като бариера срещу разрастването на проблема, обхванал сега главно Западното крайбрежие, в общонационална епидемия.

„Ние трябва да спрем метамфетамин преди той да се превърне в чумата на 90-те години“ — каза Клинтън. Този наркотик е станал причина броят на пациентите в заведенията за спешна медицинска помощ от района на Сакраменто да нарасне главоломно през последните години. „Законът ни дава възможност да сторим това“ — подчерта президентът.

Властите определиха метамфетамин като най-бързо нарастващата заплаха в страната...

ПРОЛОГ

*Портала, Калифорния
Септември 1997*

Хората от този бизнес наричат метода „сипвай и бягай“, защото се работи с един от най-опасните и експлозивни химически процеси, които някога са практикувани. Но Бени Готвача беше майстор на това опасно и тайнствено изкуство.

Той смесваше в голяма стъклена вана около осем килограма ефедрин — стрити на прах диетични хапчета, разтворени в хлороформ — с токсичното, корозионно химическо съединение — течен тионилхлорид. Комбинацията веднага произвеждаше силно отровен серен диоксид, корозионен хлороводород и вещество, наречено 1-фенил-1-хлоро-2-метиламинопропан или за по-кратко хлоропсевдоефедрин. Наричат метода „сипвай и бягай“, защото, дори на открито и на разстояние от петдесет метра, само специален защитен костюм, изцяло покриващ тялото, и кислородна маска, осигуряваща поток от въздух под налягане, може да предпази човек да не се задуши от изпаренията на серния диоксид или да не получи тежко изгаряне от разяждащата киселина. Бени никога не използваше подобни предпазни средства, затова за него оцеляването се превърна в тест за бързо бягане без дишане на разстояние най-малко половин футболно игрище. Той го изминаваше с покрито с кърпа лице, тъй като, ако хлороводородът влезеше в съприкосновение дори с най-малката влага в очите или ноздрите, тя мигновено се превръщаше в солна киселина, която за броени секунди би разяла очните му ябълки.

Ако издържи теста, той ще стане с няколко хиляди долара по-богат. Ако ли не, ще живее достатъчно дълго, за да усети кръвта в гърлото си, докато дробовете му изгарят подобно на лист хартия хвърлен в огън.

Петдесет и четири годишният Бени, сух и немощен на вид, успя да стигне до края на гората, макар и напълно изтощен след спринта. Ваната беше наклонена така, че се виждаше как отровният газ струи от

нея и се събира под навеса. Десет минути по-късно вятърът беше разнесъл изпаренията и той спокойно се върна и заразбърква сместа.

Охраната му — двама високи, мускулести, брадати, дългокоси здравеняци, с огромни бирени кореми, обути в ботуши с остри бомбета, подходящи за ритане на противници, и облечени в черни кожени жилетки, не можеха и да помислят за такъв спринт. Те седяха на безопасно разстояние, пушеха канабис и пиеха бира. И двамата бяха пълноправни членове на моторизираната банда „Сатанинско братство“, носеха нейната „униформа“ — кожена жилетка с монограм и етикет на гърдите с надпис „Братство“ и друг на гърба, на който пишеше „Оукланд“. Върху лявото им рамо беше татуиран знака на братството. Повечето от членовете на бандата бяха измежду най-опасните престъпници — изгонени или неприети от други банди като „Ангели от Ада“, или „Мотористи извън закона“ или „Братята“. Те бяха заклетни расисти и дори неонацисти. Макар че пласираха наркотици между всички раси и в своите публични домове и клубове използваха за стриптийз негърки и азиатки, те никога не се сдружаваха с други, освен с бели. По улиците на Съединените щати имаше повече членове на „Сатанинско братство“, отколкото на „Ангели от Ада“ или на някоя друга моторизирана банда. Много малко от тези бандити попадаха в затвора. Причината беше проста: те се бяха заклели никога да не попадат живи в ръцете на полицията.

Бени свърши с разбъркването на сместа, хлоропсевдоефедринът се утаи на дъното на стъклената вана и той премина към втората, още по-опасна фаза. В голям стоманен резервоар Бени смеси хлоропсевдоефедрина с катализатор, наречен черен паладий, и със силен разтворител — хексан, затвори резервоара и го напълни с чист водород под налягане. Водородът щеше да се свърже с хлоропсевдоефедрина, за да се получи блестящият бял кристален прах — метамфетамин, най-често наричан спийд^[1], кранк^[2] или просто мет. За един ден квалифициран „готвач“ като Бени можеше да приготви — при условие, че оцелее по време на процеса — около десет килограма чист метамфетамин на стойност осем до дванадесет хиляди долара за килограм. Братството го пласираше из цялата страна в разфасовки от по половин килограм, като използваше или членове на бандата, които го пренасяха на своите мотори, или „мулета“^[3], за които това беше основен поминък.

Метамфетаминът, чието производство е толкова опасно и токсично, та е трудно на човек да си представи, че е възможно безопасно да се търгува с него, е един от най-бързо разпространяващите се в страната наркотици. След забраната на продажбата на пиридоксина или на витамин В₆, които можеха да се купят във всеки магазин за хранителни продукти, неговата цена нарасна на двадесет до двадесет и пет хиляди долара за килограм. Взет вътрешно, обикновено смесен с кафе или алкохол, или смъркан, той предизвиква еуфория, чувство за невероятна енергия, повишена полово потентност, които продължават между два и дванадесет часа, последвани от отпуснатост и умора в продължение на един до три дни. При пушене или инжектиране стимулиращият ефект е по-голям и по-силно изразен. У наркомана се създава усещане за огромна сила, безгранична енергия и чувство на пълна неуязвимост. Братството и други престъпни моторизирани банди натрупаха огромни състояния от продажбата на този наркотик в западната част на Съединените щати.

За тази партида Бени използваше химикали на стойност малко над две хиляди долара. В щата Калифорния продажбата на по-голямата част от тези химикали е под контрол, но те можеха лесно да се доставят от Мексико или от други щати. Най-лесно се намираще най-важният компонент — ефедринът. От мексикански заводи се докарваха тонове диетични хапчета и дори цели камиони с ефедрин. Ако федералната Администрация за наркотици (АН) или Калифорнийското бюро за борба с наркотици (КБН) започнеха да си пъхат носа, Бени просто щеше да смени доставчиците. В САЩ имаше фирми, готови всяка седмица да доставят на Братството стотици кашони с диетични таблетки, а за двадесет долара момчетата бяха готови за секунди да откраднат от лавиците на магазина няколко килограма. Ако все пак закъсаше, Бени можеше да използва фенилаланин — аминокиселина, от която в магазините за хранителни стоки за двеста долара се купуват на едро към двадесет килограма. Той дори беше синтезирал хлоропсевдоефедрин от продаваните в китайските магазини за хранителни стоки корени на мауанг, а можеше и да си произведе от неконтролирани химикали фенил-2-пропанон — химическо съединение подобно на ефедрин. Ако не успееше да си набави необходимите химикали, с тези продукти Бени можеше да произвежда

големи количества нискокачествен мет. Но такива затруднения рядко се случваха и бизнесът с мет процъфтяваше.

Бени приготвяше наркотика на открито, но тялото му, включително очите и белите дробове, носеше следи от безбройните произведени партиди. Вдишването дори на съвсем незначително количество тионилхлорид разрушаваше белодробната тъкан, а капка от него върху ръката разяждаше дупка с размерите на грахово зърно. Ефедринът водеше до загуба на телесна маса, сърдечна аритмия или тремор. Хлороформът бе известен като канцероген. Но Бени никога не мислеше за рисковете. Важни за него бяха само парите.

И този път той остана жив. Беше започнал да прави мет от лятото на 1973 г., когато заедно с един състудент, с когото работеха като разсилни в химическата лаборатория в Калифорнийския университет „Бъркли“, забъркаха една партида. Произведените в колби „Флорънс“ и газоохладители „Греъм“ няколко унции^[4] бяха достатъчни Бени и неговите приятели да се задоволяват седмици наред. Съвсем малко количество кранк, по-малко от нокът, създаваше халюцинации подобно на ЛСД и освен това предизвикваше ерекция, продължаваща с часове. А пуснато тайно в коктейла на приятелката за вечерта, я превръщаше в изгладняло за секс същество, чиято животинска похот можеше за една нощ да задоволи „керван“ от десет души.

Бени напусна „Бъркли“ през 1974 г., но не защото го спипаха да произвежда мет в университетските лаборатории. Всъщност някои от най-добрите му клиенти бяха по-младите професори и асистентите. С многократни прекъсвания той работи почти шест години върху бакалавърската си дисертация по философия, но му беше предложена много по-съблазнителна работа от преподавателската или изследователската кариера: да прави мет за Оукландския клуб на „Сатанинско братство“. В продължение на три години Бени ръководи построяването на единадесет големи лаборатории за мет от Орегон до Невада и Бейкърсфийлд и обучи близо половината от членовете на „Сатанинското братство“ в Северна Калифорния да работят с тях. Почти сам, той осигуряваше на Братството достатъчно пари, за да плащат хонорарите на армията от адвокати, които защитаваха неговите членове на шумни съдебни процеси през 80-те години.

Сега, повече от две десетилетия по-късно и след като бе произвел безброй партиди метамфетамин, Бени все още имаше знанието, търпението и усещането — и, което е много важно, все още можеше да тича — така че си оставаше най-добрият в производството на наркотици. Освен това произвежданата в Америка дрога, за разлика от евтината мексиканска, никога не е била толкова ценена, колкото днес, така че бизнесът процъфтяваше. Бени беше в него и нямаше намерение да го изоставя.

Той внимателно огледа всички фитинги и люкове на реактора. Проникването на кислород през най-малкото неуплътнение на резервоара можеше да възпламени водородния поток под налягане и да предизвика експлозия, чието огнено кълбо щеше да изглежда като гъбообразен облак от малък ядрен взрив. После провери налягането в реактора. Продължаваше да пада, което означаваше, че хлоропсевдоефедрин все още поемаше водород. Още около час и процесът щеше да завърши. Имаше още няколко часа работа — да промие метамфетамин с етер, да го изсуши в сушилня, направена от няколко кофи и гумена бъркалка, след което щеше да събере кранк на стойност около сто и двадесет хиляди долара. Сега двамата мотористи никакви не се виждаха — вероятно спяха след бирата. Бени спокойно се отдели от хидрогенатора и се отправи към дърветата да си почине и да изпуши една цигара.

Ключът към най-важната втора операция, процесът на хидрогениране беше реакторът. Промисленият половинлитров каталитичен хидрогенатор „Пар“ с кожух и бъркалка струваше почти двеста хиляди долара и имаше производителност само около половин килограм мет. На всичкото отгоре, което беше по-лошо, реакторът *имаше вид* на лабораторна апаратура, а това винаги привличаше вниманието на ченгетата. Затова Бени сам конструира лабораторията си за мет, като специално я проектира да бъде портативна, да не прилича на лабораторна апаратура и да може да произвежда значително по-големи количества от реактора „Пар“.

Знаменитата подвижна лаборатория за мет, която Бени беше докарал в най-отдалеченото ранчо на „Сатанинско братство“ по Западния бряг, беше една от най-добрите, построени от него. Основният химичен процес протичаше в сто и осемдесет литров реактор, направен от стар съд за печене на кафе, който се хранеше

от голям бензинов генератор и притежаваше апарат за парно компресиране и вакуумиране. Инсталацията беше монтирана на ремарке и приличаше на машина за асфалтиране. Така беше сигурно, че няма да привлече вниманието на полицията. Реакторът беше няколко пъти по-голям и доста по-добър от реактора „Пар“, а струваше само петдесет хиляди долара. Това беше неговата гордост и...

— Здравейте.

Бени се обърна. На не повече от десет метра зад него, а може би дори и по-близо, стояха двама души. „Господи — помисли си Бени — тези приятелчета стъпват тихо като диви котки!“ Първият беше млад, слаб и рус, с превръзка през едното око, докато другото искреше блестящо синьо. Носеше дълго черно кожено палто. Вторият, грамаден като хокеист, тъмнокос и силен на вид, стоеше няколко крачки по-назад и вляво от първия, в отбранителна позиция...

Разположението на мъжете подсказваше, че пистолет ще изскочи от десния джоб или изпод дясната страна на палтото на първия мъж, а вторият ще прикрива лявата. Бени беше гледал достатъчно дълго въоръжени професионалисти — главно ченгета — за да знае какви позиции заемат при опасна обстановка.

Бени носеше черната си кожена жилетка, онази с монограм, който изобразяваше червен прилеп, и с черно-червен етикет на гърба с надпис „Оукланд“. Тези знаци символизираха, че е кандидат за приемане в „Сатанинско братство“. Той не караше мотор и затова никога нямаше да стане пълноправен член, но повечето хора не знаеха това. Бени се надяваше, че след като двамата мъже видят тези символи, ще разберат посланието: „Веднага изчезвайте!“.

— Здравейте, господине — каза отново мъжът. — Мога ли да отнема една минутка от времето ви?

Акцентът беше определено английски, гласът звучеше строго, със стоманени нотки и макар да нямаше официалния тон на ченге, беше доста властен. Може би беше военен.

— Вие се намирате в частна собственост, господа — каза Бени с възможно най-грубия си и недружелюбен тон, подражавайки на всички бандити, с които се беше срещал. Къде ли, по дяволите, бяха двамата му пазачи? Защо помътеното им съзнание не се разбуди от звука на неговия гневен глас? — Разкарайте оттук скапаните си задници, преди да ви се е случило нещо.

По-близо стоящият мъж вдигна ръце с обърнати навън длани, но Бени забеляза, че прикриващият го дори не помръдна. Да, жестът на англичанина беше предназначен да демонстрира добронамереност, но в очите му се таеше заплахата. Този човек не беше свикнал да се примирява, още по-малко да отстъпва.

— Не желаем никакви неприятности — каза извинително англичанинът. — Дойдохме да ви направим делово предложение, което, сигурен съм, ще намерите за много привлекателно.

— Кой сте вие?

— Прощавайте, господин Рейнолдс. — „О, по дяволите — помисли си Бени — той знае *истинското* ми име.“ — Пропуснах да ви се представя. Казвам се Грегъри Таунсенд.

Старият Бени, който двадесет години беше работил в тясна връзка с някои от най-жестоките и откачени рокери в света, преглътна с мъка от страх. Преди няколко години в Съединените щати вилнееше човек, който ужасяваше обществото повече, отколкото перспективата за термоядрена война с Китай или със Северна Корея. Бившият белгийски командос Анри Казо, станал международен контрабандист на оръжие, преброждаше страната надлъж и шир. Пътя му бележеха силни експлозии. Той разрушаваше дори въздушни лайнери в някои от най-големите летища. В опитите да го спрат беше ангажирана армията на САЩ. Бе изградена въздушна защитна мрежа от радарни самолети, реактивни изстребители и ракети земя-въздух.

Казо изглеждаше непобедим, докато един ден не намериха тялото му на сметището в Западна Вирджиния със седем черни дупки от изстреляни от упор куршуми, разкъсали вътрешностите му. Нямаше никакви улики. Страницата с историята на Анри Казо и с терора, на който бе подложил Съединените американски щати, беше прелистена с облекчение.

Съществуваха най-различни предположения кой е убиецът на Казо — дали човек от ФБР, или наказателен отряд за преследване на опасни престъпници, дори се допускаше, че е тайна група на ЦРУ за борба с контрашпионажа. Но може би най-вероятният подбудител и организатор на убийството беше оцелелият член на бандата на Казо — неговият помощник Грегъри Таунсенд, бивш британски командос от СВП^[5], от много години издирван от Интерпол. И сега пред Бени стоеше убиецът на страшилището Казо.

„Не изглеждай нервен! — каза си Бени. — Запази спокойствие.“

— Значи вие твърдите, че сте Таунсенд? Глупости. Чух, че Таунсенд е мъртъв, ликвидиран е заедно със смахнатия си шеф. Застрелял го е правителствен наказателен отряд.

Човекът разтегли устни в ужасяваща усмивка.

— Наистина — каза той. — Да, бедният Анри. Той беше почти луд. Но ви уверявам, че аз съм Грегъри Таунсенд и, както сам виждате, съм жив.

— С какво ще докажете, че сте Грегъри Таунсенд?

— Ах. Да доказвам! — Англичанинът бръкна в джоба на палтото си, а Бени си помисли: „О, по дяволите, добре се насадих“. Таунсенд извади от джоба си снимка. — Ще ви покажа това само защото много се нуждая от вашите услуги, господин Рейнолдс.

Той подхвърли снимката към Бени, който я хвана във въздуха, без да изпуска от поглед англичанина и охраняващия го мъж. Погледна снимката и се смръзна.

Беше Таунсенд, коленичил на приличащо на сметище място. В ръцете си държеше труп. Челото на мъртвеца беше частично разкъсано и лицето не можеше да се разпознае, но тялото до кръста беше голо и се виждаше голяма многоцветна татуировка, обкръжена с дупки от куршуми. Татуировката представляваше емблемата на Белгийските парашутнодесантни войски „Червени барети“, където някога Казо бе служил.

Снимката се стори позната на Бени. Приличаше на онази, която няколко таблоиди и списания бяха публикували заедно със съобщението за надупченото от куршуми тяло на Анри Казо. Там, разбира се, Таунсенд го нямаше. Пистолетът, който държеше на снимката, беше браунинг девети калибър. Именно с такъв, според ФБР, е било извършено убийството.

— Бедният Анри — каза отново англичанинът. — Можехме да станем много богати, ако не бе го обзела манията да воюва с американското правителство. Ненормалник.

— И-су-се! — възкликна Бени. — Вие сте убили Анри Казо...

— С неговата смърт, разбира се, умря и ужасът, сковаващ деловите ни партньори — каза Таунсенд, взе снимката от ръката на вцепенения Бени и я прибра в джоба си. — Нашият мръсен счетоводител се раздрънка пред ФБР и Интерпол, точно преди да го

пратя по дяволите, така че всичките ни банкови сметки веднага бяха конфискувани. Сега се опитвам да събера най-доброто, останало от организацията, и да привлека нови хора. Затова съм тук днес. Дошъл съм да ви предложа голям пост при нас.

Всемогъщи Исусе! Бени разбра, че новият крал на международната престъпност му предлага да влезе в организацията му! Той не знаеше дали това е капан или е шансът на живота му, но досегашният му опит подсказваше да бъде предпазлив.

— Вие сте в нелегалния бизнес с оръжия, нали? — попита Бени.
— Не разбирам нищо от тези неща.

Таунсенд махна пренебрежително с ръка.

— Оръжейният бизнес вече не е така привлекателен както преди, господин Рейнолдс — каза той. — Сега има прекалено много оръжия. Свободно може да се купи всичко, дори тежка артилерия, най-съвършени самолети, бойни моторни превозни средства. Не, не става дума за оръжия, господин Рейнолдс. Те не са основна стока в нашата търговия. Имам предвид метамфетамин, господин Рейнолдс. По официални данни продажбите му само в Калифорния възлизат на над двеста милиона долара годишно. Това е почти чиста печалба, без каквито и да било проблеми с вноса. С правилна политика на производство, дистрибуция и поддръжка, продажбите за цялата страна съвсем лесно могат да надхвърлят половин милиард долара годишно. Вие сте Бенджамин Рейнолдс, известен като Бени Готвача от мотоциклетния клуб на „Сатанинско братство“. Преди повече от осем години сте били съден за незаконно производство на дрога и за притежаване на забранени за продажба вещества. Тогава получихте присъда от четири години. Но вече почти двадесет години вие правите мет и обучавате членове на Братството на същото. Следователно вие сте много интелигентен и съобразителен и заслужавате значително повече от онова, което получавате в момента. Бих желал да поемете ръководството за построяване на хиляда портативни лаборатории за мет. Ние ще станем „Макдоналдс“ в света на метамфетамина. Какво ще кажете, господин Рейнолдс?

— *Хиляда лаборатории за мет?* — възкликна Бени. — Хиляда портативни лаборатории за мет? Шегувате ли се?

— Хиляда лаборатории като тази само за начало, уважаеми господине — каза Таунсенд и посочи портативната инсталация на

Бени. — Аз предвиждам създаването на такива лаборатории във всеки окръг и провинция из целия цивилизован свят. Вие ще ръководите тяхното построяване. Аз ще...

— Това не може да стане, Таунсенд, или дявол ви знае кой сте — прекъсна го Бени. — Да не би да искате война с Братството? Само се опитайте да се намесите в техния бизнес и ще последва кървава баня... вероятно за всички вас.

— Аз предлагам не война, а *сливане* със „Сатанинско братство“, господин Рейнолдс — каза уверено Таунсенд. — Благодарение на вас клубовете на Братството в Северна Калифорния контролират четири пети от производството на мет в Съединените щати. Братството обаче е дезорганизирано, разцепено е на фракции. Предлагам да ги обединим. Братството ще произвежда метамфетамин и висококачествен кокаин и ще се занимава с разпределението. Аз и моите нови съюзници ще контролираме събирането на приходите, сигурността и спазването на правилата. Братството се нуждае от вас да наглеждате производството. Ако вие се съгласите да се присъедините към мен, вярвам, че моторизираните банди ще ви последват.

— Може и да ме последват, а може да поискат да ви гръмнат — каза Бени. — Никой от Братството не ще приеме да работи с външен човек, особено с чужденец. Те ще воюват с вас така, както вие бихте се били с агентите на ФБР. Кой ще им попречи да ви премахнат и сложат край на цялото ви начинание? Кой ще сплоти всички играчи в тази игра? Вие? Вие и вашата армия ли, човече?

— Аз... и някои бивши военнослужещи от *германската* армия — отвърна Таунсенд. Той посочи с ръка към човека зад него. — Запознайте се с майор Бруно Райнгрубер. Той е събрал сто души от най-добрите офицери и войници и заедно с тях се съгласи да участва в операцията. Майоре, запознайте се с Бенджамин Рейнолдс, или както го наричат, Бени Готвача.

Германецът изпъна ръка в хитлеристки поздрав и чукна токове според устава, след което възстанови стойката си на телохранител и заглежда отново пространството около тях. Бени отбеляза, че човекът е огромен, висок най-малко метър и деветдесет, тежеше не по-малко от осемдесет килограма и беше як като скала. Колкото до нацисткия поздрав, това не беше нещо ново. Повечето членове на „Сатанинско братство“ бяха отявлени неонацисти. Неонацизмът беше част от

митологията на „престъпника моторист“, проява на скитническия манталитет да бъде различен и свободен. Рокерски банди се подвизаваха в Холандия, Англия, Германия, дори Австралия. И повечето бяха неонацистки.

Но от всички тях „Сатанинско братство“ имаше репутацията на най-голяма и най-опасна. Ако човек оцелееше в процеса на посвещаването и станеше пълноправен член на Братството, той бе обезпечен за цял живот. Тогава получаваше каквото пожелае — дрога, приятели, оръжия, жени. От него се искаше единствено да кара мотор, да живее с братята си и, разбира се, да убива, да сплашва, да произвежда и продава наркотици, да открива публични домове и да всява страх, което е традиция за Братството.

— Майор Райнгрубер и неговите хора споделят убеждението на „Сатанинско братство“, че обществото е заразено от расова нечистотия и боледува. Те смятат, че тази зараза трябва да се премахне с всички средства — каза Таунсенд, сякаш се чувстваше задължен да обясни нацисткия поздрав на германеца. — След края на Студената война се появиха много симпатизанти на нацизма. Те бяха потискани от западногерманското правителство, но сега неонацисткото движение процъфтява както там, така и тук. Майор Райнгрубер и неговите хора са много добри в осигуряването и поддържането на реда.

— Тогава той наистина добре ще си пасне с братята, ако преди това те не ви претрепят, разбира се — каза Бени.

— Майор Райнгрубер вярва, че дори „Сатанинско братство“, наред с редица други арийски групи в Съединените щати, е отслабено и разделено от правителството, жертва е на расовата нечистотия — заболяване, което той и неговите хора са се заклели да изкоренят — продължи Таунсенд. — Ние не предлагаме помощ... ние възнамеряваме да вземем нещата в свои ръце. Имаме собствена армия. Наричаме се „Арийска бригада“. Бойци сме на новия ред. Ключът за нашия успех са клубовете на Братството в Калифорния. Когато ги присъединим към нас, ще изискваме подчинение от всички останали.

— О, така ли? Ще ми бъде много интересно да видя как ще го направите — каза Бени, като се опита гласът му да звучи като на именития терорист пред него. — Какъв сте вие, Таунсенд? И вие ли сте нацист?

— Аз съм боец и офицер — отговори Таунсенд след неприятна краткотрайна пауза. — Моята работа е да водя армии и да планирам кампании. Майор Райнгрубер и неговите хора са моята нова войска. Много скоро „Сатанинско братство“ и другите арийски групи в Съединените щати, а не след дълго и в целия свят или ще бъдат част от моята армия, или ще бъдат изтребени. Толкоз. А сега, какъв е вашият отговор, господин Рейнолдс? Мога ли да разчитам на вас?

Тъй като тези хора явно не можеха да бъдат сплашени, Бени реши да прибегне към друга тактика.

— Вижте, Таунсенд, или дявол ви знае кой сте, тук има двама много яки и жестоки трепачи, чиято работа е да не допускат идването на неканени гости. Те се отнасят доста сериозно към задачата си. Затова ви предлагам...

— *Ей, вие, гадняри!* — чу се вик зад тях.

Двамата охранители на Бени от „Сатанинско братство“ най-после се бяха събудили. Той не се доверяваше много на ума на тези братя, но те бяха свикнали да се бият и обичаха оръжията. Бени се надяваше, че няма да има престрелка около реактора за хидрогениране... най-малката искра можеше да вдигне всичко във въздуха.

Рокерите се размърдаха и посегнаха към оръжията си. Германецът направи леко движение и разтвори палтото си, но Таунсенд вдигна ръка.

— Nicht^[6] — каза тихо Таунсенд и се обърна към Бени: — Тези мръсни копелета да останат на мястото си. Майор Райнгрубер няма да им позволи да се доближат до нас. Ние ще си отидем, но преди това искам да чуя вашия отговор. Да или не... Ще се присъедините ли към мен?

— И ако не се присъединя, какво... ще ме гръмнете? Вие или вашият германски приятел?

— Ако не се съгласите, ще се окажете на губещата страна в неизбежната война между нас и всеки, който се изправи на пътя ни, включително и „Сатанинско братство“ — каза Таунсенд. — Засега дори да кажете „не“ ще ви оставя жив като знак на вярата ни във вас. Но ако не се присъедините към мен в тази война, господин Рейнолдс, значи сте против мен и ви гарантирам, че няма да живеете дълго. Можете ли вече да ми дадете отговор?

Бени не беше сигурен колко от казаното от този човек е истина, но си даваше сметка, че възможността да получи куршум в главата или от англичанина, или от германеца беше повече от реална. По-добре да декларира преданост пред непосредствената заплаха, а подробностите да остави за по-късно...

— Добре, добре, съгласен съм. Не зная как, по дяволите, очаквате със сто души наемници да се справите с пет хиляди братя, но съм съгласен. — Бени се обърна към своите телохранители. — Хей, момчета, останете по местата си. Тези приятели са...

Всичко стана само за няколко секунди, но Бени го видя като на забавен кадър.

Съвсем определено рокерите посегнаха за оръжията си — една пушка с къса цев и един пистолет. За тези тъпанари нямаше значение, че Бени стои на огневата линия. А и бяха далеч за точна стрелба, разстоянието беше доста над тридесет метра. Ако изобщо разсъждаваха, те вероятно се надяваха да изплашат натрапниците с един изстрел в земята или няколко над главите им.

Германецът ги взе на мушка преди те да вдигнат оръжията си. Той измъкна малък картечен пистолет изпод палтото си и натисна спусъка три пъти. Първите три изстрела не улучиха никого, но рокерите замръзнаха. Не побягнаха, не потърсиха укритие, нито се хвърлиха на земята, просто се вцепениха. И тогава станаха лесна мишена. Следващите изстрели попаднаха право в тях. Рокерът с пушката натисна спусъка секунди преди безжизненото му тяло да полети назад.

Ехото от кратката стрелба още продължаваше да звънти в ушите на Бени, когато отвори очи и видя Райнгрубер да тича към падналите, за да провери дали дишат. Очевидно единият все още даваше признаци на живот. Райнгрубер го довърши с изстрел в главата. После германецът пусна един куршум в другия, просто за сигурност.

— Sie sind tot, Herr Oberst^[7] — каза Райнгрубер.

— Sehr gut, Major^[8] — отвърна уморено Таунсенд. — Искаше ми се да избегнем това. — Бени отбеляза, че той дори не бе се пресегнал към своето оръжие. — Сега обаче, господин Рейнолдс, предлагам да скрием вашите дебели приятели, преди да са дошли някои любопитни зяпачи. — Стреснатият Бени не обели нито дума, когато го отведоха при двата трупа. Изстрелите на Райнгрубер бяха уцелили точно

средата на торсовете на рокерите, отклонението не беше повече от три или четири сантиметра. — Няколко мои хора патрулират в гората — каза Таунсенд и извади от джоба си мобифон. — Ще им се обадя да...

— Чакайте! — извика Бени. Той се обърна към ремаркетото с водороден реактор и ужасен хвана лявата ръка на Таунсенд. — Газ! Мирише на газ! Изстрелът с револвера трябва да е пробил водороден реактор! Спасявайте се!

Тримата мъже хукнаха с всичка сила срещу вятъра, далеч от инсталацията и тичаха, докато Бени не усети, че не може да направи нито крачка повече. Той се строполи зад едно дърво на около двеста метра от водороден реактор. Таунсенд и Райнгрубер дори не бяха се задъхали.

Таунсенд предаде по мобифона няколко заповеди на немски, явно предупреди хората си да стоят далеч от водороден реактор и да се скрият, но да не го изпускат от очи. След това се обърна към Бени.

— Добре си потичахме, господин Рейнолдс. Но за какво, по дяволите, беше необходимо всичко това?

Бяха се подслонили зад големи дъбови дървета, но и тримата паднаха, повалени от взривната вълна. Обгърна ги адска топлина, изсушаваща, изсмукваща всяка влага. Отвориха очи. Тревата и дърветата наоколо бяха почернели, дори косата на Райнгрубер беше опърлена. Ремаркетото, водороден реактор и двамата рокери се бяха превърнали в черни топки по средата на изпепелената поляна. Всички стърчащи предмети в диаметър от сто метра около водороден реактор, дори дървета със стволоче до десет сантиметра в диаметър бяха повалени.

— Много добре — каза Таунсенд и огледа мястото на експлозията. — Чудесна площадка за хеликоптера, който ще дойде да ни вземе.

— Леле, лабораторията ми! — извика Бени. — Най-добрата ми лаборатория, човече! Петдесет, шестдесет хилядарки превърнати в пушек! Ремаркетото ми, химикалите, продукта...

— Ще трябва да ви дадем повече оборотен капитал, нали, господин Рейнолдс? — изрече спокойно Таунсенд, сякаш ставаше дума за бутилка хубаво вино. — Ще започнете най-малко с един милион долара. Това ще ви позволи да построите първите десет реактора плюс достатъчно средства за текущи разходи.

— Откъде, по дяволите, ще намерите един милион долара, Таунсенд? — извика Бени. Това беше лудост. — Ще трябва доста да се потрудите, за да съберете толкова пари. Ще ви отнеме години, човече.

Сякаш изневиделица между дърветата се появи хеликоптер и се спусна на обгорената площ пред тях. Таунсенд изчака шумът от двигателите да затихне.

— След месец ще възстановим производството, господин Рейнолдс — отговори твърдо той. — И от сега нататък се обръщайте към мен с „полковник“. Аз ръководя моята организация като военно поделение и дори цивилните в нея трябва да се подчиняват на установения ред. И още нещо: колкото по-малко въпроси задавате, толкова по-добре. Последвайте майор Райнгрубер, намерете си място в хеликоптера, затегнете предпазните колани и затворете проклетата си уста.

[1] Speed — скорост (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Crank — манивела (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Mule — трафикант или контрабандист на наркотик (ам. сленг). — Б.пр. ↑

[4] 1 унция = 28,35 g. — Б.пр. ↑

[5] Специално въздушно поделение. — Б.пр. ↑

[6] Не (нем.). — Б.пр. ↑

[7] Мъртви са, господин полковник (нем.). — Б.пр. ↑

[8] Много добре, майор (нем.). — Б.пр. ↑

1.

Сакраменто, Калифорния

Петък, 19 декември 1997, 21:46 тихоокеанско време

Седнал на почетното място на дългата маса, Патрик Шейн Макланахан вдигна чашата си с „Куве дом периньон“^[1].

— Вдигам тост.

Той търпеливо изчака апетитната млада сервитьорка, Дона, да напълни всички чаши. Забеляза, че тя доста се позабави на другия край на масата, докато обслужваше неговия брат, Пол, и се усмихна. Когато всички чаши бяха пълни, Патрик продължи:

— Дами и господа, моля да вдигнем наздравица в чест на многоуважавания дипломирал се отличник, моя *малък* брат, Пол.

Около дългата, застлана с бяла покривка маса в гостилницата на Биба в центъра на Сакраменто се чу смях. Малкият брат на Патрик, беше с петнадесет сантиметра по-висок и с десетина килограма по-тежък от него.

Братята бяха съвсем различни както по характер, така и по външен вид. Патрик имаше ръст под средния, беше набит и мускулист, русокос, общо взето мъжка версия на тяхната мълчалива, сантиментална майка. Завърши инженерство в Калифорнийския държавен университет в Сакраменто, беше назначен във Военновъздушните сили на Съединените щати и имаше достатъчно късмет да остане в Сакраменто цели осем години като курсант щурман, щурман на В-52 „Стратофортрес“^[2], навигатор-бомбардир и инструктор по радарна навигация.

След като за втори път спечели състезанието за точност при бомбардиране и затвърди репутацията си на най-добър бомбардир във Военновъздушните сили на САЩ, Патрик получи специално назначение като инженер-изпитател в секретната военновъздушна база в Невада, наричана Център за високотехнологични авиокосмически оръжия (ЦВТАО) и по-широко известна с прозвището „Дриймланд“^[3], и фактически изчезна. Всички предположиха, че извършва изпитания

на нови модели военни самолети в пустините на Централна Невада. Всъщност никой не знаеше с какво точно се занимава Патрик, нито с какво се е отличил, за да се издигне за толкова кратък период от капитан до генерал.

И тогава, също толкова неочаквано, той премина в запаса, върна се в Сакраменто и заедно с новата си жена, Уенди, цивилен инженер-електроник, която бе сериозно пострадала при самолетна катастрофа, отвориха семейна кръчма. Всичко стана без много обяснения. Никой не узна какво се беше случило на Патрик и на Уенди, нито защо такава успешна и високоплатена кариера приключи толкова неочаквано. Патрик не каза нищо на никого.

Той предпочиташе да не говори за себе си, нито да застава в центъра на вниманието по какъвто и да било начин. Беше затворен, донякъде книжен плъх, общо взето сговорчив тип, когото всеки би искал да има за приятел. Беше съвсем ясно, че Патрик никога не би претендирал за лидер на някоя група. Предпочиташе самостоятелните игри и развлечения като вдигане на тежести, колоездене и четене. Макар че беше набит и енергичен четиридесетгодишен мъж, той не можеше да удари както трябва бейзболната топка, дори ако от това зависеше животът му.

Пол Макланахан от друга страна можеше да я запрати на сто метра. Той беше петнадесет години по-млад от Патрик, но в някои отношения изглеждаше като по-големия брат. Висок, тъмнокос и красив, той беше по-темпераментно и напрегнато копие на техния жилав, упорит и твърд като кремък баща. Пол беше дързък, общителен, весел, радваше се на компанията на другите. Той завърши мениджмънт и право в Калифорнийския университет „Дейвис“. Докато чакаше резултатите от държавните изпити, кандидатства в Полицейската академия, с което шокира всички. Още по-голяма беше изненадата, когато, след като научи, че още на първото явяване е изкарал изпита за адвокат (само двадесет процента от всички явили се го бяха изкарвали) и положи клетва, реши да остане в Академията.

Но всеки, който го познаваше, беше наясно, че да стои затворен в адвокатската си кантора или в юридическата библиотека, да пише защитни речи или да бичува с гневни думи някой лъжесвидетел в съдебната зала не отговаряше на неговия начин на живот. Той беше във всяко отношение човек на действието, роден лидер, личност. Пол

отказа да заеме почетното място на масата по време на тържествената вечеря в негова чест. Вместо това той, със стола си в ръка, се местеше от място на място, за да бъде с колкото се може повече от многобройните си приятели и познати, дошли да го поздравят.

Патрик не беше изненадан. Тостът можеше да почака. Пол най-после отклони вниманието си от Дона и срещна погледа на брат си, двамата се усмихнаха и размениха мълчаливи поздрави.

„Никога не бих могъл да сторя онова, което ти се готвиш да извършиш — предаде Патрик мислено послание на своя брат. Между тях наистина съществуваше телепатична връзка. — Наистина бих искал да умея да се грижа за хората по начина, по който ти го правиш.“

„Не съм способен да върша онова, което ти правиш, Патрик — мълчаливо му отвърна Пол. — Ти знаеш всичко, което може да се знае за машините и начина им на действие. Струва ми се, че всичко това не бих могъл да науча и за милион години. Иска ми се и аз като теб да имам повече познания в областта на науката и технологиите.“

Патрик наклони чашата си с шампанско към своя брат и му отвърна без думи: „Аз ще те науча, братко“. Пол също наклони своята чаша: „Аз ще ти помогна, братко“.

— Пол, ти продължаваш традицията на рода Макланахан да дава полицаи на града и на окръга Сакраменто, която датира отпреди почти сто и петдесет години — започна гордо по-големият брат. — Още през 1850 г. нашият прапрадядо Шейн е заменил ситото за промиване на златоносен пясък, кирката и мулето срещу полицейска значка, защото е видял как неговият град затъва в беззаконие. Разбирал е, че трябва да се направи нещо срещу нарастващата престъпност... или може би е открил, че буците самородно злато не се търкалят по улиците, както са смятали всички тогава. Всъщност днес можем само да гадаем какви са били подбудите му.

— Във всеки случай прадядо ни Шейн е могъл да продължи да промива пясък и може би е щял да събере достатъчно златен прах, за да купи някое голямо ранчо в долината, което да ни остави в наследство. При този вариант сега щяхме да сме въшливи с пари, но той не го е избрал... — Патрик спря, после добави: — Така че, защо, по дяволите, въобще го споменавам? — Изчака смехът да стихне и продължи: — Но откакто прадядо Шейн е закачил тази звезда и е станал деветият пазител на реда в историята на града, мъже и жени от

шест последователни поколения на рода Макланахан са служили като полицаи в Сакраменто. Пол, ти си първият от седмото поколение, който продължава традицията.

— Ние всички разбираме, че със своя ум и способности, с прекрасния си външен вид, с факта, че си късметлия, както и с всичките си добри качества, ти би могъл да влезеш в бизнеса, да станеш преуспяващ адвокат или да се отличиш във всяко друго поприще, което желаш — продължи Патрик. — Но ти реши да постъпиш в полицията. Някой по-малко снизходителен от мен би те обвинил, че повтаряш грешката на працядо Шейн, защото, ако се заемеш с бизнес или право, ти ще натрупаш състояние и ще можеш да издържаш своята майка и любимите си брат и сестри. — Лицето и тонът му от шеговити станаха сериозни. — Ние разбираме също и опасностите, до които води твоето решение. Имената на двама Макланахан, чичо Мик и працядо Кели, са изписани на паметната плоча в Сакраменто и всички сме чували за онези от рода ни, които са имали неприятности и дори са били убити заради усърдната си служба в името на закона.

— Но всички знаем, че ти следваш една мечта, лелеяна двадесет и две години, още от времето, когато татко за първи път ти разреши да натиснеш сирената на полицейската кола — продължи гордо Патрик. — Ние сме тук да отпразнуваме твоето решение и да ти пожелаем всичко най-хубаво. Честито дипломиране, поздравления за наградата ти като първенец в класа по всички дисциплини, гордеем се с избирането ти за най-добрия от целия випуск. Приеми нашите пожелания за щастие и успех, както и нашата благодарност за решението си да работиш за сигурността и спокойствието на твоя град и на твоите съседи. Наздраве!

Гостите и много от посетителите на останалите маси вдигнаха чаши с шампанско и извикаха: „Наздраве!“.

— А сега, независимо от цялото ни уважение към нашата любезна и красива домакиня, госпожица Биба, предлагам ви да се съберем отново, този път в едно *подходящо* заведение, кръчмата „Шамрок“ край брега за *истинско* честване — каза Патрик и се усмихна.

Собственичката на ресторанта, Биба Кагиано, безуспешно се мъчеше с бляскавата си усмивка да убеди посетителите да останат.

Заведението на Биба и „Шамрок“ отдавна бяха станали забележителности на Сакраменто, но по съвсем различни причини — ресторантът на Биба предлагаше чудесна храна, изискана атмосфера и елегантност, докато „Шамрок“ — често го наричаха и „Макланахан“ — беше съвършено друго нещо.

— Правилото в „Макланахан“, което, сигурен съм, всеки полицай добре знае, е — продължи Патрик, — че ако носите полицейска значка, вашите пари тази вечер няма да вървят... освен може би тези на шефа. — Забележката на Патрик предизвика бурни аплодисменти. — Главната цел да продължим тази сбирка в „Шамрок“ е да помогнем на младия полицай Макланахан да свикне с нощната смяна, тъй като през следващите няколко месеца той вероятно ще дава много дежурства. Така че от всички нас се изисква да останем до зори с полицая Макланахан и с неговите млади приятели, за да могат те със собствените си очи да се убедят какво означава слънцето да изгрява в края на деня. Освен това, ние ще се съберем там и по повод на старата ирландска поговорка: „Бог е измислил алкохола, за да не могат ирландците да господстват над света“. Време е да проверим доколко вярна е тя.

След бурни целувки за Биба, тълпата се отправи към чакащите такситата, за да вземе участие във втората половина на вечерното празненство.

Истинското име на заведението беше „Шамрок“, но всички го знаеха или като „Макланахан“, или като „Кръчмата на сержанта“ по чина на бащата на Патрик, който го отвори, след като напусна полицията. Каквото и да беше името му, това беше един от малкото барове в центъра на града, разполагащ с грил, с разписание за наряда на полицаите, и където човек можеше да е в течение на всичко, което ставаше в силите на реда. Понякога, особено след напрегната или кървава нощ, или в събота вечер след смяната, заведението беше отворено от шест сутринта чак до започване на следващата смяна на нощния наряд. Макар вече да не бе изцяло собственост на фамилия Макланахан, Патрик, като глава на семейството — тяхната майка, Морийн, се беше оттеглила и живееше в Скотсдейл, Аризона — напълни първите чаши с ирландско уиски и всички вдигнаха наздравица за произведения рано този ден нов випуск калифорнийски полицаи.

През тази нощ се изпи много уиски. Присъстваха повечето от випускниците на Академията, назначени в района на Сакраменто, бяха дошли действащи и запасни полицаи и агенти. Макланахан бе поканил всеки, който носи полицейска значка или работи в сферата на сигурността и закона, така че тук бяха и няколко жени полицаи, пътни патрули, социални работници, които следят за поведението на пуснати под гаранция престъпници, и дори прокурори и следователи от окръжна прокуратура. Всеки беше добре дошъл на празненството, но полицаите проявяваха нескрито недоверие, граничещо с враждебност, към всеки, когото не познаваха като свой. Ето защо никой външен не се решаваше да посегне към безплатните напитки. Едва ли някой полицай щеше наистина да попречи на цивилните да отидат до бара, но жестовете и погледите недвусмислено показваха, че безплатните питиета са само за униформени. Дипломиралите се, прекарвали последните двадесет и две седмици непрекъснато заедно, бяха седнали на една голяма маса, подаваха си изпотените халби бира и приемаха поздравления, окуражителни думи и съвети от всички страни. Макар че Академията се управляваше от град Сакраменто, само седем от петдесетте випускници бяха назначени в Сакраментския полицейски участък; единадесет отиваха в Окръжното шерифство; петнадесет в Калифорнийската полиция, в шерифството на щата и в различни други правозащитни органи. Останалите деветнадесет очакваха да получат назначение. Те бяха платили да посещават петмесечната програма, едната половина от която беше като полувисш колеж, а другата като военен лагер, и се надяваха в бъдеще да намерят работа в някой правозащитен орган. Излишно е да се казва, че те се възползваха от предимството на безплатните питиета и агресивно атакуваха присъстващите офицери с надежда да намерят някой влиятелен сержант или администратор, на когото да направят добро впечатление.

Тази нощ обект на повечето шеги и закачки беше Пол Лио Макланахан. Всички ветерани искаха да се посмеят с него, да извъртят някакъв забавен номер на най-добрия от последната реколта „скърцащи“ младоци (така ги наричаха заради звука, който издаваха техните съвсем нови кожени колани). Пол обаче се държеше по начин, който обезсмисляше усилията на повечето от майтапчиите. Беше учтив. Обръщаше се към тях с „господине“ или „госпожо“, или с чина, ако го знаеше. Измъкваше се дипломатично от провокации от рода на:

„Какво мислиш за гадния ни шеф?“, намираше начин да отклони предизвикателството: „Престани с тази бира, заек, и пий с нас бърбън като всички *истински* мъже!“, съумяваше, без да урони достойнството си, да отбегне участие в канадска борба, независимо, че поканата звучеше: „Ей, заек, ела да ти покажа как един макар и нисък, но мъж на място може да победи дангалак като теб!“. Пол влизаше в спор само за да измъкне някой приятел от сблъсък или да го предпази да не загуби контрол над себе си. Когато се оттегляше, той създаваше у всички впечатлението, че е на *тяхна* страна.

Пол отиде зад бара да помогне на Патрик и Уенди в миенето на халбите и гравираните чаши, когато видя брат му да му се усмихва.

— Какво има?

— Гледам те и не мога да повярвам, че си същото онова момче, което скачаше от дърветата и устройваше засади на мен или на сестрите ни. Толкова си се променил... Станал си дипломат.

— Това е главното, на което ни учеха, Патрик... В първите няколко секунди на един конфликт или дори преди да стигне на мястото на конфликта, човек трябва да прояви дипломатичност, често пъти тя определя резултата — отвърна Пол, свърши с бърсането на чашите и с благодарност потупа снаха си по рамото. — Ако се дразниш, обвиняваш, прибегнеш към сила, всеки е готов да ти отвърне по същия начин и преди да се усетиш започва бой. При повечето хора учтивостта отнема желанието да се бият... Обърни се искрено с „господине“ към един човек достатъчно пъти и той ще си отиде истински отегчен.

— Ха! Аз просто ще извадя пистолета си и ще го застрелям — пошегува се Патрик.

— Това е *най-последната* възможност, братко — каза сериозно Пол. — Татко ми е казвал, че за тридесет и две години служба в полицията е участвал само в няколко престрелки и е съжалявал за всеки изстрелян куршум, макар че е стрелял само за да защити своя или на някой друг полицай живот. В полицията има хора, които *никога* не са стреляли, освен на полигона. Аз искам да съм един от тях.

— В този град? Съмнявам се — намеси се сухо Уенди.

Уенди Макланахан скоро щеше да ражда, но бременността никак не ѝ личеше. Коремът ѝ беше само леко изпъкнал, поради което малцина можеха да повярват, че след по-малко от месец щеше да става

майка. Носеше панталон и широка затворена блуза, но независимо от спретнатото ѝ облекло, стегнатото ѝ тяло се движеше енергично, без никакви следи от тромавост или клатушкащо се ходене. Дългата ѝ права червеникавокафява коса се разпиляваше по съблазнително наедрелите ѝ гърди.

— Мисля, че твоето отношение е по-правилно от това на брат ти, но не трябва да забравяш, че в продължение на години той е обучаван да пуска бомби над хората.

— Да, зная... трениран убиец на деца — каза Пол и се усмихна. — Училища и деца — това също влиза в списъка на вашите цели, нали? Здравей, Карго. — Пол сграбчи един минаващ униформен полицаи. — Карго, запознай се с брат ми Патрик и неговата жена, Уенди. Патрик, Уенди, това е Крег Лафортие. Наричаме го Карго^[4]. — За Патрик не беше трудно да разбере защо. Лафортие беше огромен, най-малко метър и деветдесет и тежеше може би сто и петдесет килограма. — Всяка година участва в полицейското първенство по футбол за скапаната купа. Той е мой ПТО.

Ръцете на Патрик и Уенди се изгубиха в огромната лапа на Лафортие.

— Предполагам, че това е човекът, с когото ще караш службата през първите няколко месеца? — каза Уенди.

— Да — избоботи с гръмовен глас Лафортие. — Съкращението означава...

— Пиклив трениращ офицер — прекъсна го Пол.

— *Полеви* трениращ офицер — коригира го Лафортие и свъси вежди така, че можеше да затъмни целия бряг. — И добре ще бъде това да е последната ти духовитост, заек, иначе ще *миеш* полицейските коли в Южния участък, вместо да патрулираш с тях. Да, с мен Пол ще изкара една малка шестмесечна квалификация. Започваме утре сутринта.

— *Утре?* Та той току-що се дипломира! — възкликна Патрик. — Нали не дават веднага специалност?

— Обикновено е така — каза Лафортие, — но смяната ми започва утре, а за Коледа аз ще си взема отпуска, така че вместо да чака две седмици, Пол започва още сега. Ще идва два часа по-рано. Ще му зачислим шкафче за дрехите, ще го научим как да прави кафе по моя вкус и други такива неща. Но на нас ни трябва хора за патрул.

— И ние така чухме — каза уморено Уенди. — Изглежда проблемът с бандите и наркопласъорите в Сакраменто е по-сериозен от когато и да било.

— Това е проблем за цялата страна, за всеки голям американски град — отвърна Лафортие, — но новата вълна от дрога наистина ни вдигна на крак. Отново има настъпление на твърдите наркотици — ЛСД, хероин, а метамфетамините буквално заливат улиците. Нарасна също и конкуренцията между престъпните организации. Северна Калифорния е точка на сблъсък... Тя е естествена връзка между бели, черни, латиноамерикански, азиатски и дори европейски банди. Тук всички намират прием и насилието ще достигне невиджани висоти.

Лафортие видя изражението на лицето на Патрик и побърза да добави:

— Не трябва да се безпокоите за Пол, господин и госпожо Макланахан. Той ще се справи. Той е изгряваща звезда, любимец на всички от управлението. А и произхожда от добро семейство... Сержантът ще бди над него, сигурен съм. Той ще се справи много добре.

Изведнъж в салона настъпи странна тишина, сякаш целият въздух беше изтеглен в Космоса. И четиримата се обърнаха. В бара влизаше началникът на полицията в Сакраменто, Артър Барона, заедно с един от заместниците си, Томас Чандлър, началник на Специално следствено управление.

Патрик беше поразен. За повече от шестнадесет години служба във Военновъздушните сили на САЩ, той нито веднъж не беше виждал такава открита враждебност, каквато излъчваха очите на редовите полицаи в помещението. Докато отиваше към бара, Барона с нищо не показва, че я е забелязал.

Той беше висок, добре сложен мъж в първата половина на петдесетте. Беше началник на градската полиция от пет години. Носеше тъмносин костюм вместо началническата си униформа. Този факт подсказваше произхода на неговата административна и политическа кариера. Беше започнал като прокурор в окръг Дейл, Флорида, а след това бе работил като администратор и консултант на редица губернатори. Известно време бе прекарал и в Министерството на правосъдието на САЩ. За никого не беше тайна, че крайната цел в кариерата му не беше поста началник на полицията в големия

столичен град. Всъщност това беше само трамплин, средство за натрупване на практически опит в опазване на реда по улиците, който да впише в биографията си, за да достигне по-висока политическа длъжност.

Енергичната личност на Барона, познаването на най-новите тенденции в управлението, както и политическите му връзки от национален мащаб, го правеха популярен сред градските власти и правителствените среди, но решително не се харесваха на обикновените полицаи, които не бяха доволни, че имат за началник политик. Носеха се дори слухове, че Барона не е могъл да покрие нормите по стрелба на полигон и е трябвало да получи от Министерството на правосъдието на щата специално разрешение, за да носи огнестрелно оръжие.

Но тази вечер Артър Барона минаваше през бара с абсолютна увереност, усмихваше се и поздравяваше всички, сякаш беше най-обичаният човек в щата. Ако зърнеше някой, който не беше подчертано враждебен, той протягаше ръка и разменяше любезности. Барона, изглежда, умееше майсторски да избягва излишните ръкостискания и поздравите, на които нямаше да получи отговор. Завършилите Академията, но все още без работа младежи помогнаха да се разтопи леда, като отидоха при него и му се представиха, дадоха му визитките си и поговориха с него, надявайки се, че когато дойде време за назначаване, той ще си спомни за тях.

— Чух, че това е мястото, където мога да намеря всички дипломирали се днес — каза весело Барона, когато накрая стигна до Патрик и Уенди на бара и протегна ръка за поздрав, — и дойдох. Аз съм Артър Барона. Това е капитан Том Чандлър, един от моите хора. Имахме до късно съвещание и реших да намина, за да поздравя момчетата.

— Казвам се Патрик Макланахан, а това е жена ми, Уенди — каза Патрик и се ръкува. — Син съм на бившите собственици и почетен барман тази вечер. Добре дошли.

— Ах, да, другият син на сержанта — каза Барона. — Вашият баща беше легенда в нашия град.

— И *продължава* да е легенда, шефе — прекъсна го Крег Лафортие, без да вдига глава от бирата си.

Барона погледна Лафортие и кимна.

— Здравейте, Крег — каза той, познал Лафортие, но усмивката му не можа да скрие неговото раздражение.

Тъй като дълго време беше отсъствал от града, Патрик не знаеше за напрегнатите отношения между началника на полицията и редовите полицаи. Когато в началото на годината се върна, за да ръководи кръчмата, беше чул какви ли не груби подмятания, солени шеги и неприкрити подигравки срещу Барона, беше чел пренебрежителни и понякога направо враждебни статии в седмичния бюлетин на полицейската асоциация. Но Патрик предполагаше, че това е обичайното вечно търкане между работещи и работодател. Обвиняваха началника, че при сключване на договори вземал страната на градската управа срещу полицаите. Това беше разбираемо — той се отчиташе пред председателя на градския съвет и пред кмета, но за полицаите от улицата началникът не беше „един от тях“. „Той носи значка с фалшиви претенции“ — често казваха те. И, разбира се, всички проблеми на голямото полицейско управление се струпваха върху главата на Барона и преди всичко конфликтите във връзка с бюджета и съкращенията.

— Какво ще пиете, началник? — попита Уенди. — За сметка на заведението е. В чест на новите полицаи.

— Само чаша студена вода, моля — отвърна Барона.

Лафортие изсумтя от неудоволствие.

— Не можете ли поне тази вечер да пиете едно истинско питие с полицаите от улицата, шефе? — попита той.

— Имам да преглеждам цял куп книжа, а алкохолът ме прави неработоспособен. Пък и това може да ви съблазни да кажете нещо, за които по-късно да съжалявате — каза Барона.

Лафортие поклати глава и отпи една голяма глътка от бирата си.

Барона се обърна към Пол, протегна ръка и каза:

— Значи това е новата сила в полицията. Моите поздравления за дипломирането, полицай Макланахан. Браво.

— Благодаря, шефе — каза Пол и стисна подадената му ръка. — С нетърпение очаквам да започна работа.

— Ние се нуждаем от силни, интелигентни, млади полицаи като вас да охраняват реда по улиците, Пол — продължи Барона. — Но ние с капитан Чандлър смятаме, че човек с произход като вашия, с диплом за юридическо образование, който е член на адвокатската колегия,

може по-добре да служи на града като съветник в щаба или в ССУ^[5]. През системата минават много заплетени случаи... А те изискват човек като вас.

— Благодаря за предложението, господин началник — отвърна Пол, — но аз постъпих в полицията, за да съм полезен на улицата. Баща ми казваше, че патрулът е единственото звено в полицията, където си заслужава човек да работи.

— Вярно е, че патрулът е нашето най-голямо и най-важно поделение, Пол — каза Барона. На лицето му се изписа изненада, че Пол не прие неговото великодушно предложение. — Но нашата работа е да се борим срещу престъпността, а това се постига по много начини, не само с патрули. Нашите ресурси и жива сила намаляват и ние трябва да поставяме най-талантливите млади мъже и жени именно на онези места, където техните умения ще принесат максимална полза...

— Значи според вас, шефе — прекъсна го Лафортие, все още отказвайки да вдигне глава от чашата си с бира, — патрулът, в който двадесет и пет процента от щатните места са незаети, може да се лиши от един добър полицаи, който да отиде във вашата канцелария или да се залепи за бюрото в ССУ, или да постъпи в някой „отряд с особено назначение“, за да работи по някакъв проект, измислен от политиците или правителството във Вашингтон. Наистина ли вярвате, че подобно решение е най-доброто, шефе?

Барона престана да се усмихва. На Патрик му се стори, че всички полицаи в заведението се преместиха с три крачки по-близко, за да слушат.

— Пол, както и всеки друг новак, трябва да докаже себе си на улицата, Крег — каза Барона. — Аз съм сигурен, че заедно с вас той ще се изяви. Но Пол беше избран и назначен заради неговия забележителен произход и образование, а за изпълнението на всичките, възложени ни от различни правителствени агенции, необходими и жизненоважни програми, ние трябва да използваме в най-пълна степен всеки член на Сакраментската полиция.

— Тези програми, шефе, отклоняват хора и ресурси от всекидневните полицейски задачи и разследвания — каза Лафортие и най-после погледна началника си в очите. — Всеки път, когато започне изпълнението на някоя нова програма, от отделенията се вземат един

или двама полицаи и се поставят зад някое бюро да прехвърлят документи и да въвеждат данните в компютъра. Ако посред бял ден вандали отмъкнат незаключената кола на някой разсеян общински съветник, се формира отряд с особено назначение. Група от шестима полицаи трябва да измъква малките хулигани от къщи и да ги придружава до училище. Вие изпратихте четири от моите момчета в Мексико да работят в някакъв съвместен отряд с особено назначение, а после те се хвалеха, че през всичките дни са лежали на плажа. Тази така наречена „нова и подобрена“, ориентирана към обществото, полицейска програма ми отне трима полицаи от нощната смяна, само за да можете вие...

Чандлър се опита да понижи напрежението.

— Хайде, Крег, успокой се.

— Крег, отрядите с особено назначение са необходими в модерното управление на полицейските сили — отвърна Барона — и те носят много от щатските и федералните субсидии в управлението...

— И къде са всички тези пари, шефе? — продължи саркастично Лафортие. — През следващата година Южният полицейски участък ще получи само седем нови полицаи, което няма да попълни шестнадесетте вакантни поради уволнения и преждевременно пенсиониране места. Половината от новите ни радиостанции са все още в кашоните, защото нямаме зареждащи устройства за акумулаторните батерии. Използваме гладкоцевни оръжия, които още преди две години не можах да преминат гарнизонния оръжеен контрол. Нямаме достатъчно автоматични оръжия за всички сержанти, а би трябвало всеки полицай да разполага...

— Ефрейтор Лафортие — прекъсна го Барона със строга нотка в гласа, — сега не е време да правим точка по точка преглед на целия бюджет. С удоволствие ще сторя това когато трябва. Днес съм дошъл да поздравя новите полицаи и да им пожелая лека служба. — Той отново стисна ръка на братята Макланахан, усърдно избягвайки Лафортие и неговите поддръжници. — Когато се освободите от нощна смяна, Крег — предложи шефът, искайки да му каже: „Хич и не се надявай“, — обадете ми се и двамата ще обсъдим вашето мнение. А сега, за съжаление, трябва да ви напусна. Довиждане на всички.

Барона остави капитан Чандлър с другите на бара и се отправи към вратата като пътъом продължи да се сбогува с присъстващите.

— Какво ти стана, Лафортие? — попита Чандлър, когато шефът се отдалечи достатъчно, за да не ги чуе. — Представление за зайците ли, що ли?

Лафортие погледна Чандлър с отвращение. Когато преди двадесет и пет години постъпи в полицията, Том Чандлър, подобно на Пол Макланахан, беше един от ентузиазираниите млади випускници. Висок, интелигентен, упорит, в отлична физическа форма и с подходящ произход (имаше зад гърба си две поколения полицаи) още от първия ден Чандлър показва завидни качества. Той беше определен да помага на Лафортие и същевременно да усъвършенства чудесните си полицейски инстинкти. Чандлър премина с главоломна бързина етапите в служебната йерархия.

Но той имаше и много интереси извън полицията — хазарта, колите и особено жените. Както повечето големи комарджии той имаше и добри, и лоши дни. Когато беше добре, отиваше на работа с лимузина и носеше копиринени костюми; когато беше зле, пътуваше с автобус и се обличаше с евтини дрехи.

Наскоро бе преминал петдесетте. С два развода и седем години служба, откакто беше произведен в капитан, той се бореше с нов брак и със застой в кариерата. Доколкото Лафортие можеше да прецени, най-новата тактика на Чандлър, за да има някакъв шанс да стане заместник-началник или началник на полицията, беше да изпълнява ролята на подмазвач в полицейското управление.

— Откога си станал подлога на Барона, Том? — изръмжа ефрейторът.

— Какво искаш, Карго? — попита го Чандлър. — Шефът си играе играта, нали той раздава картите.

— Глупости, Чандлър. Искам само да получим онова, което ни беше обещано, това е всичко — отвърна Лафортие. — Той е длъжен да ни го осигури, а не да взема всичко за себе си. Президентът обеща още сто хиляди полицаи за улицата, но след четири години работа Сакраменто получи едва половината от обещаното, само защото градът не успя да осигури необходимите средства. След престрелката в Северен Холивуд ни обещаха повече автоматични оръжия, по-сигурни защитни облекла, по-добра съобщителна техника, повече тренировки. Нищо от това не видяхме. Моите момчета имат с двадесет процента повече повиквания на час от миналата година, но когато отида в

управлението, виждам всичките ми хора да седят пред бюрата, да пишат обяснителни записки или да правят чернови за някакъв доклад, който шефът ще изнася във Вашингтон. Това е пренебрежително отношение, Том. Патрулът отново получава ритник в задника, както обикновено.

— Ако не си патрул, не си нищо... Така ли мислиш, Карго? — попита Чандлър. — Цялата друга полицейска работа е губене на време, така ли?

— Не — отвърна остро Лафортие. — Но квалифицирани полицаи да събират деца за училище или да следят кой пише лозунги по стените, или кой пресича на червено? Благодаря! На мен ми трябват момчета за патрул, а не хора, които да разясняват в детската градина защо не трябва да се пресича на червена светлина. Престани с всички тези глупости, Том, това казвам аз.

— Шефът дойде да поздрави новобранците, а ти изтърсваш всичките тези нелепости пред него и пред всички хора наоколо — каза Чандлър и поклати глава. — Много умно. И после се чудиш защо името ти не слиза от списъка на нощната смяна.

— По-добре си тръгвай, капитане, господарят чака някой да му отвори вратата — каза кисело Лафортие.

Чандлър поклати ядосан глава.

— Предполагам, че дори стабилните полицаи след време се кисват — каза той, вдигна яката на балтона си и излезе.

— Поне съм на улицата, където ми е мястото, а не кисна в кънтри клуба да се подмазвам на кмета — промърмори Лафортие и допи бирата си на един дъх. После се обърна към Пол: — Утре вечер в Южния участък, в осем, готов за проверка. И ще препрочетем някои неща. Благодаря за почерпката, господин Макланахан.

С тежка стъпка Лафортие излезе.

— По дяволите, голям мъж. Дали правят бронирани жилетки за неговия ръст? — попита с престорено сериозен вид Патрик.

— О, да — отвърна Пол. — Приличат на големи сини табла за лепене на афиши. — Той се усмихна. — Господин Макланахан. — Пол направи физиономия. — Звучи така, сякаш си някой дъртак, братко.

— Аз наистина съм стар, братле — каза Патрик. — Но все още мога да те сритам отзад.

— Пийни още едно, братко... така ще останеш в страната на илюзиите по-дълго — каза Пол.

Уенди остана сериозна.

— Какво мислиш, че става между полицаите, шефа им и градската управа, Пол? — попита тя.

— Не мисля по този въпрос — отвърна Пол. — Съкращенията са обичайно нещо, но със сигурността на полиция никога не трябва да се прави компромис. Напрежения винаги ще съществуват, обаче градският съвет и началникът на полицията трябва да подкрепят полицаите. — Той се усмихна успокоително, след което прегърна Уенди и Патрик. — Много ви благодаря, че дойдохте чак от Сан Диего. Зная, че лекарите вероятно са те посъветвали да не пътуваш. Трябва да родиш следващата седмица, нали, Уенди?

— Не по-рано от три седмици. Само ако бях на легло, нямаше да дойдем, Пол. Не можехме да пропуснем твоето дипломиране. Освен това шефът ми пристигна в града, така че пътувахме с реактивния самолет на компанията. Утре следобед се връщаме.

— Чудесно съвпадение — каза Пол.

Уенди го целуна и отиде да събере празните чаши и халби.

Пол се обърна към брат си:

— Дватамата с Уенди изглеждате прекрасно. Очевидно Сан Диего ви понася.

— Да, там е чудесно — каза Патрик. — Седемдесет и два градуса^[6] и много слънце всеки ден. Харесваме го.

— Известно време не се обаждаше. Миналата пролет май не можеше да вдигнеш глава. Много работа ли имаше?

— Да.

Патрик нямаше намерение да споделя с брат си, че бе извършвал тайни полети над пролива Формоза в безуспешен опит на командването да спре опустошителната война на Китай срещу Тайван с ядрени оръжия, нито че той и Уенди бяха катапултирани над централен Китай, бяха пленени и след това разменени срещу китайски пленници.

— Е, предполагам, че поне можеш да ми разкажеш за новата компания, в която работиш? Спомням си, че подаде оставка и се върна на работа в бара, а след това съвсем неочаквано отново изчезна и ни се обади от Сан Диего.

— Всъщност не мога да говоря много и за нея, Пол — каза Патрик. — Там се изпълняват много секретни задачи за Пентагона.

— Но ти отново летиш, нали?

Патрик го погледна озадачен.

— Летя ли? Какво те кара да мислиш, че отново летя?

Пол се усмихна доволен. Да, той правилно се беше досетил и Патрик го знаеше.

— Спомням си израза на лицето ти, начина ти на говорене, маниерите ти, когато летеше във военновъздушните сили, братко — каза той. — Тогава ти беше свръхангажиран. И беше доволен. Искам да кажа, че живееше пълноценно. Сега имаш същия вид. Зная, че в момента и двамата се вълнувате в очакване на бебето, но си спомням, че така... е, по дяволите, *жизнен* си бил, само когато изпитваш някой нов свръхсекретен самолет, за който никога не можеше да говориш.

— За какво намекваш? Какви са тези приказки за секретни самолети? Никога не съм ти казвал...

— Не си прави труд да отричаш... Зная, че е вярно — каза Пол. — Когато в новините се появи нещо за война в Европа или в Средния Изток и в пресата се заговори за тайни мисии на въздушните сили, на тебе ти потичат лигите. Освен това ти отново се подстрига... според устава.

— Току-що завършилият Полицейската академия господин детектив вече се мисли за Шерлок Холмс. Не, братко, аз работя за фирмата „Скай Мастърс“. Повече не мога да ти кажа.

— Познавам те, Патрик — каза Пол. — Тази компания, за която работиш, се занимава с високи технологии, нали? Искам да кажа с оръжия и апаратура за звездни войни през двадесет и първото столетие?

— Пол, аз...

— Разбирам, не можеш да говориш по тези въпроси — довърши мисълта му Пол. — Зная, зная. Някой ден обаче бих желал да науча нещо повече. Винаги съм бил очарован от онова, за което ти никога не можеш да говориш. Още от времето, когато летеше на бомбардировачите В-53. — Пол се поколеба, а Патрик почувства отново тяхната телепатична връзка. Звучеше глупаво, но все пак беше вярно. Винаги когато пожелаеше, неговият брат можеше да чете мислите му и това му действаше успокоително по някакъв начин... —

Зная, че имаш нещо общо с онова, което се случи на самолетоносача по време на атомното нападение над Гуам^[7] — продължи Пол. — Същото чувство имах, когато научих за конфликта в Европа между Русия и Литва, а преди това — между Китай и Филипините. И двата пъти ти беше там. Беше участник в тези конфликти.

— Някой ден може би ще ти разкажа — обеща Патрик и се усмихна. — Сега единственото, което мога да ти кажа, е следното: занимавам се *наистина* с нещо космическо.

— Е, имай грижата да ми събщиш, когато изобrettiш фазер и силово поле, с които да си служат полицаите — каза Пол и удари сърдечно брат си по рамото. — Аз пръв ще ги изпробвам. — И той тръгна да обиколи гостите в салона.

Докосването ѝ беше леко и успокояващо, сърдечно и мило, но ръката ѝ беше твърде топла и влажна. Патрик се събуди сякаш беше прозвучал клаксон.

— Уенди?

— Обичам те, любими — отвърна тя.

Той се надигна и погледна светещия циферблат на часовника върху нощното шкафче. Беше 5:05. Включи нощната лампа над главата си. Уенди беше седнала в леглото, дясната ѝ ръка все още го милваше, с лявата нежно гладеше корема си.

— Добре ли си? — попита той.

— Чувствам се чудесно.

Беше очевидно, че не се чувства добре.

— Контракции ли имаш?

— О, да — отвърна тя.

Патрик усети, че гласът ѝ трепна. „Ако жена ми си служеше с уличен език — помисли си той — отговорът ѝ най-вероятно щеше да бъде: «Шибан Шерлок, разбира се, че имам контракции!».

— От колко време?

— От няколко часа. Но не са истински. Много нередовни. Вероятно отново са от типа Бракстън-Хикс.

— О! Добре. — Беше неубедителна реакция, но какво друго можеше да каже? — Слушай, скъпа, ти имаш болки и аз наистина съм

загрижен, но след като не са *онези* болки, искам да кажа, свързаните с раждане, ще поспя.

Контракциите Бракстън-Хикс, понякога погрешно смятани за истински родилни болки, се случваха редовно през цялата бременност на Уенди. Вероятно до няколко дни раждането нямаше да започне. Чудесно! Очакваше се Уенди да роди след три седмици. Първите бебета най-често закъсняваха, вместо да избързат...

От тържеството си тръгнаха веднага след полунощ. Бяха се настанили в апартамент в хотел «Хаят Риджънси», в центъра на Сакраменто, недалеч от «Шамрок». По пътя към хотела той усети, че Уенди изглежда малко по-напрегната от обикновено, но реши, че се дължи на умората — по принцип си лягаха около девет вечерта.

Може би не трябваше да идват в Сакраменто в нейното състояние... Тя беше решила да задържи детето, независимо че бременността ѝ беше определена като много рискова. Уенди Торк Макланахан, електронен и авиокосмически инженер, най-напред работеше във Военновъздушните сили на САЩ, а сега беше главен конструктор в малка компания за авиокосмически технологии в Арканзас. По-голямата част от последните две години беше прекарала по болници и у дома, за да се възстанови след двукратното катапултиране от военни бомбардировачи. Последният път заедно с Патрик и с Нанси Чешиър бе скочила миналия юли над Китай. Уенди едва се беше възстановила от раните от *първото* катапултиране, когато ѝ се наложи да катапултира втори път.

За щастие не загуби плода. След кратък престой в болницата и няколко седмици възстановяване, разнообразено с разследване, предприето, както ѝ се стори, от всички правителствени органи на САЩ, с изключение на Министерството на земеделието, Уенди се върна на работа и до започването на отпуската ѝ по майчинство преди две седмици продължи да изпълнява задълженията си на вицепрезидент на «Скай Мастърс». Тя отговаряше за конструирането на модерно авиационно електронно оборудване.

Беше в чудесна форма, бебето се развиваше нормално и тя беше настояла да дойдат на празненството на Пол. След случилото се през последните две години Патрик повече от всичко на света искаше да има семейство и *нормален* семеен живот. През последните десет

години той се беше откъснал от близките си и му се искаше да се срещне с всички.

Но тъкмо тук и сега, на четиристотин мили от дома, неговата жена получаваше контракции и очевидно бебето скоро щеше да поеме към света. Трябваше да вземе някакво решение. Добро, лошо, кой, по дяволите, можеше да знае? «Престани с тези глупости и се справи с положението» — каза си Патрик.

— Ще позвъня на д-р Линас в Сан Диего. Просто за всеки случай — каза той.

Уенди кимна и Патрик разбра, че според нея този път болките наистина са родилни. Той вдигна телефонната слушалка. Време беше да предприеме нещо.

— Джон закара реактивния самолет на компанията на летище «Матер» да демонстрира приложението на електрореактивната технология в товарни лайнери — напомни ѝ Патрик. — Мисля, че трябва да се опитаме да се върнем с него в Сан Диего. — Д-р Джон Мастърс, техният шеф и президент на «Скай Мастърс», беше в ракетния завод «Аероджет-Дженерал» в източния край на Сакраменто, където щеше да демонстрира разработената от него нова технология за защита от бомбен взрив на товарните отделения на самолети. — Самолетът може да се зареди и да бъде готов за отлитане за по-малко от два часа. До летището ще стигнем за тридесет минути, така че след четири часа сме в болницата в Коронадо.

— Добре — съгласи се Уенди. — Аз ще се облека. — Тя стана от леглото и тръгна към банята, но спря по средата. — Скъпи!

— Какво, любима? — попита Патрик.

Той се обърна. Уенди се пресягаше за кърпа. Патрик видя увеличаващата се кървава локва върху белите плочки на пода и скочи с пъргавина, която мислеше, че отдавна е изгубил.

Той разбра, че няма да се върнат в Коронадо.

*Полигон за изпитание на ракети «Аероджет-Дженерал
Корпорейшън»*

Ранчо Кордова, Калифорния

Няколко часа по-късно

— Какви са последните новини от Патрик и Уенди, Хелън? — попита д-р Джонатан Колин Мастърс, главен инженер и президент на «Скай Мастърс», докато монтираше малка видеокамера пред седалките в салона първа класа на един Боинг 727.

— Какво? Джон Мастърс, ти *изобщо* слушаш ли ме? — извика д-р Хелън Кадири, вицепрезидент и председател на директорския борд, която се намираше във видеоконферентна зала във Вашингтон.

Кадири беше няколко години по-възрастна от Джон Мастърс, един от основателите на малката компания за авиокосмическа апаратура, която сега носеше неговото име. Тя търпеше академичните му прищевки и безгрижния му маниер във воденето на бизнеса, защото Джон знаеше как да изработва системите, от които правителството се нуждаеше, а и умееше да ги продава. «Но сега — мислеше Кадири — отиде твърде далеч. Нещо повече, той, изглежда, не иска и да знае, че рискува живота си, за да продаде един продукт. Наистина голям чудак.»

— Чуваш ли ме? Тази връзка работи ли?

— Чувам те чудесно, Джон — отговори Кадири.

— Попитах те дали си научила нещо за Уенди след съобщението, че е постъпила в болница? — повтори Мастърс.

— Джон, обърни внимание на това, което ти казвам — отвърна раздражена Кадири. — Има и други начини да проведем демонстрацията...

— Хелън, този въпрос сме обсъждали милион пъти — прекъсна я Мастърс. — Аз ще проведа тази *демонстрация*. А сега ми кажи има ли някакви новини от Патрик и Уенди, или няма?

Кадири затвори очи. Не беше в състояние повече да спори. Чудак... това беше единственото логическо обяснение. Ненормален. Играта със смъртта ли го привличаше, или детинското му чувство за неуязвимост го караше да извърши намисленото от него?

Кадири провеждаше технически демонстрационен брифинг във видеоконферентния център на щаба на Федералното авиационно управление във Вашингтон. Ръководители на изследователската дейност от ФАУ^[8], производители от авиокосмическата промишленост и представители на авиолиниите чакаха да започне дистанционната видеодемонстрация на Мастърс. Излъчването щеше да става по двупосочна аудио-визуална линия, използваща специално изстреляни

за тази цел сателити на ниска орбита, произведени от «Скай Мастърс». Джон беше в Калифорния и се приготвяше лично да проведе демонстрацията. Двамата с Кадири добре знаеха, че той в буквалния смисъл седи върху буре с барут, но единственото, за което Джон мислеше в този момент, беше постъпването на Уенди Макланахан в болницата.

— Пригответи се, Джон — извика ядосано Кадири и се обърна към своя помощник, който се свърза по телефона с болницата и след няколко минути се върна с отговор.

— Тази сутрин около пет и тридесет Уенди Макланахан е приета в болницата «Мърси Сан Хуан» в Ситърс Хайтс, източно от Сакраменто. Добре е — предаде Кадири по видеовръзката. — Никакви други новини. Доволен ли си?

— От пет и тридесет ли има родилни болки? — попита озадачен Мастърс.

— Вероятно от *три* след полунощ, Джон — коригира го Кадири. Тя видя как той трепна при мисълта за толкова продължителни страдания. Ако Джон беше жена, помисли Хелън, още при първата контракция щеше да опита да измъкне детето от утробата си. — Всичко ще мине добре. Уенди е мъжко момиче, а и са извикали няколко добри лекари — успокой го тя.

— Чудесно — отговори с облекчение Мастърс. — Не мога да повярвам, че ще си имат бебе. След всичко преживяно...

— Джон, послушай ме поне веднъж — каза Кадири. — За миг забрави за Макланаханови... *те* ще се оправят. Аз се безпокоя за теб. Това, което се каниш да правиш, е просто една голяма сензация, а тя може да ти коства живота. Зная, че не даваш пукната пара за себе си и за твоите сътрудници, но помисли за компанията... *за твоята* компания. Ако пострадаш или загинеш, това ще е огромна загуба за компанията. Не го прави. Да поставим телеметричен манекен както първоначално смятахме.

— Хелън, ти си голямо дете, ти наистина се безпокоиш за мен — каза Джон Мастърс и се намести на седалката със самоуверена, влудяваща усмивка на лицето. — Трогнат съм от твоята загриженост.

— Не си трогнат, Джон, а си *смахнат!* — сопна се Кадири, раздразнена от начина, по който той възприе тревогите ѝ за него.

Джон Мастърс приближаваше четиридесетте, но в много отношения все още беше момче... вероятно защото беше прескочил своето детство и юношество и се беше занимавал с наука, вместо с момичета. Той беше гениален учен. Висшето си образование беше завършил на тринадесет години в Дартмутския колеж. На осемнадесет години беше защитил докторска дисертация в Масачузетския технологичен институт, а на двадесет вече имаше над сто патента като инженер в НАСА, където работеше по проекти на Националната организация за стратегически отбранителни инициативи и на Министерство на отбраната.

Сега, вече ангажиран с правителствени договори и лицензи за милиарди долари, Джон Мастърс нямаше време да се занимава с онова, което наистина му доставяше удоволствие — да човърка, да върши лабораторни изследвания както в детството си, когато конструираше транзисторни апаратури и чертаеше детайли за ракети, вместо да играе бейзбол или да рисува картинки на супергерои. Но той никога не изгуби своята самоувереност, придобита през юношеството му, когато защити докторска дисертация и накара да замръзнат самодоволните и лицемерни усмивки върху лицата на професорите, които удостоиха с докторска титла едно почти дете.

След тригодишна съвместна работа Кадири все още не беше наясно какво мисли или чувства този учен хлапак. Родена в Америка, тя бе от индийски произход, родителите ѝ бяха университетски учени професори. Хелън Кадири имаше същото образование като Джон, макар получено на по-традиционна възраст (тя беше осем години по-голяма от него). И ето че бе стигнала дотук. След като няколко пъти ѝ беше отказван по-висок пост (Кадири чувстваше, че талантът ѝ е подценяван заради нейния пол), тя създаде в Тенеси аерокосмическата фирма «Скай Сайънсиз». Компанията ѝ не беше нито много голяма, нито много рентабилна, но беше нейна и Кадири се гордееше с това.

Но твърде изненадващо подборният лично от нея директорски борд гласува и прие за свой член един млад, наперен инженер от НАСА, инстинктивно усещайки, че той със сигурност може да изведе компанията напред. Интелигентното младо зверче вземаше акции вместо заплата и се закле да забогатее или да се разори заедно с тях, което го направи още по-популярен сред членовете на борда. Джон Мастърс наистина повиши ранга на малката фирма на Кадири и през

това време отне почти всичките ѝ акции в обращение, получи контрола над нейния директорски борд, а твърде скоро и поста на Хелън, след него — нейния авторитет и дори името на компанията. Кадири направи един отчаян опит да се бори за контролния пакет, но неуспехът ѝ направи Мастърс още по-популярен и дори по-самонадеян.

Кадири все още се радваше на значително състояние, престиж и власт като председател на борда и вицепрезидент на «Скай Мастърс». Но тя с радост би заменила всичко това за доброто старо време, когато беше и президент, и главен общ работник в една компания, която не включваше бакалавъра, магистъра и доктора на естествените науки, президента, главния досадник Джон Колин Мастърс.

Кадири включи отново комуникационната линия и каза строго:

— Джон, ти знаеш за проблемите с нестабилността и с токовете удари, които не можем да контролираме. Те могат да взривят експлозивите. Постави манекена, *другия* манекен, на седалката и се махни оттам.

— Ние вече провеждахме тест с експлозиви, Хелън...

— Но не в три отделни кабинни, разположени толкова близко една до друга, и не с количеството, което си поставил сега — възрази Кадири. — Много е опасно. Накарай някой от службата по безопасност на полигона да изнесе поне част от тези експлозиви. Махни това нещо, Джон, и нека...

Мастърс погледна часовника си и каза бързо:

— Много е късно, Хелън. Вече е време. Имаме спътникова връзка само за един час, а Федералното авиационно управление иска да освободи въздушното пространство следобед за трафика Сан Франциско — Сан Хосе. Нека да започнем представлението.

Кадири нямаше никаква алтернатива. Тя или трябваше да каже на Мастърс да върви по дяволите преди да стане свидетел на нещастieto, или да се подчини.

След като поканените лица пристигнаха и се осигури охрана на залата, Хелън Кадири се качи на подиума за кратко встъпление. Тя застана пред големия видеоекран, който показваше емблемата на компанията и видеоклипове на няколко военни технологии в действие — сателитни разузнавателни системи, сателитни комуникации, космически ракетни ускорители и оръжия — всички конструирани от «Скай Мастърс».

— Добър ден и добре дошли, господа — започна Кадири. — Аз съм д-р Хелън Кадири, вицепрезидент и председател на борда на «Скай Мастърс». Благодаря за поканата да изпълним тази демонстрационна програма. Трябва да ви напомня, че всичко, което ще видите и чуете тук, в съответствие с меморандума, подписан между «Скай Мастърс» и Министерството на отбраната, е секретно и не трябва да става достояние на никого извън тази зала.

Скоро стана ясно, че заместник-министърът на транспорта, Едуард Фентън, който беше най-високопоставеният присъстващ представител на правителството, е неспокоен. Само две минути, след като Кадири започна, Фентън вдигна ръка.

— Извинете, д-р Кадири, но аз разбрах, че д-р Мастърс ще присъства лично да отговаря на нашите въпроси. Тук ли е сега той, или не? Ако не е, най-добре да...

— Да, заместник-министър Фентън, той е с нас на жива видеовръзка от Калифорния.

— Видеовръзка? От Калифорния? — Фентън ядосано поклати глава, после кимна на секретаря си и той започна да събира книгата пред своя шеф. — Д-р Кадири, аз промених плана си за цели два дни напред, за да вмества в него срещата с д-р Мастърс, който трябваше да пристигне във Вашингтон за този брифинг. Ако сте смятали да проведете видеоконференция, трябваше да ни предупредите. Съжалявам, но аз ще трябва да...

Екранът зад Кадири изгасна, след което на него се появи Мастърс в кабината на Боинг 727.

— Браво, Ед — каза Мастърс и отпи глътка пепси от мекото пластмасово шише, с което рядко се разделяше, — вие наистина знаете как да съсипете едно добро начинание. Аз съм подготвил всичко за тази забележителна демонстрация. — Фентън още повече се раздражни от факта, че Мастърс фамилиарно се обърна към него на малко име. Мастърс веднага забеляза това и се усмихна. — О, извинявайте. Искан да кажа помощник заместник-министър. Не бих желал да проваляте моята демонстрация. Аз вече съм готов да започна.

Ако преди това Фентън се беше ядосал от обръщението, сега още повече се вбеси от това саркастично подчертаване на точната му длъжност.

— Д-р Мастърс, с вашето отсъствие от тази конференция вие загубихте моето и това на тези заети хора време. Вие ще трябва да пренасрочите този брифинг за уточнена с моята канцелария дата и лично да присъствате, както поисках. Освен това смятам, че вие ни дължите извинение. Сега, ако не възразявате аз...

— Момчета, не го правя по този начин, защото ме мързи да дойда при вас, повярвайте ми. Това просто е по-добрият начин за провеждане на демонстрацията. Готов съм да я проведа и ви гарантирам, че от нея дъхът ви ще секне. — Мастърс се обърна с уверена усмивка към всички в конферентната зала на Федералното авиационно управление, но като видя, че Фентън продължава да си прибира нещата, добави бързо: — Американските фирми имат право първи да пожънат плодовете от моето изобретение, но ако не мога да постигна споразумение с Министерството на транспорта и с Федералното авиационно управление, ще отида в Европа. Проверете моите проспекти, момчета... Аз вече получих лиценз от Министерството на търговията за продажба зад граница. Времето е пари, момчета, и тази технология е готова за *приложение*. Ако вие не я видите днес, утре аз ще я предложа на «Еърбъс».

Фентън почувства, че всички очи се преместиха от екрана към него. Никой от авиокосмическата промишленост, нито от въздушните компании не обичаше Джон Мастърс, този гений с държание на седемгодишно интелигентно хлапе, но всички знаеха, че той е водач в авиокосмическите технологии. Един лиценз за новото изобретение на Мастърс можеше да им донесе милиарди долари. Никой не харесваше и Федералното авиационно управление. Това беше агенция, чийто бюрократи пречеха на бизнеса. Мастърс беше суров и груб както обикновено, но ако Фентън напуснеше, това вероятно щеше да струва на всички или поне на някои от тях милиарди долари. Всички те знаеха, че Мастърс има разрешение от Министерството на търговията за лицензиране на тази технология зад граница, каквато и да беше тя, и само този факт правеше демонстрацията важна.

Фентън видя ледените им погледи и мълчаливо седна, намръщи се към видеоекрана и каза ядосано:

— Не обичам заплахите, д-р Мастърс.

— Извинявайте, господине — отвърна Мастърс. — Но аз съм просто развълнуван. Вие знаете как е при такива случаи. Гарантирам

ви, че това наистина ще ви хареса. *Наистина.*

Представителите на авиокосмическата промишленост въздъгнаха облекчено. Ако Мастърс беше продължил със своето хлапашко държание, Фентън щеше да напусне. Но извинението показва нужното, макар и минимално уважение и Фентън се върна на мястото си. Помощникът му подреди книжата и бележките пред него.

— Благодаря, Ед — каза Мастърс.

Ръководителите на авиокомпаниите сподавиха хихиканията си.

— Господа, цели двадесет години аз създавах устройства, които помагаша на военните да откриват и взривяват цели. Сега съм разработил *защита* срещу взривяване. Тя се нарича балистичен електрореактивен процес или съкратено БЕРП. — Хелън Кадири преглътна раздразнението си. В стила на Джон беше да дава такива смешни имена като БЕРП. — Позволете ми да ви обясня как открих тази технология.

Джон Мастърс взе една рамка от проводник, потопи я в съд с течност, поставен на седалката до него, и я вдигна пред камерата.

— Като деца всички сме правили сапунени балончета, нали? — Той докосна с пръст опънатата на рамката ципа и тя се спуска. — Този филм е с дебелина една трихилядна от човешкия косъм. Държи се от прости химически връзки с пренебрежимо малко повърхностно напрежение. Очевидно съвсем лесно е да се разкъса. Но, когато провеждах експеримента, аз допрях до рамката с ципата няколко проводника под напрежение, после насочих лазерен лъч върху нея. И ето какво видях.

Светлините в кабината намаляха и излъчен неизвестно откъде зелен лазерен лъч прониза една нова ципа, която Мастърс беше създал върху рамката. Повърхността на ципата продължаваше да блести и да трепти.

— Сега наблюдавайте внимателно, господа. — Мастърс щракна един ключ, после натисна с пръст върху мехурчето. Повърхността му се промени. Трептенията и блестенето изчезнаха, заменени от плътен зелен цвят. — Какво видяхте? Пречупването на светлина и повърхностните вихри изчезнаха. А сега вижте това.

Мастърс обърна рамката хоризонтално и внимателно постави върху ципата един кламер. Тя не се скъса... Кламерът сякаш плуваше

във въздуха. Мастърс дори размаха рамката, но кламерът остана върху ципата.

— Зная какво си мислите... Сигурно кламерът се държи от магнитно поле, създадено от проводниковата рамка, или от повърхностно напрежение. Не бързай, Шерлок! — Мастърс извади от джоба си обикновен дървен молив и го постави върху ципата. Той също остана да виси във въздуха. — Ципата е само три хилядни от дебелината на човешкия косъм и все пак тя поддържа тежест милиони пъти по-голяма от нейната собствена. Повърхностно напрежение? Химични свойства на сапунения разтвор? Да и да... но свойства, които са променени от малък електричен товар.

Светлините в кабината отново се включиха. Мастърс щракна ключа до него, ципата се спука и кламерът и моливът паднаха от рамката върху скута му.

— Аз го наричам електрореактивна колимация, пренареждане на молекулярната структура на сапунения разтвор така, че повърхностното напрежение става милиони пъти по-голямо от нормалното — каза Мастърс. — В природата непрекъснато се получава колимация, но тя обикновено се причинява от температурни или химични взаимодействия. Аз мога да я предизвикам с прилагането на слаб електричен ток. Като променям ампеража и честотата на електричния ток, мога да променям свойствата на колимирания материал.

— Колко дълго сте работили върху този процес, докторе? — попита един от присъстващите в залата ръководители.

— О, приблизително тридесет години — отговори Мастърс. — За първи път го открих, когато бях на около седем. Познавам много деца, които си играят със сапунени мехурчета, но доколкото зная аз съм първият, който пуска електричен ток през мехурче. Аз просто включих към рамката една стара шестволтова батерия и се получи.

— Това е много интересно, докторе — каза Фентън, — но можем ли да преминем към целта на тази демонстрация?

— Разбира се, Ед. — Той взе парче плат, опънат върху рамка с прикачени към нея проводници. — Могат да се колимират различни течности и колоиди — това са вещества, съчетаващи свойствата на веществото в течно, твърдо или газообразно състояние. Аз мога да използвам дори морска вода за защита на кораби и подводници от

сблъскване или от повреда поради натиска на водата... Представете си подводница, която може да слиза в най-големите дълбочини на океана, без да бъде смазана, като използва за *защита* морската вода! Разбира се, възможно е също и деколимирането на предмета, за да се намали неговата плътност, без за това да се използва топлина или други материали. На практика приложенията на тази технология ще приличат на истинска звездна война. Вие, момчета и момичета, можете да я наречете «фазерно оръжие».

— Но истински привлекателното приложение на електрореактивната колимация е в науката за материалите и през последните години беше източник на голямо удовлетворение за мен — продължи развълнуван Мастърс. — Твърдите вещества могат да се колимират също както течностите и газовете. Това дава възможност за истински полезни приложения! — Той взе друга, по-голяма рамка, този път със закачен на нея тънък светлосив материал. — Ето парче от разработен от мен БЕРП. Това е лека и гъвкава тъкан, прилична на найлон. — Той размахна рамката и както всички очакваха, тъканта се развя. — Сега внимавайте.

Мастърс взе един чука и удари по нея. Наблюдателите с изненада чуха глух тътен. Те видяха, че след удара Мастърс изпусна рамката, но още бяха много стреснати от видяното, за да забележат нещо друго. Той вдигна рамката и отново я разтърси, закачената за нея материя се развя както преди. Приличаше на памучна носна кърпа, но когато повторно замахна и я удари с чука, тъканта пак се превърна в твърда плоча. Мастърс отново я изпусна след удара и подскочи от изненада, когато тялото му се разтърси от електричен заряд, сега малко по-силен. Този път Хелън Кадири го забеляза.

— Джон, какво има? — попита тя по микрорадиостанцията. — Защо го изпускаш? — Не последва никакъв отговор. Това потвърди най-лошите ѝ страхове. — Джон, отново ли е токов удар?

— Няма нищо, Хелън — прошепна Мастърс достатъчно силно, за да го чуе тя, но не толкова, че да го чуят наблюдаващите демонстрацията във Вашингтон. — Просто ще държа рамката с клещи, както планирахме.

— Но ако се получават токови удари, ти трябва да преустановиш демонстрацията — каза ужасена Хелън. — Едно е, ако електричен ток

удари ръката ти, съвсем друго, ако следващия път такъв удар взриви сто килограма тринитротолуол.

— Всичко е наред, Хелън. Погледни присъстващите, те са просто като хипнотизирани. БЕРП работи чудесно.

— Прекрати този опит, Джон. Ти не можеш да продължиш с демонстрацията, докато не разберем защо се получава това.

В отговор Мастърс хвана рамката с клещи, така че слабият електричен ток, който се генерираше при удряне на рамката, да не го засегне. Той удари неколккратно тъканта и при всеки удар се чуваше същия глух звук. После Мастърс свали тъканта от рамката, сгъна я и я прибра в джоба на ризата си.

— Това е... невероятно! — изрази гласно удивлението си някой от залата. — Удивително!

— Възможностите за приложенията на БЕРП са неограничени — каза Мастърс. — Аз съм мислил за всички потенциални военни приложения на тази технология — за защита на транспортни средства, за изработване на гуми, които не се пукат, за направа на непробиваеми от куршуми палатки, дори за създаване на портативни пътеки, устойчиви на земни мини. Но има едно приложение, което винаги е било в центъра на моето внимание: сигурността на въздушните полети за обикновените пътници чрез укрепване на багажните отделения на въздушните лайнери за защита от бомби, поставени от терористи, или от други катастрофални експлозии, разрушаващи самолета, като експлозията в горивния резервоар например, която свали полет 800 на ТУЕ^[9]. Неколкостотин килограма БЕРП и съответната апаратура за управление може да спаси живота на стотици хора. На всичкото отгоре той е значително по-лек и по-евтин от облицоването на самолета или товарните контейнери с кевлар или друга броня.

— Възможно ли е това, д-р Мастърс? — попита недоверчиво Фентън. — Може ли тази система да бъде достатъчно здрава, за да окаже надеждна защита срещу бомбен взрив или експлозия на резервоар с гориво.

— Радвам се, че зададохте този въпрос, Ед — отвърна Мастърс. — Затова съм тук днес и разговарям с вас по сателитния видеоканал от ракетния изпитателен полигон на «Аероджет» край Сакраменто. Сателитната видеоконференция, между другото, се провежда благодарение на техниката НТТСС — малките тактически

комуникационни и разузнавателни спътници на «Скай Мастърс», разработени специално за тази демонстрация. — Джон никога не пропускаше да спомене с добра дума собствените си продукти. — Аз съм в салона първа класа на въздушния лайнер Боинг 727. — Кадърът на екрана се промени и показва изглед отгоре на корпуса на лайнера без крилата и двигателите. — В този корпус са разположени три пакета с по двадесет и пет килограма ТНТ. Единият е в голям куфар от типа на онези, които екипажът може да качва на борда в пилотската кабина; другият е в багажния трюм, разположен под салона първа класа; третият се намира в багажното отделение под туристическия салон.

— Моят материал БЕРП поставих на две места в самолета. — Картината отново се промени и показва вътрешността на предното товарно отделение. Единственият багаж в него беше касетка с надпис «ОПАСЕН, СИЛНО РАЗРУШИТЕЛЕН ЕКСПЛОЗИВ». В дъното, осветена от прожекторите, ясно се виждаше тъкан БЕРП. — Първо, облицовах с четиридесет килограма БЕРП товарното отделение под салона първа класа.

На екрана се появи пилотската кабина на въздушния лайнер. Като се изключи изнесената авиоелектронна техника и свалената от седалките тапицERIA тя изглеждаше като обикновена пилотска кабина. Между седалките на първия и втория пилот имаше куфар на колелца с надпис «ОПАСЕН, СИЛНО РАЗРУШИТЕЛЕН ЕКСПЛОЗИВ».

— Второ, свалих тапицERIAта в пилотската кабина и облицовах корпуса с около двадесет килограма БЕРП, после отново сложих тапицERIAта. Поставих малко БЕРП на вратата на кабината, водеща към пътеката в салона, а също и между лексановите^[10] стъкла на кабината от страната на втория пилот, но не и на първия. Това потъмнява малко стъклата, както при защита от ултравиолетови лъчи. Понастоящем в САЩ такова оцветяване на предното стъкло на кабината не е разрешено, но след демонстрацията е възможно това правило малко да се измени.

Камерата отново промени картината и показва Мастърс, спокойно разположен на седалката.

— Направих БЕРП завеса и между салоните на туристическа и първа класа. На други места няма БЕРП. Оставям туристическия салон незащитен, за да видите за какъв вид разрушение става дума, а също и защото искам да видя как всичко ще хвъркне във въздуха. — Мастърс

млъкна, усмихнат като дете в зоологическа градина, после си сложи слушалките на микрорадиостанцията. — Сега ще взривя трите експлозива. Започвам от пилотската кабина...

— *Какво!* — извикаха почти в един глас Фентън и неколцина други от присъстващите. — Да не сте *полудели*, Мастърс? Наистина ли смятате да вдигнете във въздуха самолета и *да останете вътре*? Веднага се махнете оттам!...

Екранът се раздели на четири отделни участъка: в горната половина беше показан изглед на целия самолет. В долната половина един кадър показваше Мастърс в салона първа класа; втори — товарното отделение под салона първа класа; трети — пилотската кабина, гледана отвън през предното стъкло на кабината откъм носа на въздушния лайнер. Мастърс махна с ръка към камерата на седалката до него и вдигна една кутия с три големи червени ключа, защитени с предпазители.

— Мастърс наистина ли смята да остане вътре, д-р Кадири — попита Фентън.

Хелън не знаеше какво да отговори. Беше твърде възможно да станат свидетели на последния ден от живота на Джонатан Колин Мастърс и тя беше безсилна да го спре.

— Той ще...

В отговор Мастърс вдигна първия защитен капак на ключа, извика весело: «Гледайте, момчета!» и натисна бутона. Всички присъстващи в залата скочиха на крака шокирани, когато пред тях се появи картината.

Първи се взриви експлозивът в пилотската кабина. Той избухна с яркожълто огнено кълбо, но странно, само стъклата от страна на първия пилот изхвъркнаха, последвани от огнен стълб и пушек, а стъклата от страната на втория пилот само се покриха с паяжини от пукнатини, но не се счупиха. Мастърс скочи изненадан, но нищо друго не показваше, че двадесет и пет килограма тринитротолуол, достатъчен да взриви малко здание, току-що беше експлодирал на по-малко от тридесет стъпки от него.

— Аз съм добре! Добре съм! — извика весело той. — Абсолютно всичко е наред! Това беше експлозия на двадесет и пет килограма ТНТ само на няколко метра от мен и аз съм добре!

Ръководителите на въздухоплавателните компании гледаха едновременно с облекчение и с гняв. Почувстваха облекчение, защото на него му нямаше нищо, но се ядосаха, защото бяха принудени да присъстват на такова самоубийствено шоу.

— Вашингтон, Вашингтон, тук е службата за безопасност на полигона — намеси се един възбуден глас по служебната линия. — Хелън, по БЕРП мрежите премина силен токов удар. Изключихме веригите за последователни експлозии. Джон, ако ме чувате, най-добре веднага да излезете от самолета. Този токов удар може да изкара от строя останалата част от БЕРП, може дори да взриви другите експлозиви.

Джон намести слушалките така, че да чува по-добре след продължаващото звънтене в ушите му от избухналата точно пред него експлозия.

— Не! — извика той. — Не изключвайте мрежата! Нищо ми няма! Можем да продължим...

Секунда по-късно картината от спътника показва как цялата предна част на въздушния лайнер се повдигна и странно се преметна във въздуха. Товарното отделение, напълно откъснато от корпуса, изчезна в кълба пушек и отломки. Мастърс не беше докоснал никой от детонаторните бутони, а дори и да ги беше докоснал, това нямаше да има никакво значение, защото офицерът по безопасност на полигона беше прекъснал веригата за взривяване както от ключа на седалката, така и от самите експлозиви. Но силната ударна вълна беше преминала през кабината и се беше блъснала в най-близкия предмет — двадесетинакилограмовия куфар с ТНТ. Възникналият в БЕРП електричен товар беше достатъчен да елиминира предпазните ключове, да задейства електрически включващите се детонатори и да взриви тринитротолуола.

Мастърс беше отхвърлен обратно на седалката, тъй като цялата вътрешност на самолета бе разтърсена от взрива отпред, подът се беше надигнал, изкривен нагоре, ново кълбо дим си пробиваше път през секцията на първа класа, но Мастърс отново беше невредим. Две трети от задната част на лайнера беше или на парчета, или лежеше смачкана на земята, но предната една трета бе останала непокътната. От салона първа класа излизаше пушек. Ужасена, Хелън забеляза, че големите вентилатори, проектирани да поддържат въздуха чист, не работеха.

Токовият удар, причинен от системата БЕРП, беше предизвикал късо съединение във вентилаторите.

— Джон! Чуваш ли ме? — викаше Кадири. Ръководителите на въздушните линии наблюдаваха стреснати, тъй като пушекът частично закриваше гледката в салона. — Вентилаторите не работят! Махай се! Моля ви, служба «Безопасност на полигона», веднага изкарайте Мастърс оттам!

Когато третата експлозия разкъса самолета, Мастърс отново подскочи. Образът от товарното отделение под секцията на салона първа класа изчезна в ослепителен жълт блясък. Този път Мастърс наистина изглеждаше изплашен. Той плахо се озърташе и лицето му издаваше първите признаци на обхваналите го загриженост и съмнение, че идеята за този фокус е наистина добра. Подът под краката му беше изкривен, няколко седалки летяха във въздуха. Чуха го да пици... и после всичко изчезна. Камерата от сателита не показваше нищо... салонът първа класа изглеждаше непокътнат, но от долната страна на корпуса изригваха огромни валма пушек, огнени езици обгръщаха вече откъснатата секция на туристическата класа.

— О, господи! — изпищя Кадири. Тя вдигна слушалката на директната телефонна линия. — Джон, обади се! Служба «Безопасност», обадете се! Има ли някой там? Отговорете, дявол да ви вземе...

— Какво стана? — извика Фентън. — Какво стана? Дали Мастърс е...

— Добре съм, добре съм! — чуха в следващия миг те.

Камерата от салона първа класа отново заработи и показва разбърканото, слабо замъглено от пушек, но непокътнато помещение. Зад една противопожарна кислородна маска се показва лицето на Мастърс, почти залепено за обектива. Под ноздрите му имаше черни следи от издишвания пушек, късо подстриганата му коса беше щръкнала, но, изглежда, не беше пострадал. Един пожарник от службата по безопасност се опитваше да го изправи на крака.

— Камерата се откъсна от поставката... Почакайте една секунда.

— Той е *ненормален*! — извика Фентън. — Самолетът гори!

— Ще ми казва: «Почакайте една секунда»! — извика Кадири по телефона. — Служба «Безопасност», измъкнете Мастърс от този самолет, *веднага*.

Мастърс нагласи камерата на първоначалното ѝ място, изправи седалката си, седна, пое дълбоко дъх от кислородната маска, после я подаде на пожарникаря. Изглеждаше малко несигурен, оглеждаше кабината, дишането му беше леко учестено, но не беше ранен.

— Добре съм, момчета. Експлозията откъсна седалките от пода и те се разхвърчаха. Ето. — Мастърс взе камерата и я насочи към пода. — Виждате ли? Подът е цял. Малко се е издул нагоре, около десетина сантиметра, но не е разкъсан. — Той обърна камерата към туристическия салон. През завесата струеше пушек, но той я вдигна. Кабината беше напълно разрушена, разкъсана, почерняла. Пяната от пожарогасителите вече беше преградила огъня. — Единственото, което имах между мен и всичко това, беше завесата от БЕРП. Страхотно, нали!

— Той е луд, д-р Кадири, луд! — извика Фентън.

Ръководителите на въздушните линии и правителството се бяха струпали уплашени и възмутени на вратата, сякаш експлозията беше станала в конферентната зала във Вашингтон, а не на изпитателния ракетен полигон в Калифорния.

— Това или е някакъв трик, публична сензация, или е дело на сериозно разстроен мозък. Във всеки случай няма да позволя нито аз, нито правителството на САЩ да бъдем манипулирани от такъв клоун!

— Какво казахте, заместник-министър Фентън! — Попита изненадана Кадири.

— Министерството няма да разгледа изобретението на Мастърс и ще попречи на използването на тази технология, докато не намери човек във вашата организация, който да предложи една рационална, научна демонстрация и програма за узаконяване — каза гневно Фентън. — А ако Мастърс се опита да продаде технологията в чужбина, той ще бъде санкциониран тук, в тази страна и никой чуждестранен самолет, който я използва няма да бъде допуснат да влезе във въздушното пространство на САЩ.

— Но... но той доказва, че технологията е *резултатна*! — възрази Кадири. — Аз съм съгласна, заместник-министър Фентън, че методите на Джон са малко необичайни...

— *Необичайни*? Ние бяхме свидетели как той едва не беше разкъсан на парчета! — извика Фентън. — Не можеше ли да постави робот или манекен на онази седалка вместо сам да седне? — Фентън

разтри слепоочията си видимо разстроено. — Картината все още е пред очите ми, д-р Кадири, сякаш наблюдавах по телевизията... кадри от Виетнам или екзекуция на пленници от Виет Конг.

— Слушайте, Ед, искам да кажа, заместник-министър Фентън — обади се Мастърс по сателитната видеовръзка, решил твърде късно, че е добре да бъде малко по-дипломатичен.

Хората от спасителната група го изправиха на крака и се опитваха да го измъкнат от разрушения корпус. Той се дърпаше като попаднало в капан животно.

— Тази технология е твърде важна, за да се остави без внимание — извика Мастърс. — Забравете тази демонстрация. Никой не пострада от нея. Аз ще ви предам получените данни от изпитанието. Данните са истински, повярвайте ми...

Страхът и паниката, породени от демонстрацията, заглушиха неговия протест. Беше много късно. Фентън и другите си бяха отишли.

Покрусена, Хелън Кадири се отпусна тежко на креслото в празната конферентна зала. Години изследвания, месеци подготовка... всичко се провали. Ще мине най-малко година, може би и повече, преди да получат разрешение отново да представят някаква информация за БЕРП. Проклет да е Джон, проклети да са неговите смахнати имена на проекта, проклето да е неговото пренебрежение към благоразумието! Трябва администрацията на Министерството на транспорта и дори на Белия дом изцяло да се смени, преди да могат да представят други проекти на правителството, на *когото и да било*.

Телефонът от службата по безопасност на полигона извънтя и Хелън вдигна слушалката.

— Кадири слуша.

— Хелън, беше чудесно! — прозвуча весело гласът по високоговорителя от службата за безопасност на полигона. — Искам да кажа, че беше страхотно, човече... Когато видях как подът се изду си помислих, че си отивам... но той издържа! БЕРП издържа!

— Джон, тук всички се разотидоха...

— Хей, не се безпокой за момчетата от Федералното авиационно управление и авиокомпаниите — каза Мастърс. — Те ще се успокоят и когато разберат колко важна е тази технология, сами ще ни извикат да проведем друга демонстрация за утвърждаване. Ние ще...

— Не «ние», Джон — отвърна огорчено Хелън Кадири. — Ти и твоето пълно незачитане на чувствата и мислите, на мненията на другите ми омръзнаха. За теб всичко това изглежда като една голяма игра и ти не даваш пукната пара как се отразява то на нашия бизнес.

Джон потърси бутона да изключи високоговорителя, но вместо него включи високоговорителите на полигона. Техният разговор се чуваше по цялата изпитателна площадка и повече от тридесет души персонал слушаха отговора на Кадири.

— Веднъж се опитах да те махна като президент и не успях, затова втори път няма да се опитвам. Оттеглям се от председателството на директорския борд. Не искам да работя за смахнат човек. Ако искаш да се убиеш, можеш да продължиш, но аз няма да стоя и безучастно да наблюдавам как проваляш компанията.

— Хелън, почакай една секунда. Всичко е прекрасно! Ще бъде чудесно...

— Ти *не* си наред, Джон. Ти си вманиачен. Ти си луд. Ти си неустойчив. Няма да работя с човек, който напълно пренебрегва собствената си безопасност, репутацията и сигурността на компанията, която аз основах, не ти. Ще продам акциите си и ще възстановя «Скай Сайнсиз». И този път няма да позволя нито на теб, нито на когото и да било друг да ми казва как да я ръководя. Довиждане, Джон. Ще чета за теб в хумористичните вестници... или по некролозите. На едно от двете места сигурно ще се появиш. — Тя изключи с трясък микрофона и си тръгна.

Трясъкът се разнесе от високоговорителите по старата изпитателна ракетна площадка като изстрел от 155-милиметрова гаубица. Стеснителният Мастърс погледна слисаните и развеселени лица на техниците около него.

— Това щуро момиче още е влюбено в мен — каза той, макар че характерната му момчешка усмивка беше напрегната. Мастърс отпи глътка пепси и се опита да крачи безгрижно към подвижния си контролен бункер. — Ще се върне, тя още ме обича — чуха го те да си мърмори.

Когато влезе в бункера, беше още като замаян и не забеляза двамата непознати мъже в черни бойни униформи. Той отиде в малката си ниша, вдигна крака на масата и включи цифровия видеодисплей. Появиха се пълните телеметрични данни от теста. В действителност

Джон не наблюдаваше екрана. Той мислеше за Хелън. Двамата мъже доближиха нишата. Първият вдигна ръка от колана си, сви пръсти, сякаш измъква пистолет от кобура, насочи ги към Мастърс и се престори, че натиска въображаем спусък. Не последва никаква реакция.

— Виждате ли, докторе — каза подполковникът от военновъздушните сили Харолд Бригс. — Не е никакво развлечение човек да ви убие.

Мастърс се обърна. Пред него стоеше възслаб, среден на ръст чернокож мъж с широка усмивка на лицето и голям пистолет «Колт», 45-ти калибър, с перлена дръжка на бедрото. Другият беше висок, бял и добре сложен, толкова намусен, колкото Бригс беше весел и толкова мускулист, колкото Бригс беше слаб.

— Хал Бригс! Сержант Уол! — възкликна Мастърс. — Какво правите тук, момчета?

— Докарахме самолетите си «Пейв Хамър» във военновъздушната база «Макклелан», северно от Сакраменто — обясни Бригс.

Самолетът МВ-22 «Пейв Хамър» беше с обръщащ се ротор и можеше да излита и каца като хеликоптер, но имаше скорост и товароподемност на товарен самолет. «Пейв Хамър», вариант В-22 «Оспрей», беше специално предназначен за високорискови и с ниска височина полети над вражеска територия.

— Само в тази база има необходимата техника за тяхното обслужване. Тук извършват и цялостното поддържане на изстребителите бомбардировачи Ф-117 «Найт Хоук Стелт», така че, след като ремонтират и проведат контролни изпитания с изстребителите, ще се заемат с нашите самолети. Впрочем всичко това е поверително. Не само АПР^[11], но и Ф-117.

— Чухме, че провеждате някаква демонстрация и когато разбрахме за какво се отнася, побързахме да дойдем. «Мадкап Маджишън» много се интересува от БЕРП. Разбира се, всички в АПР мислят, че БЕРП е някаква шега и затова изпратиха мен и Гъни.

Мастърс разбра защо Хал Бригс е толкова приказлив. В бункера нямаше никой, който да ги чуе. АПР — Агенцията за подпомагане на разузнаването, беше подразделение на ЦРУ. Когато някой агент на ЦРУ при изпълнение на мисия изпаднаше в затруднение, управлението

изпращаше АПР да измъкне приятел, да освободи агент, да извърши диверсия, да намери цели, да неутрализира неприятелска отбрана или да извърши множество други тайни дейности.

АПР е разделено на много бойни групи или клетки, съставени от военни и цивилни с различни специалности. Групите са толкова секретни, че една група на АПР може да не разпознае друга. Подполковник Хал Бригс беше командир на една такава група с кодово название «Мадкап Маджишън». Съставена главно от бивши разузнавачи и морски пехотинци, на «Мадкап Маджишън» обикновено се възлагаха много рисковани операции дълбоко във вражеска територия. Джон Мастърс беше работил с групата по много проекти. Те обичаха да използват техниката на «Скай Мастърс» почти толкова, колкото Джон обичаше да я създава.

Мастърс го погледна раздразнен.

— Слушайте, Хал — каза Мастърс. — Аз не представих този проект на армията или на някоя национална охранителна агенция, защото зная, че там той ще пропадне, ще остане свръхсекретен в продължение на двадесет години. Никой няма да може да се ползва от възможностите на тази технология. БЕРП може да спаси живота на хиляди хора, Хал.

— Като ви гледам ми се струва, че вие едва сте спасил своя живот — каза кисело Бригс. Той разгледа цифровите данни на големия компютърен дисплей върху бюрото на Мастърс. — БЕРП действа, докторе. Моите поздравления. Може би ще трябва да изгладите някои неща в него, но действа. Страхотно.

— Благодаря, Хал — отвърна Мастърс. — Но аз все още не искам...

— Доктор Мастърс, вие вече представихте БЕРП на промишлените магнати — прекъсна го Бригс. — Духът излезе от шишето. Искате да предложите откритието си на всички големи авиокомпани в света и това е чудесно. Но вие знаете, че тази технология може да спаси много агенти на АПР, които жертват живота си за родината. Единственото, за което ви моля, е да ни дадете възможност да се възползваме от вашето забележително откритие.

— Не зная, Хал — отвърна Мастърс. — Аз наистина искам БЕРП да е първото създадено от мен изобретение, което спасява, а не унищожава живот.

— Повярвайте ми, аз мога да измисля много начини, по които БЕРП може да ми помогне да спася тесния си черен задник — засмя се Бригс.

Уол поклати глава силно раздразнен. Той познаваше тона и държането на своя началник, но въпреки това винаги много се ядосваше.

— Ние не се опитваме да ви спрем да разпространите вашата система. Просто искаме да ни позволите ние първи да я ползваме. — Докато Мастърс все още се колебаеше, Бригс добави хитро: — И не забравяйте, докторе, че сме в началото на новата финансова година, а АПР получи много мангизи. Зная, че за вас парите не са важни, но аз ще ви осигуря средства да си закупите всички необходими ви запаметяващи чипове, произвеждани в Силиконовата долина^[12]. А вие ще направите на мен и на моите момчета едно голямо добро. Какво ще кажете, докторе?

Мастърс наистина нямаше намерение да извлича печалба от разпространението на БЕРП. Той всъщност мислеше как да придума световните авиокомпании да подкрепят прилагането на системата в самолетните линии на по-бедните страни, на които да преотстъпи безплатни лицензи за новата технология. Но когато се отнасяше за военни или правителствени агенции като ЦРУ, Мастърс нямаше особени угризения на съвестта. Те имаха достатъчно средства за всякакви тъмни тайни операции и Джон реши, че е длъжен заради компанията и нейните акционери да направи колкото се може по-добра сделка.

— Е, тъй като аз изплаших всички големи производители на самолети във ФАУ — каза той и вдигна рамене, — мога да помогна на вас. За колко пари става дума, Хал?

Бригс и Уол продължаваха да наблюдават данните на екрана. Те видяха последиците от експлозията и след това погледнаха човека, който беше седял върху седемдесет и пет килограма ТНТ и беше останал жив. Бяха поразени.

— Назовете цифрата, докторе — каза Бригс с дрезгав от вълнение глас. — Покажете ни как на практика БЕРП може да помогне на моите момчета и назовете цената.

Джон Мастърс разтегна устни в широка усмивка.

— Патрик и Уенди работят върху няколко интересни приложения — каза той. — Патрик ги нарича програма «Войник на третото хилядолетие». Всичко е основано на това. — Той извади от джоба си парче БЕРП материал и го подаде на Бригс и Уол.

— Това ли е то? — попита Крис Уол. — Това ли е БЕРП?

— Това е — отвърна Мастърс. Той опипа черната бойна униформа на Уол, който се намръщи. Мастърс бързо отдръпна ръката си, сякаш се беше допрял до гореща печка. — Почти същата дебелина като вашата полева униформа, сержант.

— Много е лъскав и хлъзгав — отвърна Уол. — При движение ще вдига шум. И не диша като памука. С такава дреха през лятото ще бъде адски горещо, а през зимата ще пукнем от студ.

Мастърс набра нещо на клавиатурата на компютъра си и получи неподвижно видеоизображение. Той посочи незасегнатата секция на първа класа на самолета.

— Ние можем да матираме тъканта и да я направим по-приятна за носене. Но вие можете ли да направите вашите памучни рицарски доспехи така непробиваеми, както е БЕРП?

Бригс и Уол се спогледаха, умовете им напрегнато преценяваха. Накрая подполковникът се обърна към Мастърс и каза:

— Докторе, покажете ни какво друго имате, за да можем спокойно да направим коледните си покупки. Кога можем да видим всичко?

— Патрик ръководи програмата. Той е тук, в Сакраменто — обясни Мастърс. — Всъщност днес Уенди ражда.

— Не може да бъде! — възкликна Бригс. — Аз мислех, че събитието ще стане след две седмици.

— Случва се в този момент, Хал. Навярно вече трябва да е приключило — отвърна Мастърс. — Ние създадохме един офис тук, в Сакраменто, до секретния център на летището за реактивни самолети «Матер» и там Патрик може да ви демонстрира своето изобретение. Той взе някакъв космически материал и съм сигурен, че е имал предвид вас.

*Болница «Мърси Сан Хуан», Ситрърс Хайтс, Калифорния
Няколко часа по-късно*

Пол Макланахан се втурна в болничната стая с букети цветя и балони в ръце и едва не се блъсна в излизащия лекар. Той намери Патрик, седнал до леглото, да държи ръката на Уенди и да вдига косата ѝ от мокрото ѝ от пот чело. Помещението приличаше повече на спалня, отколкото на стерилна болнична стая — обикновено домашно легло, удобно канапе и столове, боядисани в свежи цветове, красива тоалетна масичка.

Тази уютна обстановка се помрачаваше от присъствието на статив с вътрешновенозна система, състояща се от два големи съда с прозрачна течност, тръбичките от които водеха в дясната ръка на Уенди. От тази гледка сърцето на Пол се сви.

— Патрик?

— Пол! — възкликна Патрик. — Какво правиш тук? Мислех, че тази нощ си на първото си дежурство?

— Тръгнал съм към Южния участък на инструктаж, но реших да се отбия и да видя новото бебе. Само че, доколкото виждам, то още не е дошло. — Пол беше с дъждобран, но когато го свали, Патрик видя, че отдолу е с униформа. — Следобед имах класни занимания, затова съм облечен така — обясни той, — но официално не бях на служба, затова си сложих мушамата отгоре.

На двата ръкава на куртката имаше емблеми на полицейското управление, на гърдите — проста месингова табелка с името, под куртката се виждаше тъмносин пуловер с висока обърната яка, на която бяха избродирани буквите ПУС^[13]. Ботушите му блестяха. На колана си имаше кобур с малък полуавтоматичен пистолет. На кръста си носеше и всички спомагателни принадлежности, с изключение на малкото американско флагче, закачено над месинговата табелка с името.

«Мъжко момче — помисли си Патрик. — Униформата много му отива». Униформата на Сакраментското полицейско управление, особено новобранската, беше изключително семпла, но на неговия по-малък брат тя изглеждаше по-елегантна от смокинг. Може би мислеше така, защото я носеше неговият брат?

Разбира се, очите на Патрик не пропуснаха значката — голяма сребърна седемлъчна звезда с надпис «Сакраментска полиция» и номер 109. Вероятно не беше много по-различна от оригиналните значки на Сакраментското полицейско управление от времето на

Златната треска. Патрик знаеше историята на значка номер 109. Именно нея беше носил техният баща и техният дядо и техният прапрадядо. Беше изработена от сребро, вместо от хром, както ги правеха днес. Първият полицай Макланахан не е носил значка с номер, но се знаеше, че той е бил деветият патрул в новообединения град, така че когато започнали да дават значки, следващите Макланахановци най-напред получавали номер 9, а доста по-късно, тъй като полицаите се увеличили и номерата станали трицифрени — 109. Пол беше много горд, че я носи. В професия, в която смъртта може всеки миг да те споходи, беше успокояващо полицаят да се чувства като продължител на семейната традиция, сякаш значката го прави неуязвим.

— Здравей, братче — каза Уенди. Гласът ѝ беше напрегнат от умора и болка, но тя дружелюбно му се усмихна и му протегна ръка. Пол намери място за цветята и балоните, целуна я и премести един стол до леглото ѝ. — Изглеждаш страхотно, Пол — каза тя. — Готов ли си за нощното дежурство? Твоят първи нощен патрул... колко вълнуващо!

— Мислех, че униформите стоят в личните ви шкафчета — каза Патрик.

— Така е, но аз имах занимания с МТД — това е мобилен терминал за данни... В центъра на града е и трябваше да бъда в униформа — обясни Пол. — В Академията не ни обучаваха да работим с МТД, тъй като в различните участъци системите не са еднакви, но аз исках да съм подготвен, преди да изляза на улиците.

— Но кажете нещо за себе си! Когато тази сутрин научих, че сте тръгнали към «Мърси», помислих, че бебето ще се роди на задната седалка на колата. Да, Патрик, може би е по-добре ти да чакаш отвън... Вероятно то се страхува от теб и затова не излиза на бял свят. — Усмивката му помръкна, когато забеляза, че нито брат му, нито снаха му се засмяха на шегата. — Да не би да има някакви усложнения?

— Уенди има контракции. Разкритието е само три сантиметра — каза Патрик, цитирайки думите на акушер-гинеколога, които беше чул преди един час. — Водата ѝ изтече в пет. В нея имаше кръв. Веднага пристигнахме тук. Докторът намери кръв и меконий... бебешки изпражнения... във вътреутробната течност и се страхува от инфекция. Той включи бебето към монитор посредством сонда, прикрепена към главата му, и, разбира се, свърза Уенди с наблюдаваща апаратура и я

сложи на интравенозна система. Така че не е възможно никакво разхождане, никакви освежаващи душеве... Нашият план за раждане изхвърча през прозореца петнадесет минути след пристигането ни тук.

Патрик предложи на Уенди малко счукан лед срещу обезводняването. Тя отначало отказа, но после отстъпи след престорено строгото настояване от негова страна. Той посочи един от мониторите.

— Ето най-важните органи на бебето. А този показва утробата на Уенди... — Патрик загледа как иглата на пищеция уред започна бързо да се движи. — Още една контракция. Дълбоко, отпускащо дишане, мила.

Уенди пое дълбоко дъх и го изпусна, сбърчи вежди в усилието си да преодолее болката.

— Много добре. Около тридесет секунди до пика. Не задържай дъха си, скъпа. Ако трябва, го изпусни през зъби, но не го задържай... чудесно. Пет секунди... това е пикът, мила, добре го правиш... Издишай за около тридесет секунди и ще свърши... наистина добре, любима, скъпа, прекрасно го направи. Сега поemi отново дъх. Отпусни спокойно ръце, отпусни и пръстите на краката, напрегната си, трябва да се отпуснеш. Искаш ли пак да ти масажирам прасците? — Той протегна ръце към левия ѝ крак.

Пол погледна лентата, която излизаше от апарата. Очевидно Уенди изпитваше такива болки от дълго време. Изглеждаше изтощена, като излязла от сауна. Чаршафите бяха мокри от пот, лицето ѝ — пепеляво от напъгане.

— Още колко ще продължи, Патрик? — попита Пол.

— Не зная. Надявам се скоро да роди. Бебето доста силно рита в утробата на Уенди. Лекарите не искат да ѝ дадат болкоуспокояващи, докато разкритието не стане поне пет сантиметра.

— Сигурен съм, че за нея това ще е голямо облекчение... За мен щеше да е, ако бях на нейно място — каза Пол, чудейки се дали би бил толкова силен и толкова мобилизиран, колкото бяха те. — Мисля, че от съчувствие и аз изпитвам коремни болки. — Той се поколеба, после попита: — Мислиш ли, че ще прибегнат до цезарово сечение, ако не се разшири повече?

— Не можем да направим цезарово сечение — отвърна Патрик. — Уенди има... хм... има известни коремни наранявания. Рисковано е.

Трябва да бъде нормално раждане. Ако е необходимо, ще й дадат нещо за ускоряване на родовия процес.

— Наранявания ли? Какви наранявания? Какво й се е случило?
— Пол видя, че Патрик се колебае и вдигна ръка. — Разбрах, разбрах... нямаш право да говориш за това. Господи, надявам се всичко да завърши добре. — Той написа нещо на лист хартия. — Това е номерът на моя пейджър. Обади се, когато настъпи голямото събитие и ще ме извикат. — Пол целуна Уенди по челото, точно когато започна нова контракция. — Дълбоко отпускащо вдишване, любима — каза Пол и се усмихна окуражаващо. — Скоро ще те видя пак.

Усмивката на Уенди беше изкривена от болка, но тя стисна ръката му с благодарност.

Полицейско управление «Джоузеф Е. Рони», булевард «Франклин», Сакраменто, Калифорния

Малко по-късно

Пол се срещна с Лафортие в кръглата стая за проверка в участъка няколко минути преди осем.

— Спри тук, заек — каза едрият ефрейтор. Пол спря. — Застани мирно. Чакай да те огледам. — Пол застина неподвижен и Лафортие го заглежда. — Къде е проклетата ти значка, заек?

— На мушамата, господин ефрейтор. Значките винаги се носят на най-горната дреха.

— Дай да я видя.

Макланахан подаде мушамата и фуражката си. Всичко беше според устава. Носеше значката — старата сребърна значка. Почти седемдесет и пет годишна, тя трябваше да бъде в музея. Вместо това едно младо ченге щеше я носи по улиците на Сакраменто. Лафортие почтително прекара пръсти по тежката сребърна звезда като внимаваше да не остави отпечатъци върху нея, после я върна.

— Тази звезда има дълга история, заек. Бъди готов да я носиш с чест.

— Готов съм, господин ефрейтор.

— Добре. И престани с това «господин ефрейтор», когато го няма лейтенанта. Аз съм Крег или Карго, нали съм ти партньор. Ще се обръщаш по устав към всеки с по-висок чин от твоя, което означава

към всички, освен ако специално не ти дадат разрешение да не го правиш или не ти поръчат ядене, което никога няма да стане, така че продължавай в този дух.

Макланахан кимна.

— Оръжието?

Макланахан откопча калъфа и извади полуавтоматичния служебен пистолет «Зиг Зауер Р226», като внимаваше да е насочен към пода и пръстът му да не е на спусъка. Той отиде в ъгъла до един стоманен двадесет и пет литров варел, наполовина пълен с пясък и леко наклонен, насочи оръжието към пясъка, свали пълнителя, освободи затвора, върна в пълнителя изхвърления от цевта патрон и подаде незареденото оръжие на Лафортие. Както очакваше, Лафортие го намери безукорно. В Академията уроците по поддържане и боравене с оръжие бяха много сериозни. Той провери дали всички пълнители на Макланахан имат максималния брой 9-милиметрови патрони.

— Зареди и изпразни — заповяда Лафортие и му подаде оръжието.

Макланахан отиде при варела, сложи пълнителя, вкара патрон в цевта, после извърши операцията в обратен ред — свали пълнителя, върна шестнадесетия патрон обратно в пълнителя, сложи пистолета в калъфа и го закопча.

«Исусе — помисли си Лафортие, — май ще ми бъде трудно да намеря кусури на този младок». Макланахан не изглеждаше прекалено самоуверен, но винаги беше добре да се направи забележка на новациите, дори за нещо дребно, просто да не си вирят много носа.

— Белезниците.

Макланахан ги подаде.

— Само един чифт ли имаш? Да не би да очакваш да арестуващ само един-единствен престъпник тази вечер?

— Полагат се само по един чифт на смяна.

— Зная, но това не ме интересува. От сега нататък ще носиш по два чифта. Утре сутринта иди в оръжейния склад и си вземи още едни. — Той докосна вътрешния зъбец на белезниците. Отвориха се лесно. Очевидно съвсем скоро бяха смазани. Лафортие ги върна обратно на Макланахан. — Резервен ключ за тях?

Макланахан се пресегна зад гърба си и извади малък ключ. В случай че е прикован със собствените си белезници, един скрит ключ можеше да го освободи.

«Очевидно сержантът добре е обучил сина си» — помисли си Лафортие.

— Добре. Когато получиш чека със заплатата, си купи едно хубаво ръчно фенерче. Тези на градската полиция не струват пукнат грош. Ключовете?

Макланахан разтвори ключодържателя и извади връзка ключове. Полицаята носеха ключове за различни стаи, шкафчета за дрехи, телефонни кабинки и дузина други неща. Беше ги завързал всичките с дебела гумена лента, за да не тракат, с изключение на ключа от патрулната кола, така че лесно да го намери. Да, това момче си знаеше работата и държеше очите и ушите си отворени.

«Сержантът вероятно е връзвал с гумена лента ключовете от неговите играчки още от най-ранна възраст» — помисли си Лафортие.

— Много добре. Не остава нищо друго, освен да правиш всичко това през следващите двадесет или тридесет години и ще бъдеш образцов полицай. — Той за момент остана сериозен. — А сега да си изясним нещо. Както чувам следобед си бил на занимания по МТД?

— Тъй вярно, господин ефрейтор — каза Макланахан. — В Академията обучението ни по МТД не беше достатъчно...

— Това ми е известно — прекъсна го Лафортие. — Съвсем скоро ще имаш програма и ще започнеш обучение по МТД. Но преди да вземеш извънредни работни часове трябва да поискаш разрешение от твоя сержант.

— Аз не съм искал никакви извънредни работни часове... Отидох в моето редовно работно време.

— За теб няма «твое време», заек — каза Лафортие. — Ти си на служба осем часа и нито минута повече, от девет вечерта до пет сутринта. Аз трябваше да взема разрешение, за да те извикам тук един час по-рано. Нито градът, нито аз искаме да имаме на улицата уморен до смърт заек. Нощната смяна е трудна, Макланахан. На теб ти е необходим всеки час, през който да спиш и да почиваш. Но по-лошото е, че ти си направил това, без да ме уведомиш и трябваше да го науча от моя шеф.

Лафортие се наведе напред точно пред лицето на Макланахан, така че младежът трябваше да го гледа право в очите.

— През следващите шест месеца на друго може и да не успея да те науча, заек, но поне ще те науча, че ние сме длъжни да общуваме. Така че ние *ще* общуваме един с друг. От тук нататък трябва да действаме като *едно цяло*. Аз не съм от онези ПТО, които ще те карат да мълчиш, да не се обаждаш. Ние трябва да бъдем очи и уши един на друг. Когато един от нас е зает, другият трябва да следи, да слуша, да е нащрек. Ние никога не работим поотделно. Ако искаш нещо, дори то да е банално или лично, аз трябва да зная. Ти трябва да споделяш, да ми казваш какво имаш наум. Не мисли за себе си, мисли за *нас*. Разбираш ли?

— Разбирам, Крег — отговори Пол. — Аз просто исках да бъда подготвен, господин ефрейтор, знаете, да бъда малко по-напред...

— Зная, че си ентузиаст, Макланахан — каза Лафортие. — Всички вие от рода Макланахан се славите като упорити и смели. Но репутацията на фамилията не струва пукната пара, докато човек сам не си изгради такава. Не предприемай нищо самостоятелно. Ако имаш идея да направиш нещо, най-напред я обсъди с мен. Аз съм твоят ПТО, но аз съм и твой партньор. Ние работим в екип. Добре го запомни.

— Слушам.

— Бележник? — попита Лафортие, протегна ръка и взе бележника в метална обложка.

«Добра работа» — помисли Лафортие, докато четеше написаното. Макланахан наистина беше изпреварил съвипусниците си с посещението в класа за работа с мобилен терминал за данни. В управлението обикновено минаваха седмици преди да се насрочат такива занимания, така че зайците трябваше да изучават сложната система по време на работа. Беше добре да патрулираш с партньор, който не се страхува да проявява инициатива, знае какво не му достига и по свое желание се заема да го научи.

Бележникът също беше добре подреден. Но той не можеше да допусне първия ден Пол да се измъкне без никаква забележка.

— Тук ти липсват няколко формуляра, заек — каза той. — Ще ти покажа какво трябва да носиш. Формулярите се попълват с молив «В» 0,5 мм, не с химикалка нито с молив «НВ». И е добре да имаш повече

от един молив... Този вероятно ще изгубиш още през първата нощ. Следвай ме.

Болница «Мърси Сан Хуан», Ситрърс Хайтс, Калифорния
Няколко часа по-късно

Акушер-гинекологът завърши прегледа.

— Все още само три сантиметра... може би най-много четири — каза той.

Отново започна контракция. Уенди Макланахан беше толкова изтощена, че може само да затвори очи.

— Докторе, вие казахте, че е три сантиметра *преди осем часа*. От три часа следобед на всеки три-четири минути Уенди има контракции! Какво става? — попита Патрик.

— Трудно раждане, господин Макланахан, това е всичко — каза лекарят. — Ще ѝ дадем малко окситоцин да ускорим нещата. Може да помогне.

— Не зная как протичат ражданията, докторе, но тя вече е напълно изтощена, трепери, обилно се поти, бяла е като платно и се оплаква, че ѝ е студено. Изглежда ще изпадне в шок. Какво да правим?

Лекарят разгледа данните на монитора.

— Няма нищо толкова тревожно, господин Макланахан — успокой го той. — Уенди изглежда силна, бебето също. Важно е да се напъва...

— Тя е прекалено *изтощена*, за да се напъва, докторе — възрази Патрик. — Какво ще кажете за епидурал? Нещо да намалим болката?

— Обикновено не даваме епидурал, докато разкритието не е поне пет сантиметра — отвърна докторът. — По принцип можем да ѝ дадем нещо да намали напрежението, но на този етап епидуралът ще създаде проблеми. С него може да не е в състояние да се напъва, когато дойде време. Ще започнем с окситоцин... това ще ускори малко движението на плода... и в системата за интравенозно преливане ще сложим болкоуспокояващо. Щом стане пет сантиметра — най-много след един или два часа, ние ще...

— Един или два *часа*? — ужаси се Патрик. — Това продължава вече почти двадесет часа.

— Мисля, че когато я докарахте тук, тя не беше в такова състояние, господин Макланахан — каза гинекологът. — Във всеки случай хубаво е да оставим нещата да следват естественото си развитие. Трябва да избягваме прекалено голямата интервенция. Ускоряването на раждането е много голям акт. Ние искаме, ако е възможно, да избегнем цезаровото сечение.

— Въобще не можете да направите цезарово сечение, докторе — каза Патрик. — Уенди иска раждането да бъде колкото се може поестествено, с минимум медикаменти и максимум движение...

— Известно ми е, господин Макланахан — каза докторът, — но очевидно нещата не се развиват според плана. Може би няма да имаме избор...

— Прочетете личния ѝ здравен картон, докторе — каза Патрик. — На нея *не може* да ѝ се прави цезарово сечение.

— Прочетох го. Д-р Линас ми го изпрати по факса, господин Макланахан, и прочетох бележката му за коремните рани и уврежданията на кръвообращението. Прочетох също, че д-р Линас препоръчва да се прекрати бременността поради сериозна опасност за здравето на Уенди от евентуални усложнения по време на раждането.

Лекарят видя виновното изражение, което се появи върху лицето на Патрик, и го съжали. Очевидно те много искаха да имат дете и бяха готови да рискуват живота на майката. Той погледна диаграмата и се намръщи, след това заразглежда внимателно Патрик.

— Малко съм объркан от някои неща, господин Макланахан — каза той. — Виждам следа от белег, може би от изгаряне, има увреждания на белия дроб, корема, сърцето, но не е посочена никаква причина. Как е пострадала вашата съпруга? В автомобилна катастрофа?

Патрик преглътна тежко, видимо объркан и загрижен.

— Аз... аз не мога да ви кажа — отвърна той.

— Извинете?

— Не мога да ви съобщя никакви подробности, докторе — обясни Патрик. — Мислех, че д-р Линас ще приложи към здравния картон бележка, с която да обясни...

— Има бележка, в която се загатва за отговорна и секретна мисия — каза гинекологът, — но преди да лекувам вашата съпруга и нейното бебе, аз искам да зная какво точно се е случило с нея. Не мога да

работя на тъмно, господин Макланахан, това е опасно. Не мислите ли за вашата жена и за бебето? Кое е по-важно за вас — националната сигурност или живота на жена ви и детето?

— Моето семейство, разбира се — каза категорично Патрик. — Ще ви осведомя за всичко, което желаете да научите. Но най-напред ми кажете какво е действието на окситоцина, как той ускорява раждането?

— Лекарството ще увеличи, а след това ще регулира честотата и силата на нейните контракции... Така ще съумеем да овладеем положението — обясни акушер-гинекологът. — Очаквам нещата да протекат по-бързо. Ако не стане така, тогава ще разгледаме възможностите...

— Не цезарово сечение! — каза категорично Патрик.

— Рискувате здравето, дори живота на бебето...

— Казах никакво цезарово сечение — извика Патрик и погледна непреклонно лекаря. — Няма да рискувам живота на Уенди. Точка.

Лекарят кимна. Видя болката, изписана на лицето на мъжа срещу него.

— Добре, добре. Решението ще вземем по-късно. Вероятно не по-рано от няколко часа. Но преди това трябва да поговорим. Седнете...

*Кръстовището на Седма улица и улица «К», Сакраменто
По същото време*

Комплексът се наричаше «Сакраменто лив» и от години беше най-големият в центъра на града. Само на улица «К» бяха разположени десет нощни клуба и десет кинотеатри. Тук всичко беше струпано на едно място — от тихите, отморяващи ресторанти, където сервираха хубави вина и пури, до пицариите, залите за игри и анимационни филми за деца, баровете, където свиреха джаз, рок, фънк, кънтри, дискотеките и фитнес клубовете. Клиентите можеха да дойдат с кола или да се повозят на електрическото влакче чак до просторната пешеходна алея. Човек можеше да гледа филм, да прекара вечерта в някое от заведенията или да направи приятна разходка. Комплексът беше целогодишно добре посещаван, но през почивните дни тук ставаше истинско стълпотворение. Уморените от пазаруването в

многобройните магазинчета хора отдъхваха в кинотеатрите, а след това вечеряха или пиеха по едно, преди да се отправят за дома.

Заведенията затваряха в полунощ. Армия от чистачки почистваше и подреждаше всичко за по-малко от час, но през летния сезон посетителите се увеличаваха и работата продължаваше по-дълго. Управителите на нощните клубове обикновено свършваха с преброяването на касовите бележки, проверката на постъпленията, инвентаризацията и отчетите си за деня чак към един след полунощ. Когато прибираха дневния оборот в големите стоманени контейнери на колела, които въоръжената охрана откарваше в касата на втория етаж на комплекса, вътре все още имаше няколко чистачки.

В комплекса непрекъснато имаше охрана, особено когато се пренасяха парите. През деня из него обикаляха полицаи, но преди полунощ всички, с изключение на един си отиваха и оставаха само частните охранители, двама охранители — един на първия етаж и един на втория, контролираха операцията. Стоманените контейнери с парите се пренасяха с един служебен асансьор до касата. Други охранители наблюдаваха монтираните из комплекса монитори и следяха площта около асансьора. Нощните пазачи, въоръжени само с радиостанции и фенерчета, оглеждаха навсякъде, за да се уверят, че всички посетители са напуснали сградата. По време на приемането и пренасянето на парите полицаят стоеше на втория етаж заедно с началника на частната охранителна компания. Той носеше стандартна полицейска радиостанция, свързана с централния диспечерски пункт. Частните охранители и нощните пазачи също поддържаха помежду си и с началника си радиовръзка.

На асансьора можеха да се натоварят наведнъж само три контейнера, така че, докато първите се изкачваха нагоре, пет оставаха на първия етаж. Други три се очакваха да дойдат от няколко заведения. Първата партида беше стигнала на втория етаж, когато централното осветление намаля и след това изгасна. Веднага се включи аварийното акумулаторно захранване.

— Повреда в централното електрозахранване, повреда в централното електрозахранване! — съобщи началникът на охраната по аварийната високоговорителна уредба.

Един пазач наду алармена свирка, чистачките на първия етаж моментално спряха работа и придружени от въоръжен охранител се

насочиха към изхода. Другите пазачи се завайкаха, защото алармата означаваше, че асансьорът е изключен и до възстановяване на главното електрозахранване те трябваше да мъкнат тежките контейнери по стълбите до касата на втория етаж.

— Първи етаж, наред ли е всичко? — извика по радиостанцията началникът на охраната.

— Всичко е под контрол — чу се гласът на един охранител.

Той съобщи, че чистачките са изведени навън и вратите са затворени, заключени и проверени. Началникът на охраната отвори вратата към стълбището, заключи я след себе си и слезе надолу. Вратата към първия етаж беше заключена откъм стълбището, така че хората от втория етаж можеха да използват стълбището като противопожарен изход, но никой от първия не можеше да се качи нагоре, ако охраната не му отключи. Началникът почука три пъти, получи отговор от две почуквания и отвърна с едно, преди да отключи. Карлсън, един от по-новите охранители, пазеше от другата страна на вратата.

— Хайде, момчета, колкото по-скоро пренесем тези касетки по стълбите, толкова по-скоро ще...

Като изневиделица се появи мъж с тъмни дрехи, с войнишка каска и с черна маска на лицето. Началникът на охраната успя само да го зърне за миг преди нападателят да вдигне пистолет със заглушител на цевта и да го опре до челото му. Последва ярък пламък и после мрак.

— Охранител едно-седем.

Полицаят от Полицейското управление на Сакраменто, който се намираше на втория етаж, взе радиостанцията си от бюрото и включи микрофона.

— Охранител едно-седем слуша.

— Изпълняваш ли вече 908?

— Не — отговори полицаят. Често се случваше полицаите да пропуснат да докладват на диспечера изпълнението на възложената им извънредна задача. Тъй като бяха минали тридесет минути от предвидения час, диспечерът го проверяваше. — Тук има повреда в електрозахранването. Може би ще остана още половин час.

— Добре. Обади се твоята детегледачка. Няма проблеми, просто проверявам. Обади ни се, когато преминеш към изпълнение на 908.

— Добре.

— Централа 907 край.

Полицаят захвърли ядосано радиостанцията на бюрото. В последно време животът му ставаше все по-гаден. Като че ли почивните му дни не бяха достатъчно лоши, та скапаната му жена реши, че не желае повече да бъде съпруга на ченге, нито майка, нито домакиня... Взе, че замина за Лос Анджелис с новия си любовник и го заряза с петгодишната им дъщеря и планина от неплатени сметки. Една детегледачка вече го беше напуснала заради многото му извънредни дежурства и се опасяваше, че и другата ще стори същото преди близките му да успеят да дойдат от Монтана и да му помогнат. Преди да го напусне, жена му беше изпразнила всичките им текущи сметки, така че единствените коледни подаръци, които щеше да получи малката му дъщеря тази година, по всяка вероятност щяха да бъдат играчки от благотворителното дружество. Каква отвратителна Коледа!

По затворената врата към стълбището се чува три по-чуквания. Полицаят заобиколи защитния панел и отговори с установената парола от две почуквания. Последваха още две — правилният отговор. Той отвори вратата и умря, преди да падне на земята.

Централен окръжен затвор, улица «И», 651, Сакраменто, Калифорния

Същото време

Пол Макланахан изобщо не знаеше къде точно се намира новият окръжен затвор в центъра на града. Сега, още през първото си дежурство, той го посети два пъти. Говореше се, че затворът приличал на луксозен хотел, но на Пол мястото просто се стори мрачно, стерилно и потискащо.

Двамата с Лафортие влязоха в подземния гараж през голяма, стоманена, вдигаща се нагоре врата. След като заключиха оръжията си на поставките в колата, те отведоха заловения от тях престъпник до дебелия врата от стомана и стъкло, охранявана от седнал зад бронирано стъкло заместник-шериф. Понеже арестантът беше

заподозрян, че продава дрога, те си сложиха гумени ръкавици, съпроводиха го до банята и проведоха обиск на голо. Той включваше гнусния процес, при който затворникът със свалени панталони се навежда, с ръце разтваря двете половини на задника си и кашля няколко пъти, за да могат да огледат ануса му за скрита дрога. Един поглед към задника на този човек накара Пол да пожелае да се напари с горещ душ. Той си помисли, че ако арестантът реши да се съпротивлява ще му трябват двойни ръкавици, за да го докосне. Но гонитбата около десетте блока, докато го хванат — веднага щом видя, че колата на Лафортие и Макланахан намали, той побягна — очевидно го беше изморила.

— Службата започва да ти става все по-интересна, нали, заек? — обърна се Лафортие към младия си партньор и се усмихна.

Пол продължи да оглежда дрехите и маратонките на арестувания.

Крег Лафортие извади късмет. Срещна в залата за регистрация стари приятели и докато Пол попълваше рапортите, те започнаха да си разказват вицове. В стаята имаше най-малко трима градски полицаи, осем заместници на сакраментския окръжен шериф, четирима патрулиращи по калифорнийската магистрала, както и бегли познати от други участъци, които Пол не можа точно да идентифицира. Клетката, където държаха арестуваните, беше пълна, така че някои от арестантите стояха направо в помещението и полицаите им задаваха въпроси, попълваха документите и си подхвърляха закачки. Тъй като за Пол това беше второто посещение на затвора за тази нощ, можеше да се каже, че е преминал цялата тренировъчна програма за един заек: първият път да наблюдава; вторият — сам да регистрира; третият — да обучава други. Кривата на обучение, помисли младежът, е стръмна като Монт Еверест.

Пол беше успял да попълни повечето формуляри още на мястото на задържането и в колата по пътя към затвора, така че няколко минути по-късно той приключи с писането. Лафортие провери свършената работа.

— Справяш се доста добре — каза той. — Но само четири пакета нискокачествен мет на стойност под сто долара... Тъй като тук е претъпкано, след един час ще го пуснат.

— Но той е рецидивист, Карго — каза Макланахан и размаха компютърната справка за заподозрения. — Вече е бил съден за притежаване на дрога и за продажба...

— Този път обаче количеството не е достатъчно, за да се предяви обвинение за продажба — каза Лафортие. — Четири пакета, но никакъв чек, нито пачка пари, нищо не е открито на местопрестъплението, макар че беше задържан в район, в който няма право да се движи. Разбира се, грешката е наша. Неговата приятелка или жена му ще внесе гаранция от пет стотака и ще го пуснат. Аз ще доказвам като свидетел експерт, че е имал намерение да продаде дрогата, но един добър адвокат ще отхвърли обвинението много преди съдът да насрочи датата на заседанието и той ще изкара месец-два в затвора само за нарушение на забраната за движение.

— Май излиза, че напразно сме се старали — каза Пол.

— Скапан ли си вече, заек? — попита развеселен Лафортие. — Няколко часа на улицата и се чувстваш разочарован? Добре дошъл в света на полицията. Не се безпокой за обвинението, тревожи се за ареста и доказателствата. Полицаяте провалят повече дела от небрежна работа на местопрестъплението, отколкото прокурорите в съда. Поне последните твърдят, че е така. Да регистрираме този човек и да се връщаме на улицата.

С документите в ръка Лафортие и Макланахан придружиха арестанта до службата по регистриране. Мястото беше претърпкано и работата вървеше бавно.

Най-напред го прегледа една медицинска сестра. По ръцете на арестанта тя откри стари следи от подкожни инжекции, което наложи да му се направи тест за СПИН. След двадесет минути чакане го придружиха до гишетото за записване и го предадоха на дежурния сержант заедно с рапорта за приложените доказателства. Затворникът беше отново съблечен и обискиран от заместници на шерифа. После му направиха снимки, взеха му отпечатащи от пръстите и изчакаха резултатите от теста за СПИН, за да определят дали да го поставят в обща килия или да бъде отделен. Няколко минути по-късно Лафортие и Макланахан слязоха в гаража.

— Необходимо е цялата тази процедура да се намали на по-малко от час, заек, включително и времето за придвижване до затвора — каза Лафортие. Радиостанцията му изграчи. Едрият ефрейтор чу

познат глас, който говореше нещо за авария в увеселителния комплекс «Сакраменто лив». Той намали силата на звука така, че да може да разговаря с партньора си. — Отделям повече време за тази работа, защото трябва да се научиш да я вършиш добре и да си създадеш добри навици. Но нашето място е на улицата, не в затвора. Така че бързо да излизаме оттук и да наваксаме изгубеното време. — Той забеляза блуждаещия поглед на Макланахан. — Добре ли си, заек?

— Предполагам, че съм малко потиснат от гледката в затвора — отвърна Макланахан. — Обискирането на голо, бумацината, затварянето в клетки като плъхове... Всичко ми изглежда толкова нечовешко.

— Никога преди не си влизал в затвор, нали? — Пол поклати глава. — Това трябва да се изисква от всеки кандидат за полицията. Нали разбираш, че единствената алтернатива е, когато ги хванем, да им теглим по един куршум в черепа. Но ние не искаме това, нали, заек?

— Не.

Едрият ПТО видя, че мрачното изражение на Пол не се промени.

— Защо постъпи в полицията, Макланахан? — попита Лафортие. — За бога, та ти си адвокат. Изкара изпита в Калифорния и всичко. При нас в полицията мнозина посещават вечерния Юридически институт и някои дори са го завършили, но ти си единственият, когото познавам, взел адвокатския си изпит, при това от първи път. Ти би могъл да станеш помощник окръжен прокурор, да печелиш много пари, да носиш хубави дрехи, да работиш в уютен офис, да говориш само по телефона и никога да не ти се налага да надзърташ в мръсните задници на разни отрепки. Заради твоя старец ли го направи? Защото, ако е за това, няма да издържиш и една мразовита нощ на улицата...

— Не, не е за това — отговори категорично Макланахан.

— Тогава защо? За престиж? Заради униформата? Заради чудесната значка, която носиш? Едва ли е за пари. Трябва да е заради стареца. Завладяло те е някакво чувство за отговорност да продължиш фамилната традиция на Макланахан, защото твоят по-голям брат не е полицай...

— Направих го, защото искам да помогна, Крег...

— Звучи ми като пропаганда за промиване на мозъци, заек.

— Не е пропаганда, господин ефрейтор — отвърна твърдо Макланахан. — Това е моят град, моят дом...

— Това е дом и за онзи, когото арестувахме тази вечер, заек — прекъсна го Лафортие. — Както и за всички онези хора в затвора, за безпризорните и дори за преминаващите. Те всички имат права, знаеш. Имат право да правят каквото си искат...

— Те нямат право да нарушават закона в *моя град* — отвърна гневно Макланахан. — Тук всички ние спазваме закона. Моето семейство спазва закона. Съседите ми спазват закона. Само така можем да живеем в мир. Няма да търпя някой да нарушава закона в моя град!

— Добре, добре, успокой се, заек. — Лафортие вдигна ръце да покаже, че се предава. — Ти проповядваш в олтара на черквата. Според мен има само едно основание човек да стане полицай... Да получи власт, за да може да защитава своя град и своите съседи от престъпници. Виждам, че и ти мислиш така. Ето защо има надежда да станеш истински полицай. Единственото, което трябва да правиш, е да *помниш* току-що казаното от теб. Забрави за събличането, за клетките и за целия останал боклук. Ти си тук тази нощ, за да защитаваш твоя град. Не го забравяй. Запомни ли го, заек?

— Тъй вярно — отвърна Пол, възвърнал си предишното настроение. «Затворът е неизбежна част от работата — реши той, — но той не е истинската *работа*. Да бъде на улицата, да помага на онези, които имат нужда от помощ, да арестува престъпници — това е истинската работа на полицаия.» Той отиде от другата страна на колата, качи се и закопча колана.

— Готов ли си? — попита Лафортие.

— Тъй вярно — отвърна ентусиазиран Пол.

— Готов да атакуваме улиците? Да арестуваме още лоши хора? Да прилагаме законите в тази красива столица?

Пол отбеляза нарастващия сарказъм в гласа на Лафортие и видя, че едрият ПТО още не беше влязъл в патрулната кола. Тогава разбра какво трябва да направи. С виновен вид той откопча колана, излезе и заобиколи колата. Лафортие му подхвърли ключовете и Макланахан отключи оръжията.

— Следващия път, заек, това ще ти струва вечерята — предупреди го Лафортие, докато закачваше пистолета на ремъка си. — Повече от сигурно е, че първият път, когато си самичък и си забравиш

револвера, ще изпаднеш в беда. Никога не го забравяй. Сега вече наистина сме готови.

Излязоха от гаража и почакаха на рампата навиващата се стоманена врата зад тях да се затвори.

— Да прием по едно кафе в «Старбъкс», че ми се гади от онази помия, която сервират в затвора или в управлението, после, преди да се отправим към южната част, ще наминем покрай «Сакраменто лив» — каза Лафортие на партньора си, докато излизаха на улицата.

— Покрай «Сакраменто лив» ли? Защо?

— Един мой приятел е съобщил оттам на диспечера за авария в електрозахранването. Просто ще прескочим при него за минутка-две.

— Поискал ли е помощ? — попита Макланахан. — Не чух повикване.

— Не, не е поискал помощ, заек — отговори Лафортие. — Но трябва да ти кажа и е добре да запомниш, че нищо не е така добро, с изключение може би на едрогърда брюнетка, седнала гола на скута ти, от това да видиш пристигането на патрулна кола на мястото на произшествието. Дори ако не искаш подкрепа и напълно контролираш положението, адски добре е да видиш наблизко друг полицай. Радваш се, ако видиш хора от шерифството, охранители, шофьори на линейки, чистачи на улиците, сервитьори или който и да било работещ нощна смяна...

— Но как може човек да наобикаля всички? Не е възможно да бъде навсякъде...

— Слушай, наблюдавай и обръщай внимание на всичко — каза Лафортие. — Особено, когато чуеш съобщение по радиото... Тъй като в днешно време повечето връзки са по МТД, всеки полицай, който използва радиовръзка, може да чуе, че негов колега е попаднал на подозрителна личност, така че, ако е свободен и е наблизко, е добре да намине да го види. Слушай гласа на полицаия, тона... Те казват много повече от самите думи. Обръщай внимание и на фоновия шум... Ако чуеш много гласове да викат или да крещят, ако някой пищи, това може да означава, че около полицаия има много хора, възможно е да е обграден, да е много изплашен от реакцията на тълпата, поради което не смее да вика за помощ. Когато видиш на улицата полицай, изправен дори пред сам човек, иди да разбереш какво става. Ако не се нуждае от помощ, той ще ти каже.

— Скоро ще разбереш всичко това, особено след като мине изпитателният ти срок и излезеш самичък на улицата — продължи Лафортие. — През нощта този град може да изглежда ужасно голям и самотен, дори за най-обръгналите ветерани от полицията. Ръсти сигурно ще мърмори, задето сме се отклонили от маршрута, но повярвай ми, всеки е доволен, когато някой го наобиколи.

Акушер-гинекологът се отправи бързо към стаята и отиде право до леглото на Уенди, провери показанията на мониторите, после цифровите данни. По нищо не пролича, че жената го е забелязала. Главата ѝ беше обърната настрани, устните бяха леко разтворени. Беше завита чак до брадата с едно допълнително одеяло, но въпреки това от време на време потреперваше.

Макар да не го показваше, Патрик беше вътрешно изтощен. Мониторът на ембриона звънна. Влезе сестра, натисна един бутон и излезе. Патрик не разбра дали тя погледна показанията на апарата. Сестрата вършеше това редовно най-малко от час и половина и той се страхуваше, че тя вече е престанала да им обръща внимание. Той можеше малко да направи за Уенди. Преди около час един анестезиолог беше сложил най-последен епидурален шнур на гръбначния стълб на Уенди — единствената процедура, при която Патрик беше помолен да напусне стаята, така че болките сега не бяха толкова вцепеняващи. За нещастие, Уенди не беше много контактна. Окситоцинът беше поел контракциите и тя се разтърсваше от тях всеки две или три минути. По нея имаше толкова много тръби и жици, че беше заприличала на обект на някакъв научен експеримент. Това определено не беше начинът, по който бяха мечтали да се роди тяхното дете.

— Какво става, докторе? — попита Патрик, когато гинекологът завърши прегледа.

— Време е за действие. Пулсът на бебето сега е учестен, съдържанието на кислород в кръвта му се понижава и изглежда главата му се удря в шийката, но тя все още е разтворена само пет сантиметра. Страхувам се, че нямаме никакъв избор. Трябва да направим цезарово сечение.

— Вече говорихме по този въпрос — възрази гневно Патрик. — Уенди не може да понесе цезарово сечение поради раните...

— Нямаме друга алтернатива, господин Макланахан — каза лекарят. — Ако това продължи, ще изгубите бебето. Не можем повече да повишаваме окситоцина. Водата ѝ изтече преди почти двадесет и четири часа и опасността от инфекция нараства. Ако се забавим още малко, рискуваме да изгубим и нея, и детето.

— Тогава... — Патрик не можеше да повярва, че ще го каже, но трябваше. — Ако операцията е много рискована, трябва... *длъжни сме* да прибегнем до аборт.

— След като ми разрешихте, аз се свързах с д-р Линас да науча подробности за раните на Уенди — каза гинекологът. — Според мен тя е достатъчно силна да понесе цезарово сечение. Д-р Линас не споделя моето мнение...

— Тогава трябва да постъпим според препоръките на д-р Линас.

— Тук аз съм лекарят, а не д-р Линас — каза гинекологът твърдо. — И аз нося цялата отговорност. Не зная степента на нейните увреждания, но мисля, че и д-р Линас не ги знае. Очевидно и с него сте играли тази игра на тайни.

Патрик отклони очи. Той чувстваше огромното бреме на избора между държавната тайна и добруването на неговото семейство, и си даваше ясна сметка, че може да сгреши. Акушер-гинекологът си помисли, че понякога тези хора се вживяват твърде силно в ролята на малкия оловен войник, като забравят, че става дума за живи хора.

— Откровено казано — продължи лекарят, — като имам предвид ужасните травми на Уенди, двамата сте поели голям риск с тази бременност. Шансовете за запазване здравето на майката и на бебето никога не са били по-големи от петдесет на петдесет. Трябвало е да ви посъветват...

— Посъветваха ни — призна Патрик. — Но това беше чудо. Уенди най-после зачена и ние решихме да задържим бебето.

Докторът леко се усмихна.

— Е, господине, сега всички трябва да преживеем последиците от вашето решение. Цяло чудо е, че при такава тежка бременност Уенди е останала в добро здраве и това определено е плюс в нейна полза, но в момента сме затруднени. Случи се най-лошото. Вие трябва да вземете решение, Патрик.

— Добре — каза Патрик, пресегна се и хвана ръката на Уенди. Тя се размърда, но не отвърна на лекото му стискане. — Какви са възможностите?

— Единствената възможност за раждане на здраво бебе е веднага да направим цезарово сечение — каза гинекологът. — А единственият начин да сме сигурни за здравето на Уенди е да прекъснем бременността. Можем да почакаме с надежда, че разкритието ще нарасне, но съществува риск от нараняване и дори смърт за бебето, понеже главата му се удря в шийката и то проявява видими признаци на умора. Съществува и опасност да се инфектират и майката, и бебето. Можем да извършим цезарово сечение с риск за здравето на Уенди, макар да съм сигурен, че всичко ще мине благополучно. Можем да прекъснем бременността и да спасим Уенди. Това са възможностите, господин Макланахан.

Патрик погледна жена си, но тя не беше чула нищо от казаното.

— Ти трябва да ми помогнеш да излезем от това положение, мила — каза ѝ тихо той. — Аз самичък не мога да взема решение.

Сякаш в отговор, тя отвори очи и леко се усмихна. Уенди преглътна, пое дъх и прошепна:

— Ти ще станеш чудесен баща, любими.

— Уенди, чуй ме. Трябва да те попитам... Бебето е застрашено, ти си в опасност. Мисля, че трябва да абортираш, мила.

Изражението на Уенди не се промени, но тя повдигна уверено брадичка.

— Не прави това, Патрик — каза тя.

— Не мога да рискувам живота ти, Уенди...

— Аз вече изживях своя живот, Патрик — отговори Уенди. — Не отказвай един нов живот. Моля те, не прави това.

— Но ние имаме друга възможност, Уенди — каза умолително Патрик. — Можем да си осиновим дете. Не мога да рискувам да те изгубя...

— Патрик, мили, ние имаме това дете сега, него трябва да спасим — отвърна Уенди. — Няма друга възможност. Сега сме само ние тримата. Ти знаеш какво трябва да направиш.

През сълзи Патрик видя как Уенди се усмихна. Той се наведе над нея, целуна я по челото, стисна ръката ѝ и кимна. Тя му кимна в

отговор. Въпреки епидурала, настъпиха други, по-силни от предишните контракции и Уенди затвори очи.

Патрик се обърна към гинеколога и каза:

— Цезарово сечение, докторе.

— Добре, да започваме — отвърна докторът.

Екипът от сестри и акушерки отведе Уенди в подготвителната зала.

— Искам да присъствам — заяви категорично Патрик. — Искам да бъда с Уенди. Няма да я оставя самичка в този момент.

— Естествено — съгласи се докторът.

Патрик получи тънка пластмасова хирургическа манта, кепе и шушони, които се поставяха над обувките.

— Облечете се. Ще изчакате навън, докато подготвим жена ви за операцията. Тогава ще ви пуснем. Не се безпокойте.

От скоростта, с която работеха сестрите и лекарят, Патрик разбра, че току-що бе започнала най-голямата битка в техния живот.

Лафортие мина покрай главния вход на «Сакраменто лив», после паркира по-настрани в улицата, но не изключи двигателя. Нещо го тревожеше.

— Защо не се обадим на твоя човек по радиото да ни пусне да влезем? — попита Пол Макланахан.

— Вътре е тъмно — отвърна Лафортие.

— Има повреда в електрозахранването, Карго.

— Но аварийните акумулаторни светлини също са изключени — посочи Лафортие. — Една или две лампи да не работят разбирам, по всичките едновременно да излязат от строя?

— Какво мислиш?

— Мисля, че сега Ръсти вероятно е доста ядосан — каза Лафортие. Той взе радиостанцията. — Охрана едно-седем, едно Джон двадесет-едно. — Не последва никакъв отговор. Лафортие отново опита. Пак никакъв отговор. — Ще се обадя на диспечера да му звънне. Може да е в тоалетната или някъде другаде. — Лафортие обърна мобилния терминал за данни към себе си и набра на клавиатурата: 1ДЖН21 НА ПЛЦУЗ МОЛ ЗВЪН ОХРАНИТ 17 — Това

означаваше искане да се позвъни от централата на полицията със силен сигнал, който да го накара веднага да се обади.

— Трябва ли да поискаме подкрепление? — попита Макланахан.

— Още не... Нека видим какво ще съобщи Ръсти — отвърна Лафортие.

Той включи на скорост и се премести по-напред, където не можеха да ги видят от сградата.

— Er bewegt sich in nordliche Richtung auf der Seventh Street^[14] — докладва часовият.

На всеки вход на сградата имаше по един въоръжен мъж в бойни дрехи, с каска, с очила за нощно виждане и с тежко автоматично оръжие.

— Verstanden^[15] — отвърна един от нападателите.

Скрити зад полуотворената врата, трима души държаха под обстрел стълбището. Бяха извлекли тялото на полицията от защитния панел, така че да не се вижда от касата, разположена зад отсрещната стена. Бронираната ѝ врата все още беше затворена. Очевидно хората вътре още не бяха разбрали за произтеклите събития.

— Каква е процедурата при отваряне на вратата, Мълинс? — попита един от въоръжените мъже със силен немски акцент.

— Първо ще се обадят по телефона, майоре — отговори един мъж в униформа на охранител. — След това ще прегледат бронираната врата. Началникът на охраната трябва добре да се вижда, преди да се отвори вратата. После те ще...

Откъм бюрото се чу силен телефонен звън.

— Това ли е телефонното обаждане? — попита въоръженият мъж, наречен току-що майор, и очевидно водач на групата. Плътният му бронезащитен костюм от кевлар покриваше цялото му тяло, с изключение на главата. В ръка държеше пехотинска каска, също от кевлар, към която бяха прикрепени микрорадиостанция — слушалка, защитни очила за нощно виждане и газова маска. По бойните му дрехи висяха паласки с пълнители, гранати и автоматичен пистолет в плътен боен кобур. Този човек беше изкарал акъла на охраната.

— Не. Това е полицейска радиостанция — отговори охранителят. — Диспечерът нарежда на полицията да му се обади.

— Знаеш ли процедурата? — попита майорът. — Можеш ли да отговориш вместо него?

Мълинс се поколеба. Бяха минали две години от изгонването му за кражба на наркотици и оръжие от Оукландската полиция. Дълго време той не можа да си намери сваятна работа никъде в областта на Залива, макар официално да не беше обвинен в престъпление, защото полицейското управление не искаше случаят да се разгласява. Накрая го приеха в частна охранителна фирма в Сакраменто. Но не му повериха оръжие, нито успя да забогатее от тази си работа. Наложиха се да се задоволи с минимално възнаграждение като сезонен нощен пазач в «Сакраменто лив» и на други места из града. Мълинс живееше в мизерна хотелска стая срещу петдесет долара на седмица. Хотелът се намираше близо до спирка «Грейхунд», в центъра на града.

Но сега Мълинс имаше допълнителни източници на доход. Той винаги беше обичал моторите и, когато го уволниха от полицията, тази му страст го тласна в престъпна посока — постъпи в «Сатанинско братство». Бандата му плащаше добре, за да я предпазва от изненади, когато организираше кражба на гориво от някоя рафинерия или химикали и лекарства от някой склад.

Днешната акция обаче не беше на «Сатанинско братство». Преди седмица неколцина мъже с вид на военни и с германски акцент му предложиха сума, равна на половината му годишна заплата, само за една нощ. Той веднага се съгласи и получи пет хиляди долара аванс. Единственото, което трябваше да направи, беше да информира ръководителя на групата за процедурите за сигурност при прибиране на контейнерите с парите в «Сакраменто лив» и да отвори вратата, когато му кажат.

Мълинс обаче не очакваше, че тези хора ще са толкова кръвожадни. Те убиваха на място всеки изпречил се на пътя им частен охранител, дори невъоръжените нощни пазачи. И сега, вместо да му дадат парите и да го пуснат да си върви, един от германците го замъкна по стълбите да обяснява как може да се проникне в касовата стая. На всичкото отгоре искаха и да се обади в участъка. Мълинс се колебаеше.

— Хайде, Мълинс. Отговаряй. *Бързо!*

— Но аз не зная кодовете им...

— Побързай! Трябва да отговориш. Кажи им, че всичко е наред.

Мълинс отиде до бюрото и взе продължаващата да звъни полицейска радиостанция. Той нерешително натисна бутона на микрофона.

— Охрана едно-седем слуша.

— Охрана едно-седем, радвам се да те чуя, едно Джон две-едно иска 940 на твое 925.

«По дяволите» — помисли си Мълинс. Полицейският участък в Сакраменто използваше радиокод от девет, а не от десет думи. Беше минало доста време откакто той изобщо беше използвал радиокодове. Мълинс смътно си спомни, че 925 означава «местоположение», но нямаше представа какво означава 940. Може би някаква среща.

— Ах, добре, кажи на едно Джон двадесет-едно, че ще бъда там след тридесет минути и ще се срещнем в... — той си спомни, че окръжният затвор е само през три карета — ... в затвора. Край.

— Добре, охрана едно-седем. Централа край.

— Това *не* беше Ръсти Каратърс — промърмори мрачно Лафортие.

Пол виждаше как неговият партньор търси обяснения и пресява ситуации и възможности. След няколко дълги мига мълчание единственото, което каза, беше:

— По дяволите.

— Може би някой от частните охранители е отговорил по радиостанцията на Каратърс — допусна Макланахан.

— Тогава защо не се представи? Защо не каза: «Полицаят е в тоалетната, ще му предам, че искате да се обади колкото е възможно по-бързо» или нещо от този род — възрази Лафортие. — Не. Този човек се опита да се представи за Ръсти. Там става нещо. — Лафортие включи на скорост и излезе на заден ход от улицата. — Ще обиколим комплекса да огледаме.

— Ein Polizeiwagen kommt durch die Seventh Street^[16] — докладва по радиото един от наблюдателите. — Der gleiche Wagen wie vorher^[17].

— Приеха съобщението — каза нервно Мълинс.

— Nein — възрази майора.

Точно тогава чуха слаб метален трясък... На прозорчето на вратата на касата се отвори малка стоманена решетка, после се затвори и заключи. Майорът разположи хората си от двете страни на вратата, а той и Мълинс се скриха зад защитния панел.

— Слушайте, вие в касата — извика майорът. — Обградени сте. Моите хора плениха вашите колеги и полица. Вече взехме осемте контейнера. Веднага излезте от стаята и се предайте. Ако го направите веднага, няма да ви сторим нищо.

— Ние извикахме полиция! — обади се глас отвътре. — Патрулна кола вече е тръгнала насам!

— Всички телефонни линии, алармата и електрическото захранване на целия комплекс са прекъснати — предупреди ги майорът. — Вече се обадиха от полицията, но ние ги убедихме, че всичко е наред. Никаква помощ няма да дойде. Най-добре е да се предадете веднага. Не ни карайте да изгубим търпение, защото ще започнем да избиваме заложниците. Животът им зависи от вас. — Той се обърна към Мълинс и го попита тихо: — Къде точно се пазят парите?

— Вероятно са прибрали непреброените пари от контейнерите и се канят да ги заключат в сейфа — отвърна Мълинс.

— Управителят има ли достъп до сейфа, след като бъде заключен? Ключалката с часовников механизъм ли е?

— Не зная — каза Мълинс, но след като майорът го изгледа много ядосано, той реши, че е по-добре да отговаря малко поуклончиво, отколкото направо отрицателно. — Но почти съм уверен, че е така.

— Тогава ще трябва да разбием тази врата, преди да сложат парите в сейфа — заключи майорът. — Дайте веднага динамит!

Хората му побързаха да сложат експлозив под вратата на касата.

Облечен в стерилните пластмасови дрехи, Патрик Макланахан още чакаше пред операционната зала. Бяха минали повече от двадесет минути откакто акушер-гинекологът, анестезиологът, няколко сестри и още един лекар, когото Патрик не познаваше, бяха завършили с миенето на ръцете и бяха влезли в операционната.

По коридора бързо премина сестра с количка. Той протегна ръка да привлече вниманието ѝ.

— Аз съм бащата — каза Патрик. — Какво става? Трябваше да съм вътре, със съпругата си...

— Докторът ще ви съобщи кога да влезете — отвърна тя.

Патрик задържа вратата отворена, след като сестрата влезе. Помещението за подготовка се намираше вдясно, беше отделено от операционната зала със завеса. Тя беше дръпната настрана и през пролуката Патрик видя количка с апарат на нея. Стори му се, че това е дефибрилатор — прибор, който вкарва в нормален ритъм сърцето. Облечен в манти и с маски, медицинският персонал беше заобиколил операционната маса.

— Какво става? — извика Патрик.

Няколко глави се обърнаха към него. Той чу акушер-гинекологът да казва:

— Затворете онази врата!

— По дяволите, кажете ми какво става! — изкрещя Патрик.

— Господин Макланахан, оставете ни да си вършим работата — отвърна лекарят. — Сестра...

Затвори вратата на операционната зала. Миг след това излезе една сестра, хвана Патрик за ръка и го помоли да изчака в коридора.

— Какво става? — повтори разтревожено Патрик. — Добре ли е Уенди?

— Моментът е критичен, това е всичко — отговори сестрата.

— Какво, по дяволите, означава «критичен»? — избухна той. — Добре ли е жена ми?

— Докторът ще говори с вас веднага щом стане възможно — успокои го сестрата. — Моля ви, почакайте тук.

Тя бързо се върна в операционната без дума повече.

«Това е кошмар — мислеше Патрик — абсолютен кошмар...»

Както предполагаша, патрулната кола на Каратърс беше паркирана на пешеходната алея на улица «К» откъм южната страна на комплекса. Полицаяте имаха право при нужда да използват градските патрулни коли за транспортиране на затворници и макар че алеята

беше за пешеходци, собствениците на магазини и полицаите паркираха на нея.

«Сакраменто лив» заемаше почти цялото пространство между Шеста и Седма улица и улиците «К» и «Ж», в най-североизточния край на квартала. От Седма улица Лафортие освети с джобното си фенерче пешеходната алея и видя само работници от чистотата.

— На мен ми се струва, че всичко е наред — каза Макланахан.

— Алеята извива и оттук не можем да я огледаме цялата — възрази Лафортие.

Той подкара по алеята и освети вратите на комплекса. Бяха затворени. След завоя, близо до товарната рампа в източната част на комплекса видяха паркиран голям фургон.

Макланахан откопча предпазния колан.

— Ще отида да проверя...

— Остани си на мястото — заповяда Лафортие.

Той отмина фургона без да спре или намали, после излезе от пешеходната алея, тръгна по улица «Ж» и зави надясно по еднопосочна улица.

— Няма ли да проверим онзи фургон? — попита Макланахан.

Лафортие вече тракаше по клавиатурата на мобилния терминал за данни — предаваше номера на фургона. Бяха завили и тръгнаха обратно към Седма улица, когато получиха данните от проверката.

— Търговски регистрационен номер — прочете Макланахан отговора на дисплея. — Двутонен фургон, регистриран в Ранчо Кордова, принадлежи на компания за даване на коли под наем...

Лафортие също внимателно проучваше екрана.

— Нещо не ми харесва този фургон — каза той. — Нестандартна конструкция, нестандартни размери. Може би регистрационните номера са крадени. — Той спря колата в началото на пешеходната алея откъм Седма улица, завъртя терминала към себе си, написа «1ДЖН21 НА ПОДЗ 912 ОБСТОЯТЕЛСТВАТА САК ЛИВ ВЪЗМ 211» и изпрати съобщението по спешния канал. Така съобщението щеше да стигне до всички полицейски терминали. Секунди по-късно екранът оживя с радионаправления, имена, номера на полицаи от патрули в центъра на града. Веднага няколко подразделения отговориха на повикването, включително сержантът от центъра на града.

Докато Лафортие работеше с компютъра, Пол почувства как пулсът му се ускорява. Той усещаше, че нещо става, но информацията течеше на екрана и той не можеше да я чуе.

— Кажи ми какво става, Карго — помоли го Пол.

— Слушай — каза Лафортие. — Предадох съобщение 912 — подозрителни обстоятелства, с възможност 211, т.е. извършване на обир. Изпратих го спешно, защото вътре има полицаи, който може да е в беда. Така че сега всички поделения в сектора са уведомени, както и всеки, който може да извърши проверка. Съобщиха, че сержантът от този сектор идва насам. Той знае, че в комплекса има полицаи, че «Сакраменто лив» е опасно място, а от сигнала ми е разбрал, че това не е моят район, така че лично ще дойде тук. Повикване 211 винаги привлича вниманието.

— Но тъй като аз направих съобщението и съм старши по чин на местопроизшествието, дължен съм да информирам дежурните поделения какво става и какво трябва да правят. Смятам да кажа на сержанта, че според мен Ръсти е отвлечен. Ще му кажа и за фургона. Възнамерявам да го уведомя за повредата в електрозахранването. Ще препоръчам да не поддържа връзка по радиото, а да преминем на секретен канал, защото онзи, който е взел радиостанцията на Ръсти, може да ни подслуша. — Докато говореше, Лафортие бързо написа: «ПОДР 1 ДЖН 21 ВЪЗМ 207 СИГУР 971 ТРАНСП СРД 1734БД21 ВЪЗМ 503 В АЛЕЯ „Н“ НА УЛИЦА „К“ ПОСЛ ПРЕКЪСВАНЕ ЕЛЕКТРОЗАХРАНВ САК ЛИВ ПРЕПОРЪЧВ МТД ИЛИ ТАК КАНАЛ 6211 ЗАПОДОЗР МОЖЕ БИ СЛЕДИ ЧЕСТ».

— Какво да правим по-нататък? — попита Лафортие. Пол беше така замаян, че му трябваше цяла минута, за да се опомни. — Хайде, заек, каква е следващата ни стъпка?

— Трябва да проверим какво става с Каратърс — отговори накрая Макланахан. — На първо място е безопасността на полицаия.

— Много добре. Сега...

В този момент до тях се приближи кола със знака «С», който показваше, че принадлежи на сержанта на сектора. Стъклата на страничните прозорци на двете коли безшумно се отвориха. Лафортие позна Мат Ламон.

— Хей, Мат. Това е моят стажант, Макланахан. Пол, сержант Мат Ламон, патрул в центъра на града.

— Какво става, Карго? — попита Ламон. Той погледна Макланахан, но не си направи труда да го поздрави. — Какво правите в моя район?

— Идвахме от затвора и чухме, че Ръсти е в «Сакраменто лив» — отговори Лафортие. — Искях да му се обадя, но не можах да се свържа с него по радиото. Минах край комплекса и намерих един фургон в алеята. Номерата му не отговарят на регистрацията. Някой се обади по радиостанцията на Ръсти, но гласът не звучеше като неговия.

— Да, и аз го чух — отвърна Ламон.

Той отговаряше за всички полицаи в неговия сектор и за патрулите от нощната смяна. Сержантът включи микрофона на радиостанцията си:

— Охранител едно-седем, Едуард десет.

Никой не отговори. Ламон направи още няколко безуспешни опита. После се обърна към Лафортие:

— Къде е колата на Ръсти? На пешеходната алея ли?

Лафортие кимна.

— Добре, Карго. Ще оставим там твоя заек, скрит зад колата. А ти иди на изхода на алеята откъм улица «Ж» и оттам наблюдавай. След като пристигнат подкрепления, ще надзърнем вътре. Да тръгваме.

Лафортие подкара колата към улица «К».

— Добре, Пол, слушай — каза той. — Твоята задача ще бъде да наблюдаваш изхода на пешеходната алея към улица «К» и да докладваш за всичко, което видиш, и, разбира се, да се пазиш. Скривай се зад колата на Каратърс, зад блока на двигателя. Той осигурява надеждна защита. От пешеходната алея се виждат трите входа на сградата. Постарай се да ги наблюдаваш всичките. Не се показвай. И не пускай никого да излезе, освен ако не е с вдигнати ръце. Викай за помощ, ако се наложи. Не се притеснявай, просто стой там спокойно и мисли, преди да помръднеш. Разбра ли?

— Разбрах, Крег.

— Добре. Заминавай!

Макланахан взе полицейската си палка, затича по Седма улица към пешеходната алея и отиде до празната полицейска кола. Коленичи до десния преден калник. Беше така напрегнат, че не усещаше проливния дъжд.

Сърцето му бясно блъскаше в гърдите. Дишаше повърхностно и учестено, челото и вратът му плуваха в пот, сякаш току-що беше пробягал сто метра. Разположи се между дясната предна гума и вратата. Блокът на двигателя беше между него и сградата. Поради дъжда видимостта не беше добра, но виждаше и трите входа на «Сакраменто лив», които излизаха на пешеходната алея.

Пол усили максимално радиото, но не чу нищо. Работеше ли? Бяха ли заредени батериите? Провери два пъти да не би да не е на правилния канал, после завъртя потенциометъра и чу пукане от електростатични смущения. По дяволите! Батерията беше достатъчно мощна и радиостанцията работеше на необходимия обхват. Той намали силата на звука с няколко деления, после завъртя тонблендата, докато статичните смущения изчезнаха.

Сега какво? Да извади оръжието? Защо? Пред него нямаше никаква заплаха. Ами ако се покаже някой пиян бездомник или види случаен минувач да се разхожда по улицата? Трябва ли да излезе от укритието и да го спре, или да остане скрит и да се надява, че ще отmine? А в случай, че излезе, какво ще стане, ако престъпниците решат точно тогава да напуснат сградата? Или ако пияният е един от тях?

«Ела на себе си, Пол! — каза си той. Престани да се объркваш с безкрайни сценарии. Просто запази спокойствие и си отваряй очите на четири.»

Вратата на полицейската кола беше заключена, както се полагаше по устав. Той видя, че на предната седалка е прикрепена 12-калибров пушка, модел «Ремингтон». Постара се да запомни този факт, в случай че му потрябва. На халката си имаше набор от различни ключове, но вратите на полицейските коли бяха с еднакви ключалки, така че при нужда можеше да я отключи. Пол огледа улицата, за да си набележи път за измъкване, места за прикритие и скривалище. Нямаше много възможности — няколко бетонни прегради срещу минаване на транспортни средства, няколко контейнера за смет, два-три щанда с реклами. Малко бяха местата в пешеходната алея, където можеше да се скрие.

Всеки момент щеше да пристигне помощ. Добре, той беше готов. Скоро нещо трябваше да се случи.

— Моля, отдръпнете се! — извика главният управител на «Сакраменто лив» от касата на втория етаж. — Излизаме! Ще отворим вратата и охраната ще ви предаде оръжието си. Чувате ли ме? Предаваме се! Излизаме...

Взривът от пластичната мина удари стоманената врата, откъсна я от пантите и я захвърли в стаята като лист, подхванат от торнадо. Един от охранителите умря, смазан от летящата врата. Тялото на другия бе разкъсано от взривната вълна. Третият се надигна от пода и понечи да остави оръжието си, но беше убит с автоматичен откос.

Майорът беше поставил каската на главата си, бе праметнал през рамо гранатомет и автомат с лазерен мерник АК-74. На гърба си носеше малка раница с допълнителни муниции. Той влезе в опустошената каса заедно с тежковъоръжената си лична охрана и нощния пазач Мълинс.

Главният управител и тримата клубни управители се бяха свили на пода, от лицата, ръцете и спуканите тъпанчета на ушите им течеше кръв. Майорът огледа стаята. Не се виждаха никакви контейнери с пари. Очевидно бяха заключени в сейфа. Той вдигна автомата и се прицели в един от разтрепераните пленници.

— Кой е главният управител? — изкрещя майорът.

— Ето го — каза Мълинс и посочи човека вляво, коленичил край обезобразеното тяло на един от пазачите.

Молеше се наум това да помогне за спасяване на живота на тези нещастни хорица.

— Ти! — каза високо майорът, така че всички да го чуят. — Отваряй сейфа или ще умреш.

— Не мога — с разтреперан глас отговори главният управител. — Ключалката е с часовников механизъм. До девет сутринта не може да се отвори. Всеки опит за отваряне ще задейства алармата и той може да...

— Лъжец! Идиот! — Майорът натисна спусъка на автомата си и главата на един от клубните управители се пръсна като презряла диня.

Опръскан с кръв и мозък, главният управител изпищя и загледа обезобразения труп.

— Отваряй сейфа, ако не искаш да присъстваш на смъртта на следващия си служител.

Главният управител моментално скочи и зарови из връзката с ключове. С треперещи ръце той пхна един ключ в ключалката, набра комбинацията, завъртя ключа и отвори вратата на сейфа.

— Schweinehund^[18]! Заради мръсната си алчност причини смъртта на един от сътрудниците си! — извика майорът и изстреля в слабините на главния управител три куршума от автомата си.

Огънят от дулото беше с диаметър цяла педя, шумът в малкото помещение бе оглушителен. Но гърмежите бяха заглушени от агонизиращите писъци на кастрирания управител, докато накрая кръвта му изтече и той умря.

— Schnell^[19]! — извика майорът и още трима от тежковъоръжените му войници се втурнаха вътре. — Качете контейнерите на камиона!

Те побързаха да изнесат пълните с пари стоманени контейнери навън. Майорът дори не погледна двамата, останали живи, издаде още заповеди по радиото, после се обърна към Мълинс:

— Как ще се разположи полицията отвън? Имат ли тежки оръжия?

— Не мисля, че... Не, нямат — запелтечи Мълинс, изплашен повече откогато и да било. Не смееше да каже на човек, който хладнокръвно беше убил трима души пред очите му, че не знае. — Не съм чул да викат специалните части. За всеки случай през нощта групите за борба с тероризма подслушват полицейските честоти през петнадесет минути. Те могат да дойдат тук най-рано след половин час. Обикновено старшият на групата носи автомат М-16, но в полицията не тренират много с това оръжие.

— Ein einziges Gewehr^[20]? Само един автомат? Що за полиция има този град? — Майорът се засмя. — Дори едно дете с «Калашников» може да се сражава с полицията тук и има шанс да победи! Kinderpolizei^[21]!

— По дяволите, специалните части имат М-16 едва от два месеца, а повечето политици в този град искат полицаите да са напълно обезоръжени — каза Мълинс. Той беше много радостен, че може да съобщи нещо. — Всички други полицаи разполагат само с пистолети или с малки пушки. Единственият сериозен проблем е окръжният затвор, който се намира наблизо, но там има само шестима

полицаи. Истинската помощ ще пристигне за нула време, но след като призивът се излъчи.

— Много преди да дойде, ние ще сме напуснали това място — каза уверено майорът. — Убийте всички полицаи! — извика той на хората си, докато двамата с Мълинс слизаха по стълбите към задния изход и се насочиха към алеята, където стоеше фургонът. — Няма да допусна да има престрелка с полицията. Ще ги ударим здравата и то първи.

Експлозията разтърси прозорците и счупи стъклата на предните врати на «Сакраменто лив». Пол Макланахан скочи. Радиостанцията падна, той заопипва да я намери в тъмното, вдигна я от мокрия паваж, натисна бутона на микрофона и предаде: «Чух експлозии в сградата».

— Освободи този канал! — му отвърна друг глас, вероятно на Ламон. — Централа, Едуард десет, въведи 211 и 994 за това направление. Всички подразделения в центъра на града да отговорят на код три. Завардете периметъра между «Капитол авеню», Осма и Пета улици и улица «И». Бомбена експлозия вътре в «Сакраменто лив». Пригответе се. Централа, прибавете 246 за това местоположение, чуват се изстрели... Исусе, още изстрели... Изпратете специалните части и отделение «Стар». Изпратете 944 и 246 в «Сакраменто лив» и поискайте подкрепление за мен на Седма улица.

— Едуард десет, едно Линкълн десет отговаря — чу се друго радиосъобщение.

Беше от лейтенанта в центъра на града, който очевидно следеше радиопредаването. Когато пристигнеше, той щеше да поеме командването на операцията.

За пренапрегнатия Пол Макланахан автоматичната стрелба вътре в комплекса звучеше по-силно от експлозията. Преди дори да разбере какво прави, той беше измъкнал своя «Зиг Зауер Р226» и го беше насочил към предния вход на сградата. Изстрелите се чуваха толкова близко, бяха толкова силни, че той наведе глава, сякаш куршумите свистяха и рикошираха от стените около него. Ръката, с която стискаше пистолета трепереше, и всеки звук, всеки повей на вятъра караше

дулото на пистолета му да отскача нагоре. Пол се чувстваше уязвим, изложен на прицел и нямаше място в целия свят, където да се скрие.

Той започна отново да прехвърля през ума си възможностите. Какво да направи, ако види човек да излиза от сградата? Трябва ли да го предупреди? Няма ли с това да се разкрие и да стане лесна мишена? Ако човекът държи пистолет, трябва ли пръв да стреля? Ами ако е въоръжен с бомби или гранати?

Бронежилетката под униформата не му изглеждаше и наполовина толкова дебела и надеждна, колкото преди половин час.

Крег Лафортие насочи фаровете на полицейската кола право към задния вход, който зееше отворен срещу паркирания в алеята фургон. От сградата изскочиха трима облечени в черно въоръжени мъже. Те бутаха пред себе си контейнери на колела. Лафортие знаеше, че клубовете използват точно такива за пренасяне на събраните пари. Той видя монтирания в задната страна на фургона хидравличен подежник да се издига на нивото на товарната рампа. Двама въоръжени мъже в черно стояха във фургона, готови да примъкнат контейнерите вътре.

— Пет 211 — подозрителни на товарната рампа — предаде Лафортие по портативната си радиостанция. — Всички подозрителни — 417. Искаме незабавна подкрепа! — Той прибра радиостанцията в калъфа, измъкна служебния пистолет, коленичи колкото можа пониско, прикрит зад предния десен калник на полицейската си кола и извика: — *Полиция! Не мърдайте! Хвърлете оръжията! Незабавно!*

Лафортие не очакваше да се предадат. И те наистина не се предадоха. Щом видя един от тях да сваля от рамото си пушка и да се прицелва, той откри огън. Изстреля по три куршума във всеки от петимата въоръжени бандити.

Лафортие видя, че те трепнаха и подскочиха, когато куршумите ги удариха, но не паднаха. Двама вдигнаха големи автомати с огромни, извити като банан магазини. Лафортие изтича приведен до паркираната наблизо кола и коленичи зад левия ѝ заден калник, защитен от блока на двигателя, секунди преди нападателите да открият огън. Те обсипаха полицейската кола с едрокалибрени куршуми, разбиха предното стъкло, пробиха двете леви гуми. Престанаха да стрелят, чак когато разбиха фаровете.

— *Стрелят, стрелят!* — предаде Лафортие по радиостанцията. — Силен огън от големокалибрено автоматично оръжие. Стрелят откъм алеята. Може би и петимата са с автомати. Вероятно са с бронекостюми. Целете се в главите, повтарям, целете се в главите!

— Махни се оттам, Карго! — извика по радиото Ламон. — Отивай на Седма или на Шеста улица, където е поделението. Джон дванадесет и Джон четиринадесет, Джон двадесет и едно идва към теб. Прикривайте го.

Лафортие знаеше, че на Седма улица поделенията са повече, затова реши да тръгне към Шеста.

— Говори Джон двадесет и едно, движа се на запад по улица «Ж».

Той хвърли празния пълнител от пистолета си и веднага сложи нов. Време беше да се маха от тук...

Точно тогава пред очите му се появи най-страшният полицейски кошмар. От алеята излезе мъж, облечен сякаш в черна броня, с вдигнат АК-74. Когато стигна на тридесет крачки от изоставената полицейска кола, той извика: «*Tod alien Polizisten!*»^[22] и откри огън, изстрелвайки куршумите от автоматичното си оръжие на всички страни. После продължи напред, вдигнал автомата си така, че да може да се прицели във всичко, което се движи, от другата страна на колата. Вървеше без да бърза, без да прави опит да се прикрива, сякаш бе обикновен пешеходец, който пресича улицата.

Лафортие остави радиостанцията на паважа, прицели се и изстреля пет куршума в главата на човека. Той знаеше, че стреля по посока на Седма улица, към Ламон и другите момчета, но това беше шанс, който не можеше да пропусне... Този тип *трябваше* да умре. Един от изстрелите трябва да го е улучил, защото човекът падна и Лафортие го чу да вика: «*Achtung! Ich bin angeschossen! Ich bin angeschossen!*»^[23], хвана врата си с ръка и запълзя назад по алеята.

Вторият нападател Лафортие видя много късно. Въоръженият престъпник излезе иззад ъгъла на сградата, прицели се в полицаия с противотанковия гранатомет, който носеше, и стреля. Колата, зад която се бе скрил Крег, изхвърча няколко метра нагоре във въздуха и падна на земята като кълбо от огън и разтопен метал.

Мат Ламон, който пълзеше по улица «Ж» към алеята, стиснал пушката си М-16, наистина закъсня да помогне на Лафортие, но се зарече да разкъса на парчета този убиец, дори това да бъде последното нещо в живота му. Той залегна, вдигна пушката и стреля три пъти в главата на бандита, но не улучи. Ламон скочи на крака, приведе се и притича до ъгъла на сградата, готов да стреля по всяка глава, която се изпречи на пътя му. Реши да рискува и надзърна зад ъгъла. Страхотен залп нацърби мазилката наоколо. Даде си сметка, че пушката приличаше на детска играчка в сравнение с автоматите на нападателите. Той забърза обратно към Седма улица и се скри зад едно дърво.

— Полицай убит, полицай убит! — извика Ламон по портативната си радиостанция. — Код 900, код 900, комплекс «Сакраменто лив», тежковъоръжени нападатели в алеята между улици «Ж» и «К»!

След като предаде код 900 — код за бедствено положение, който трябваше да насочи всички полицаи в града в тази посока — Ламон огледа алеята. Видя само останки от горящата кола, която бе защитавала неговия приятел и колега Крег Лафортие. «Карго поне удари едно от копелетата, преди да умре» — помисли си тъжно Ламон.

— Какво по дяволите стана? — попита нервно Мълинс.

Експлозията и автоматичната стрелба навън ехтяха из комплекса. Човек имаше чувството, че всичко наоколо е пълно с полицаи, надпреварващи се да убият престъпниците.

Майорът слушаше рапортите на подчинените си по монтираната в каската му микрорадиостанция.

— Един от хората ми в алеята е мъртъв — каза той.

Полицейската радиостанция в ръцете на Мълинс зазвъня и предаде позивна към всички постове.

— Предадох код 900 — каза той. — След броени минути всички полицаи от района ще бъдат тук.

— Значи е време да се измитаме — заключи спокойно майорът и започна да издава заповеди.

— Какво ще стане с мен? — попита жално Мълинс. — Аз нямам бронезащита! Полицайте ще ме убият за три секунди.

— Искаш ли да те спася от това нещастие? — попита майорът и вдигна пушката си.

— *Не!*

— Тогава се махай от очите ми. Оправяй се както можеш. Ще ти подаря живота, тъй като ми служи добре, но те предупреждавам: Ако се оставиш да те хванат или разкриеш нещо за мен и моята организация, по-добре се моли на полицията да те убие. Защото аз ще се погрижа агонията ти да продължи с дни. Сега *verschwinde*^[24]! Махай се! Аз и войниците си имаме работа.

Пол Макланахан беше учил в Академията за код 900, беше слушал обясненията на инструкторите, беше прослушвал записи от действителни радиопозивни. Но основното, което научи, беше никога да не прави такова повикване по радиото — то беше запазено за някого, който стои много по-високо в йерархията от самия него. Той може да вика за «подкрепа» или за «прикритие», или «необходим полицаи за помощ», или «полицаи в беда», или дори «помощ!», но *никога* код 900. Единствената причина някой да изпрати тази позивна, предупреждаваха съвсем сериозно инструкторите, е земята да се разтвори и от недрата ѝ да излязат всички обитатели на ада.

Пол разбра, че сега става точно това. Той видя и чу експлозията от другата страна на комплекса, видя огньовете, чу пистолетните изстрели, чу отговора на тежки автоматични оръжия. Исусе, Карго, моля те, обади се по радиото. Човече, кажи нещо. Кажи *нещо*...

Когато чу думите «Полицаи убит», Пол допусна, че се отнасят за неговия партньор. А когато сержантът предаде по радиото код 900, разбра, че битката вероятно е започнала.

По Седма улица крещяха мъже, през няколко улични карета виеха сирени. Звучите подеждаха успокоително на младежа, самичък, насочил пистолет към тъмната сграда. Единственото, което искаше сега, беше да е със своя партньор, да го прикрива, да го защитава, да го отнесе на сигурно място. Но знаеше, че няма да напусне поста си, докато не получи заповед, затова се зарадва, когато други полицаи откликнаха и се втурнаха да помогнат на Карго. Той просто трябваше да...

Оглушителна експлозия го извади от унеса му. Главните врати на «Сакраменто лив» зейнаха, разпръсквайки наоколо дъжд от стъкло и огън. Пол почувства силен удар по главата, помете го вълна горещ въздух. Ушите му звънтяха толкова силно, та си помисли, че е напълно оглушал. Пръстът му инстинктивно намери спусъка на неговия «Зиг». Изплаши се, че може без да иска да го натисне. После друга експлозия разтърси нощта и колата на Ламон на Седма улица избухна в пламъци — откъм алеята беше изстреляна ракета, която прогони полицаите да търсят друго укритие.

И тогава те се появиха: две колони от по четирима души с каски и противогази, водени от облечена в плътен черен бронекостюм фигура, която стреляше с АК-74. Мъжете зад него носеха по-малки, но достатъчно мощни автомати МР-5 и сипеха дъжд от куршуми. Докато се придвижваха по Седма улица, фургонът излезе от алеята, за да ги пресрещне.

Те отминаха Пол и не го видяха. Той се прицели в най-близкия бандит и изстреля три куршума в главата му. Последният човек в дясната колона се препъна, спря, обърна се, видя паркираната полицейска кола и за две секунди я обсипа с куршуми. Осветен от съседните улични лампи, той беше идеална цел. Пол се прицели и го улучи право в лицето. Мъжът изкрещя, падна на земята и започна да се гърчи.

Пол се готвеше за втори изстрел, когато двама от бандитите в дясната колона се обърнаха и откриха огън с техните МР-5. Той отвърна на стрелбата, натискайки бързо спусъка без да се цели, с надеждата, че нападателите ще потърсят укритие или ще побегнат. Не сториха нито едното, нито другото. Стреляха отново. Време беше да се махне от там.

Пол запълзя към дясната страна на полицейската кола, приготвяйки се да се оттегли на избраната от него позиция — една здрава на вид телефонна кабина на няколко метра, когато почувства болка в десния крак. Погледна и видя прасеца си, разкъсан точно над кубинката.

Като дете той много обичаше филми с престрелки и приключения. Беше виждал често на телевизионния екран как раняват героите. Сега разбра, че всички са се държали неправдоподобно. Кракът му не отхвъркна назад, дори не почувства, че е ударен. Не беше

раздробен. Не бликна кървав фонтан. Болката беше много лека... Това беше най-странното. Онова, което можа да види от раната — не беше много — подсказваше, че очевидно е от рикошет. Куршумът бе ударил в стена или в земята, отскочил е и го е наранил.

Пол се затича. Тогава го заболя. Болката беше адска! Отпусна се на дясното си коляно. Бандитът презареждаше автоматата си. Той свали големия, приличен на банан пълнител, за да сложи нов. Пол се прицели и отново стреля. Не улучи. Този път бандитите не отвърнаха на огъня, очевидно доволни, че са го ранили и повече няма да е заплаха за тях. Видя ги да се насочват на север по Седма улица, за да настигнат другите, които прикриваха със стрелба приближаващия се фургон.

«*Няма път за вас!*» — каза си Пол Макланахан. — Няма да ви дам да избягате, не и след като убихте моя партньор!» Но единственото му оръжие беше 9-милиметров пистолет — твърде неравностоен пред автоматите на бандитите. В този миг в съзнанието му проблесна идея.

Пол се пресегна и извади връзката с ключове, благодарен, че не бе вързал с гумена лента ключа за колата и лесно го намери. Отключи полицейската кола на Каратърс, вмъкна се вътре, завъртя стартера и включи на скорост. Легна напреко на предната седалка, хвана волана с лявата ръка, а с дясната натисна рязко педала за газта и потегли напред.

Двамата бандити, които мислеха, че са се отървали от него, се обърнаха, прицелиха се и стреляха, но беше много късно. Пол ги премаза, усети как телата им се завъртяха под калниците. Върху колата отново се посипа автоматичен огън. Предното стъкло се пръсна. Без да пуска педала на газта, Пол превключи на задна скорост. Гумите изсвириха. Инерцията го отнесе напред, изпусна волана. С пробита дясна предна гума, колата се завъртя и се блъсна в ъгъла на сградата на улица „К“. Двигателят спря. Беше попаднал в капан.

Пол вдигна глава. Видя друг нападател на по-малко от три метра, взел го на мушка, който приближаваше за по-сигурно.

Пол превъртя малкия ключ на радиопулта и освободи прикрепената към арматурното табло 12-калибров пушка „Ремингтон“. Легнал по гръб на предната седалка, с лице към приближаващия се терорист, с последни усилия той вдигна пушката, прицели се в лицето му и натисна спусъка.

Не последва никакъв изстрел. Чу се само глухо щракане. Господи, пушката не беше заредена. Тъй като нямаше да патрулира тази нощ, Каратърс очевидно е мислил, че не си струва труда да я зарежда. Обхванат от отчаяние, Пол я хвърли към нападателя. Дулото удари право между двете лещи на противогаза и ги разби.

— Ich bin verletzt! Helft mir!^[25] — извика терористът нещо на чужд език.

Дали беше немски? Пол не знаеше.

Стрелецът смъкна разкъсаната маска, вдигна каската. Пол видя едно много младо, сякаш изсечено с длето лице, квадратна челюст, ниско подстригана черна къдрава коса, тъмни гъсти вежди и странно изкривен на дясно нос, очевидно счупен. Момчето изглеждаше вцепенено, парализирано от страх, тъй като разбра, че Пол може да го идентифицира. Полицаят се пресегна за закачения на бедрото му пистолет, но не можа да откопчае кобура. Друга маскирана фигура с каска блъсна младия бандит настрана, извика: „Zeit zu schlafen, Schweinehund!“^[26] и откри огън, стреляйки с автомата цели три секунди.

— Господин Макланахан — извика сестрата от вратата на операционната. — Елате с мен! Бързо!

Патрик почувства как сърцето му се сви.

— Добре ли е Уенди?

— Сложете си маската и ме последвайте — заповяда сестрата.

„Господи — помисли си Патрик — какво ли, по дяволите, се е случило?“ Не беше чул бебешко изплакване... Какво, в името на Всевишния, е станало?

Фигури в манти и маски бяха заобиколили операционната маса. Виждаше се единствено главата на Уенди. Очите ѝ бяха затворени, голям бял чаршаф закриваше тялото ѝ от раменете надолу. На главата ѝ имаше пластмасово боне, ръцете ѝ бяха завързани за масата с каиши. До главата ѝ, вперил очи в редицата монитори и в няколкото уреда за автоматично измерване на течности, стоеше анестезиолог. Имаше две системи за интравенозно преливане с празни банки за кръв и плазма. Лекарят посочи на Патрик един свободен стол до главата на Уенди.

— Господин Макланахан — започна акушер-гинекологът без да отмества поглед от пациентката си, — това е д-р Джемал, нашият главен хирург. Помолих го да присъства на раждането.

— Главен хирург? — попита Патрик. — Добре ли е Уенди, докторе?

— В началото установихме разкъсване на матката и сериозен вътрешен кръвоизлив — започна д-р Джемал. — Белегът на корема е голям. При тези рани сигурно е имала ужасни болки по време на цялата бременност.

— Добре ли е тя?

— Попитайте я лично — каза анестезиологът.

Патрик се обърна и видя, че Уенди го гледа с любов.

— Здравей, любими — каза тя.

Очите ѝ бяха ясни и живи, леката ѝ усмивка осветяваше стаята повече от всички операционни лампи, взети заедно.

— Уенди... О, господи, Уенди, как си? — попита Патрик и се наведе да я целуне.

Очите му се напълниха със сълзи. Той погледна гинеколога.

— По дяволите, докторе, можете ли да ми кажете какво става тук?

— Не мога... точно... сега, татенце — отвърна докторът.

Стреснат, Патрик видя Джемал да стои на нисък стол и да натиска Уенди с всичка сила. После залата се изпълни с чудесния рев на бебе.

— Имате син, господин Макланахан, красиво здраво момче. — Лекарят пое малкото телце от сестрите. — Просто е чудесно. Лошата новина е, че според мен вие си изгубихте матката, Уенди. Трябваше да направим хистеректомия. Но се държахте чудесно. Моите поздравления!

Патрик наблюдаваше очарован как сестрите отрязаха пъпната връв, бързо избърсаха бебето, изчистиха носа и устата и го поставиха в малка отоплявана кабинка върху масата. Претеглиха го, направиха отпечатъци от стъпалцата и капнаха няколко капки сребърен нитрат в очите му за предпазване от инфекция. След това го повиха и сложиха на главата му синьо-бяла плетена шапчица. Накрая една от сестрите вдигна така приготвения малък пакет и го подаде на Патрик.

Патрик Шейн Макланахан беше летял с военни самолети, тежащи по двеста тона, беше боравил с ядрени устройства и с оръжия за милиони долари. Но сега, взел в ръце трикилограмовия пакет, в който беше неговият син, той се почувства безпомощен, зашеметен.

Патрик вдигна бебето, така че Уенди да може да го вижда. И двамата родители плачеха от радост. Бебето отвори светлосините си очички, погледна първо майка си, после баща си и се разрева. Патрик го притисна до себе си и то млъкна. Той се наведе и целуна жена си.

— Ти успя, любима, ти го направи! — каза гордо той. — Чудесно бебе.

— Ние го направихме, Патрик. — Тя се пресегна и му стисна ръка. — Щом се върнем в стаята, ще се обадиш на брат си. Нямам търпение да му съобщим добрата новина.

От Седма улица фургонът с въоръжените бандити бързо се отправи към „Капитол авеню“, след това зави на запад към моста „Тауър“. Там спря. Двама души слязоха, оставиха на пътя четири мини, след което бързо се върнаха във фургона. Секунди, след като фургонът премина през моста, мините избухнаха и запратиха цялата му източна част в реката, прекъсвайки по този начин основния път за преследване.

Фургонът продължи по шосе СР-257, след това зави по междущатски път 80 и се насочи на юг, към магистралата. Преследващите го полицаи отбелязаха, че това е първата реална грешка на терористите. Полицейските поделения на запад от Дейвис, както и тези от Сакраменто, започнаха да свиват пръстена около фургона. Блокираха източното и западното платно на път 80 и дузина полицейски отделения се отправиха на запад по магистралата, готови за преследването.

То не продължи дълго. Пристигнаха съобщения, че фургонът е спрял по средата на отсечката, дълга два километра, която свързваше двата щата и минаваше през земеделски земи, образуващи мочурлива равнина на запад от река Сакраменто. Фургонът беше в капан. След минути полицейските части щяха да пристигнат на мястото. Ако терористите се опитаха да се измъкнат, като слязат от пътя и нагазят в мочурливата местност, те щяха лесно да бъдат преследвани из равните оризови и ечемични ниви.

Водени от магистралния патрул, поделенията постепенно стесняваха кръга към фургона. Очевидно терористите си дадоха сметка къде се намират, защото, когато почти стигнаха до далечния западен бряг на високия път, те спряха, обърнаха тежко движещия се фургон назад и се насочиха обратно на изток. Твърде късно. Вече нямаша изход.

Няколко силни експлозии разтърсиха пътя през мочурливата местност. В краищата на двата подстъпа към междущатското шосе бяха оставени бомби с взрив, които блокираха движението и в двете посоки. Полицаяте не можеха да достигнат до фургона, но и той не можеше да отиде никъде. Минути по-късно планът на терористите стана ясен. От нощното небе се спусна военен хеликоптер УХ-1 „Хюи“. Полицията наблюдаваше безпомощно как бандитите извадиха от контейнерите книжните пари, прехвърлиха ги в чували от кариран вълнен плат и ги натовариха. Хеликоптер на Сакраментското окръжно шерифство с двама мъже от специалните части на борда и с други двама, стъпили на плазовете за приземяване, се опита да се приближи, но терористите бяха подготвени. Огнен език от противосамолетна ракета „Стингър“ лизна двигателя. Хеликоптерът загуби контрол и падна сред оризовите ниви. Един от застаналите на плазовете загина от експлозията, другият бе издърпан вътре от другарите си. И тримата оцелели получиха сериозни наранявания.

Десет минути по-късно хеликоптерът на терористите се издигна във въздуха. Той се отправи на изток, като летеше ниско над повърхността на земята, за да избегне радарите. Достигна до подножието на планините Сиера Невада, после изчезна.

На летище „Плейсървил“, на стотина километра източно от Сакраменто, няколко камиона посрещнаха хеликоптера. Майор Бруно Райнгрубер първи слезе и изпъна ръка в хитлеристки поздрав към полковник Грегъри Таунсенд.

— Willkommen zuhause, Major^[27] — каза Таунсенд, докато терористите прехвърляха вълнените торби в камионите. Той преброи пристигналите войници. — Разбирам, че не всичко е минало много добре.

— Нашите момчета се сражаваха като лъвове, Herr Oberst^[28] — каза мрачно Райнгрубер. — Но полицията се би отчаяно и извади

късмет. Обещавам за всеки загинал наш войник да убия по десет полицаи.

— Ще имате тази възможност, майор — обеща Таунсенд. — Град Сакраменто още не знае какво го чака. Случилото се тази нощ е твърде малко в сравнение с наказанието, което ще го сполети. Сакраменто ще се научи да се страхува от нас. Ще го принудим да падне на колене, иначе жертвите ще нараснат. Но не забравяйте крайната цел. Унищожаването на този град е само средство за нейното постигане.

[1] Шампанско със специален букет. — Б.пр. ↑

[2] Stratofortress — бомбардировач с висок таван на полет. — Б.пр. ↑

[3] Dreamland — Страна на приказките (англ.). — Б.пр. ↑

[4] Cargo — товар (англ.). — Б.пр. ↑

[5] Специално следствено управление. — Б.пр. ↑

[6] По скалата на Фаренхайт, по която водата замръзва при 32 и кипи при 212 градуса. — Б.пр. ↑

[7] Остров, принадлежащ на САЩ в Тихия океан, на изток от Филадельфия. — Б.пр. ↑

[8] Федералното авиационно управление. — Б.пр. ↑

[9] Trans World Air Lines — американска авиотранспортна компания. — Б.пр. ↑

[10] Търговска марка на поликарбонатна смола, използвана като заместител на стъкло. — Б.пр. ↑

[11] Агенция за подпомагане на разузнаването. — Б.пр. ↑

[12] Център на американската микроелектронна промишленост. — Б.пр. ↑

[13] Полицейско управление Сакраменто. — Б.пр. ↑

[14] Той се придвижи в северна посока по Седма улица (нем.). — Б.пр. ↑

[15] Разбрано (нем.). — Б.пр. ↑

[16] По Седма улица идва полицейска кола (нем.). — Б.пр. ↑

[17] Това е същата кола (нем.). — Б.пр. ↑

[18] Свиня (нем.). — Б.пр. ↑

[19] Бързо (нем.). — Б.пр. ↑

[20] Едно-единствено оръжие (нем.). — Б.пр. ↑

[21] Детска полиция (нем.). — Б.пр. ↑

[22] Смърт на всички полицаи! (нем.). — Б.пр. ↑

[23] Внимание! Прострелян съм! Аз съм прострелян! (нем.). —
Б.пр. ↑

[24] Изчезвай (нем.). — Б.пр. ↑

[25] Ранен съм! Помогнете ми! (нем.) — Б.пр. ↑

[26] Време е да заспиш, свиня! (нем.). — Б.пр. ↑

[27] Добре дошъл у дома, майоре (нем.). — Б.пр. ↑

[28] Господин полковник (нем.). — Б.пр. ↑

2.

Сакраменто, Калифорния

Четвъртък, 23 декември 1997, 11:00 тихоокеанско време

Над две хиляди полицаи от всички щати следваха трите ковчега със загиналите в престрелката по пътя към катедралата в центъра на града, където щеше да се извърши опелото. Не по-малко от хиляда обикновени граждани, въпреки хапещия студ бяха излезли по улиците да наблюдават тържествената процесия. Водени от униформени полицаи, които свиреха на гайди, други хиляда опечалени, включително губернаторът на щата Калифорния, двама щатски сенатори, всички местни висши държавни служители, сенатори и щатски конгресмени, кметът и началникът на полицията в Сакраменто крачеха в шествието. Всички сведоха глави, когато поставиха ковчезите пред олтара. Всеки от тях беше покрит с американското знаме, отгоре бяха поставени униформената барета, значката и палката на покойника. Коледната украса на катедралата придаваше странна и все пак тържествена нотка на траурната процесия.

Службата току-що беше започнала, когато в задната част на катедралата се чува изненадани гласове. По пътеката се движеше инвалидна количка. В нея седеше превързан с бинтове млад човек. Мъжът, който буташе количката, спря отляво на единия ковчег и младежът положи дясната си ръка върху знамето. После тихо я отдръпна и обърна лице към олтара.

Началникът на полицията в Сакраменто стана от стола си и се отпрати към инвалидната количка. Както обикновено Артър Барона носеше тъмен костюм вместо началническата си униформа и, подобно на повечето присъстващи на погребението високопоставени политици, под самото си имаше бронезилетка.

— Какво прави този тук? Изведете го! — каза тихо Барона.

Младият мъж в инвалидната количка извърна към него пълните си със сълзи очи. Главата, шията, торсът, лявата ръка, рамото и десният крак бяха бинтовани, но на раменете му беше наметната полицейска

униформена куртка. Всички отличия бяха махнати, освен пагоните и сребърната значка, покрита диагонално с черна лентичка. Той отдаде чест на началника на полицията и погледна придружителя си, мълчаливо молейки го да говори вместо него.

— Господин началник, полицай Пол Макланахан иска разрешение да остане до своя партньор — каза Патрик почти шепнешком.

— Негов партньор ли? Какво значи това? Кой сте вие?

— Казвам се Патрик Макланахан и съм брат на Пол, господине — отговори Патрик. — Ефрейтор Лафортие беше партньор на Пол, негов обучаващ офицер.

— Това е Макланахан? — заекна началникът. Лицето му побледня, когато чу името. — Той не беше ли убит?

Барона се обърка и смути. Имаше толкова много пресконференции, толкова работа по издирването на нападателите, че Барона още не беше посетил болницата да види ранените си полицаи.

— Полицай Макланахан, вие трябва да сте в болницата — каза Барона.

Мърморенето в катедралата се засили. Началникът видя, че множество глави се обърнаха към него. По лицата на седналите на предната редица официални представители се четеше явно съчувствие към полицая в инвалидната количка, а сакраментските полицаи отзад излъчваха открита враждебност.

— Господин началник, моля ви... — започна Патрик.

Барона положи бащински ръка върху дясното рамо на Пол и се наведе към него.

— Всичко е наред, полицай — каза той с изпълнен със съчувствие глас. — Сега твоят партньор е в ръцете на Бога. Няма защо да присъстваш.

Патрик беше изненадан от реакцията на Барона. Защо отказва тази чисто човешка молба на Пол? Това просто нямаше смисъл.

— Господине — каза Патрик и повиши глас, така че повече хора да го чуят. — Полицай Пол Макланахан почтително моли за разрешение да изпрати своя партньор в последния му път.

— Съжалявам, но не мога да разреша...

— Началник Барона, моля разрешете на Пол да остане — обади се вдовицата на Крег Лафортие, седнала на първия ред, точно зад

ковчега на нейния съпруг.

Тя се изправи, прегърна нежно Пол, целуна го по бузата и се пресегна да хване бинтованата му ръка, сякаш да го задържи на мястото му, ако началникът се опита да го отпрати. Барона усети, че отново всички очи са обърнати към него и следят какво ще направи.

Незначителното стълкновение беше на път да се превърне във вълнуваща сцена за всички в църквата и Барона реши да я предотврати. Патрик, който в началото беше отхвърлил искането на ранения си брат да напусне болницата, след като загуби спора с него, беше настоял поне да го придружи на траурната служба. Той наблюдаваше Барона, усещаше как последователно го обземат гняв, смущение, объркване. Началникът на полицията се притесни. Трябваше да се измъкне от тази сцена с достойнство и то бързо. Барона придаде на лицето си израз на бащинска загриженост, кимна с глава в знак на съгласие, потупа с ръка дясното рамо на Пол и се върна на мястото си.

Патрик си помисли, че началникът на полицията в столицата на Калифорния, град с почти половин милион население, можеше да прояви повече загриженост, разбира се, не с цел да печели популярност, но поне би трябвало да *познава* един от своите полицаи, особено такъв, който е бил ранен в изпълнение на служебния си дълг.

Церемонията разчувства и повдигна духа на присъстващите. От високоговорителите прозвуча силният и успокояващ глас на архиепископа на Сакраментската епархия. Музиката на органа изпълваше огромното пространство. Ораторите подчертаха, че преди да загине Лафортие е убил един от нападателите. Те говориха за героичните усилия на полицейските и шерифските подразделения да спрат тежковъоръжените грабителите, усилия, които не бяха се увенчали с успех. Политиците неизбежно преминаха към хвалебствия. Чуха се и призови за пълно конфискуване и забрана на всички оръжия в щата Калифорния, за изграждане на повече затвори, за изпълнение на повече екзекуции, за финансиране на всичко — от полиция до образование, за провеждане на програми за повишаване на благосъстоянието на населението... Дори бе предложено да се затвори развлекателният комплекс „Сакраменто лив“ от страх, че той може да стане причина за други насилия. Патрик остави всички тези приказки без внимание. Всъщност истински го развълнуваха не молитвите, нито

церемонията, нито дори органа, а гайдите, на които засвириха двама униформени полицаи.

Техните жалейни звуци изпълниха затихналата за миг огромна катедрала. „Има нещо в песента на гайдите — мислеше си Патрик, — което достига до душата.“ Странните звуци бяха тъжни, вълнуващи, завладяващи. Те го хипнотизираха. Патрик знаеше, че от столетия армиите в Шотландия, Англия и дори Америка са тръгвали на бой под звуците на гайди, които едновременно вдъхновяват и ужасяват.

Той погледна ковчезите, после ранения си брат и почувства как в гърдите му се надига злоба. Жалният плач на гайдите предизвика у него гняв, събуди нещо жестоко, нещо свирепо. Той беше отсъствал от Сакраменто много години, но сега си беше у дома. И неговият дом беше нападнат. За бригадният генерал от американските военновъздушни сили Патрик Макланахан гайдите не изразяваха почит към загиналите полицаи, а призив за сплотяване. Родината беше застрашена. Беше настъпило време да грабнат оръжие и да я защитят.

Жестокостта на нападението над полицаите беше ужасила Патрик. Той не знаеше друг такъв случай в Съединените щати. Патрик беше воювал с контрабандисти на наркотици, бивши военни, когато летеше за Хамърхедс в граничните сили за сигурност на САЩ, но Салазар и неговите кубинци, бивши военни пилоти, така наречените „сучилло“^[1], не посмяха да влязат в американски градове. Анри Казо беше единственото изключение, но той беше ограничил атаките си до бомбардировки на големи летища и бързо беше спрял от федералните и военните сили.

От съобщенията в пресата ставаше ясно, че хората, обрели „Сакраменто лив“ вероятно са били военни. Те, разбира се, едва ли бяха на редовна служба, след като бяха тръгнали в редица по двама, с бълващи огнени езици оръжия. Подобна тактика не се използваше от времето, когато англичаните бяха изгонени от колониите. Но оръжията, бронираните жилетки и костюми, самоувереността им означаваха, че още от самото начало са знаели, че имат надмощие.

Как би могла полицията да спре такива вманиачени хора? Трябва ли патрулиращите полицаи да са въоръжени до зъби? Или бронираните коли да заместят полицейските, за да са защитени срещу противотанкови ракети? Ами ако престъпниците решат да използват още по-тежки оръжия? Трябва ли в крайна сметка улиците на

Сакраменто да се превърнат в бойно поле? Или редовната армия да замести полицията?

Патрик Макланахан познаваше бойните военни стратегии. Той знаеше как да анализира действията на противника и как да планира защита. Но той нямаше информация, сведения, разузнаване. Трябваше да научи повече за случая. Необходима му беше цялата събрана информация от полицията и от федералните власти, разследващи нападението. Едва тогава можеше да набележи стратегия за контраофанзива.

По пребледнялото от умора лице на Пол Патрик разбра, че той плаща цената за напускането на болничното легло. След заупокойната служба Патрик му разреши да съпроводи ковчега на Крег Лафортие до външната врата на църквата. Но веднага след като ковчегът беше качен на катафалката, той обърна стола и отведе Пол до линейката на полицейското управление, която го откара обратно в Калифорнийския университетски медицински център „Дейвис“. Почти в безсъзнание от изтощение Пол беше върнат бързо в болничната стая.

При прегледа Патрик остана при брат си. Лекарят препоръча пълна почивка и никакви посещения през следващите двадесет и четири часа. Пред вратата застана полицай със строга заповед да не пуска никого, освен медицински персонал.

Патрик отиде до близката чакалня, взе кафе от автомата и седна уморено на един стол. Телевизорът във фойето, включен на местния канал, показваше снимки от въздуха на дългата почти километър погребална процесия, която се движеше през централната част на Сакраменто към градските гробища. После показаха Сакраментския мемориал, където също щеше да има тържествена церемония. Мемориалът беше ограден от йонийски колони, в центъра на кръга имаше висок каменен обелиск, а от външната му страна — бронзови плочи с имената на убитите сакраментски полицаи. С движението на слънцето по небето сянката от обелиска сочеше към плочата на всеки полицай в точния час, когато е загинал. Проекторни светлини върху колоните създаваха същия ефект през нощта.

Патрик беше присъствал на много военни погребения. Последното, макар и секретно, се състоя в пустинята в Централна Невада. Беше само преди четири месеца и тогава се сбoguва със своя приятел и старши офицер генерал-лейтенант Брайли Джеймс Елиът,

загинал при авария с изпитателния бомбардировач EB-52 „Мегафортрес“ по време на строго секретна мисия в Китай.

Той чу някакъв шум в коридора и се отправи натам. За своя изненада видя Артър Барона, следван от сътрудници, полицаи и репортери с микрофони, магнетофони и телевизионни камери. Пред вратата на стаята на Пол часовият, който само преди минути беше инструктиран да не пуска никого, мълчаливо се отмести настрана. Барона и друг полицай с капитански пагони, в когото Патрик разпозна Томас Чандлър, влязоха вътре.

— Хей! — извика Патрик. — Не можете да влизате!

Никой не му обърна внимание. Разярен, той се втурна по коридора, мина покрай часовия и влезе в стаята. Барона вече седеше до леглото на Пол и държеше лявата му ръка. Младежът беше буден. Изглеждаше замаян от изтощение.

— Жалки копелета — изрева Патрик, — изчезвайте от стаята! Докторът забрани всякакви посещения.

Камерите и микрофоните се насочиха към Патрик, а репортерите го обсипаха с въпроси, макар че той съобразително се държеше на разстояние от тях. В този миг часовият го хвана отзад, изви едната му ръка зад гърба и притисна с пръст челюстния нерв. Патрик извика от болка. Полицаят го държеше здраво. Той не можеше да се движи в никаква посока, освен надолу, към пода. Всичко това стана пред очите на репортерите.

— Почакай, полицай, почакай — каза бързо Барона. — Пусни го. Това е братът на полицай Макланахан.

Патрик се мъчеше да не политне отново към своя нападател. Сега камерите и микрофоните бяха точно пред него.

— Много съжалявам, господин Макланахан — каза Барона, — но полицията е в повишена готовност, нащрек е и всеки може да бъде взет за нападател. Сега да видим какво искахте да ми кажете?

— Докторът нареди Пол да почива, забрани всякакви посещения в продължение на двадесет и четири часа. Тази заповед включва семейство, приятели, шефове от полицията и репортери. Погледнете го. Той е съвсем изтощен. Преди да нахълтате така трябваше да се обърнете към лекуващия лекар.

Камерите отново се насочиха към Пол, Барона също. Той му стисна ръката, потупа го бащински по главата и кимна.

— Нека сега оставим този храбър полицай да си почине, момчета. Хайде всички да излезем. — Барона изведе репортерите от стаята, после застана пред вратата, сякаш е на пост. — Тук вътре лежи един храбър полицай, момчета — каза той на заобиколилите го репортери. През стъклото на вратата се виждаше Пол. — Той е ранил трима терористи в „Сакраменто лив“ преди сам да бъде прострелян. Видяхте колко сериозно е ранен и въпреки това той прояви сила и кураж да стане от болничното легло и да присъства на погребението на своя партньор. Това е един от многото сакраментски полицаи, които ви служат. Той е най-добрият от най-добрите. — Барона погледна през стъклото на вратата, вдигна палец за поздрав и каза: — Оздравявай бързо, Макланахан. Нуждаем се от повече бойци като теб по нашите улици.

Барона наведе глава, сякаш да скрие сълза, а неговите адютанти използваха момента да сложат край на фоторепортажа и репортерите бързо се отправиха към асансьорите.

Когато се отдалечиха, Барона каза на Патрик:

— Моите хора трябваше първо да проверят дали са разрешени посещенията.

Той хвърли кос поглед към Том Чандлър, сякаш мълчаливо го обвини. Чандлър протегна ръка и Патрик с неохота я стисна.

— Съжалявам за нахлуването, господин Макланахан — извини се Чандлър, — както и за случилото се. Обещавам ви, че ще открием престъпниците.

Патрик си спомни демонстрацията в стаята на Пол, но не каза нищо.

— Няма проблем — отговори той и се обърна към Барона: — Пол се оправя. Той е здраво момче.

Барона вече говореше с адютантите си и не го чу. Патрик се приближи до него.

— Извинете, господин началник. Бих ли могъл за момент да поговоря с вас?

Барона бързо изтри от лицето си гримасата на раздразнение. Не искаше да изглежда неучтив с членове на семействата на полицаи.

— Разбира се, господин Макланахан — отговори той.

Те се отделиха настрана, достатъчно далеч, за да имат чувство, че провеждат разговор на четири очи и все пак достатъчно близко, за

да се чува. Чандлър се присъедини към тях.

— Какво мога да направя за вас?

— Бихте ли могли да ми дадете малко повече подробности за инцидента, при който Пол беше ранен — каза Патрик. — Някакви сведения за крадците, откъде са дошли, къде са отишли, кои са те — всичко, което може да обясни как е могло да се случи подобно нещо тук, в Сакраменто.

— Не е само в Сакраменто, господин Макланахан — отговори Барона. — Проблемът е национален. Нараства престъпността, появяват се нови престъпни банди, използват се нападателни оръжия, криминалните елементи стават все по-дръзки... Това се забелязва в цялата страна.

„Господи, да прави политическо изявление в такъв момент.“ Патрик почувства, че отново го обзема гняв.

— Да разбирам ли, че крадците също са членове на банда? Коя е тя? Знаете ли кой по-точно е направил това?

— Още нямаме информация, господин Макланахан — отвърна Барона с едва прикрито раздражение. — Когато научим, моят заместник, който отговаря за връзките с обществеността, ще ви информира. А сега моля да ме извините, но трябва да се връщам в кабинета си, за да организирам издирването на онези копелета, които са нападнали вашия син...

— Моят *брат* — остро го поправи Патрик. — Чуйте, Барона, аз искам да помогна в разследването. От съобщенията в пресата става ясно, че те са били тежковъоръжени военни. Аз мога да ви помогна да ги открием и да ги победим. Бих желал да говоря с вас и с вашите следователи за начините, по които мога да помогна...

Барона отново погледна Чандлър, сякаш искаше да каже: „Защо, по дяволите, допускаш такива чудаци близо до мен?“

— С какво се занимавате, господин Макланахан? — попита той.

— Работя в една компания в Сан Диего по договори за отбраната. Произвеждаме комуникационна и разузнавателна апаратура и космически системи за въоръжените сили на САЩ.

— Искате да кажете сателити? Не виждам как един сателит може да ни помогне. А сега моля да ме извините...

— Ние правим и други неща, господин началник — каза Патрик. — Оръжия. Сензори. Можем да получим информация от цялото земно

кълбо. Ако вие ни кажете от какво се нуждаете или какви са вашите специални цели, аз съм сигурен, че ние можем да проектираме система, която да ви помогне.

Барона погледна Патрик силно раздразнен.

— Господин Макланахан, нали не се опитвате да ми продадете комуникационни системи? Да не би да сте търговец? В такъв случай трябва да ви кажа, че сега моментът не е подходящ за...

— Не се опитвам нищо да ви продам, господин началник — отвърна Патрик. — Опитвам се да ви дам нещо. Става дума за всякакъв вид специално оръжие, сензори, електронни системи. С тяхна помощ по-бързо ще откриете и заловите бандитите, които убиха трима полицаи и вкараха моя брат в болница. Мога да ви предоставя апаратура, с която вашите полицаи, без да влизат в една сграда, ще знаят точно колко хора има в нея и къде стои всеки от тях. Разполагам със средства за парализиране на пълна стая с престъпници без нито един изстрел. Мога да направя полицаите напълно защитени от куршуми. С моя помощ един полицай може да има силата на...

— Господин Макланахан, моля ви — прекъсна го Барона и уморено потри очи. — Всичко това е много съблазнително, но нямам време да...

— Господин началник, аз не ви разказвам фантазии. Аз наистина мога да направя всичко, за което говоря — отвърна Патрик. — Но ще бъде по-добре, ако вие ми подскажете с кого си имаме работа...

— *С кого си имаме работа?* — имитира го Барона. Той отегчено затвори очи и понечи да отмине, но обърна глава. — Чуйте ме внимателно, господин Макланахан — каза той. — Трябва да ви предупредя за нещо. Намесата в полицейско разследване е престъпление. Грабежът в „Сакраменто лив“ ще бъде разследван не само от нас, но също от военни експерти на Пентагона, от Силите за борба с тероризма, от ФБР. При всяко убийство на полицай всички полицаи в Америка се притичат на помощ. Но за цивилни достъпът е забранен. Вие нямате нужната подготовка и опит, за да участвате в...

— Аз имам нужната подготовка. Аз имам съветник, помощник и екипировка, необходими за тази работа — възрази Патрик. — Позволете ми да ви обясня по-подробно. Аз мога да ви демонстрирам технологии, които ще ви учудят.

— Не, благодаря, господин Макланахан — каза Барона. — Отново ви предупреждавам. Стойте настрана от това разследване. Ще ми бъде много неприятно да подведа под отговорност някой член от семейство на пострадал полицай, но ако това е в интерес на работата, ще го направя. Грижете се за вашето семейство, за вашия брат, и оставете разследването на професионалистите. — Барона вдигна яката на палтото си, давайки да се разбере, че разговорът е приключил и се отдалечи.

Чандлър кимна към Патрик, малко смутен от тона на своя шеф и го последва.

Патрик не можеше да направи нищо повече. Той отиде още веднъж до стаята на Пол и погледна през стъклото на вратата. Брат му спеше. Той видя мониторите до леглото, които показваха кривите на пулса и дишането му. Една сестра записваше данните. Застаналият пред вратата полицай изгледа красноречиво Патрик. „Изпълнява си задълженията“ — помисли си той с горчивина. Кимна на полицаия и излезе.

До болницата, където Уенди се възстановяваше, се пътуваше двадесет минути по магистралата и след тридневното сноване по този път Патрик можеше да го мине със затворени очи. Това му даде много време за размисъл.

Барона му изглеждаше напълно объркан от инцидента. Той беше представителен, когато даваше интервюта, изпълнени с много успокоителни и безсмислени приказки, но като че ли повече се грижеше как ще се представи пред пресата, отколкото наистина да направи нещо за залавяне на убийците. Патрик реши, че не той е човекът, с когото трябва да говори. Необходим му беше детективът, натоварен с разследването. Може би той щеше да прояви по-голяма готовност да приеме известна нетрадиционна помощ от таен източник.

Когато няколко минути по-късно влезе в стаята на Уенди, Патрик я намери заспала. Джон Мастърс бе седнал до кошчето и люлееше бебето с нескрито удоволствие.

— Джон! — възкликна Патрик. — Каква изненада!

— Хей, Патрик, виж този малък мъж — каза тихо Джон и на лицето му се появи широка усмивка. — Той е чудесен, човече, наистина е чудесен. Уенди каза, че мога да го подържа и след това

заспа, така че ето ме тук на пост при бебето. Одобряваш ли? Искаш ли да го вземеш?

— Щом не си решил да го отмъкнеш, можеш да го подържиш — отвърна Патрик и се усмихна.

Той целуна леко Уенди по челото, после седна до Джон Мастърс на сгъваемото легло, на което спеше през последните няколко дни.

Двамата мъже гледаха детето възхитени, сякаш то беше някакво чудно, лъчезарно същество. Косата му бе мека, вълниста и руса, но с червеникави оттенъци и толкова дълга, че обрамчваше лицето под малката плетена шапчица. Имаше мънички ушенца, закръглени малки раменца и пълни ръчички като на баща си, но нежно, мило личице и вирната малка брадичка като на майка си. Почувствало любящото присъствие, то отвори очички и ги погледна с най-бистрите, най-кръглите и най-морскосините очи, които двамата мъже бяха виждали. После отново ги затвори, стисна устнички сякаш с неодобрение и отново заспа.

— Как ще го кръстите? — попита Джон. — Знаеш ли, Джон е хубаво име.

— Брадли — чуха двамата мъже Уенди да отговаря.

Те се обърнаха и видяха, че тя се мъчи да се изправи в леглото. След цезаровото сечение коремните ѝ мускули бяха почти неизползваеми, защото всяко движение все още ѝ причиняваше болка, но тя изглеждаше решена всеки час да ги натоварва все повече и повече. Уенди беше вързала косите си на конска опашка, за да не ѝ пречат и изглеждаше така красива и жизнена, както винаги.

Патрик седна на леглото до нея.

— Мисля, че решихме този въпрос още преди месец, независимо дали ще е момче, или момиче — обърна се тя към Джон, хванала ръката на мъжа си. — И тъй като моето бащино име е Джеймс...

— Брадли Джеймс Макланахан — възкликна Джон Мастърс и завъртя очи в престорено недоверие. — Вие ще дадете на вашия син, на това умно, невинно, русокосо малко момче същото име като на душевадеца от Военновъздушните сили на Съединените щати. Срамота. — Той се усмихна, после попита: — Какво става с твоя брат, Патрик? Как е той?

— Казаха, че положението му се подобрява — отвърна Патрик, — но, разбира се, това беше преди да го измъкна от болницата и да го

заведа на заупокойната служба. Когато го върнах, беше почти в безсъзнание. Лекарят предписа пълна почивка на легло и за двадесет и четири часа забрани посещенията, дори и на семейството.

— Много ли е пострадал?

Патрик вдигна рамене.

— Жив е, слава богу. Стреляно е от малко разстояние с деветмилиметрово оръжие. Бронежилетката му е спасила живота, но е пострадал сериозно. Има спукана гръдна кост, повреден хранопровод, вътрешен кръвоизлив в левия дроб, който може би ще изисква по-сериозна хирургическа намеса. Един куршум е пронизал лявата ключица и е заседнал в ларинкса, така че трябва да го извадят...

Джон Мастърс повдигна рамене.

— Няма страшно. Ще го сменим.

Патрик примигна.

— Какво?

— Ларинкса. Можем да го сменим с електронен. Много по-добър от използваните сега. С вътрешен микрочип. Много добре дублира човешкия глас, уверявам те... Няма да звучи като играчка робот за по два долара. Какво друго?

Патрик погледна изненадано и продължи:

— Няколко счупени ребра, лявото рамо раздробено, има голяма опасност лявата ръка да бъде ампутирана, десният крак също е доста тежко пострадал...

— Всичко това също можем да поправим, Патрик — каза уверено Джон. — Гръдна кост, ребра, лопатки, ключица... Няма проблем. Лека фибростоманена кост, по-здрава от стомана, а по-лека от естествената кост.

— „Скай Мастърс“ и протези ли прави, Джон? — попита Уенди.

— А как иначе? Това беше един от любимите проекти на Брад Елиът — отвърна Джон. — Брад събра маса специалисти за изследователската работа по изработване на протези и те постигнаха забележителни успехи. Ръката и кракът ще бъдат най-вълнуващи.

— Надявам се, че няма да се нуждае от никакви протези — каза Патрик. — Докторите не могат да кажат със сигурност, но и те се надяват. Кракът не е толкова зле, може да се възстанови до седемдесет и пет процента. Ръката, рамото... Е, още е рано да се каже.

— Просто искам да ви кажа да не се тревожите за Пол — отвърна Джон. — От него се изисква единствено воля за живот, а след като чух, че е поискал да присъства в църквата, за да изпрати своя партньор, мисля, че той наистина иска да живее! Но не желая да слушам такива глупости като възстановяване „седемдесет и пет процента“. Позволете ми да му помогна и ще го направя като нов. Както казват в телевизионните реклами: „Можем да го направим. Разполагаме със средствата за това“.

— Това не са телевизионни реклами, Джон, нито експеримент. Пол е мой брат и говорим за неговия живот — каза сериозно Патрик.

— Зная, приятелю — отвърна Мастърс. — Ще оставим докторите да го лекуват. Той ще има нужда от операция, рехабилитация и време. Но искам да знаете, че ако нищо не му помогне, нашата компания разполага с големи възможности. Не искам да се тревожите.

Патрик кимна да благодари, макар че гневът, който кипеше в него избиваше на повърхността.

— Благодаря, Джон — промърмори той.

Всички млъкнаха и загледаха спящото бебе. Накрая Уенди наруши тишината.

— Как мина демонстрацията с БЕРП, Джон?

Мастърс наведе очи към пода после вдигна рамене.

— Още няма отзиви. Мисля, че мина добре. Всъщност страхотно беше. Технологията работи отлично.

— Все още ли съществува онзи малък дефект с токовите удари? — попита Патрик.

— Хм... Да, проблемът още не е решен — призна Джон след доста дълга пауза. — Но новините са добри. Твоите приятелчета Хал Бригс и онзи страхотен морски пехотинец проявиха интерес.

— Те са идвали? Къде са?

— При Макклелан. Казаха нещо за обслужване на техния самолет...

— Да — каза Патрик. — Макклелан извършва тестове на самолети, главно на скъпи или секретни самолети като изстребители „Стелт“, самонасочващи се ракети „Круз“ — все техника от този род. Специализираното подразделение на Хал Бригс използва товарни самолети С-130 „Стелт“ в мисии за тайно влизане и излизане над

чужди територии и само Макклелан може да поддържа специалното им покритие.

— Тяхната организация проявява интерес към приложението на някои от твоите идеи за използването на БЕРП.

— Чудесно! — възкликна Патрик. — Но аз все пак съм съгласен с теб. Тази технология трябва да се предостави на световните авиокомпаниии. По-късно можем да я продадем на правителството или на армията.

Джон погледна малко смутено, но не каза нищо.

— Къде е Хелън? — попита Уенди. — Все още ли е на срещата с Федералното авиационно управление и представителите на авиолиниите, или се върна в Сан Диего?

Джон отново се поколеба. Патрик и Уенди се спогледаха озадачени.

— Джон?

— Тя напусна компанията — каза Мастърс притеснено.

— *Какво* е направила?

— Напусна. Ще си вземе акциите и отново ще създаде собствена компания.

— Какво се е случило? Да не сте се скарали?

— Не!

— Тогава какво, за бога? Говори!

— О, тя малко се разстрои, защото се подиграх с Федералното авиационно управление и не проявих към тях нужната сервилност — каза Мастърс и на лицето му се изписа детинско упорство, което пролича и в гласа му. Мастърс разбра, че нито Патрик, нито Уенди повярваха на това и добави почти шепнешком: — Може би малко се уплаши заради мен, защото при демонстрацията с БЕРП аз останах на борда на самолета.

— *Какво* си направил? — възкликна Уенди.

Тя погледна съпруга си, но за нейна изненада той не беше ядосан. Лицето му изразяваше повече учудване и нещо като любопитство.

Бебето изглежда усети напрежението и заплака. Уенди го взе на ръце.

— Не мога да повярвам! — каза тя. — Джон, можело е да загинеш. Нищо чудно, че Хелън е била разстроена. И сте показали това

по телевизията за шефовете във Вашингтон! Господи, Джон, даваш ли си сметка, че ако нещо не е било както трябва, ти си щял да ги накараш да наблюдават собствената ти смърт? Нищо чудно, че нито от Федералното авиационно управление, нито от въздушните компании има някакви отзиви. Те вероятно ни смятат за някакви комедианти.

Уенди отново погледна Патрик. Той се взираше с онзи отчужден поглед, който показваше, че умът му е далеч.

— Патрик?

— Аз ще говоря с Хелън, ще я помоля да се върне — каза Патрик, излизайки от унеса си. — Джон, ти ще трябва да обясниш на борда какво се е случило, след това да убедиш всички негови членове да поговорят с Хелън. Ние не само ще изгубим най-ценния си конструктор и инженер, но и информацията, която тя може да отнесе със себе, ще струва на компанията милиарди.

Уенди беше разочарована, че Патрик не зае по-твърда позиция, но реши да премълчи. Точно сега той се тревожеше за доста неща. Освен това Джон изглеждаше истински натъжен и огорчен от перспективата Хелън Кадири да напусне компанията. На Уенди винаги ѝ се беше струвало, че Джон изпитва удоволствие да измъчва Хелън, но може би това беше само привидно.

Брадли стана неспокоен. Беше време за хранене. Уенди разкопча болничната нощница и оголи гърдите си, бебето захапа зърното и лакомо започна да бозае. Джон отвори уста от изненада. Уенди не направи опит да се закрие.

— Извинявай — каза Джон и скочи на крака смутен. — Мисля, че това е указание да изляза.

— Няма нищо, Джон — успокои го Патрик, но той вече беше на вратата.

Уенди се усмихна и притисна сина си до гърдите.

— Може би трябва да поговориш с него, Патрик — каза тя. — Точно сега той изглежда много объркан.

— Така и ще направя. Той може би трябва да се извини на Хелън пред борда. Но не, всички знаем колко е добър Джон в извиненията...

Джон Мастърс стоеше пред прозореца в края на коридора. Изглеждаше отчаян. Патрик отиде при него и се усмихна.

— Ти наистина не трябваше да излизаш, Джон — каза той. — Тя просто кърмеше бебето.

— Зная.

Усмивката на Патрик стана още по-широка.

— Мислиш за Хелън, нали, Джон?

— *Хелън?* Какво искаш да кажеш?

— Ти я харесваш, нали?

— Хелън е може би осем или десет години по-възрастна от мен!

— възрази Мастърс. — Какво те кара да мислиш, че я харесвам?

— Възрастта няма значение и ти го знаеш — каза Патрик. — Тя е интелигентна и независима. Аз виждам как се държиш с нея...

— Какво? За какво говориш?

— Хайде, Джон — каза Патрик и се усмихна приятелски. — Ти през цялото време искаш да спечелиш нейното внимание, да й докажеш, че владееш положението, че не се страхуваш от нищо, че си уверен в себе си. Понякога се държиш като влюбен ученик.

— Махай ми се от главата, Мак — избухна Мастърс. Той се обърна настрана намръщен, после отново се усмихна. — Мислиш ли, че Хелън е умна?

— Разбира се — отвърна Патрик. — Малко е загадъчна...

— Вярно е. Малко странна, съдържана, дълбока, неясна като жените от рисунките на Кама Сутра^[2] — каза Мастърс, загледан през прозореца, сякаш изучаваше нейна снимка. — Знаеш ли, че е била женена?

— Мисля, че чух такова нещо.

— Да. Омъжила се е в Англия, след като защитила докторат в Оксфорд. Когато дошли в Щатите, се разделили. Нямаат деца.

— Е, струва ми се, че сега се чувстваш виновен за решението й да напусне компанията, най-вече защото тя се държи, сякаш й е писнало от теб — каза Патрик. — По-добре й кажи какво чувстваш към нея...

— Да й кажа какво чувствам към нея? Имаш предвид да й призная, че я харесвам? — възкликна озадачен Джон. — Ти да не си мръднал?

— За бога, Джон! — извика изненадан Патрик. — Ти имаш чувства към Хелън и ще я пуснеш да си отиде, без да й кажеш?

— Какво да й кажа? Как мога да й кажа нещо сега? Тя ще ми се присмее! Ще ме удуши!...

— Джон, най-лошото поражение е, когато не си се опитал да победиш — отвърна сериозно Патрик. — Ти трябва да говориш с нея. Може би ще ти се присмее. Може би ще си отиде. А може да те изненада и да остане, дори да се влюби в теб. Кой, по дяволите, може да знае? Но ти си длъжен да опиташ.

Патрик виждаше как Джон изпада в ужас при мисълта да разговаря с Хелън Кадири.

— Може би си прав. Просто трябва да опитам — каза Мастърс най-сетне. — Благодаря.

— За нищо — каза сърдечно Патрик и приятелски го удари по рамото.

— Хей, Мак, много те бива по тези въпроси. Ти давал ли си някога такива съвети на Пол?

Тогавя Патрик си даде сметка, че не беше мислил за брат си, както му се стори, от дълго време и това го върна към ужасната действителност. Усмивката изчезна от лицето му. Той се обърна и погледна през прозореца.

— Не — призна тъжно. — Когато аз бях в колежа той беше дете... Занимаваше се със своите си работи, а аз се бях отдал на моите. Когато Пол беше в гимназията, аз бях офицер във военновъздушните сили и работех като луд да бъда най-добрият. После той постъпи в колеж, аз бях далеч в „Дриймланд“. Странно, ние почти не сме говорили помежду си, но се познаваме доста добре. Сякаш по някакъв начини сме свързани.

— Сигурно е страхотно да имаш брат — отбеляза Джон.

— Ако някога почувстваш нужда от брат, Джон, аз съм насреща — увери го Патрик.

— Благодаря, Мак. Ти мой брат... Бригаден генерал Патрик Ш. Макланахан, мой по-голям брат. Чудесно. В такъв случай аз ще бъда чичо на малкия Брад, нали?

— Разбира се.

— Страхотно! — Джон прегърна Патрик през рамо и те останаха известно време така. Джон се обърна към асансьора. — Трябва да тръгвам. Но по-напред ще се отбия да кажа довиждане на Уенди и на Брадли...

— Една секунда, Джон — каза Патрик. — Искам да те попитам нещо.

— Питай.

— Ти наистина ли си седял в самолета, когато са се взривили експлозивите?

Джон го погледна.

— И ти ли, Мак? И ти ли ще ме ядеш за това? И ти ли ме мислиш за луд?

— Не, не — протестира Патрик.

Джон го погледна озадачен.

Патрик се обърна настрана, очевидно борещ се с важен за него въпрос.

— Исках да зная...

— Какво искаш да знаеш?

Патрик дълго се колеба, после попита:

— Беше ли те страх, Джон? Когато избухнаха онези експлозиви, изплаши ли се?

— Хм... всъщност, Патрик, да ти кажа право, не, не отначало. Предполагам, че дори не съм мислил за това. Бях сигурен, че БЕРП ще издържи, знаех, че ако остана вътре когато експлозивите се взривят, това ще впечатли Федералното авиационно управление и всички онези идиоти от авиокомпаниите. Мислех, че това ще е необоримо доказателство... Аз нарочно сложих експлозивите кажи-речи под задника си, за да докажа, че БЕРП действа.

Той поклати глава, а очите му се разшириха от възхищение при спомена за преживяването, когато избухнаха експлозивите.

— Но ще ти призная, Мак, когато първият експлозив се взриви, едва не се подмокрих. Вторият взрив беше още по-лош. Третият... Е, мислех, че чисто и просто ще умра. Подът под краката ми се нави като голям стоманен килим. Сега вече разбирам израза „омекнал като парцалена кукла“.

— Но ти не се уплаши, нали? Ти остана в корпуса на самолета със седемдесет и пет килограма ТНТ под теб, достатъчен да събори голямо здание, и не се изплаши?

— Зная, че звучи като голямо самохвалство, Мак, но наистина не се изплаших — каза Джон. — Натиснах онзи бутон без изобщо да почувствам какъвто и да било страх. И знаеш ли какво?

— Готов си отново да го направиш — възкликна Патрик. — Ще го направиш още сто пъти. Ще седнеш на сандък с ТНТ, за да

докажеш, че твоята технология действа. Ти си се чувствал толкова уверен в себе си и в онова, което си направил, че си бил готов да рискуваш живота си, но да го докажеш.

— Точно така. Ти ме разбираш. За мен това е голямо облекчение... Човече, бях започнал да мисля, че съм луд. Ако ми беше казал колко глупаво съм постъпил, щях да се засегна.

— Джон, ти наистина си постъпил глупаво — каза Патрик. — Но понякога трябва да се извърши нещо опасно както ти си направил, за да докажеш правотата си, макар на другите това да изглежда глупаво.

Мастърс кимна, радостен да чуе такива думи. Но беше очевидно, че Патрик има наум и нещо друго.

— Какво си намислил, Мак? — попита той. — Защо изобщо говорим за това?

Патрик се подвоуми после поклати глава.

— Просто и аз имам някои идеи — отвърна той. — Глупости.

— Глупости ли? От теб? Едва ли. Ти си най-уравновесеният, интелигентен, съобразителен, разумен, прагматичен човек, когото познавам. Какво си намислил?

— Нищо. Забрави за това.

Мастърс реши да не настоява повече.

— Когато говорих с Хал Бригс и Крис Уол след демонстрацията — отвърна Джон, — те казаха, че АПР проявява голям интерес към някакво подготвяно от вас приложение на БЕРП... Някакви идеи за войника на бъдещето. Те искат колкото се може по-скоро да го демонстрираш. Аз говорих с борда на компанията и той одобри финансиране на една разработка. Така че получаваш зелена светлина за работа.

— Чудесно! — възкликна Патрик. — Но това вероятно означава, че БЕРП ще се засекрети, Джон. Знаеш, че ние имаме други идеи за БЕРП, много по-хуманни...

— Хал ме убеди, че има достатъчно време БЕРП да се внедри за граждански цели — отвърна Джон. — Пък и ми беше трудно да пренебрегна сумите, за които говореше.

— Но ще бъде ли възможно засекретяването на БЕРП, след като ние вече го демонстрирахме пред авиокомпаниите и Федералното авиационно управление? — посочи Патрик.

— Хал обеща да помогне — отвърна Джон. — Ще ни обезпечи сигурност, докато създадем работещ прототип на войник на бъдещето, удовлетворяващ изискванията на всички. Работата ни ще бъде свръхсекретна, ще бъдем охранявани и отвътре, и отвън, докато всичко не бъде завършено.

— Страхотно — каза Патрик, почувствал се ентузиазизиран за първи път от няколко дни. — Мога веднага да започна, макар че ще трябва да помагам на Уенди за бебето и да следя възстановяването на Пол. Но не смятам, че ще се наложи да взимам отпуск...

— По дяволите, след всичко, което се случи напоследък, аз съм готов да ти дам, ако искаш, цяла година отпуск.

— Не ми е необходимо чак толкова много. Само от време на време да отсъствам от работа, ако реша, че Уенди, Пол или Бродли имат нужда от мен — отвърна Патрик. — Но ти благодаря. За мен това значи много. Можем да помислим дали да не преместим лабораторията във военновъздушната база „Макклелан“, или в нашите сгради на „Матер“...

— Имаш пълна свобода на действие, Патрик — каза Мастърс. — Тази седмица ще вземем сградите на стария секретен обект на „Матер“. Там ще започнем изпълнението на програмата „Войник на третото хилядолетие“ при пълна секретност.

Докато говореше, той се поколеба. Видя, че умът на Патрик отново е някъде другаде, разработва някакъв план, анализира го, променя го, проверява го с шеметна бързина.

— Ти се каниш да започнеш нещо, нали, Патрик? Готвиш се да сриташ нечий задник.

Патрик погледна Джон със студени стоманеносини очи и каза:

— Искам да ликвидирам онези копелдаци, които убиха полицаите и раниха Пол. Не искам да ги арестувам, нито да ги пленя или накажа. Искам да ги унищожа. Зная, че разполагаме с оръжията и технологията за това и *искам да го направя*. Утре. Сега. Веднага.

Джон имаше чувство, че Патрик му крещи, макар че гласът му бе само дрезгав, застрашително звучащ шепот.

— Ей, Мак, ти не приличаш на себе си. Обикновено настояваш да се изчака, да се прецени ситуацията, да се формулира стратегия. Ти държиш на онази глупост, която гласи: „Първо планирай полета, след това лети по плана“.

— Този път не — отвърна категорично Патрик. — Искам да намеря хората, които нараниха моя брат, нападнаха града ми, моя дом и да ги смажа като въшки. Ще използвам всяка технология, всяко оръжие, с което разполагам, за да го направя. Ще го сторя със или без сътрудничество на полицията в града или на ФБР, или на който и да било друг.

Джон гледаше приятеля си онемял. Той никога не бе го виждал толкова разгневен, толкова изпълнен с решимост, толкова... кръвожаден.

— Какво трябва да направя аз? — попита Мастърс. — Какво искаш от мен?

— Всичко — отвърна Патрик. — Достъп до всичко, с което разполагаш. Цялата твоя апаратура за разузнаване и проследяване. Всичките ти компютри, мрежи, комуникационни системи, твоя самолет, твоите сателити. Всичките ти оръжия, сензори, прототипи, производствени мощности. И най-много от всичко достъп до теб. Онези гадове, които нападнаха града, са войници, те не са обикновени крадци. Ще ми трябва модерна бойна техника, за да ги победи.

Джон преглътна с усилие.

— Не можеш да го получиш — каза той и поклати глава.

Патрик го погледна, в очите му се четеше обида, но на лицето му беше изписана стоманена решимост.

— Разбирам, Джон...

— Остави ме да довърша, Мак — прекъсна го Мастърс. — Ти не можеш да получиш нищо без моята помощ.

— *Какво?*

— Аз искам да ти помогна — повтори Мастърс. — Когато започват боеве, винаги съм се чувствал пренебрегнат от Вашингтон или от Пентагона, или от някой друг. Не искам и този път да стоя настрана. Ако ще се бием, ще се бием заедно. Ти ще ми кажеш от какво имаш нужда и аз ще ти го набавя. Но когато започне стрелбата, искам да бъда там с теб. Искам и аз да участвам. Това е всичко.

Патрик се подвоуми. Това, което имаше наум, беше толкова невероятно, че се питаше дали той самият може да участва в него, камо ли пък да включи и Джон Мастърс. Джон нямаше представа какви опасности крие неговият план.

Но бойният призив още звучеше в ушите му, той още чуваше гайдите, които свиреха на погребението на тримата полицаи. Патрик нямаше представа какво ще се наложи да върши Джон Мастърс, нито какви опасности ги очакват, но вече нищо не можеше да го спре.

— Съгласен съм — каза той и подаде ръка. — Ще работим заедно. Няма дори да ти казвам колко опасно ще бъде. Но каквото и да стане, ще работим заедно.

Вместо да му стисне ръка Джон го прегърна.

— Много, много добре. Кога започваме?

— Веднага — отвърна Патрик. — Време е да научим нещо за врага.

*Щаб на Специално следствено управление, алея „Беркът“,
Сакраменто, Калифорния*

Петък, 26 септември 1997, 18:32 тихоокеанско време

Табелката на едноетажната, прилична на жилищна постройка, сграда указваше, че това е Градско пътно управление на Сакраменто, но Патрик знаеше, че в действителност тук се намират други служби. В шест и тридесет тази вечер на паркинга пред сградата имаше само една кола и тя беше далеч в северния край. На мястото бе поставена табелка: „Резервирано. Паркирането забранено“.

Патрик слезе от колата си, точно когато един мъж излизаше от сградата.

— Капитан Чандлър — извика той.

Мъжът внимателно наблюдаваше как Патрик се приближава към него, но не спря да го изчака, а се отпрати към колата си. Дясната му ръка беше небрежно пъхната в джоба на панталоните. Когато дойде по-близо, на светлината от близката улична лампа Патрик видя, че Чандлър е отметнал сакото си назад, осигурявайки си свободен достъп до пистолета на колана. Той стигна до колата едновременно с Патрик. Чандлър отключи и постави внимателно куфарчето си на предната дясна седалка.

Очевидно положението в Сакраменто все още беше напрегнато.

Капитан Том Чандлър беше облечен в хубав кафяв двуреден костюм и носеше модерни, прилични на мокасини обувки, украсени с пискюли — спретнат, делови на вид мъж.

— С какво мога да ви бъда полезен, господине? — попита той. Тогава разпозна Патрик. — Вие сте Макланахан, нали? Братът на Пол? Видях ви в „Кръчмата на сержанта“ вечерта преди престрелката и в болницата, когато се скарахте с шефа.

— Така е — отвърна Патрик. — Искам да говоря с вас.

— За какво става дума?

— За нападението над моя брат. Кой е отговорен за него. Искам информация от разследването. И то сега!

— *Вие* искате информация? — За кого, по дяволите, се мислеше този човек? Чандлър се опита да овладее надигания се в него гняв. — Страхувам се, че нямам какво да ви кажа, господин Макланахан.

— Но вие сте началник на ССУ — каза Патрик. — Чух, че разследването е възложено на вашето управление.

Чандлър се разтревожи. Очевидно не му харесваше, че Патрик знае неговия пост. Специалното следствено управление се състоеше от три постоянни служби: разследване, наркотици и аморално поведение, както и няколко поделения със специално назначение, които имаха за задача да разкриват измами с ценни книжа, да се борят срещу безредици, тероризъм и банди. Длъжността завеждащ ССУ се смяташе за важен трамплин към поста началник на полицията.

После Чандлър се досети, че Патрик трябва да е научил за неговия пост в „Кръчмата на сержанта“. Той реши да бъде по-любезен.

— За нещастие, аз не мога да ви предложа никаква информация и ви съветвам да не вярвате на слуховете и предположенията, които можете да чуете в бара.

— Никой нищо не ми е казал — отвърна Патрик. — Моят брат е в критично състояние в болницата, след като беше прострелян заедно с тримата полицаи, които загинаха. Но на никого от семействата им не се казва нищо. Така ли смятате да излезете от тази ситуация? Ще ви хареса ли, ако се изправя пред телевизионните камери и кажа, че ние не знаем нищо за разследването, че ни оставяте в пълно неведение?

Чандлър затвори вратата на колата, заобиколи я, отиде от другата страна и се изправи пред Патрик.

— Аз умея да отвръщам добре на заплахи, господин Макланахан, но ви предупреждавам, че реакцията ми няма да ви хареса.

Патрик стисна зъби и се наведе към него. Щеше ли да налети на бой? В ума на Чандлър проблеснаха варианти на атаката, но за негова

изненада раменете на Макланахан се отпуснаха, ръцете увиснаха безжизнени, главата клюмна, коленете се огънаха като омекнали. Изненаданият Чандлър, готов да се бие, го чу да ридае! Пред него стоеше един нисък човек, не по-висок от метър и седемдесет, тежък около осемдесет килограма, но добре сложен, като борец или играч на ръгби, и, по дяволите, той плачеше!

— Господи... Хайде, господин Макланахан, съвземете се — каза Чандлър по-спокойно, но не пристъпи по-близо, защото се опасяваше от неочакван бърз удар.

— Съжалявам, съжалявам! — каза дрезгаво Макланахан през приглушени ридания. — Никога по-рано не ми се е случвало такова нещо. След смъртта на баща ми толкова се страхувах, че Пол ще бъде следващият. Майка ни е в нервна криза, взима успокоителни, толкова е разстроена. Пол може да изгуби ръката си. О, господи, не зная какво да правя! Не зная какво да кажа на майка ни...

Той фъфлеше, от очите му продължиха да се леят сълзи. Чандлър помисли, че човекът ще припадне върху капака на колата му.

— Елате с мен, господин Макланахан — каза той и го поведе към задната врата на сградата. Отключи и блокира алармената система. Влязоха в приемна, мебелирана с няколко писалища, кантонерки и поставени върху тях радиостанции и компютри.

Макланахан последва капитана в коридора до кабинета му. Чандлър набра кода върху бутоните на стената, отключи вратата, въведе Макланахан и с жест го покани да седне. Патрик подпря лакти на колене и се хвана за главата, а Чандлър зае мястото си зад писалището.

— Съжалявам, че ви занимавам с това...

— Няма нищо — каза Чандлър. — Да ви предложи нещо? Сода? Вода с лед?

От дъха на посетителя си бе разбрал, че преди да дойде, Макланахан вече беше обърнал няколко питиета...

— Вие, ченгетата, нямате ли нещо по-силно в барчетата си? — попита Макланахан, опитвайки се гласът му да прозвучи шеговито, но надявайки се думите му да се възприемат сериозно.

— Страхувам се, че Филип Марлоу е отмъкнал бутилката с уиски — отвърна Чандлър.

Отвращението му от брата на Пол нарастваше с всяка минута.

— Една сода тогава ще ми дойде добре — съгласи се Макланахан.

Чандлър излезе. Когато половин минута по-късно се върна, посетителят му беше подпрял лакът на писалището, с едната си ръка закриваше очите, а с другата се държеше за корема, сякаш му се повдигаше.

Чандлър седна на стола си зад писалището.

— Съжалявам, господин Макланахан, но много малко неща мога да ви кажа във връзка с разследването на престрелката — каза той, като се молеше Макланахан да не повърне в кабинета или да не заплаче отново.

— Извършихте ли вече арести?

— Не, още не сме — отвърна Чандлър. — Но имаме някои сигурни следи. Използваният от бандата хеликоптер малко след инцидента е видян на летище „Плейсървил“, така че съсредоточаваме търсенето си там. Това е свръхсекретна информация, господин Макланахан. Не трябва да я споделяте с никого, дори с вашата майка.

— Разбира се — обеща Патрик. Гласът му трепна, сякаш отново щеше да се разплаче. — Страхувам се, че нямам достатъчно средства да се грижа за Пол. Докторите казват, че може да загуби лявата си ръка, че дори няма да може да говори.

— Ако това ще успокои вас и вашето семейство, мога да ви уверя, че Пол ще получи безплатно пълна медицинска помощ — каза Чандлър. — А ако не може да се върне на работа до края на живота си, ще получава помощ за изгубена трудоспособност. Сумата е равностойна на пълната му основна заплата без удръжки.

— За изгубена трудоспособност? — стъписа се Макланахан.

Чандлър видя, че лицето на мъжа побеля, после позеленя.

— Искате да кажете, че може да го категоризират като инвалид?

— Не съм казал такова нещо, господин Макланахан...

Патрик изведнъж се изправи.

— Аз... Аз мисля, че ще ми стане лошо — успя да каже той.

„О, за бога — изруга на ум Чандлър. — Този човек е прекалено чувствителен.“

— Излезте в коридора, завийте надясно, третата врата вляво е мъжката тоалетна.

Макланахан кимна, хвана се за корема и изскочи от кабинета. Забави се няколко минути. Чандлър изпуши една цигара, после стана да види дали му е попреминало. Когато отвори вратата, налетя право на него.

— По-добре ли сте?

— Аз... Аз толкова съжалявам... Толкова съм объркан — отвърна Макланахан. — Тази ужасна трагедия така силно ме разстрои.

— Може би ще се чувствате по-добре, ако малко намалите пиенето — каза строго Чандлър. — Семейството ще има нужда от вашата помощ, а в това състояние вие не можете да му помогнете. Приберете се у дома. Ще ви информираме по пощата за хода на разследването.

— Мога ли отново да ви посетя? Мога ли редовно да се срещам с вас? Или нещо от този род?

„Само това липсваше“ — помисли си Чандлър... Последното нещо, от което се нуждаеше, беше този мъж да виси из кабинетите на ССУ. Никой от работещите тук не искаше цивилни лица да се мотаят наоколо. Особено пияници като този приятел.

— Вижте, господин Макланахан — каза търпеливо Чандлър, — вие сте брат на полицай. Не ми се ще да ви изгоня, но ще го направя, ако настоявате да минавате често тук и да задавате въпроси.

— Но защо? — изхленчи Макланахан.

— Защото, ако излезе някоя неофициална, невярна информация за тези убийци, тя може да предизвика паника в града — обясни Чандлър. — Ако по-напред ми позвъните и обещаете да не се възползвате от тази привилегия, вие можете да дойдете и аз ще ви дам цялата информация, чието изнасяне, по моя преценка, няма да навреди на по-нататъшното разследване на случая. Разбирате ли ме?

— Да — отвърна тихо Макланахан.

— Всъщност вие можете да получите цялата информация от пресата — каза Чандлър.

— Но аз наистина ще ви помогна, ако...

— Мисля, че ще е по-добре да посветите времето си на Пол и на вашето семейство — каза строго Чандлър, надявайки се, че Патрик отново ще се разкисне. Но той, изглежда, твърдо държеше на своето искане, затова Чандлър добави: — Ако вие и вашата майка ще се

чувствате по-добре, позвънете ми и ние ще се срещнем и ще поговорим. Съгласен ли сте?

— Да — каза Макланахан. Той протегна разтрепераната си ръка. Чандлър я намери студена и влажна. — Сега ще ви се махна от главата. И ви обещавам, че няма да ви безпокоя, освен ако не е абсолютно необходимо.

— Чудесно. Лека нощ. — Чандлър нямаше търпение този човек да напусне кабинета му.

Той го проследи с поглед, докато се качи на колата и потегли.

Пол Макланахан живееше в обширен апартамент с три спални. Намираше се над таверната „Шамрок“, на крайбрежната улица в Стария Сакраменто. В него Патрик и Уенди бяха живели, преди да се преместят в Сан Диего. Патрик реши да премести семейството си там, докато Пол излезе от болницата. Той вече беше преустроил втората спалня в детска стая за Брадли, беше набавил креватче и гардероб, пълен с бебешки принадлежности и дрешки, и беше преустроил голямата спалня за себе си и за Уенди. Патрик искаше апартаментът да прилича колкото се може повече на онзи в Коронадо, така че Уенди да се чувства по-комфортно. Когато наближи времето Пол да бъде изписан от болницата, те ще се преместят в друг апартамент, а след като напълно се оправи, ще се приберат в Сан Диего.

Третата спалня също беше преустроена — в нея се помещаваше командният център. Там именно Патрик намери Джон, когато се върна от срещата с Чандлър.

— Как се чува, Джон? — попита той.

— Силно и ясно — отвърна Мастърс. — Добра работа. Къде ги постави?

— В кабинета на капитана, в стаята за отмора, в банята, в залата за конференции.

— Чудесно. Слушай...

Джон натисна бутона на магнетофона на бюрото и те чува гласа на Том Чандлър, малко дрезгав, но достатъчно ясен, който говореше по телефона с жена си:

— Сега тръгвам, скъпа. Щях да се прибера преди двадесет минути, но братът на онзи новобранец, който беше ранен при

престрелката се появи на паркинга... Да, същият, когото показаха по телевизията. Големият силен мъж от телевизията, точно така. Поиска ми информация и аз му казах къде да си я набути, а той се разциври и разлигави. Мисля, че беше пиян. Затова го сложих да седне и се опитах да го успокоя. После той едва не повърна в кабинета ми. Накрая му казах да се прибира и да легне да се наспи. Така че тръгвам... Добре... Чудесно... Разбира се, ще взема по пътя за вкъщи. Доскоро, мила. Чао. — С това записът свърши.

— Записах и разговора на Чандлър с букмейкъра. Той залага за баскетболна среща за суперкупата. Тази информация може да ни бъде полезна някой ден — поясни Джон. — Малко е глупаво да се залага по служебен телефон, който може да се подслушва, но предполагам, че не е необходимо да си много умен, за да станеш полицейски капитан. — Той изключи магнетофона, пренави лентата, после я включи на автоматичен запис, така че всички разговори да се улавят от електронния подслушвач. — Трябвало е да станеш артист, Мак — добави той и се усмихна.

— Мислех, че ще повърна, след като си нажабурках устата с онова отвратително уиски — каза Патрик. — Какъв е обхватът на системата?

— Само четири километра — отвърна Мастърс. — Сега сме на максималния обхват. Смятам да поставя ретранслатор върху някоя сграда. Онази в съседство с неговата ще бъде най-подходяща, но може да се постави и на всяка друга в радиус от един километър от подслушвателните устройства. Релейният ретранслатор увеличава обхвата на около двадесет километра. Тогава ще можем да улавяме предаванията отвсякъде. Може би ще пуснем и системата НТТСС да улавя сигналите, и да ни ги предава навсякъде из континента.

— Не мисля, че ще се наложи — каза Патрик с иронична усмивка. Той знаеше страстта на Джон Мастърс към технологично господство и беше сигурен, че ще осъществи идеята си и без негово съгласие. — Съществува ли опасност да открият подслушвателите?

— Съществува — призна Джон. — Те се задействат от звук, което означава, че няма да работят, ако в стаята няма шумове. В повечето случаи, когато проверяват стаите за подслушвателни устройства, специалистите се стараят да пазят тишина, така че устройствата не работят и не могат да бъдат открити, но в режим на

изчакване те консумират макар и минимална енергия, затова е възможно търсецният сензор да ги открие.

Мастърс замълча, после добави:

— Но обикновено не детекторите ги откриват, Патрик. Някой накрая ще разбере, че изтича информация. Местното полицейско управление може да не разполага със сложна апаратура за откриване или проследяване на подслушвателни устройства, но е достатъчно да пусне фалшива информация и да намери някой копой. След като ти започнеш да използваш получената фалшива информация, дните за подслушване на кабинетите са преброени. Ще открият микрофоните и всичко ще свърши. Това може да стане след часове, а може и след дни.

Но Патрик не слушаше.

— Благодаря, Джон — каза той. — Ще започна да прослушвам записите и ще ти се обадя веднага щом науча нещо важно. След като открием кой е врагът, ще планираме следващия си ход.

Мастърс кимна. Патрик Макланахан винаги знаеше какво прави.

— Докато те нямаше, се обади Уенди — каза Мастърс. — За сигурно ще я задържат в болницата още няколко дни. Ще я изпишат на тридесети.

— Чудесно — отвърна Патрик.

Джон беше изненадан.

— Чудесно ли каза?

— Това ще ни даде малко повече време за изпълнение на нашия план — обясни Патрик. — Искам да изпреварим полицията. Искам пръв да стрелям в тези мръсни негодници.

— Да не би да искаш да скриеш това от Уенди? — попита озадачен Джон. — Смяташ да не ѝ кажеш какво правим?

— Така е — призна Патрик. — Не искам да ѝ казвам точно сега. Трябва да съставя план за действие, преди да ѝ кажа. Надявам се, не след дълго полицията да хване терористите, а ако сега кажа на Уенди за това, без нужда ще я разстроя. — Джон поклати глава при тази логика, но реши да не спори. — Отивам в „Мърси Сан Хуан“. Ще се върна късно.

„Той знае какво прави — за трети или четвърти път тази вечер си каза Джон Мастърс. — Това е Патрик Макланахан. Той винаги има точен план за действие. Винаги знае какво върши. Винаги.“

*Щаб на Специално следствено управление, алея „Беркът“,
Сакраменто, Калифорния*

Понеделник, 29 декември 1997, 09:25 тихоокеанско време

— Ето какво имаме досега, шефе — започна капитан Том Чандлър.

Той запозна началника си, Артър Барона, заместника му и началника на управлението за оперативна работа с последните данни от операцията.

— Не е много.

— Частната охранителна компания на комплекса „Сакраменто лив“ още не е изслушала обясненията на един от охраната, Джошуа Мълинс, който е бил дежурен през нощта на нападението. Тя го търси като непосредствен свидетел, а ние го издирваме като съучастник в обира. Мълинс е бивш служител на Оукландското полицейско управление, уволнен е по подозрение за кражба на оръжие и наркотици. Апартаментът му в центъра на града е опразнен. Той има известни връзки с местните рокерски банди, затова разпитвахме из техните свърталища. Никой не го е виждал.

— Искам да го намерите — отвърна Барона. — Изпратете по радиото описание на неговата външност до всички полицейски управления в страната. Той вероятно се е отправил към района на Залива.

— Вече е изпратено — каза Чандлър. — Доколкото ни позволява числеността на личния състав, организирахме наблюдение на местните барове на рокерите — клубовете „Боби Джон“, „Сатър Уок“, „Постийз“ и някои други. Окръжното управление ни съдейства и е организирано наблюдение над рокерските свърталища в окръга. Работим също с прокурорите в Йоло, Сатър, Аламеда, Сан Франциско и с окръжния прокурор на Плейсър. Обещаха в рамките на техните правомощия да събират информация за рокерските клубове. Нашите информатори ни съобщават, че Мълинс е говорил за някакъв майор. Още нямаме информация кой е той, откъде идва, с какво се занимава или защо е установил връзка с Мълинс. Според участвалия в престрелката сержант, един от бандитите, след като бил ранен, извикал на немски или на някакъв друг език, така че може би трябва да търсим чуждестранна терористична група. Аз съм в контакт с ФБР и

Интерпол, но засега не можем да им кажем нищо, освен да опишем дрехите, оръжията и метода на действие. Престъпниците са отвели със себе си всички ранени.

Чандлър млъкна. Барона го погледна изненадан.

— Това ли е всичко, Чандлър? Само това ли сте научили?

— Страхувам се, че е така, шефе.

— Том, това е абсолютно недостатъчно — укори го Барона. — Вече мина цяла седмица и още не сме арестували никого. Трябва да предприемем нещо, иначе градската управа ще изгони всички ни. Искам арестувани.

Началникът бързо напусна конферентната зала.

Чандлър ядосано зарови пръсти в косата си.

— Нещо друго, с което мога да ви разочаровам днес, господа? — попита той.

— Ние знаем ограничените ви възможности, Том — каза един от присъстващите заместници. — Включете всичките си хора за издирване на този Мълинс. Ние ще се погрижим да ви изпратим подкрепление, за да намалим натоварването на хората ви. Какво ще кажете?

— Вече изразходвах средствата за извънреден труд за следващите два месеца — отвърна Чандлър. — Ако приемем допълнителни хора, бюджетът за цялото тримесечие ще свърши. Моите полицаи могат да наблюдават денонощно само две места — „Постийз“ и „Сатър Уок“. Те са частни клубове, „Боби Джон“ е обществен. Мълинс най-вероятно ще се появи в някой от частните.

— Тогава сложете наблюдателите си там — каза заместникът на Барона. — При първа възможност изпратете някой да огледа „Боби Джон“. Ние ще дадем описание на Мълинс на нощните патрули. Но според мен, ако той изобщо има ум в главата, отдавна е напуснал този град. Ще се опитам да издействам и малко пари за извънреден труд, но не разчитайте на това. Направете всичко възможно, Том.

„Направете всичко възможно“ — повтори наум Патрик Макланахан, когато записът свърши. Какво можеше да направи Чандлър? Всички полицаи в управлението работеха по дванадесет часа на смяна.

— Да. Вече сме чували да се говори за този майор. Изглежда той стои в основата на грабежа.

— Така е — съгласи се Патрик. Той замълча за момент, после добави: — Трябва да подслушваме клуба „Боби Джон“. Не се разбра колко време ще мине, докато ССУ започне да го наблюдава.

— Прав си — съгласи се Мастърс. — Ти знаеш ли нещо за този клуб?

— Достатъчно, за да стоя далеч от него — отвърна Патрик. — Там учениците от гимназията тайно обръщат по някое питие или се обзалагат с рокерите, но аз не съм ходил в него.

— Е, Чандлър каза, че това е обществен бар — каза Джон. — Предполагам, че ти, както и всеки друг, имаш право да отидеш там. Ако видим, че пред него са паркирани един милион мотоциклета, просто ще го посетим друг път.

Клуб „Боби Джон“, булевард „Дел Пасо“, Северно Сакраменто, Калифорния

Четвъртък, 30 декември 1997, 01:27 тихоокеанско време

Пред клуба бяха паркирани няколко големи мотоциклета „Харли“^[3]. Духаше студен и влажен вятър. Той усили неочакваното чувство на страх, което Патрик изпита, когато отвори вратата и влезе вътре с четири миниатюрни подслушвателни устройства в джоба.

Макар че семейството му държеше бар от много години, Патрик не обичаше тези заведения. Особено му бе неприятно да посещава чуждите барове в мръсните части на града, нощем и самичък. Дори когато навън е тъмно, винаги има няколко мига, когато очите не са се адаптирали към слабото осветление вътре. Патрик се почувства уязвим. Всички вътре можеха да го видят, но той не можеше да види никого, не можеше да предотврати опасността, която бе възможно да го застрашава. Масите и хората по тях се очертаваха като сенки. Чувстваше се безпомощен, гол, чужд, сякаш влязъл в леговище на мечки. Той можеше да се сблъска с човека, когото търси, без да го познае.

Когато зрението му се адаптира, можа по-ясно да разгледа наоколо. Помещението беше малко и тясно. Барът се простираше почти по цялата дължина на стената вдясно. Две игрални маси вляво

доминираха в стаята. Тъмен коридор в единия край водеше към задната част на сградата. Патрик чу оттам да идват силни гласове. Предположи, че са редовни посетители. Един рокер се беше подпрял на стената в коридора. Изглежда пазеше пред вратата на специална стая. Лъч светлина за миг освети коридора и Патрик предполага, че в дъното има врата, която води към алеята отзад.

Стените бяха покрити със снимки на голи жени и мотоциклети, с плакати на Конфедерацията на южните щати, на Третия райх, с неонацистки и ку-клукс-клановски знамена.

„Само да поставя подслушвателните устройства и се измитам оттук — каза си Патрик. — Едно на бара, то ще може да улавя мъжките гласове на разстояние от пет до десет метра във всички посоки, едно на игралната маса, едно в тоалетната и едно в стаята за срещи отзад, ако мога да отида там.“

На бара беше претъркано, затова Патрик остана на мястото, където стояха сервитьорките. Барманът не му обърна никакво внимание. Сега Патрик можеше да различава лицата на рокерите при бара. Погледите на някои от тях излъчваха нескрита враждебност, докато други, за негова изненада, го гледаха със страх. Повечето обаче бяха безразлични. Беше достатъчно тъмно и никой не забеляза, когато той прикрепи първото подслушвателно устройство под ръба на бара.

Скоро обаче късметът му изневери. Един огромен, дебел, брадат рокер, седнал на най-близкия до него стол, вдигна глава от бирата си.

— Хей, сладур, барът за педерастии е по-надолу — изръмжа той с пиянски глас.

Патрик не му обърна внимание.

Рокерът се пресегна и го блъсна толкова силно, че той отлетя няколко стъпки назад.

— Казах, барът за педерастии е по-надолу, скапаняк. Хващай си пътя.

Патрик реши, че е по-добре да се премести зад игралните маси, но рокерът, изглежда, нямаше намерение да го пусне да мине.

— Хей, Род, остави го — обади се барманът.

Той сложи друга бира пред рокера, който бързо забрави за Макланахан. Барманът погледна към Патрик и се намръщи.

— Това не е място за туристи, момче — каза той. — Какво искаш?

— Да използвам тоалетната.
— Тоалетната е само за клиенти.
— Ще взема една бира.
— Петак.
— Петак за една бира?
— Ти току-що купи една и на Род.
Патрик сложи пет долара на бара.
— Къде е тоалетната?

— В кафенето, през две карета — излая барманът. — Сега разкарай гадната си мутра оттук.

Патрик се опита да остане спокоен. В „Шамрок“ беше имал работа с няколко скандалджии, които, след като пийнеха повечко бира, се опитваха да се сбият. Помисли си, че би могъл да се оправи и в тази ситуация. Въпреки това почувства, че нещата започват да излизат от контрол, а беше тук само от няколко минути.

— Взимам бирата и се махам — каза Патрик.

Барманът се пресегна към хладилния шкаф, извади бутилка бира и я сложи на бара. Но преди Патрик да посегне, една ръка в ръкавица я взе. Патрик се обърна и видя зад себе си не много по-висок от него мъж с дълга кафява коса, с брада, облечен в кожено яке. Очите му бяха безжизнени. Друг рокер, с бръсната глава и козя брадичка, се приближи до първия и застана отдясно на Патрик.

— Кой си ти бе, кретен? — попита първият и отпи от бирата.

— Никой не съм — отговори Патрик. — Просто влязох да пия една бира и да пикая.

Човекът го удари с глава и в очите на Патрик избухнаха звезди. Един ботуш го изрита отстрани в лявото коляно, той падна и помете половината под, преди да се удари с трясък в бара. Патрик чу хрущящия звук на счупено стъкло и в следващата секунда почувства назъбения край на строшена бирена бутилка до гърлото си. Усети, че потича кръв. Една ръка като стоманено менгеме го стисна за врата и го притисна плътно до бара. Неколцина други рокери се струпаха наоколо.

— Знаеш ли, само глупав скапаняк като теб може да влезе в това място — каза човекът с бирената бутилка. — Как ти дойде на ума, че можеш просто да прескочиш тук и да ни баламосваш? Кой си ти, гадно, мръсно, тъпо копеле?

— Никой не съм — повтори Патрик. — Дойдох да пия една пиклива бира!

— Мръсен лъжец! — кресна рокерът.

Единственият изход за Патрик сега беше да се втурне към вратата, но ръката на врата му го стисна още по-силно и той извика от болка.

— Говори!

— Аз съм брат на един от ранените полицаи — каза Патрик през заслепяващата болка в главата.

— И какво, по дяволите, искаш?

Не отговори.

Ръката го стисна още повече. Помисли, че умира.

— По-добре говори, мамино синче такова, или ще ти прекърша врата.

— Търся Мълинс — промърмори Патрик, полуобезумял от болката и ужаса. — Мълинс организира този обир. Него искам.

Хватката на врата му не се отпусна. Но рокерите се разсмяха и Патрик изпита известно облекчение.

— Какво си решил да правиш с него? — попита друг глас.

— Искам да го разпитам за майора, да науча кой е организирал обира — отвърна на пресекулки Патрик, като се опитваше да се освободи. — И след това да му нашаря шибания задник.

Отново се чу смях.

— Хей, милото ми момченце, това е хубаво желание — каза мъжът със счупената бирена бутилка. — Но днес не е щастливия ти ден. Защото Мълинс точно сега те държи за врата и ще те изхвърли навън. Ако имаш късмет, той може да те скрита по дебелия задник или да изреже инициалите си на лицето ти. Но ако приеме току-що казаното като лична обида, животът ти ще свърши в камиона за събиране на смет.

Патрик с мъка изпъна врат и погледна зад рамото си. Държеше го човекът с бръснатата глава и козята брадичка. Той въобще не приличаше на полицейското описание на Мълинс.

— Хей, убиецо на полицаи — извика Патрик. — Хайде да се бием двамата, негоднико. Да те видя колко си силен без твоята армия.

Човекът се засмя в лицето му, после блъсна главата му в бара. Патрик успя навреме да се извърне, за да не си разбие носа.

— Убийството на онези полицаи си беше бизнес, мръсен кучи син такъв — каза Мълинс. — Но теб ще клъцна за собствено удоволствие.

— Полицаяте следят това място — заплаши го Патрик през стиснатите си зъби и с разтреперан от ярост глас. — Те снимат всеки, който влиза и излиза оттук. Ако умра, всички ще бъдете заподозрени в убийство.

— Може и така да е, подло, гадно копеле — каза мъжът с бутилката.

Патрик почувства, че претърсват джобовете му. Взеха портфейла и няколко монети, но за щастие не намериха подслушвателните устройства.

— Въпреки това ще умреш. А сега ми кажи как научи за Мълинс и майора. И най-добре започвай веднага да говориш или аз ще...

— Хей! Погледни това!

Един рокер измъкна нещо от стиснатата дясна ръка на Патрик. Беше малък предмет — къс и дебел бял цилиндър с кръгло гумено капаче. Извиха ръцете на Патрик зад гърба му, главата му подскочи нагоре.

— Какво е това, мръсна твар? — изрева човекът с бирената бутилка, вдигна намерения предмет пред лицето на Патрик. — Прилича на гумен куршум или на гилза от пушка. По-добре ми кажи, изрод такъв, или Мълинс ще извие шибаната ти глава.

— Пуснете ме! — извика Патрик. „Малкият цилиндър беше последната ми надежда — помисли си мрачно той, — беше единственият шанс да се освободя.“ Той се беше поколебал да го използва и сега щеше да плати за това. — Ще се махна оттук. Никога повече няма да се доближавам до това място. Само ме пуснете.

Човекът с бирената бутилка го удари по лицето с обратната страна на ръката си. От разкъсаната му устна потече кръв.

— Предполагам, че просто трябва да те убия, приятел...

— Това е граната с нервнопаралитичен газ! — извика силно някой.

Всички се обърнаха и видяха една фигура да стои пред задния коридор. Джон Мастърс вдигна един предмет като току-що взетия от Патрик.

— Ето, вижте! — и той хвърли цилиндърчето с всичка сила в стената над бара.

Чу се силен гръм и от гранатата изригна гъст бял облак, който с учудваща бързина се разпростря из цялата стая. За един миг като че ли падна мъгла. Имаше кисел вкус, миришеше на сярна и пареше на очите и гърлото.

Рокерите се разпръснаха. Патрик падна на пода, но не от газа. Той пареше и миришеше странно, но не беше парализиран. Рокерът го беше пуснал.

— Джон!

— Тук, Мак, той...

Патрик вдигна глава и видя как рокерът с брадата се втурна към Мастърс и го сграбчи. Счупената бирена бутилка блесна в задимения въздух.

— Джон! — изкрещя Патрик. Той скочи на крака и когато рокерът замахна, се опита да го хване за ръката. Беше много късно. — Джон! — отново изкрещя той.

Жилетката на Мастърс се разпра на гърдите. Той инстинктивно притисна ръце към раната. През пръстите му закапа кръв.

— Патрик — извика слабо Мастърс.

— Хайде, Джон, да се махаме оттук!

Мастърс стоеше като замръзнал на мястото си. Патрик го хвана през кръста и с теглене и влачене го помъкна навън. Усети как някой го сграбчи отзад и яростно замахна с дясната си ръка. Нападателят изрева и го пусна.

Джон и Патрик, който почти го носеше, тръгнаха по булевард „Дел Пасо“ към паркинга пред супермаркета „Сейфуей“, където ги чакаше наета спортна кола.

— Добре, сега можем да намалим темпото — каза Патрик.

Те се обърнаха и погледнаха назад. Половин дузина мотористи вече бръмчаха по булевард „Дел Пасо“, по улицата тичаха хора.

— Трябва да се махаме оттук, Патрик!

— Спокойно — отвърна Патрик и обърса кръвта от жилетката на Джон. — Ако сега побегнем, само ще привлечем вниманието на всички. Опитай се да стоиш прав, Джон. Само още няколко крачки. Там ще се подпреш, брат.

— Аз... Аз се нуждая от помощ, Патрик...

— Хайде, не спирай. Ще се оправяш.

Наложиха си да вървят спокойно към колата. Патрик се задъхваше от усилието да поддържа Джон и от обхваналата го ярост. Профучаха няколко полицейски коли и двамата се спряха да гледат, сякаш са случайни любопитни минувачи.

Патрик помогна на Джон да се качи в колата и на светлината в купето прегледа раната. Беше дълбока, но кръвта не бълбукаше, нито изтичаше на тласъци, което означаваше, че не е засегнат бял дроб или голям кръвоносен съд. Макланахан свали жилетката на приятеля си, притисна я към гърдите му и я завърза с обезопасителния колан. После седна на седалката на водача и включи двигателя. Излязоха на улицата. Полицейски коли, следвани от една пожарна, летяха към клуба „Боби Джон“.

Дълго време никой от тях не проговори. Бяха онемели от ужаса на случилото се. Накрая Патрик каза:

— Благодаря ти, че ме измъкна от там.

— Няма за какво, Мак — отвърна Джон. — Твоят план за непредвиден случай помогна. Благодарение на онези безжични микрофони чух всичко и донесох бомбичка.

Патрик притисна ръката на Джон до гърдите му, за да спре кръвоизлива. Подобен инцидент изобщо не беше планиран.

— Човече, колко навреме дойде — каза развълнуван той. — Исусе, как се изплаших. Мислех, че ще умра. Единственото, за което можех да мисля, бяха Уенди и Бродли, и как ще умра на онзи мръсен, вонящ на бира кръчмарски под. Боже, Джон, толкова съжалявам...

— Грешката не е твоя, Мак — каза Мастърс. — Планът беше добър.

— Не исках да пострадаш...

— Хей, хайде, Патрик. Аз не съм малко момче. Ако не бях пресметнал риска, нямаше да дойда в бара.

— Можеха да те убият...

— Не. Те просто се опитваха да ни сплашат. Но ние не се плашим така лесно, нали, генерале?

Патрик разбираше, че с цялото това бабайство Джон искаше да скрие колко е разтревожен. Господи, когато видя от гърдите на Джон да шурти кръв...

„Няма да му разреши отново да се излага на опасност“ — реши Патрик. Джонатан Колин Мастърс не беше само голям американски учен и инженер. Той беше негов приятел, човек, когото бе приел за брат. Не можеше да му позволи да рискува живота си в тази лична вендета.

Няколко минути по-късно те завиха по отклонението от магистралата на изток, по шосето, което водеше към летище „Матер“. Там се намираше секретният обект на бившето Военновъздушно командване, сега превърнат в надеждно място за изследователска и експериментална работа. Високите шестметрови огради от бодлива тел още стояха. Отгоре бяха монтирани камери и сензори. Имаше бариера за спиране на колите и място за извършване на проверка. Двуетажната подземна постройка бе комплектувана с офиси, конферентни зали и кухни. Наблизо се издигаха два хангара.

Охраната на „Скай Мастърс“ беше на поста си и един от тях, Ед Монтегю, посрещна Мастърс и Макланахан.

— Добър вечер, д-р Мастърс, генерал Макланахан. Как е госпожа Макланахан и новото... — Той видя подгизналата от кръв жилетка на Джон, бялото му като платно лице и млъкна. — Боже мой! Какво, по дяволите, се е случило?

Монтегю махна с ръка към помещението на охраната и те пуснаха колата в зоната за проверка.

— Ед, ще ни трябва пакет за първа помощ — каза Патрик.

Монтегю донесе аптечка от стаята си и докато оказваха първа помощ на Мастърс, колата и Патрик бяха проверени. После заведоха Джон в охранителната служба, където следващите двадесет минути почистваха и превързваха причинената от рокера рана.

— Искате ли да се обадя в полицията, генерале? — попита Монтегю.

— Не, благодаря, Ед — отвърна Патрик и облече чиста риза. — Но се нуждаем от лекаря, когото наехме, да прегледа Джон. Мисля, че се казва д-р Хайнрих. Обади му се по телефона и му кажи да дойде. И да си вземе хирургически инструменти.

— Нищо ми няма, Мак — протестира Джон.

— Раната не изглежда зле, но все пак искам той да те прегледа — каза Патрик.

— Докторът тръгна — докладва секунди по-късно Монтегю.

— Добре — каза Патрик. — Ако той те пусне, Джон, Ед ще ни закара с бронираната кола в апартамента на Пол. Ед, първото нещо, което трябва направиш, е да измиеш нашата кола и да я върнеш на компанията, откъдето е наета. Искам лично да го направиш.

Охранителят кимна, че е разбрал.

Двадесет минути по-късно лекарят дойде. Той направи четиридесет бода на гърдите на Джон Мастърс, петнадесет от тях с вътрешно разтварящи се хирургически конци. Въпреки няколкото местни упойки, по време на процедурата Джон на три пъти губи съзнание. Лекарят предписа антибиотици, болкоуспокояващи, три дни почивка на легло и ги изпрати да си вървят.

Патрик се чувстваше смазан. Гнетеше го съзнанието, че вината за случилото се е единствено негова.

Монтегю седна зад волана и те се отправиха към апартамента на Пол в центъра на града. Там щеше да бъде по-лесно да се грижат за Джон, отколкото в неговата хотелска стая. Навсякъде из града патрулираха полицейски коли. На пресечката на улица „И“ и Втора улица ги спряха за проверка. Двама полицаи заобиколиха колата.

— Добър вечер, господа. Провеждаме рутинна проверка — издекламира полицаят от страната на шофьора, сякаш четеше правилника. Другият насочи фенерче към двамата, седнали на задната седалка. Мощният лъч проникна през тъмните стъкла. — Няма да ви отнемем повече от необходимото време. Откъде идвате посред нощ, господа?

Патрик видя, че полицаят, който говори с Монтегю не наведе главата си близко до лицето му, за да подуши дали дъхът на водача мирише на алкохол, както това обикновено се правеше. Ед Монтегю също го забеляза. Долавяйки напрежение, той показа документ, че е бивш полицейски офицер и лицензиран частен следовател, и има разрешение за носене на оръжие.

— Идваме от летището за реактивни самолети „Матер“ — обясни той. — Аз придружавам д-р Мастърс и генерал Макланахан до дома им.

Като чу името Макланахан, полицаят спря, познал Патрик на задната седалка.

— Извинявайте за безпокойството, господине — каза той и кимна към партньора си да изгаси фенерчето. — Приятна вечер.

— Няма нищо, полицай — отвърна Патрик. — Какво става?

— Не мога да ви кажа. Вие за къде сте?

— За стария Сакраменто. Крайбрежната улица и улица „Л“.

— Сещам се, „Кръчмата на сержанта“. — Очевидно полицаят знаеше адреса. — Ще се обадя да не ви безпокоят повече... Ние сме разположили контролни постове навсякъде. Приятна вечер.

На другия контролен пост отново ги спряха, вероятно да не създават впечатление, че правят някому изключение, но бързо ги пуснаха. Ед помогна на Джон да се качи в апартамента, после им пожела лека нощ и си отиде. Джон се движеше доста добре, но Патрик вървеше близо до него, готов да му помогне, докато се съблече и си легне.

— Джон, много съжалявам за случилото се — каза за кой ли път Патрик. — Обещавам повече да не се случва. Никога.

— Никога? Да не би да си решил да спреш изпълнението на плана си? — попита Джон.

Тъй като Патрик сведе очи, той продължи:

— Приятелю, ти знаеш, че аз добре разбирам твоята болка и желанието ти за отмъщение, и напълно съзнателно се съгласих да ти помагам. Сигурен съм, че си съгласен да пипнем този рокер, особено след като заради него ми направиха двадесет бода и загрозиха красивото ми тяло.

Патрик се усмихна.

— Но да се занимаваме с тези бандити е лудост — продължи Джон. — За да се справи с тях, човек няма друг избор, освен да стане също толкова мръсен, долен и смахнат като най-лошия от тези глупаци. Нали не искаш това?

— Искам да унищожа боклуците, които убиха тримата полицаи и се опитаха да убият Пол — каза Патрик.

— Как, Патрик? Тази нощ ние ги атакувахме с фалшиви гранати и се измъкнахме. Но тези бандити не се плашат така лесно. — От тона на Джон Мастърс Патрик разбра колко е разстроен. — Какво ще носим следващия път? Пистолет? Обзалагам се, че всички в бара имат пистолети. По-големи пистолети? Автомати? Базуки? Какво? Докъде можем да стигнем?

Патрик реши да не отговаря на въпроса.

— Ако искаш да ми помогнеш, аз ще планирам всичко така, че да не трябва ти отново да отиваш на мястото на сблъсъка както тази вечер — отвърна Патрик. — Само от време на време ще оказваш помощ. Не искам да си на огневата линия.

Джон изглеждаше уморен и изплашен, но изпълнен с решителност.

— Аз ще ти помагам, Мак — каза той. — Съгласих се да ти помагам и ще ти помагам.

Патрик седна на стола в ъгъла на спалнята, потри очи, провери носа и скулите си, опипа челюстта си за следи от счупено.

— Джон, не държа да спазиш обещанието си — каза той. — Чувствам се така, сякаш съм извън контрол, сякаш съм на шейна, която се спуска по стръмен склон. Не мога да контролирам чувствата си. Искам да убия всички тези типове. Чувствам, че имам сили и способност да го сторя. Не искам да стоя настрана и да гледам как други се бият заради мен. Но, по дяволите, не го правя както *трябва!* Не се страхувам за себе си. Аз съм като теб в онзи самолет... Зная опасността, но въпреки това трябва да го направя. Като си помисля за Уенди и за малкия Бродли и как синът ми щеше да расте без баща, ако ме бяха убили в онази дяволска дупка... — Той млъкна и зарови лицето си в ръце. — О, господи, не зная какво да правя.

Звънецът на вратата иззвъня и го стресна.

„Трябва да си купя пистолет“ — помисли си той и отиде до вратата.

— Кой е? — попита.

— Господин Макланахан? Аз съм капитан Чандлър, от Полицейското управление. Дойдох да говоря с вас.

Патрик погледна през шпионката и видя златната значка на Том Чандлър.

През ума му премина тревожна мисъл. Нима вече е разкрит? Той отвори вратата и пусна Чандлър да влезе. Беше самичък.

— До късно сте буден — каза Чандлър.

— Работихме до късно на „Матер“.

— Вие и един друг джентълмен, нали? Среден на ръст, слаб, с къса коса, младолик?

— За какво намеквате, капитане?

— Много добре знаете за какво намерявам, господин Макланахан — отговори гневно Чандлър. — Тази вечер сте били в клуб „Боби Джон“. Вие и другият човек. Той тук ли е? — Патрик не каза нищо. — По-добре ми отговорете, Макланахан, защото иначе след около три секунди върху вас ще се стовари гневът господен.

— Да, тук е — отговори Патрик.

— Ранен ли е?

— Да, но ще се оправи. Извикахме лекар.

Чандлър въздъхна облекчено.

— Знаете ли колко глупаво сте постъпили, Макланахан? Давате ли си сметка? Какво правехте тази нощ?

— Мъчехме се да намерим отговор — каза Патрик. Той реши да говори направо. — Опитвах се да открия онези, които раниха Пол. Бях там да огледам, да слушам, ако е възможно, да науча нещо.

— С газова граната?

Патрик вдигна рамене и отмести очи.

— Вижте какво, аз нямам пистолет нито спрей със сълзотворен газ. Трябваше да направя нещо.

Чандлър пристъпи една крачка по-близо и насочи пръст към лицето на Патрик.

— Ако установя, че продължавате да си пъхате носа във връзка с грабежа, господин Макланахан, ще ви хвърля в затвора за намеса и създаване на спънки в разследването на полицията. Не искам повече инициативи, разбрахте ли?

— Да. Разбрах.

— За вас самия ще бъде по-добре. — Чандлър замълча за момент, после продължи: — Чуйте ме. Въпреки всичко, което ми наговорихте, ще ви кажа следното: Не си позволявайте да повторите стореното тази нощ. Иначе ще ви арестувам. Вече арестувахме двама души, за които се смята, че са замесени в престрелката с полицията. Намерихме и един труп.

— Това... Това звучи като голяма новина, капитане — изненада се Патрик. — Благодаря ви, че ми го казахте. Очаквате ли в скоро време още арести?

— Да — отвърна Чандлър. — Ще ви съобщаваме за по-нататъшното развитие на разследването. И отново ще ви припомня, че

всичко това е поверителна информация. Съобщавам ви го като израз на внимание и разбиране. Не ме разочарвайте.

— Разбирам, капитане.

Чандлър кимна и тръгна към вратата. След като той си отиде, Патрик се върна в спалнята и намери Джон заспал. Болкоуспокояващото беше оказало своето въздействие. Той се отправи към дневната и взе магнетофона, свързан с подслушвателното устройство. Нямаше търпение да чуе какво е станало в щаба на ССУ през последните няколко часа. Новините бяха учудващи. Арестуваните двама души се бяха появили в една клиника в северната част на града със счупени крака и вътрешни наранявания. Обяснили, че са пострадали при автопроизшествие. И двамата били германци с разрешение за работа в Канада, но раните им не били пресни. Персоналът от клиниката се усъмнил и съобщил на полицията. Характерът на раните давал основание да се предположи, че може би те са ударените от Пол с полицейската кола по време на престрелката в „Сакраменто лив“.

Втората част от новините беше още по-изненадваща. Джошуа Мълинс бил намерен мъртъв в река Сакраменто — застрелян като при екзекуция. Патрик се върна в стаята да събуди Мастърс.

— Изглежда Мълинс е мъртъв — събщи той, — а двама бандити са арестувани при опит да получат медицинска помощ.

— Мълинс? Човекът, който едва не те уби тази нощ, е мъртъв?
— Джон изглеждаше доволен. — На мен новините ми звучат много добре. Може би, в края на краищата, полицията наистина води борба с престъпниците.

Патрик кимна.

— Това променя ли плановете ти? — продължи обнадежден Джон. — Какво смяташ да правиш?

— Аз мисля, брат — каза Патрик с доволна усмивка, — да прибера жена си и сина си от болницата. След това ще се погрижа Пол да получи необходимите му средства за живот и да остави полицейската работа за полицията. Разбрах, че съм изпреварен, извън класацията съм, а и нямам никакви улики. — Той стана и се протегна успокоен и доволен. — Лека нощ, Джон. Съжалявам за кашата, в която те забърках тази нощ.

— Недей да съжаляваш, Патрик. Ще се оправя.

— Аз ще се грижа за теб, а после отново ще се заловим за работа — каза Патрик. — Трябва да върнем Хелън, да убедим ФАУ и авиокомпаниите да подновят сделката за БЕРП. След това да вземем акъла на Хал и Гани Уол със системата „Супервойник“. С нетърпение очаквам да започнем.

Той отиде в дневната, легна на дивана и заспа. Въпреки болката от поражението, за първи път от много дни Патрик спа дълбоко.

Уилтън, южната част на окръг Сакраменто, Калифорния

По-късно същата сутрин

— Нищичко не разбирам — каза Бени Рейнолдс. — Първо изпращате двама от хората на майора в болница, след това екзекутирате един? Какъв е смисълът?

Таунсенд се усмихна, но не отговори. Той заедно с Бени, с бившия германски войник Бруно Райнгрубер и няколко от неговите хора бяха в едно от скривалищата на „Арийската бригада“. То беше ранчо в земеделския район на окръг Сакраменто, на около шестдесет километра южно от града. Къщата беше в центъра на площ от около четиридесет акра, заобиколена от много защитни огради, мрежи и електронни сензори. Полицията не можеше да се приближи, без да бъде открита. Имаше вид на обикновена тухлена постройка, типична за горещата и суха Сакраментска долина, но в действителност беше малка крепост. Вратите, пантите и рамките бяха подсилени със стомана и можеха да се разбият само с монтиран на кола таран. В къщата имаше каси с оръжия, оборудване и боеприпаси за продължителна обсада или за екипиране на мощна щурмова група. Вътре приличаше повече на команден щаб, отколкото на фермерска къща. Кухнята беше оборудвана като комуникационен център, столовата преустроена на конферентна стая.

— Всичко е много просто, господин Рейнолдс — каза Таунсенд. — Хората на майор Райнгрубер се биха с кураж и умение и бяха ранени в бой. Колкото и отвратително да е да предадем някой от нашите на врага, гражданските здравни заведения са много по-добри от нашите полеви болници, а беше необходимо те да получат помощта, която заслужават. Мълинс, от друга страна, не се подчини на заповедта да стои настрана от заведения и райони, определени от мен и от моя

щаб за забранени. Изрично му беше заповядано да не влиза в контакт с никой от членовете на „Сатанинско братство“, нито да посещава често някоя от техните така наречени клубни къщи. Той наруши тези заповеди. Неговото залавяне можеше да провали цялата операция. За неизпълнение на задължения и неподчинение има само едно наказание — смърт.

„Това сигурно е заложено в структурата на тази организация“, каза си Бени. Когато се отнасяше до дисциплината на техните хора, Таунсенд и Райнгрубер бяха безмилостни. Сержантите на Райнгрубер налагаха тази дисциплина бързо и болезнено. Бени беше виждал германците да стоят мирно, докато ги наказват с удари в стомаха или ги блъскат с приклад в гърба. Обратното също беше вярно: ако някой изпълняваше добре заповедите, той получаваше похвала и поздравления. Бени не обичаше да го признава, но беше доходно да се служи на тези двамата. Техните хора бяха добре платени, хранеха се добре, но много тренираха и работеха... особено неприятно беше, че Таунсенд бе готов да убие всекиго от тях, ако сметнеше това за необходимо.

Няколко минути по-късно един часови докладва, че в територията на ранчото навлизат пикапи. Съобщението беше последвано от електронните сигнали от сензорите за движение (Бени знаеше, че часовите са длъжни да докладват на Таунсенд или Райнгрубер за приближаване на непознати лица още преди да задействат сензорите. В противен случай ги чакаха тежки наказания).

— Пикапи на „Братството“ — докладва един сержант. — Общо пет.

Таунсенд и Райнгрубер кимнаха. Няколко минути по-късно в къщата бяха пуснати петима членове на „Сатанинско братство“. Претърсиха ги основно както ръчно, така и с електронна апаратура. От трима от тях напълниха цял кашон с оръжия. „Типично за Братството — помисли си Бени. — Рокерите или си мислеха, че Таунсенд няма да ги провери за оръжие, или предполагаха, че след като намерят едно-две ще престанат да ги проверяват.“

Лидерът на Братството, Доналд Лансет, не се появи. Бени беше предупредил Таунсенд, че той няма да дойде. Представяше го един от местните лидери, Джоуи Харисън — Сънливеца. Ако имаше някой, който наистина трябваше да присъства на тази среща, то това не беше

Харисън. Той беше прекалено подъл, кръвожаден и прекарваше по-голяма част от времето в затвора. Мразеше ролята на представител, пратеник или посланик. Ненавиждаше чужденците. Беше озлобен срещу всички, които имаха намерение да се включат в доходния бизнес с наркотици. Очевидно Лансет го беше избрал за днешната среща, за да се набие в очите на Таунсенд и да го има предвид.

Мъртвешките очи на Харисън огледаха стаята. Той забеляза бутилката „Джак Даниелс“ на масата в ъгъла, отвори я и отпи една голяма глътка.

Таунсенд го наблюдаваше с иронична усмивка.

— Заповядайте, почерпете се, господин Харисън — каза той.

Харисън се оригна, отиде при англичанина и се пресегна към дясното му бедро. Кобурът, който намери скрит под якето, беше празен.

— Аз поисках да не се носят оръжия, господин Харисън — каза Таунсенд. — И спазвам условието.

— Добре е, че го спазвате — усмихна се рокерът. Той отново отпи от шишето. — Значи вие сте Таунсенд, а? Онзи, който трябваше да заеме мястото на Казо, така ли? И сега вероятно се мислите за голяма клечка. — Той се обърна да огледа Бруно Райнгрубер. — Това ли е шибаният германец?

— Представям ви майор Бруно Райнгрубер, мой заместник и старши офицер.

Райнгрубер беше заел парадна стойка малко зад Таунсенд, вдигнал високо квадратната си челюст, изпъчил гърди. Когато чу името си той удари токовете на ботушите си и поздрави с вдигане на ръка.

— Neil^[4] за шибания Хитлер — отвърна на поздрава Харисън с изпълнен с отвращение глас. — Вие, момчета, сте хубавци, истински гадни хубавци. И всичките сигурно имате също такива хубави, скапани задници. — В този миг Харисън съгледа Рейнолдс. — Хей, Бени, обясни на твоите приятелчета, че ако отново те спипам на моите улици, си мъртъв.

— Съветвам те да послушаш тези момчета, Сънливец — каза Бени. — Това е бизнес.

— О, сигурен съм — отвърна Харисън, говорейки на Бени, но с лице към Таунсенд. — Сигурен съм, че „Ангелите“, „Мотористите“, нелегалните мексикански работници и фантетата също правят бизнес.

Но тук те нищо не значат. Контролът на този щат е в ръцете на Братството. — Той поклати глава. — Вие сте външни хора, навлеци. Първо убихте двама от нашите братя и откраднахте химика ни, после изпратихте на онзи свят един от нашите охранители, а след това организирахте тази среща и искате да бъдете големия бос. Ние не желаем чужденци да се месят в нашата дейност.

— За един месец вие ще произвеждате повече метамфетамин, отколкото сте произвеждали за една година, господин Харисън — каза Таунсенд. — При това лесно, безопасно и гарантирано. За много кратко време всички ще забогатеем.

— Тази сделка включва ли убийството на няколко ченгета, Таунсенд? — попита гневно Харисън. — Вие ни струвате доста скъпо с това ваше нападение.

— Разбирам, че господин Мълинс ви е разказал за нашата работа — отвърна Таунсенд и усмивката му помръкна. — Изглежда нашето решение да турим край на нещастния му живот е било правилно.

— Мълинс беше охранител на Братството, тъпанар — каза Харисън. — Той беше един от нашите хора и вие го знаехте. Той ни даваше богата информация за фирми, складове, полицейски акции. С неговото убийство вие все едно че атакувате цялото „Сатанинско братство“. Вие сте ни длъжници.

— Мълинс беше невестулка, беше готов за пари да продаде и собствената си майка — каза гневно Таунсенд. — Той участва в операцията „Сакраменто лив“ за пет хиляди долара. Колко от тази сума трябваше да даде на вас?

Пред озадаченото лице на Харисън Таунсенд добави:

— Или вие дори не сте знаели, че той участва в тази работа? Предполагам, че е последното. Така че Мълинс е оцетил Братството. Той беше лъжливо, нечестно копеле. Трябвало е отдавна да го убиеете.

— Може и да сте прав, Таунсенд. Но аз нося едно предупреждение за вашите тъпи, дебели глави: Махайте се от града и повече да не сте припарили насам, иначе здравата ще си изпатите. Разбрахте ли?

— Все пак не искате ли да чуете моето предложение? — попита Таунсенд.

— Включва ли то производството или продажбата на мет?

— За щастие не — отвърна сухо Таунсенд. — Производството на дрога, и по-специално на метамфетамин, изглежда много рисково начинание. По-добре да го оставим на мексиканците.

— Ако открия, че вършите някакви сделки с шибаните мексиканци — каза Харисън, — лично ще избия всички ви. Вашите германски приятели няма да могат да ви помогнат.

— Майор Райнгрубер е готов да тръгне на война с вас, с мексиканските картели, с полицията и с всеки, който ни се противопоставя — каза строго Таунсенд, втренчил единственото си здраво око в Харисън. — Но аз предпочитам сътрудничеството пред войната. Тъй като ние имаме някои сходни политически и културни възгледи, ще ви кажа, че предпочитам да работим заедно.

— Но вие ни взехте Бени Готвача — възрази Харисън. — Това означава, че ще произвеждате мет. Ако си позволите да произвеждате кранк на територията на Братството, ще умрете.

— Господин Рейнолдс е технически експерт и съветник за организиране на производството на метамфетамин — каза Таунсенд. — Ние създадохме средства за производство на мет в огромни количества при голяма безопасност, сигурност и рентабилност, но нямаме намерение лично да се занимаваме с това. Ще го оставим на вас. Ще си направите ли труда да чуete какво имаме предвид?

Любопитството на Харисън надделя. Той кимна в знак на съгласие. Таунсенд го поведе към хамбара зад къщата, който се охраняваше от четирима тежковъоръжени войници. Вътре, подредени като бъчви в пивоварна, имаше двадесет черни стоманени барабана, монтирани на малки ремаркета.

— Какво, по дяволите, е това, Таунсенд? — попита Харисън. — Да не е някаква шега?

— Това е сърцевината на моята нова операция, господин Харисън — отговори англичанинът. — Това са хидрогенатори за мет.

— Какво казвате за това?

— Хидрогенатори — повтори Таунсенд. — Всеки с капацитет сто и тридесет килограма, с вградена бъркалка, с апаратура за контрол на налягането, установяване на утечки, има филтър за въздуха и механизъм за пречистване на продукта. На ремаркетото е монтиран също захранващ агрегат и апаратура за вакуумиране. Напълно автономно.

Харисън все още изглеждаше объркан. Бени му обясни:

— Големи мангизи, Сънливец. Става дума за двеста, триста хиляди долара на ден от един хидрогенатор. Лесно се пренася, сам си работи... Практически можеш да закараш едно от тези ремаркета в задния си двор до скарата за барбекю и никой няма да разбере, че произвеждаш мет. Лесно е за използване като фурната на Сузи.

Сега вече Харисън разбра. Той отиде до една от инсталациите и опипа черната стоманена повърхност.

— Много добре. Ще ги взема. Колко?

— Не се продават, господин Харисън — отговори Таунсенд. — Но вие можете да ги имате. Всичките, ако искате.

Бени гледаше като треснат. Лицето на Харисън цъфна в широка усмивка.

— Вземам ги, дървена главо.

— Единственото, което искам, е да плащате на моята организация скромната сума от две хиляди долара за всеки произведен килограм — каза Таунсенд.

Харисън се помъчи да сметне сумата и усмивката му изчезна. Таунсенд видя, че е затруднен и му помогна.

— Това прави двадесет процента от цената на едро, но само осем от продажната цена на дребно. Ако желаете, можете да купувате и химикалите, и катализаторите от нас. А можете и сами да си ги доставяте. „Арийската бригада“ осигурява дори охрана на всяка инсталация.

— Но получавам инсталациите безплатно, така ли? — попита невярващ Харисън.

— Абсолютно безплатно — отвърна Таунсенд. — Всяка инсталация сигнализира, щом завърши хидрогенирането.

— Този задник винаги ли така ясно се изразява, Бени? — оплака се Харисън.

— Той иска да ти каже, Сънливец, че инсталацията ни съобщава кога някой произвежда мет — обясни Бени, спомняйки си предварително репетирания сценарий, въпреки че все още не беше излязъл от шока. — Полковникът получава дължимото за всеки произведен килограм. Така всеки си знае сметката. Инсталацията ни съобщава колко си произвел.

— Точно така — отговори Таунсенд. — Инсталацията може да ни съобщи кога и колко сте произвели. За един цикъл се получават до

петнадесет килограма мет. За всяка пълна партида вие ще ни плащате тридесет хиляди долара, а всичко останало, което печелите, остава за вас. Ние дори осигуряваме поддържане на инсталациите... Ако те се повредят, безплатно ще ги поправяме. Ние ще станем „Майкрософт“ в областта на метамфетамина.

— Какво ще станете? — изръмжа Харисън, все още опипващ повърхността на хидрогенатора.

— Няма значение — отвърна Таунсенд. — Приемате ли предложението?

Очевидно Харисън беше впечатлен.

— Ще го предам на шефа — каза той. — Мисля, че ще му хареса.

— Добре — отвърна Таунсенд. — Тогава не ви задържам.

Харисън отново погледна неразбиращо Таунсенд, сякаш той му говореше на чужд език, но англичанинът тръгна към вратата и той разбра, че срещата е свършила.

Бени Рейнолдс беше онемял. Когато петимата рокери от Братството излязоха, той се обърна към Таунсенд и попита:

— Какво, по дяволите, правите? Каните се да им *предадете* тридесет хидрогенаторни инсталации? За тяхното изработване изразходвахме четвърт милион долара! Те ще ни носят милиони долари месечно!

Таунсенд вдигна рамене в знак на несъгласие.

— Това е добра сделка както за Братството, така и за нас — каза той. — Разбира се, ние ще дадем няколко и на мексиканските, и на някои други рокерски банди. В края на краищата „Сатанинско братство“ не са единствени на Запад.

— Смятате да направите подобна сделка и с други банди? Това е самоубийство! Ако Братството научи, ще ни обяви война.

— Не мисля, че ще има война, Бени — отвърна Таунсенд уверено и се усмихна. — Залогът е твърде висок. Ние трябва да построим още десет хидрогенатора. След това започваме обучение на всички, които ще работят. Моят план е да раздадем апаратурата и за една нощ да обучим всички — и от Братството, и от мексиканските банди — всички из цяла Калифорния, Невада и Орегон. Да започваме, а?

Междуконтинентално пристанище за яхти „Мариот“, Сан Диего, Калифорния

Събота, 14 февруари 1998, 19:15 тихоокеанско време

Хелън Кадири хвърли бегъл поглед на красивия младеж, който ѝ отвори хотелската врата. Бе решила да отиде към доковете. Тя беше родена и израснала в Сан Диего, но от години не бе ходила на пристанището. Виждаха се много повече хора, отколкото си спомняше. Въпреки това беше красиво. Времето беше сухо и меко, духаше ветреца, който довяваше солена въздух, но не беше толкова силен, че да трябва да облича връхна дреха.

За момент Кадири се порадва на времето и на пейзажа преди умът ѝ да се върне към съществуващото положение. Какво, по дяволите, искаше Джон Мастърс? Телефонното му обаждане онзи ден беше първото, след демонстрацията на БЕРП в Сакраменто. Останалите от директорския борд вече бяха говорили с нея. И всички я молеха да се върне. Всички, освен Джон Мастърс. Упорит, както винаги.

По нейно нареждане адвокатът ѝ състави искане за три милиона долара при приключване на участието ѝ в „Скай Мастърс“. То подейства като бомба. Сделката включваше плащане в брой на някои от нейните привилегировани акции, трансформиране на останалите в обикновени и прехвърляне на собствеността на някои патенти и технологии, още в процес на разработка, които по право ѝ принадлежаха. Кадири не искаше да опустоши компанията. Макар че, ако пожелаеше, положително можеше да го стори.

— Хелън?

Тя с изненада разбра, че отворилият вратата млад човек беше Джон Мастърс. За първи път го виждаше облечен в нещо друго, а не в джинси и маратонки. Косата му беше добре подстригана и сресана и, това беше трудно да се повярва, носеше *вратовръзка!*

— Аз... о, извинявай, Джон — каза Хелън стъписана. — Не те познах. Ти изглеждаш толкова... толкова...

— Нормален?

Хелън се усмихна.

— Това е необичайно за мен, права си.

Тя се смая. Джон никога не се шегуваше със себе си. Тъкмо напротив. Всъщност той се смяташе за дар божи за западния свят.

Хелън погледна памучния си панталон, обикновена блуза и семпла жилетка.

— До теб се чувствам като Пепеляшка, Джон, а това определено е нещо, което никога не съм мислила да кажа за себе си. Звучи ужасно.

— Много се радвам, че си тук — призна Джон. Той ѝ подаде букет червени рози. — Честит Свети Валентин — поздрави той и я погледна в очите.

— Благодаря — каза тихо тя. — Поласкана съм. Сега ми кажи кой си ти и какво си направил с истинския Джонатан Колин Мастърс?

— О, това съм си аз — отвърна Джон. — Ние сме натам. — Той посочи с ръка към пристанището.

— Срещата няма ли да се състои в хотела? — попита Хелън. — Помолих адвоката си да присъства. Очаквам всеки момент да дойде. — Видя неговото объркване. — Смятах, че тази среща е в отговор на моето предложение за уреждане на нещата, Джон.

— Не. Аз не съм планирал присъствието на никакви адвокати — отвърна Джон. — Ти можеш да го доведеш, ако искаш, но той ще провали...

— Какво ще провали?

— Ами... настроението — отвърна малко смутен Джон.

— *Настроението* ли? — възкликна Хелън. Отначало тя беше заинтригувана, дори развълнувана от постъпката на Джон. Сега се ядоса. Това напомняше на някоя от обичайните шеги на Мастърс. Но не фактът, че той си прави шеги я ядоса... Ядоса я нейното желание да не е шега, попарено от осъзнаването, че се самозаблуждава.

— Джон, какво е това? Какво става? Ако това е някакъв вид закачка, помогни ми, ще ти бъда благодарна.

— Не, не е закачка, Хелън — отвърна Джон. — Следвай ме.

— Къде отиваме?

— Изненада — каза Джон.

Той я поведе по стъпалата към пристанището. Един усмихнат мъж в бели дрехи на сервитьор се поклони и им отвори специалната врата към кея.

— Джон, къде отиваме — раздражено попита Хелън. — Това е лудост. Ако не можем да разискваме нашите различия като разумни същества, ние би трябвало просто...

— Пристигнахме — каза Джон и спря пред най-красивата яхта, която Хелън беше виждала през живота си.

До кърмовия кубрик стоеше сервитьор в снежнобели дрехи, готов да им помогне да се качат на борда. Срещу него се виждаше музикант с цигулка в ръка. Къса стълба водеше към покрита палуба на носа, където Хелън видя маса с блестяща бяла покривка и прибори за двама. Двигателите на яхтата тихо работеха. Екипажът беше строен, готов да изпълнява команди.

— Джон, какво, за бога, си намислил? — попита Хелън.

— Ще говорим на палубата — отвърна той. — Хайде по-напред да се качим.

— Къде ще ходим?

— О, мислех да отидем до Каталина за уикенда — каза Джон. — Зависи от времето. А можем да отидем до Дана Пойнт или до Мексико...

— Мексико! — възкликна Хелън. — Джон, ще ми кажеш ли най-после какво значи всичко това?

— Хелън, нека поговорим на палубата — повтори Джон.

Той погледна наоколо. Малка тълпа зяпачи се беше събрала, привлечена от нежната музика на цигулката. Джон се почувства неловко.

— Никъде няма да вървим, докато не ми отговориш на въпроса — настоя Хелън. — Какво става? Отново ли някоя от твоите изискани шегички? Нямам време за губене.

— Това не е шега, Хелън — увери я Джон. Лицето му беше започнало да изразява потиснатото настроение на човек, разбрал, че големият му план може би няма да се осъществи. — Тази нощ е само за нас двамата. Шанс да бъдем заедно, да говорим, да се насладим на хубава вечеря, да разгледаме брега нощем.

— И никой друг?

— Никой друг.

— Какво те кара да мислиш, че ще се хвана на въдицата, Джон? — попита тя.

— Няма никаква въдица, Хелън. Просто има много неща, за които трябва да поговорим. Толкова много неща искам да ти кажа...

— И не се отнасят до споразумението за изкупуване на акциите?

— Не, нямат нищо общо с това — увери я Джон.

— А за какво тогава?

— За... за теб и мен, Хелън. За нас двамата.

— За нас? Няма „нас“, Джон.

— Аз искам да има, Хелън — отвърна искрено Джон. — Не може ли да се качим на борда?

— Говори сега, Джон — настоя Хелън. — Какво искаш да ми кажеш.

За щастие тълпата беше започнала да се разпръсква. Цигуларят беше влязъл вътре, но продължаваше да свири.

— Хелън, по време на демонстрацията на БЕРП в Сакраменто аз усетих нещо у теб — каза Джон. — Не зная дали съм прав, или не, но зная какво почувствах. И когато мисля за това, мисля за *теб* и наистина се чувствам добре.

— Искаш да кажеш... искаш да кажеш, че ме обичаш? — попита Хелън и гласът ѝ прозвуча недоверчиво. — Изпитваш *чувства* към мен?

Джон взе ръцете ѝ.

— Да, така е. Имам чувства. И искам да разбера дали са взаимни.

Хелън спря и го погледна в очите. Това беше прекалено много, за да повярва, прекалено много дори да го разбере. Истина ли беше? Тя неочаквано усети, че той държи ръцете ѝ и ги измъкна.

— Джон, Джон, това е много хубаво — каза смутено Хелън. — Към мен никога по-рано не са се отнасяли така. Но...

— Но какво?

— Ние сме по средата на преговори за изкупуване на акционерна компания. Става дума за милиони — каза Хелън. — Ти плащаш по три хиляди долара на ден на адвокатите, за да разрешат нашите различия...

— Е, това свърши — отговори Джон. — Ти можеш да имаш всичко, каквото пожелаеш. Всички права върху патентите, пълна собственост на създадените от теб, но още непатентовани конструкции, пълна пазарна стойност на инвентара и стойността на твоите акции от изходната компания в брой или в процент от печалбите. Ти го заслужаваш. Ти трябва да го имаш.

Хелън Кадири беше поразена.

— Два месеца юридически преговори и всичко да завърши по този начин? — попита тя. — Каква е уловката?

— Няма никаква уловка — увери я Джон.

— И не трябва да се кача на тази яхта с теб? Не трябва да вечерям с теб? Не трябва да спя с теб?

Джон я погледна дяволито и вдигна рамене.

— Е...

— Труден човек си ти, Джон, наистина си труден — каза гневно Хелън. — Не можа да ме сплашиш с един куп адвокати и си решил с ухажване да ме накараш да подпиша сделката?

— Не! Съвсем не е така! — протестира Джон. — Сделката вече е приключена. Преди четири часа подписах твоето последно искане.

— Подписал си го?

— Да — увери я той и отново взе ръцете ѝ в своите. — Можем да разглеждаме това пътуване като честване или дори помирение.

Хелън погледна Джон, после яхтата, след това отново младия мъж.

— Сериозно ли говориш? — попита тя. — Наистина ли искаш да прекараш времето си с мен?

— Да — потвърди Джон. — Може би дори нещо повече: и в бъдеще да бъда с теб, ако искаш. Но нека най-напред да направим тази първа стъпка, съгласна ли си? Имам толкова неща да ти кажа, толкова много да споделя с теб.

Хелън поклати глава и го спря.

— Съжалявам, Джон. Ти ми даде много основания за размисъл. Ще ми се да можеш да дойда с теб. Но не мога. Довиждане.

Джон гледаше как Хелън се отдалечава и всички звуци сякаш изчезнаха. Той не чуваше тихото туптене на двата дизелови двигателя, успокояващите звуци на цигулката, мекото скърцане на съседните яхти, опъващи въжетата, с които бяха завързани. Чуваше само бързо заглъхващите ѝ стъпки. Тя си отиваше от неговия живот.

Летище за реактивни самолети „Матер“, ранчо Кордова, Калифорния

Четвъртък, 25 февруари 1998, 07:17 тихоокеанско време

Джон Мастърс спря в средата на големия хангар. Вътре вече бяха наблюдаващите: подполковник Хал Бригс, сержант Крис Уол и д-р Карлсън Хайнрих — здравен консултант на „Скай Мастърс“. Бригс и Уол бяха облечени в черните си бойни униформи и носеха оръжие на

кръста. Лекарят беше в цивилен костюм. Мастърс и Хайнрих носеха слушалки — радиостанции, с чиято помощ можеха да разговарят с експериментатора. Бригс изглеждаше малко нетърпелив.

— Още ли ще чакаме да започне изпитването, момчета? — попита той. — Агенцията за подпомагане на разузнаването иска доклада от вчерашното изпитание. Къде е Патрик? Нали той ще ни изнесе шоуто?

— Готови сме, Хал — каза Джон. — Патрик е готов.

Той скръсти ръце и неочаквано заприлича на ученик, който изнася доклад пред класа за прекараната в лагера лятна ваканция.

— Предполага се — започна Мастърс, — че барутът е открит от китайците през VII век. Донесен е в Европа през XIV век и е променил облика на целия континент, на цялото общество. За първи път разгневен арабин от Северна Африка е използвал пушка срещу човек през XIV столетие. Това е променило историята на цялата планета... първият изстрел с пушка наистина е бил „чут в целия свят“.

Въпреки всички технологически успехи през последните седемстотин години, пушката и малките метални парчета, които тя изхвърля, продължават да променят живота на човечеството. Тази проста технология е отпреди стотици години, но тя все още е смъртоносна. Като се замисли човек, вижда колко е разочароващо. Нашата компания създава различни видове технологии за защита от хладни оръжия, но и най-добре екипираният войник обикновено е убиван по същество от същото оръжие, което са използвали номадските пустинни разбойници преди столетия.

— Всичко това, момчета, сега се променя — продължи Мастърс. — Подполковник Бригс, запознайте се с войника на двадесет и първото столетие.

Те чуха тихо свистене на сгъстен газ в празния хангар и изневиделица се появи една фигура. Тя сякаш се материализира от въздуха, изплува от сянката в един ъгъл на хангара. Човекът се приземи на краката си приведен, после бавно се изправи и мълчаливо застана пред тях.

Носеше тъмносив, прилепнал по тялото костюм, подобен на водолазен, голям дебел шлем, дебели ръкавици и ботуши, и тънка, но широка раница. Шлемът покриваше цялото му лице и се спускаше без преход върху раменете. Широкото забрало съдържаше различни

сензори, които можеха да се спускат над очите. Отвън шлемът изглеждаше плътно затворен. Очевидно притежаваше и необходимия дихателен апарат.

За един миг всички гледаха онемели фигурата в тъмни дрехи. Тя се завъртя, за да бъде огледана от всички страни, и застана неподвижна.

— Прилича на онзи тип от филма „Подводно преследване“ — заядливо отбеляза Хал Бригс, — само дето е по-нисък и по-закръгленичък. Предполагам, че е бригаден генерал Макланахан?

Патрик вдървено кимна.

— Правилно, Хал — чу се един електронен глас.

— Сякаш говори клоун зад витрината на заведение за бързо хранене — каза Хал и се усмихна.

По втори канал, който Бригс и Уол не можеха да слушат, Патрик предаде:

— Джон, когато се приземих, отново почувствах токов удар.

— В такъв случай препоръчвам да преустановим изпитанието — намеси се д-р Хайнрих по линията. — Проблемът не е отстранен.

— Патрик — каза Мастърс, — това е твой проект и ти демонстрираш съоръжението. Какво ще кажеш?

Патрик Макланахан за момент се поколеба.

— Да продължим — предложи той. — Ударът не беше много силен и сега се чувствам чудесно.

— Аз препоръчвам да се преустанови демонстрацията — повтори Хайнрих.

— Ние се движим по график и вече изразходвахме получените средства — отговори грубо Патрик. Гласът му беше нетърпелив, дори развълнуван. — Всяко закъснение ще ни струва скъпо. Продължаваме.

— И как ще ходите по нужда с това облекло, Патрик? — попита Бригс.

— Гледайте си вашата работа, а когато почувствате такива нужди, се приберете у дома да се облекчите — отговори спокойно Патрик.

— Докачлив, много докачлив — каза Хал. — Нямам намерение да се правя на духовит, момчета, но моделът не е точно това, което очаквахме. Как ще летите в този си вид?

— С краткотраен тласък от въздух под налягане — отговори гордо Джон. — Войникът на бъдещето вече няма да тича, нито ще влиза в боя... Той ще скача в него. Той може да скача до десет метра вертикално и тридесет метра хоризонтално. Захранващият блок, който носи на гърба си, може да презарежда генераторите за газ за около петнадесет секунди.

— Ще бъде забавно да наблюдаваш отделение от тези чешити да подскочат като скакалци по време на боя — отбеляза Бригс. — Колко издържа един захранващ блок?

— Вашата спецификация изисква минимум шест часа, но по нашата са предвидени осем — отвърна Джон Мастърс. — Създаденият от нас захранващ блок може да се зарежда от всякакъв енергиен източник — дванадесетволтов автомобилен акумулатор, домашен електрически контакт, двеста и двадесет или триста и осемдесет волтова индустриална мрежа, самолетен спомагателен захранващ агрегат, дори фотоклетки. Ако цялата енергия се изчерпи, блокът просто се изхвърля и костюмът се превръща в стандартно бойно облекло. Патрик?

Макланахан се пресегна към скритите скоби на раменете, откачи захранващия блок, маскиран като раница, и го подаде на Бригс и Уол. Приличаше на овална костенуркова черупка, която следваше извивките на тялото. Беше дебел около три сантиметра и тежеше десетина килограма. С откачването на захранващия блок забралото на шлема автоматично се вдигна. Патрик натисна един миниатюрен ключ в левия му край и шлемът се отключи. Той го свали и го даде на двамата военни да го разгледат.

Бригс прояви интерес към конструкцията на шлема, но Крис Уол се загледа в Патрик. След внимателен оглед, той попита:

— В тези одежди е топло, нали?

— Малко.

Патрик се беше изпотил и лицето му бе зачервено като на футболист, току-що тичал цяло полувреме. Хайнрих му подаде шише с ледена вода и се опита скришом да провери пулса му. На лицето на Уол се появи недоверчиво изражение, но той не каза нищо. Върнаха шлема и захранващия блок и Патрик ги сложи. Щом закрепил на раменете си раницата, той едва чуто изстена. Беше включил само тайната комуникационна линия.

— Патрик? Какво става? Добре ли сте? — попита докторът.

— Аз... Аз отново почувствах токов удар, когато сложих шибаната раница на гърба си — отговори Патрик с осезаема болка в гласа.

— *Веднага* прекратете изпитанието и свалете този скапан захранващ блок! — каза Хайнрих.

— *Не!* — извика Патрик.

Този път всички го чуха. Широката усмивка на Хал малко помръкна, а Крис Уол, ветеранът пехотинец и командос, сега беше видимо загрижен.

— Как сте, Макланахан? — попита той. — Гласът ви не прозвуча много бодро.

— Всичко е под контрол — бързо отговори Мастърс. — Той може да издържа топлина над сто градуса, студ до минус двадесет и дори да стои в ледена вода до един час. Костюмът разполага със собствена система за дишане, така че войникът е в безопасност дори при използване на химическо или биологично оръжие.

Уол отиде при Патрик и внимателно разгледа костюма. На шлема бяха монтирани няколко сензора, сочещи в различни посоки, както и различни екрани, които се плъзгаха над очите. Уол видя кислородна маска, микрофон и няколко миниатюрни датчици, насочени към очните ябълки на Патрик.

— Виждам инфрачервени сензори, микрофон... Какво друго имате там?

— Цялостна комуникационна система на всички честоти — дълги и средни вълни, УКВ, дори кодирана клетъчна — отговори Патрик. — Имам микрофон, който улавя шепот от сто и петдесет метра. На шлема е монтиран дисплей за данни, както и малки екрани с менюта за промяна на различните функции на системата. Командите от менютата се избират визуално. Миниатюрната инфрачервена система предупреждава за движения във всяка посока.

— Удобен ли е този костюм? — попита Уол. Той отстъпи една крачка от Патрик. — Как се чувствате? Можете ли свободно да се движите?

— Чувствам се малко скован — призна Патрик и, за да се увери в усещането си, сви рамене и колене, — но мога...

Уол неочаквано направи рязко движение и за изненада на всички блъсна силно Макланахан. Патрик се преобърна и тежко тупна на гръб върху бетонния под на хангара.

— Приличате на мека, надута, прегоряла поничка, Макланахан! — каза гневно, почти изкрещя Уол. — Изглеждате смешен! Вие не можете да се движите, не можете да тичате, едва стоите на краката си и вътре в това нещо или ще получите топлинен удар, или ще се изпотите до смърт! Нима очаквате да дадем всичките тези пари за войник, когото и моята баба може да прекатури? И къде е скапаното ви оръжие?

Патрик се мъчеше да се изправи на крака. Отначало изглеждаше малко несигурен, сякаш от падането беше останал без въздух, но скоро успя да стане.

— Той няма никакви оръжия — каза Мастърс.

— *Какво?* Няма никакви оръжия? Опитвате се да ме убедите, че войникът от двадесет и първото столетие няма да използва никакви оръжия. Вие се *шегувате!*

— Не, не се шегуваме — отвърна Патрик. През усилвателя гласът му прозвуча сърдито. Той се беше изправил, бе разперил ръце встрани и заел предизвикателна поза. — Ние разработваме нова пехотна бойна система, срещу която съвременният войник с огнестрелно оръжие ще бъде абсолютно безпомощен. Престанете да разсъждавате със задника си, Уол!

При тези думи Уол се ядоса още повече.

— Това са глупости — отвърна той. — Част от спецификациите на този проект включват нови серии от нападателни оръжия. Досега не видяхме такова нещо. Какво всъщност ни показвате? Аз съм обучавал войници при минусови температури без такива костюми със захранващ блок. Що се отнася до монтираните в шлема сензори и миниатюрната радиостанция — такива неща използваме от години. Какво й е специалното на тази система? За какво сте се напомпали толкова?

Патрик протегна лявата си ръка и Джон Мастърс му подаде галванизирани стоманена тръба, дълга около метър и дебела към три сантиметра. Патрик я подхвърли на Уол, който с лекота я хвана с една ръка.

— Ударете ме с всички сили, Крис — каза Патрик.

— Извинете, не разбрах добре. Искате да ви ударя?

— Точно това искам, Крис. С всичка сила.

— Но аз не съм част от вашата програма за изпитания, Макланахан — отвърна Уол. — Аз съм тук да присъствам на демонстрация, а не да ви наранявам, за да може д-р Мастърс да отчита показанията по уредите. Намерете си друг да...

В този момент се чу острото изсъскване на компресиран въздух, Патрик скочи от пода, полетя и с всичка сила удари Уол. Двамата паднаха на земята, но Патрик бързо се изправи, моментално се ориентира, докато Уол остана на пода зашеметен.

— Казах да ме ударите, дявол да ви вземе — прозвуча електронният глас. — Правете каквото ви се казва!

Крис Уол се изправи. Изглеждаше като разярена мечка гризли. Той вдигна стоманената тръба, завъртя я и с всичка сила я стовари върху лявото рамо на Патрик. Чу се глух звук, Патрик се олюля, но не падна. Уол отново замахна. Този път тръбата удари Патрик по гърдите. Отново никакъв ефект. Последваха още два силни удара по ръцете под лактите. Следващият, вече по-слаб, защото Уол беше останал без дъх, попадна право върху дясното слепоочие. Главата на Патрик климна на ляво, но той не падна. После сякаш от дълбините на меча бърлога Патрик изрева със силен, почти животински рев и стисна глава от болка.

— Патрик! — извика Мастърс. — Добре ли си? Докторе, помогнете му!

Карлсън Хайнрих изтича при Патрик, готов да го измъкне от костюма и да му даде първа помощ, но Патрик замахна с лявата си ръка и го удари. Едно от ребрата на лекаря изпука толкова силно, че всички в хангара го чуха.

Докато Уол го гледаше изненадан, Патрик пристъпи към него и заби лявата си ръка в гърдите му. Ударът беше като от тежък ковашки чук. Въздухът му излезе, Уол падна на колене, притиснал ръка към корема си. Лицето му се изкриви от болка. Патрик се пресегна, вдигна стоманената тръба и го удари отстрани по главата. Потече кръв. Сержантът падна по очи и остана неподвижен. От ушите, носа и устата му бликна кръв. Патрик изръмжа и вдигна тръбата над падналия човек, замахна...

— *Какво, по дяволите, правите!* — извика потресен Бригс.

Патрик Макланахан, техният приятел и колега щеше да убие Крис Уол! Той изтича и го блъсна. Двата паднаха на бетонния под.

— Патрик, какво, по дяволите, правите, човече?

Той имаше намерение просто да задържи Макланахан, да го успокои, но Патрик замахна с две ръце и го фрасна по челюстта. На Бригс му се стори, че върху му се стоварва стоманена подпорна греда... Ударът беше силен наистина, но остави у него чувството, че не го удрят човешки ръце. Сякаш бяха огромни стоманени пръти, абсолютно твърди. Главата на Бригс отскочи нагоре, от прехапвания език и разбития нос потече кръв, от устата му изхвърчаха избити зъби.

Патрик изрева като луд, изправи се на крака и отново хвана скритата си в шлема глава. После вдигна стоманената тръба и се нахвърли върху първия, когото видя — легналия по очи Крис Уол. Вдигна тръбата като дървар, канещ се да сече дънер...

— *He!* — изкрещя Бригс.

Той извади 45-калибровия си „Колт“, прицели се и изстреля три куршума — два в гърба и един в шлема. Патрик изрева отново. Изкривеният от електрониката глас прозвуча като скърцане на локомотивни спирачки върху релси, като стържене на метал в метал. Той пусна тръбата и отново се хвана за главата, гърчейки се от болка... Но все още беше на крака. След миг той нададе вик и нападна.

— Патрик, *спри!*

Бригс изстреля останалите в пълнителя пет куршума. След първия изстрел Патрик падна на колене. Въздухът се изпълни със син пушек, между стените ехтяха гърмежи. Сцената беше сюрреалистична: виеща като животно, тежко дишаща от болка костюмирана фигура, коленичила на бетонния под.

Но той не беше победен. Патрик се изправи на крака, гърдите му се надигаха, усиленото от микрофоните дишане се чуваше тежко и задъхано. Бригс не можеше да повярва на очите си. Патрик току-що беше улучен с осем куршума от 45-милиметрово автоматично оръжие от не повече от десет метра и все още беше жив. А дали *наистина* беше жив? Дали това не беше някакъв повреден, сеещ смърт автомат? Бригс хвърли празния пълнител, сложи нов и се прицели...

— Чакайте! — извика Мастърс.

Двата с Хайнрих изтичаха при Патрик, хвърлиха се от дясната му страна и го задърпаха към пода. Патрик се освободи и удари лекаря.

Хайнрих извика от болка, пусна го и стисна счупената си ръка. Това даде на Мастърс достатъчно време да натисне едно малко, скрито ключе под левия край на шлема на Патрик. Шлемът се отвори и тупна върху бетонния под на хангара.

Онова, което видяха, накара кръвта им да замръзне. Лицето на Патрик беше изкривено от болка, очите изцъклени, устата широко отворена, вените на главата и врата пулсираха бясно, сякаш всеки момент щяха да се спукат, мускулите на врата се бяха издули страхотно. Кървясалите му очи бяха втрещени в Бригс. Той се олюля като пиан, готов отново да връхлети, да изтръгне сърцето на Бригс, да пролее кръвта му. Бригс се прицели в изкривената от болка глава и затвори очи...

— Недейте, Хал — извика спокойно Мастърс и вдигна ръце. — Той сега е съвсем безвреден. Захранването в костюма е изключено. Само стойте настрана от него.

Мастърс се наведе да помогне на Хайнрих, който притискаше счупената си ръка към тялото. Патрик се хвърли напред, но Бригс го блъсна настрана, за да бъде по-далеч от тези стоманени юмруци.

Бригс наблюдаваше как Патрик върти очи от една страна на друга, как стисна главата си, после отново разпери ръце, олюля се, опита се да се задържи и се свлече на колене на пода.

— Защо върти така очи? — попита Бригс.

— Опитва се да активира сензорите на очните ябълки — обясни Мастърс. — Да включи системите на костюма. Мисли, че шлемът е още на главата му. Не го докосвайте, Хал. Ефектът ще премине, но има опасност отново да го възбудите. По-добре се погрижете за Крис.

Без да изпуска Патрик от очи, Бригс отиде при Крис Уол. Едрият морски пехотинец стенеше от болка и безуспешно се опитваше да вдигне ръка до главата си. Изглеждаше в много лошо състояние.

— Мисля, че Патрик му е пукнал черепа — каза Бригс, — но е в съзнание, макар че едва се държи. Нуждае се от лекарска помощ.

— Аз... аз вече повиках линейка — чуха те Патрик да казва. Дишането му почти се беше нормализирало. Все още беше на колене, главата му бе отпусната на една страна, сякаш нямаше сили да я държи изправена. — Веднага щом го ударих, по УКВ канала се свързах със службата за сигурност и поисках да изпратят линейка. Всеки момент ще пристигне.

— Какво, по дяволите, се опитвахте да направите, Патрик? — изръмжа Бригс. — Какво ви стана, човече?

— Аз... аз не зная, Хал — каза тихо Макланахан. — Чувствах се, сякаш съм... не зная, дрогиран или нещо от този род. Когато Крис ме блъсна, почувствах... почувствах, че искам да го убия. За мен той беше враг. Виждах всичко така ясно, сякаш наблюдавам себе си. Когато куршумите ме удариха, исках нещо да разкъсам... каквото и да е. Исках да убия вас, да убия Крис, да убия всички около мен. Не съм губил чувството си за реалност. Знаех кои сте вие, знаех къде съм, но съзнавах също, че трябва всички ви да убия.

— Исусе! Мисля, че този костюм ви е побъркал — каза Бригс. — Джон, помогнете му да излезе оттук, преди да е дошла линейката. Аз ще остана с доктора и с Крис.

Мастърс помогна на Патрик да стане и го отведе до съседния офис. Когато пристигна линейката, той помогна на Уол да се качи, даде инструкции на служителите от охраната, после се върна при приятеля си.

Намери го там, където го беше оставил, седнал на пейката с лакти, подпрени на коленете, загледан в пода. Беше отворил горната част на костюма, така че нямаше да умре от топлинен удар. Джон свали раницата със хранващия блок, после му помогна да се съблече. Скоро Патрик седеше на стола само по долно бельо, мокро от пот. Гледаше право пред себе си, отворил уста. Изразът му показваше, че пред очите му минават като на лента последните ужасни двадесет минути. Кръвоносните съдове около очите му бяха издути, мускулите на врата, раменете, гърдите и ръцете бяха удебелени и изпъкнали, сякаш току-що беше приключил състезание по вдигане на тежести. Той заплака.

— Не се тревожи за станалото — успокой го Джон. — Мисля, че всички ще се оправят.

— Страхувах се, че съм убил Крис. Тръгнаха ли за болницата? Как са те?

— Крис е доста зле — призна Джон, — но когато го откараха беше в съзнание. Карл е със счупена ръка и ребро. Хал — с няколко избити зъба и прехапан език, но ще се оправи. Той е с Крис. — Двамата мъже дълго седяха без да говорят, потресени от случилото се.

После Джон се прокашля и попита: — Патрик... Патрик, какво почувства?

— Какво?

— Хайде, Патрик, трябва да ми кажеш. Ти получи удар по главата със *стоманена тръба*. Боже мой, стреляха в главата и в гърба ти почти от упор с автоматичен пистолет четиридесет и пети калибър. Звукът от изстрелите едва не ме събори!

— Аз... аз не искам да говоря за това.

— Трябва, Патрик! — настоя Мастърс.

— Сам разбираш, не по-зле от мен, че тази програма е неуспешна. Тя се провали пред представители от въздушните линии и ФАУ. Сега нито АПР, нито някоя правителствена агенция ще прояви интерес към БЕРП. Край с нея.

— Но ти я изпробва, Патрик. Ти знаеш какво е усещането. Аз никога не бих имал кураж да облека този костюм и да се оставя Хал Бригс да стреля в мен! Ти си единственият, който някога ще знае как се чувства човек... — Той замълча, после продължи: — ... неуязвим, като супермен. Как беше? Какво изпитваше?

Патрик прошепна нещо толкова тихо, че Мастърс не можа да го чуе, после отново заплака.

— Няма значение — рече успокояващо Джон и сложи ръка на рамото му. — Всичко свърши. Ние ще унищожим този костюм. Обещавам ти. Той вече никого няма да нарани.

— Джон... по дяволите, Джон, той е чудесен, в него човек се чувства *страхотно*! — възкликна Патрик. Сълзите в очите му бяха повече от срам, отколкото от болка. — Когато енергията от костюма нахлу в мен, аз се почувствах така жизнен, както не се бях чувствал от месеци. Енергията е невероятна, Джон, огромна. Тя е като наркотик, като адреналин, инжектиран направо в сърцето. Но приливът на енергия ми причини също и нещо друго... направи ме малко луд, безумен. Всичко минаваше като в каданс. Ударите от куршумите чувствах като океански вълни, които ме блъскат, но аз им устоявам, макар да усещам силата в тях, а после те се отдръпват и аз продължавам да стоя.

— Боли ли? Енергийните удари нараняваха ли те?

Патрик се засмя.

— О, боже мой, разбира се, че боли — призна той.

Джон го погледна, сякаш за миг беше полудял.

— Болката беше... изключителна. Това е единствената дума, с която мога да я опиша. Изключителна. Винаги така съм си представял, че се преживява бавната смърт, след като човек е приел факта, че тя е неизбежна. Чувствах се освободен, силен, *волен*. Чувствах цялото си тяло като в огън. Всеки нерв беше жив, въздействащ върху мозъка ми. Невероятната болка ме направи да се чувствам... — Той поклати глава, вдигна рамене и продължи: — ... безсмъртен. Умирах, но се чувствах безсмъртен. Чувствах се... *страхотно*.

— Ще разруша този проклет костюм, Патрик — каза твърдо Джон. — Като оставим настрана какво те е накарал да пожелаеш да направиш, макар че те защити от куршумите на Хал, той можеше да те убие. Не мога да приема такава цена. Никакъв правителствен договор, никакво научно постижение не струва човешки живот.

Но Патрик изглежда не го слушаше. Той беше някъде далеч.

— Ще се обадя и на Уенди...

— Недей — извика Патрик. — Аз ще ѝ кажа.

Първото нещо, което направи Патрик след посещението си при Крис Уол и Карл Хайнрих в болницата, беше да се прибере у дома и да прегърне жена си и детето си. Но не каза нищо. Той просто ги притисна до себе си и остави тяхната топлина да отмие спомените от ужасната сутрин.

Калифорнийски университетски медицински център „Дейвис“, пресечката на булевард „Стоктън“ и Четиридесет и втора улица, Сакраменто, Калифорния

Следващата сутрин

Когато на другата сутрин Патрик пристигна в Калифорнийския университетски медицински център „Дейвис“, той се стресна от тълпата репортери и телевизионни камери пред входа.

— Господин Макланахан! — викаха те. — Насам, господин Макланахан! Какво мислите за решението на съда?

Патрик винаги се стремеше да избягва медиите, но този път журналистите го обградиха и той не успя да скрие объркването си.

— Господин Макланахан, вече сте чули за решението на апелативния съд, нали?

— Не, не съм — отвърна Патрик, любопитството му се пробуди.

— Един съдия в щатския апелативен съд е отхвърлил решението на върховния съд да не се пускат под гаранция двамата обвинени в убийство при престрелката в „Сакраменто лив“ — каза репортерът. — Според него нямало достатъчно улики, за да се докаже вината им.

Патрик ахна от изненада.

— *Какво?* — възкликна той. — Не, това е невъзможно!

Репортерите се въртяха около него като акули. Той разбираше, че не трябва да отговаря, че трябва да скрие обхваналия го ужас, но не можа да сдържи изненадата си. „Не може да бъде, каза си той, най-добрата, единствената възможност да се научи кои са нападателите на Пол и убийците на тримата сакраментски полицаи изглежда се е изплъзнала от ръцете им.“

Като в мъгла Патрик си проби път през тълпата репортери и влезе в болницата. Вътре го посрещнаха още повече журналисти, но поставеният на пост полицаи му проправи път до стаята.

Там вече бяха Джон Мастърс и един техник протезист. Пол седеше в леглото с неотлъчния бележник на скута, който използваше при общуване и гледаше разбиращо. Много от бинтовете и превръзките от врата и гърлото му бяха свалени. Най-ужасен вид имаха рамото и чуканчето на лявата ръка. Въпреки трите операции, незащитеното от бронежилетката рамо не бе възможно да бъде оправено, а и раните на левия бицепс и на лакътя бяха много големи. Преди месец най-последно беше взето решение за ампутирание на ръката. Пол беше приел стоически новината, но сестрите споделиха с Патрик, че са го виждали нощем тайно да плаче.

— Чу ли за решението на съда? — попита Джон.

— Току-що от репортерите отвън — отвърна Патрик, седна до леглото и стисна дясната ръка на брат си. — Но не знам подробности. Какво, по дяволите, става?

— Според апелативния съд нямало достатъчно доказателства за участието на заподозрените в престрелката.

— Но в такъв случай те сигурно са проучили кои са тези хора — възрази Патрик. — Казали ли са?

— Бивши германски войници — отвърна Джон.

Патрик кимна. Той беше убеден, че в престрелката са участвали професионални войници.

— Чакай да видим дали мога да се досетя. Работили са като наемници в някоя група или наркобанда, проникнали са в страната нелегално и са планирали грабеж...

— Не. Казаното от Чандлър онази нощ е вярно. Имали са официални визи за Канада и разрешение за работа. Всичко е потвърдено. Обяснили са, че са на посещение в Сакраменто и не са знаели, че е необходима виза, за да дойдат тук.

— Това са глупости! Това са пълни глупости! — възкликна Патрик. — Полицията не е ли проверила техните обяснения? Къде са пребивавали? Какво са правили? Къде са отивали?

— Твърдят, че са се движили по някакъв път, мисля, че шосе „Гардън“, от брега към жилищния комплекс, където били отседнали, и са били блъснати от кола — отвърна Джон.

Патрик веднага си припомни онова, което знаеше за шосе „Гардън“. То вървеше успоредно на река Сакраменто и на места беше безлюдно. В квартала „Нортгейт“, между едноименния булевард и шосе „Гардън“, имаше много германски емигранти, толкова много, че го наричаха Малкия Берлин. В някои други комплекси в този квартал живееха много емигранти от Източна Европа. В един апартамент се тъпчеха по няколко семейства и беше почти невъзможно да се следят обитателите.

— Казват, че след инцидента някой ги закарал до жилището им — продължи Джон. — Не се обадили в полицията, защото се страхували да не бъдат депортирани, но когато видели, че раните им са лоши, някакъв анонимен добър самарянин ги откарал в болницата. Той също бил нелегален емигрант и затова не се представил.

— Но според всички медицински сведения за раните им, те са били ударени от полицейска кола — възрази Патрик. — Броят на счупените ребра отговаря точно на размерите на полицейската кола, с която Пол...

— Да... Е-е, очевидно хората от пресата говорят без да мислят — каза възмутен Джон. — Оказва се, че полицията не може да докаже нищо. Раните съответстват на удар от някаква кола, но те не могат да кажат със сигурност, че е била полицейска.

— Значи апелативният съд е решил, че обвиненията за убийство не са подкрепени с доказателства и е прекратил делото. Остава само обвинението за нарушение на емиграционните закони. И най-лошото,

което може да им се случи, е да бъдат качени на самолета и върнати в Канада или в Германия, ако Канада откаже да ги приеме... Междувременно окръг Сакраменто ще заплати всичките им разходи за лечението.

Патрик поклати глава.

— Това е кошмар — каза той с глас, изразяващ гняв и разочарование. — Направо кошмар. Бях сигурен, че са участвали в престрелката.

Очевидно Мастърс улови нещо в тона на Патрик, което му напомни за събитията от предния ден, защото изражението му се промени. Стана разтревожено, дори изплашено. Патрик забеляза това и кимна на Джон. Беше мълчаливо послание: „Добре съм. *Не се тревожи*“.

Пол също усети напрежението.

— Всичко ли е наред? — чу се познат глас. — Говориш толкова раздразнено, сякаш си готов да убиеш някого.

Патрик погледна втрещен брат си.

— Пол? *Ти* ли каза това?

— Много си прав! — усмихна се гордо младежът.

Патрик гледаше недоумяващо.

— Електронният ларинкс работи! Ти си го направил, Джон! На какъв принцип действа?

— Сензори в трахеята, прикрепени към мускулите, които задвижват гласните струни, задействат лазери. Те играят ролята на гласни струни — обясни Мастърс. — Лазерните датчици включват електронен апарат. Той преобразува вибрациите на лазерната светлина в звуци и ги предава през гърлото, през устната и носната кухина. Ние можем да възпроизведем почти естествения глас на Пол, защото, както при нормалния говор, звукът излиза от неговата уста. Изработването на техниката беше най-лесната част. По-трудно беше настройването на системата, за да съответства точно на неговия глас.

— Невероятно — каза Патрик. — Направо изумително. Моите поздравления!

— Бих желал д-р Хайнрих да беше тук, за да ме чуе — каза Пол.

Докато говореше, техникът постави един прибор на гърлото му и извърши някои фини настройки. Резултатите бяха направо

зашеметяващи. Гласът на Пол, макар и изкуствен, звучеше забележително естествено, като човешки глас, записан на магнетофон.

— Мастърс каза, че вчера си имал някакъв инцидент?

Патрик наведе глава.

— Един експеримент, който не протече така добре, както искахме — отвърна той.

Пол не настоя за повече подробности. Той разбра, че и двамата не желаят да говорят за случилото се. Патрик вдигна очи, видя, че брат му го гледа и разбра, че е доловил онова, което искаше да научи.

Докато техникът работеше с електронния ларинкс, една сестра донесе куп писма. През петте седмици след престрелката пристигаха цели чували с писма. Напоследък бяха малко понамалели. Сестрата каза, че писмото най-отгоре е донесено на ръка и Пол направи знак на Патрик да му го прочете. Патрик го зачете и онемя. Всички се втренчиха в него. Техникът спря да работи.

— Патрик? Какво има? — попита Пол.

— От управлението е... от служба „Личен състав“ — смутено каза той. — Пол, ти си пенсиониран.

— Пенсиониран?

— Съобщават, че първоначално смятали да работиш на облекчен режим, но според лекарите раните ти са много сериозни и се налага да те пенсионират. Ще ти плащат пълна заплата в продължение на два месеца след изписване от болницата, а после — инвалидна пенсия. До края на живота си ще получаваш всякакви здравни и социални помощи както и половината от основната ти заплата без удръжки за данъци. Личните ти вещи са изпратени у дома ти.

Пол падна назад върху възглавницата.

— Вече са изпразнили шкафчето ми? — възкликна той. — Използвах го само *веднъж*! — Той обърна глава настрана, мъчейки се да задържи сълзите си. — Господи, не мога да повярвам. Не лично, не дори по телефона... Съобщават ми с *писмо*, че съм освободен.

В стаята настъпи продължителна тишина. После Мастърс разсея напрежението.

— Това е за добро, Пол, така ще имаме време да работим върху втората фаза. Следващият проект, ако си готов за него, е да се заемем с рамото и ръката. Не мисля, че тук ще можем да го реализираме. Трябва да те прехвърлим в нашия комплекс в Сан Диего.

Пол мълчеше.

— Притеснява ли те нещо, Пол? — попита Мастърс.

— Не зная — отвърна младежът. — Да напусна Сакраменто, да приема...

Той повдигна здравата си дясна ръка, после погледна към мястото на липсващата лява.

— Зная, че ти е трудно — каза Джон. — Но виж това.

Той отвори куфарчето си, извади една касета, сложи я във видеото и дръпна завесата пред прозореца на вратата, така че никой от коридора да не може да надзърта.

Онова, което видяха на екрана, ги изуми. Беше човешка ръка... или по-скоро изглеждаше и се движеше като такава, тъй като бе монтирана на метална стойка. Беше съвършена до най-малките подробности, с истинска човешка кожа, с тъмни косми от лакътя надолу, със здрави розови нокти. Докато гледаха, ръката се пресегна, взе един молив от съседното писалище и започна „да пише“ във въздуха.

— Поразително! — възкликна Пол. — Изглежда толкова... Направо като *истинска*.

— Отне ни три месеца да я настроим така, че да може да си служи с молива — каза гордо Мастърс. — Почти две години продължи изследването и разработването. В нея се съдържат над триста отделни хидравлични двигатели. Диаметрите им варират от двадесет и пет милиметра до по-малко от два милиметра. Шарнирите и фитингите, тоест изкуствените хрущяли и сухожилия са от фибростомана. Ръката, китката и пръстите са с по-голям обхват на движение от нормалните, но за да се работи с нея, се изисква съзнателно усилие. Същото се отнася и за физическата сила. Двигателите са хидравлични, така че са многократно по-силни от човешките мускули, но все пак няма да получиш силата на супермен.

Мастърс продължи с описанието на ръката, но след като разбра, че Пол не слуша, той изключи телевизора, пренави лентата, извади касетата и я прибра в куфарчето си.

— Може би ще искаш да си помислиш още малко — каза Джон и кимна на техника да привършва с настройките. — Когато вземеш решение, се обади да поговорим. Доскоро.

Братята останаха сами. Патрик видя сълзи в очите на Пол.

— Всичко ще бъде наред, не се безпокой — каза той.

— Какво става с мен? — попита Пол. В електронно синтезирания глас трепна отражение на тъгата, обхванала сърцето му. — Вече не се чувствам човек. — Той погледна по-големия си брат и добави: — И ти... Ти също не се чувстваш човек, нали? Какво става с нас, братко?

— Пол, единственото, за което трябва да мислиш сега, е да оздравееш по-бързо — каза Патрик. — Всичко друго е...

— Не говори *глупости*! — избухна младежът. — Вече твърде дълго се отнасяш с мен като с невръстно дете. Не трябва да ме защитаваш, да ми спестяваш мъката. Когато татко умря, ти ми каза, че всичко ще бъде наред. Използва същите думи, когато напусна Сакраменто, а след това аз почти не те видях. Ръката и гърлото ми са накълцани на парчета, а ти ми внушаваш, че всичко ще се оправи. Ти си пълен с тайни, Патрик. Чувствам болката, която изживяваш, братко, но ти не искаш да я споделиш.

Той замълча и лицето му помръкна.

— Аз се превръщам в онова, което най-много мразя, Патрик. Превръщам се в машина! Имам лазери вместо гласни струни, микрочипове вместо ларинкс и сега Джон иска да ми сложи хидравлични двигатели за мускули и фибростомана за кости. Превръщам се в онова, което най-много ненавиждам на този свят.

Погледна Патрик със странна смесица от тъга и съжаление, и продължи:

— Но най-лошото, братко, е, че се боя да не стана като *теб*. Чувствам как и душата ми ще се замести от машина. А единственото, което чувам от теб е: „Не се тревожи. Приеми го. Всичко ще бъде наред“. По дяволите, страшно съм изплашен! Страхувам се, защото се превръщам в проклет механичен прибор, а обърна ли се към теб за помощ и напътствие, усещам друга, още по-ужасна машина. Това ме съсипва. — Той спря, очаквайки брат му да заговори. Но последва само тишина. — Говори, дявол да те вземе! Говори или се пръждосвай оттук.

— Пол, *не мога* да говоря за това — каза Патрик. — Всичко е...

— Не ми казвай, че е секретно или строго секретно, или някоя подобна глупост — отвърна Пол. — Нещо ни разделя. Ние искаме да сме заедно, свързани, да си помагаме, но не можем. И двамата

страдаме. Аз зная какво *ме* наранява, Патрик. Но какво, по дяволите, наранява *теб*? — Той затвори очи, напрягайки се да установи телепатичната връзка, която някога свързваше братята, въпреки огромните различия във времето и пространството. После отчаяно поклати глава. — Единственото, което виждам, е привидение, Патрик, безлично привидение. *Кажу ми*, Патрик! Какво става? Какво се случва?

Не последва никакъв отговор. Пол отметна глава назад върху възглавницата.

— Господи, семейството ми се разпадна. Полицейското управление ме изрита. Сега ти ме отблъскваш. Какъв подарък за Нова година!

Би било толкова добре, мислеше си Патрик, толкова *правилно* да каже всичко на Пол. Искаше му се да му разкаже всичко...

— Съжалявам, Пол — чу се да казва. — Не мога да говоря. Искане ми се да можех, но не мога. — Пол се обърна настрана. — Повярвай ми, братко, всичко е наред. Най-важното нещо за теб е да се справиш. Почини си, а по-късно аз ще...

— Спести си приказките, братко. Ще се оправя. Върви и върши онова, което, по дяволите, вършиш.

Патрик пристъпи към Пол, наведе се към него, но връзката беше прекъсната. Лицето в болничното легло пред него можеше спокойно да бъде на някой непознат.

Той се обърна и излезе, пробивайки си път през струпаните наоколо репортери. Беше му писнало от този проклет град. Време беше да вземе семейството си и да се прибере у дома.

Уилтън, Калифорния

Същото време

Следващата среща между Грегъри Таунсенд, Харисън и рокерите от Братството беше кратка и делова.

— Шефът се съгласи — съобщи Сънливеца. — Тридесет инсталации за мет, по десет хилядарки всяка, гаранция срещу първите ни плащания. Вие осигурявате обучението и поддържането, ние плащаме по две хилядарки на килограм произведена дрога. Приема ли се?

— Приема се — каза Таунсенд. — Следващата седмица, ако няма никакви непредвидени усложнения, ще доставим една хидрогенаторна инсталация на посочено от вас място, която от съображения за сигурност дотогава ще бъде в движение. Всеки път, когато ваши хора вземат инсталация, ще оставят депозит от сто хиляди долара лично на мен или на майор Райнгрубер.

Той помълча малко и продължи:

— Вашите хора ще откарат хидрогенаторните инсталации във вашите бункери или както им казвате там, но всяка от тях ще се съпровожда от един от моите хора. След като пристигне на мястото, моят човек ще обучи членовете на вашето братство как да работят. След периода на обучение вие ще представите като окончателен авансов депозит двеста хиляди долара, последната част от предварителния депозит срещу нашия дял за първите произведени с инсталацията партиди. Приема ли се?

— А химикалите? — попита Харисън.

— Инсталациите — отговори Бени — ще бъдат заредени с достатъчно химикали за първата опитна партида — малко над десет килограма. Полковникът доставя химикали само за опитната партида. Ако искате повече, трябва да ни се обадите.

— Как ли пък не, ще ви се обадим — сопна се Харисън. — Ние си имаме наши доставчици.

— Гарантираме качеството на продукта, безопасността и производителността на хидрогенаторите само при работа с наши химикали — отвърна Таунсенд. — Ако използвате по-нискокачествени материали, не поемаме никаква отговорност.

— Най-добре е инсталациите да работят, тъпанар такъв, защото иначе ще ги използваме за ковчези за вас и вашите хора, след като накълцаме миризливите ви задниците на кайма — озъби се Харисън. Гневният му поглед се спря върху Рейнолдс, след това се премести върху Таунсенд и Райнгрубер. — И не се бъзикайте с нас, Таунсенд. Казахте, че вашите инсталации се нуждаят от определени химикали в определени количества и концентрации. Чудесно. Кажете какви са и ние ще си ги набавим. Ако имаме нужда да ги купим от вас, ще го сторим, но на прилична цена... И без друго вече смъкнахте сума ти пари в брой от тази сделка, без да поемате никакви рискове.

Таунсенд разпери примирително ръце и кимна.

— Много добре. Химикалите на прилична цена. Бени ще ви даде всички необходими спецификации. Ако не ги спазвате, разбира се, рисковете са изцяло за ваша сметка.

— Вие изпълнете вашето задължение от сделката, англичанино, а ние ще имаме грижата за останалото — отвърна Харисън. Таунсенд протегна ръка, да скрепят споразумението, но рокерът не му обърна внимание. — Пригответе инсталациите за следващия петък през нощта и ние ще ви съобщим къде да ги откарате.

Харисън и рокерите тръгнаха към вратата. Един от тях надникна в превърнатата в комуникационен център кухня, където няколко телевизора предаваха сутрешните новини. Той спря и посочи към един от екраните.

— Това е той! — извика рокерът. — Той е!

— За кого, по дяволите, говориш? — попита Таунсенд.

— Човекът от бара, дяволите да го вземат — отвърна гангстерът. — Онзи, който твърдеше, че търси Мълинс.

— А разбра ли се защо го търси? — попита Таунсенд.

— Искал да го пита за майора — отвърна рокерът. — Каза, че полицията ни следи. И още, че брат му бил един от ранените полицаи и затова искал да отмъсти на Мълинс.

Таунсенд се намръщи.

— Изглежда, че от вашата организация изтича информация, Харисън. При вас или има информатор, или полицията специално наблюдава някой от вашите хора.

— Мълинс — каза Харисън. — Трябва да е бил скапанякът Мълинс.

— Дано да е бил той. В моята организация не търпя такива неща.

— По-кратко, Таунсенд — възрази рокерът. — Моите момчета знаят, че ако пропееят са мъртви.

— Добре. Погрижете се да е така.

Докато гледаше как гангстерите от „Сатанинско братство“ си заминават, Грегъри Таунсенд поклати глава.

— Мръсни копелета — промърмори под носа си той. — Не заслужават тази сделка. Не си струва човек да си губи времето с тях.

— Ако искате да имате дял в бизнеса с мет, полковник — каза Бени Рейнолдс, — трябва да работите с Харисън и Лансет. След като

им помогнете да се утвърдят, те ще се бият ден и нощ да поддържат бизнеса.

— Адски мръсен бизнес — отбеляза Таунсенд.

Той се върна в стаята и видя Бруно Райнгрубер пред телевизионните екрани да записва нещо на парче хартия.

— Was ist est^[5], майоре?

— Макланахан — прочете Райнгрубер от листчето, после продължи на немски. — Телевизията е идентифицирала полица, ранил моите хора с колата си. Макланахан. В болница е. Още е жив. Не е мъртъв, както съобщи сержант Чернеков. *Оцелял е.*

— А неговият брат е ходил в бара, за да отмъщава. Колко трогателно! — отговори Таунсенд. — Не му обръщайте внимание, майоре. Това не е важно. Сега трябва да се концентрираме върху организирането на доставката на хидрогенаторите.

— Аз изгубих четирима души по време на обира, на *вашия* обир — възрази Райнгрубер. — Вие наехте Мълинс, а той се обърна срещу нас. Двама от моите хора са убити, двама — арестувани. По новините съобщиха, че са освободени, но ако този Макланахан идентифицира ефрейтор Шнайдер и отново го арестуват? В този щат убийството на полица автоматично води до смъртно наказание. Макланахан трябва *незабавно* да бъде убит!

Макар че Бени не разбираше немски, нямаше начин да не схване смисъла на свирепото „sofort“^[6]. Таунсенд не му обърна внимание.

— Майоре, ние не бива да разпиляваме енергията си във война срещу една или две незначителни личности — каза той. — Забравете за Макланахан.

— Моля ви да помислите върху моето искане, Herr Oberst — отвърна германецът. — Ние си обещахме заедно да наложим в тази страна такъв терор, какъвто не е имало от времето на Анри Казо. Нека започнем сега. Първата ни цел трябва да бъде Макланахан. Този полицай рани двама от моите войници. Брат му дръзна да ни следи, да ни преследва и дори да ни заплашва. Не мога да търпя това. Моите хора ще се бият до смърт, за да отмъстят.

Таунсенд обмисли думите на Райнгрубер.

— Много добре, майоре — каза накрая той. — Представете ми план за действие и ще го обсъдим. Но тази операция трябва да бъде

нещо повече от обикновено убийство. Ако тя ще попречи на нашия план за господство в щата, няма да я проведем.

— Ich verstehe, Herr Oberst. Vielen Dank^[7] — каза Райнгрубер, усмихна се доволно, тракна токове и отсечено наведе глава в знак на благодарност. — Няма да бъдете разочарован.

Калифорнийски университетски медицински център „Дейвис“, пресечката на булевард „Стоктън“ и Четиридесет и втора улица, Сакраменто, Калифорния

Петък, 6 март 1998, 10:27 тихоокеанско време

Полицейският художник почти винаги можеше да каже кога скицата, правена по описание, започва да съответства на запомненото от свидетеля лице. Когато на рисунката се появи решавашата черта, очите на свидетеля се стесняваха, устните се затваряха плътно, лицето побледняваше, а тялото се напрягаше. Накрая, обикновено неочаквано, рисунката сякаш пробуждаше и извикваше в съзнанието потиснати дотогава спомени, лица и събития. Същата реакция видя художникът от Сакраментското полицейско управление, когато нанесе последните щрихи върху компютърния образ.

— Това е той — извика Пол Макланахан. — Това е човекът, когото улучих при стрелбата.

Капитан Томас Чандлър стана от стола си в ъгъла на болничната стая и погледна екрана на портативния компютър. Патрик Макланахан също се приближи, надявайки се, че скицата прилича на някой от мъжете, които беше видял в клуб „Боби Джон“. Не приличаше на никого. Той се отдалечи. Чандлър се намръщи. Той изобщо не харесваше брата на Пол Макланахан, а днес по-малко от всякога.

— Сигурен ли сте, полицай Макланахан?

— Абсолютно — отговори Пол. — Видях го много добре. Беше идеално осветен от уличната лампа.

Чандлър кимна. Неговите оперативни работници бяха оглеждали няколко пъти мястото на престрелката и бяха установили, че светлината от лампите на пешеходната алея пада директно върху нападателя.

— Бихте ли могли да идентифицирате още някой от нападателите, например онези, които сте блъснали с колата или човека,

който е стрелял по вас? — попита Чандлър.

— Съжалявам, капитане — отговори Пол. — Всички бяха с противогази. Може би бих се усъмнил в някого по височината и формата на тялото, но това е недостатъчно за задържане под стража. Един добър адвокат лесно ще обори такива показания.

— Оставете на нас грижата за съда. Нека най-напред тикнем зад решетките колкото се може повече от тези типове — каза Чандлър. — Абсолютно ли сте сигурен за човека на скицата?

— Да, господин капитан — потвърди Пол. — Абсолютно сигурен съм.

— Добре. — Чандлър кимна към художника. — Ще я разпратим по всички полицейски участъци включително във ФБР и Интерпол. Ще ви донесем да разгледате още снимки. Може да извадим късмет. — Той се обърна към Патрик, за да включи и него в обсъждането. — Сега ми обяснете къде се канехте да отпътувате?

— В една частна клиника в Коронадо — отговори Патрик, — близо до Сан Диего...

— По дяволите, зная къде е Коронадо — прекъсна го Чандлър. — Обяснете защо?

— Нали вече ви обясних. — В гласа на Патрик се промъкна нетърпение. — Моята компания ще постави изкуствена ръка на Пол.

— Давате ли си сметка за опасностите, на които подлагате брат си с това преместване? — попита Чандлър. — Тук той се охранява денонощно.

— Там също ще има охрана — каза Патрик. — Аз лично ще се погрижа за това.

Капитанът пое дълбоко дъх и каза:

— Ще бъде наистина лошо, ако Пол пострада...

— Искате да кажете лошо за градската управа и за началника на полицията.

— Мога да извадя съдебно решение Пол да остане под охранителен арест — извика гневно Чандлър. — Ще бъде в интерес на неговата лична безопасност. Ако арестуват престъпниците и има съд, Пол ще бъде главният свидетел. Ние имаме интерес да го опазим жив, за да може да свидетелства. Можем да принудим Пол да остане...

— Аз искам да поставят на брат ми изкуствен крайник... Мислите ли, че ще се намери съдия, който да ни откаже разрешение,

особено като се вземе предвид, че вие още не сте арестували никого? — попита Патрик. — Колко дълго вие и вашият шеф и градската управа смятате да му отказвате възможността да получи нова ръка?

— Млъкнете и двамата! — извика Пол, повишил за първи път електронно синтезирания си глас. — Капитане, аз ще се върна в Сакраменто веднага щом стане нужда да извърша оглед или да свидетелствам в съда. Уверен съм, че брат ми и неговата компания ще съумеят да ме опазят докато се върна.

— Да, но аз не съм — възрази Чандлър.

— Капитан Чандлър, решението е взето — намеси се категорично Патрик. — Ако смятате, че можете насила да задържите Пол, действайте. Ще се видим в щатския съд. Ние излизаме. Долу ни чака линейка. Решавайте?

Чандлър нямаше избор. Макланахан беше прав. От кабинета му вече бяха отправили искане до съда Пол да остане. Не им разрешиха.

— Вашата линейка примамка и колата, която ще откара Пол, ще бъдат съпроводени от мотоциклетен ескорт, който да блокира кръстовищата. Това поне не можете да откажете.

— Без колата — настоя Патрик. — Нашата „Събърбан“ е бронирана и вътре имаме въоръжена охрана.

— Онези бандити имат противотанкови оръжия — напомни му Чандлър. — Дори бронирана кола няма да има шанс.

— Тази ще има — възрази Патрик.

— Правите голяма грешка. — Чандлър насочи пръста си към него. — Без нужда поставяте под заплаха и себе си, и Пол.

Макланахан не отговори. Продължавайки да клати глава, взел компютъра със скицата на художника под мишница, Чандлър напусна болничната стая.

Малко по-късно под засилена полицейска охрана със сервизния асансьор беше свален силно дегизиран човек в инвалидна количка, с бронезилетка под болничната дреха. Бързо го прехвърлиха в чакащия на паркинга „Събърбан“. Колата изглеждаше обикновена, но беше армирана с кевлар, прозорците бяха от непробиваем лексан, а гумите й — подсилени бандажни. Пред нея беше паркирана една частна линейка. Със запалени фарове, с двама моторизирани полицаи пред нея и зад нея, линейката напусна паркинга и излезе на булевард

„Стоктън“. Секунда по-късно потегли и колата, също следвана от двама моторизирани полицаи.

Когато излязоха на булеварда, проехтяха изстрели. Спирачките на линейката изскърцаха и тя спря на разкъсаните си гуми. Водачът на „Събърбан“-а натисна газта, но от една странична улица, точно пред него, излезе голям син фургон и му блокира пътя. Преди колата да обърне назад, от фургона изскочиха четирима въоръжени мъже с бронекостюми, с каски и черни бойни униформи. Полицайте оставиха моторите си на платното и хукнаха да търсят укритие. Нападателяте откриха огън срещу двата автомобила. Водачът на линейката и неговият помощник побягнаха.

Един от терористите вдигна на рамо къс ракетомет, извика: „Умри, Макланахан!“ и изстреля противотанкова ракета в линейката, която избухна в огнено кълбо. После четиримата нападатели изтичаха да огледат „Събърбан“-а. Те намериха на предната седалка водача в безсъзнание, но жив... и един обезглавен манекен, облечен в болнична дреха на задната. Колата беше ударена от непосредствена близост с противотанкова ракета, но не беше разрушена. Псувайки високо на немски, четиримата изтичаха до очакващия ги наблизо автомобил и изчезнаха.

Инвалидната количка точно пристигна до частния хеликоптер, паркиран на покрива на „Уелс Фарго Билдинг“, когато предадоха първите съобщения за атаката.

— Мръсни копелета! — извика Хал Бригс. — Нападнали са и двете примамки! — Стиснал автоматичен „Колт“ в ръка, той се свърза с охраняващите групи, разположени на покрива и около сградата. — Водачът на линейката е добре. Шофьорът на „Събърбан“-а е ранен, но ще се оправи — каза той на Патрик Макланахан. — Това, че сте поставили от този ваш материал БЕРП е спасило живота му.

Докато Пол и хората от охраната се качваха, Патрик се обърна към Бригс и извика през шума от работещия двигател на хеликоптера:

— Какво е положението с охраната в апартамента? Обадиха ли се?

Хал Бригс беше разположил служители от АПР в жилището на Пол Макланахан. Хал включи микрофона и заповяда на всички групи

да се обадят.

Само една не отговори.

Хал Бригс и двама от неговите командоси, опитни войници от корпуса за специални операции към Военноморските сили на САЩ, се движеха безшумно по стълбището към третия етаж на сградата над таверната „Шамрок“. Патрик ги следваше с 9-милиметров револвер „Зиг Зауер Р226“, който приличаше на детска пушка.

От изпратените да охраняват апартамента командоси нямаше никаква следа. Стигнаха до предната врата и Бригс тихо натисна дръжката. Беше отключено. Патрик беше запознал екипа с разпределението на апартамента, така че бяха наясно с капаните вътре: множество големи килери и шкафове, много прозорци към реката, голяма веранда на западната страна, тънки стени, голям брой врати към многото стаи.

Бригс пъкна една плоска камера под вратата и я включи към миниатюрен телевизионен монитор. На екрана се появиха двама заложници и един бандит в дневната. Нищо друго не се виждаше. От двете страни на коридора имаше отворени врати — почти безнадеждна ситуация. В мига, в който влезеха, престъпниците можеха да изскочат от половин дузина врати.

Умът на Бригс още съставяше план за действие, когато предната врата се отвори. Пистолети се насочиха, предпазители изщракаха...

— Да влезе само Макланахан. — Изненаданите командоси чуха глас с английски акцент. — Ако някой друг се опита да влезе, госпожа Макланахан и детето са мъртви.

„Мамка ти“ — прошепна Бригс. Той огледа входа, сякаш очакваше да види безжична телевизионна камера или поне микрофон, с чиято помощ бандитите ги наблюдават. Бригс настрои микрорадиостанцията си и...

— Недей — прошепна Макланахан и го докосна по рамото. — Аз ще отида. Сам.

— Но е равносилно на самоубийство, Патрик.

— Ако искаха да ни убият, отдавна щяхме да сме мъртви — отвърна той.

Беше стиснал пистолета си. Той го насочи нагоре, имитирайки възможно най-добре начина, по който Хал Бригс държеше оръжието си, и влезе. От гледката, която се разкри пред очите му, кръвта му се смръзна. С бебето на ръце, Уенди беше завързана на стола в дневната с изолационна лента. Очите и устата ѝ също бяха залепени с лента... и по нея имаше кръв. Кръв имаше навсякъде — в коридора, по стените, по целия под.

— Господи, Хал — прошепна той в микрофона на слушалката микрорадиостанция. — Уенди, Брадли... Исусе, мисля, че вече са мъртви.

— О, боже! — извика Бригс. — Господи, не!

Патрик продължи напред покрай килера, влезе в хола, после през отворената врата на първата спалня вляво. Нямаше никой. Отиде в кухнята. Видя двамата командоси с прерязани гърла да гледат безжизнено в нищото. Подът беше хлъзгав от кръв. Вляво банята за гости беше празна, както беше и...

— Свалете оръжието, генерал Макланахан — каза гласът с английски акцент.

Патрик се завъртя към столовата вдясно — празна. Обърна се и почувства дулото на пистолет опрян в тила му. По дяволите, човекът е зад него! „Мъртъв съм!“ — помисли той.

— Моля, не вършете нищо прибързано, генерале, защото без нужда ще пострадат още хора. Сложете предпазителя и разперете ръце в страни. — Патрик направи както му бе наредено. — Много добре. Сега не мърдайте, иначе ще умрете. — Една облечена в ръкавица лява ръка се протегна и докато дулото на пистолета продължаваше да натиска главата му, измъкна револвера на Патрик от пръстите му. — Благодаря. Чудесно оръжие. Пристъпете напред! Ръцете зад врата, спрете там!

Патрик беше с лице към столовата, но с периферното си зрение видя жена си и бебето. В гърдите му се надигна омраза и гняв. Той тихо изръмжа.

— Копеле! — изруга той. — Ти уби полицаите, а сега и бебето ми. По-добре ме застреляй веднага, защото ако не го направиш, до края на живота си ще те преследвам и ще *те* смажа.

— Имайте ми доверие, генерал Макланахан — отвърна гласът. — Никога не убивам умишлено мирни хора, особено жени и деца. Вашата

жена и красивото ви дете са живи. Те просто спят... упоени. Аз подготвих тази малка сценка за вас в случай, че не съм тук да ви поздравя лично със завръщането. Но ви обещавам, че без каквото и да било колебание ще ви убия, ако вашите придружители се опитат да влязат в апартамента. Не ми се ще да пострадат невинни хора в престрелка.

Патрик затвори очи и каза наум една молитва.

— Пусни ме да видя жена си и детето.

— Всичко с времето си, генерале — отвърна терористът. — Най-напред ще ви направя едно предложение.

— Кой си ти?

— Името ми не е важно, макар да имам чувството, че вие или вашите хора скоро ще го откриете по гласа. Изглеждате много съобразителен мъж.

— Какво, по дяволите, искаш? — озъби се Патрик. — Вече убихте брат ми...

— Опитвахме се, генерале. Ще ми се да беше вярно — възрази терористът. — Докладвах ми, че сме сбъркали. Вашите коли примамки... много умно, много резултатно. Мислех, че няма да използвате повече от една. И бягството не беше от летището за хеликоптери на болницата, което ние също държахме под обстрел. Тази компания, за която работите, тази „Скай Мастърс“ май добре се грижи за вас.

— Очевидно хората, които сте разположили тук да пазят вашето семейство, са професионални войници, добре обучени и въоръжени, макар и млади, и без опит — продължи гласът. — Изглежда вие все още имате връзка с армията. Все по-любопитно и по-любопитно, както се казва.

— Защо просто не ни оставите на мира?

— Ще бъда най-щастливият човек на света да оставя вас и хубавото ви семейство на мира и да си гледам работата — каза англичанинът, — но когато се появихте в клуба „Боби Джон“ и заразпитвахте за инцидента в „Сакраменто лив“, вие лично се набъркахте в неща, които са всъщност моя работа.

— Бих могъл дори да подмина този малък епизод като неразумни, безплодни усилия на един обзет от желание за мъст брат и с това да приключа. Но след като открих кой сте, понаучих и някои

много необичайни и интересни факти за вас... Един източник твърди, че вие сте бивш военен, а сега работите във фирма, свързана с Пентагона. Според друг вие сте генерал от авиацията. Но какво представлява генерал без армия? Очевидно вие нямате армия. Поне такава, която моите информатори да могат да открият. И все пак тук намираме тези очевидно военни или бивши военни да охраняват вашето семейство... Отвън също ви чакат, готови да се намесят. Много любопитно.

— Какво искаш?

— Нещо много просто, генерал Макланахан — да станем партньори. Ясно е, че вие имате специални контакти с армията, много по-обширни и по-трайни от онези, които аз бих могъл да установя за кратко време. Единственото, което трябва да направите, е да ми продадете малко оръжие или информация. Гарантирам ви, че от тази сделка ще спечелите доста.

— Какво, по дяволите, те кара да мислиш, че имам достъп до нещо ценно за теб?

— Просто разсъждавам логично — каза гласът. — Генералите обикновено имат достъп до неща, за чиято важност понякога дори не си дават сметка. Моята мрежа е огромна и бързо нараства. Информацията от вас, комбинирана с друга по целия свят, може да се окаже много ценна. Ако приемете моето предложение, аз съм готов да разделим печалбите от този съюз по равно — петдесет на петдесет. Гарантирам ви, че ще печелите стотици хиляди долари месечно... всъщност аз съм толкова сигурен в това, че съм ви приготвил авансово такава сума. Мога да ви осигуря безопасно убежище навсякъде по света, нова външност, сигурно място за вашето семейство и за вашия брат.

— Можете да си вземете предложението и да си го заврете отзад.

— Очаквах да кажете такава неща, генерале... Малцина свестни хора ще решат веднага да се обърнат срещу своята страна и своя пагон — съгласи се терористът. — Като израз на професионална войнишка солидарност ви давам три дни да помислите върху предложението. Вземете брат си, жена си и детето и идете в Сан Диего или където е разположена секретната ви група и обсъдете предложението ми. Формулирайте всички въпроси, които искате да ми зададете, когато отново се видим. Но ако откажете, ние ще бъдем във война и аз ще

преследвам вас и цялото ви семейство, докато не убия всички ви. Това е първото и единствено предупреждение. Ако се обърнете към властите, ще приема, че избирате да се бием и тогава всички от семейството ви ще бъдат смятани за врагове и ще бъдат екзекутирани. Това включва вашата майка в Аризона, вашата сестра в Тексас, другите ви две сестри в Ню Йорк. Разбирате ли, генерале?

— Да.

— Много добре. Сега, генерале, легнете по лице с ръце зад тила.

Патрик с нежелание изпълни нареждането, съжалявайки, че когато имаше възможност не беше рискувал и не се беше опитал да застреля терориста. Англичанинът измъкна от ухото му микрорадиостанцията. Почувства някакъв предмет върху гърба си.

— Хей, вие на стълбите — чу той гласа на терориста. — Сега излизам. Съветвам ви да останете по местата си и да не мърдате. При генерала оставих взривно устройство с батерийно захранване. Може да се взриви или дистанционно, или ако генералът се движи, или ако някой се приближи към него. То ще убие всички на етажа, включително генерала и цялото му любимо семейство. След половин час устройството само ще се деактивира. Мисля, че знаете какво да правите. Приятен ден.

Патрик почувства огромно облекчение, когато разбра, че мъжът си отиде. Сега най-големият му страх беше Уенди или бебето да не се събудят и неволно да задействат детонатора. Няколко минути по-късно почувства нещо да го докосва отстрани, след това да лази отдясно. „Господи, плъх или котка, или нещо подобно — помисли ужасен той. — Едно такова животно вероятно може да задейства детонатора.“ Патрик се бореше с всички сили да контролира дишането си и треперенето на мускулите. Не, *нещото*, или каквото беше полазило по гърба му... о, *по дяволите*, то фактически душеше поставения върху гърба му предмет...

— *Спокойно! Спокойно!* — чу той познат глас.

Преди да може дори да помръдне Хал Бригс го изправи на крака.

— Господи! — извика Патрик. — Хал, какво *правиш*?

— Чисто е, момче, чисто е — каза Бригс. — Един командос проверява останалата част от апартамента, друг наблюдава от прозореца навън и се опитва да определи пътя за бягство на терориста. Няма никаква бомба.

— Какво, по дяволите, лазеше по гърба ми? — попита Патрик, но без да чака отговор се спусна към жена си и сина си.

— Моят малък „Скитник“ — отвърна Бригс. — Върви заедно със сензор за откриване на експлозиви. — Той държеше прибор с размерите на мишка със закачен към него дълъг, тънък като конец оптичен кабел. — „Скитникът“ има камера с размерите на топлийка, микрофон и малки крачета, с които може да лази по мебели и дори по стени. Извинявай, но трябваше да проверя.

Патрик се наведе над Уенди и бебето, чу спокойното им дишане и започна внимателно да отлепва лентата. Разбра, че червените петна по тях са от доматен сос.

— Исусе, не е кръв, слава богу! — извика той към Бригс. — Това копеле е отвратително чудовище! Какво беше поставил на гърба ми?

— Това — отговори мрачно Хал и му подаде лист, на който беше написано на ръка: „Не забравяйте нашето споразумение, генерале!“, а отдолу...

О, господи... беше мъничко детско пръстче, показалец. Изглеждаше като отрязано с ножица.

— *Не!* — изкрещя Патрик и обезумял, с пълни със сълзи очи, заопипва малките ръчички на Брадли да намери раната.

— Патрик! Патрик, всичко е наред! — извика Бригс. — Фалшиво е. От пластмаса!

Ръчичките на бебето бяха цели.

— Боже мой, какъв мерзавец.

Патрик свали последното парче лента и освободи спящата жена и детето. Миг по-късно, след като проверката показа, че не са свързани с някоя скрита бомба или с подслушвателен прибор, той ги взе на ръце и придружен от Бригс и двамата командоси ги изнесе от зловещия апартамент.

Колата се понесе с голяма скорост към летище „Матер“.

— След десет минути излитаме, Патрик — успокои го Бригс.

— Ще променим маршрута на самолета — каза Патрик, прегърнал жена си и детето.

— Промяна в маршрута? Къде искаш да отидем?

— В Арканзас — отговори Патрик. — Не желая Уенди, Пол и Брадли да остават в този щат. Колкото се може по-далеч и по-бързо.

Бригс кимна.

— Разбирам те, Патрик. — Той не можеше да вини Патрик, че иска да спаси семейството си от тази лудост и терор в Сакраменто.

Зад магазина на Тоби, улица „Е“, „Рио Линда“, Калифорния

Беше единственият денонощно отворен магазин наоколо. Въпреки че се намираше в района с най-висока престъпност в цяла Северна Калифорния, вече над двадесет години в него не бяха ставали никакви обири, нито кражби. Причината беше съвсем проста: никой, който е с всичкия си, не се решаваше да посегне на заведение на „Сатанинско братство“.

Зад магазина, на дългата стотина метра мръсна уличка имаше малка, занемарена ферма с паянтова петстайна къща, няколко навеса и хамбар. Макар че магазинът беше в центъра на полуселския жилищен район, рокерите можеха да отидат с моторите си до него за стек цигари или за бутилка бира и след това дискретно да се върнат вкъщи, без да бъдат забелязани. Разбира се, в случай че някой изобщо си правеше труда да ги следи. Тази нощ около фермата и зад магазина бяха паркирани повече от сто мотора и двадесетина коли. Клубът на „Сатанинското братство“ провеждаше специално събрание.

Почти двеста души се бяха събрали в хамбара и наблюдаваха как едрият бивш германски командос обяснява на развален английски как се работи с портативния водороден генератор. Инсталацията беше маскирана като покрито ремарке с оригинална боя и фирмена табелка. От него беше откачен и поставен на десетина метра встрани бензинов агрегат.

— Това е много прост — започна войникът. — Вие не пипа никакви химикали. Вие прикачва резервоари тук и тук, включва захранващ кабел тук... — Той обясняваше и изпълняваше операциите, а десетина старши членове на Братството стояха зад него, внимателно наблюдаваха и се чудеха на чистотата, производителността и безопасността на инсталацията.

Един час по-късно резервоарът беше отворен и специалистите разгледаха резултата от първия етап на процеса. В смесителя имаше повече от петнадесет килограма чист хлоропсевдоефедрин.

— Готов за хидрогениране — обясни войникът от „Арийската бригада“. — Ние остави него вътре. Не пипа, не филтрува, не суши. Машина прави всичко сама.

„Готвачите“ от Братството не можеха да повярват — петнадесет килограма абсолютно чист хлоропсевдоефедрин в резервоара, готов за хидрогениране без неизбежната миризма на смъртоносния серен диоксид, без риск да бъдат обгорени от хлороводородния газ, който така лесно се превръщаше в солна киселина. Извън резервоара нямаше никаква миризма, никакви утайки — нищо. Отпадъчните странични продукти от първата реакция се събираха в отделен съд.

Със започване на втората фаза на процеса започнаха и спорове за разпределението на партията, за количеството готова дрога, която ще получи всеки член и за сумата, която трябва да плати за нея. Петнадесет килограма почти готов за ползване метамфетамин струваха между двеста и триста хиляди долара, а може би дори и повече. Ето защо всички членове и кандидат-членове искаха да вземат полагащия им се дял. Техните клиенти вече чакаха стоката. Когато германецът затвори хидрогенатора и налягането започна да се увеличава, парите бяха почти събрани.

— Аз чака тук — каза командосът. — Ние контролира продукт заедно. Аз отговорен за инсталация, докато вие плати.

— Я по-добре стой отвън, Химлер — каза председателят на местния клуб на Братството. — Не искаме да ни слушаш приказките.

— Ich gehe nicht!^[8] Аз не излезе, докато продукт се инспектира.

— Излизай веднага, щом аз ти казвам да се махнеш! — заповяда рокерът.

Невъоръженият германец нямаше голям избор. Дадох му бутилка уиски и жена по негов избор за компания, придружиха го до станцията за пълнене на бутилки с пропан пред магазина и му казаха да чака, докато не го повикат. Един кандидат-член на братството остана да го пази.

Докато командосът и неговият пазач се настаняваха на пейката зад цистерната с пропан, рокерката отиде в заведението на Тоби да се облекчи, да купи пакет цигари и да си побъбри с продавача. Беше се бавила не повече от десет минути, но когато се върна, намери пазача мъртъв. Германецът беше избягал. Ужасена, тя се втурна към хамбара да каже какво е станало.

Точно когато достигна хамбара, светът се разтвори в кълбо от синьо-жълт огън и изгаряща топлинна вълна, които тя усети за част от секундата, преди да се изпари. Грамадното огнено кълбо погълна

хамбара, къщата, магазина на Тоби, цистерната с пропан и още тридесет къщи и магазини около мястото на взрива. Огнен стълб се издигна стотина метра нагоре в нощното небе. Взривът разтърси прозорците и събуди хората на няколко километра наоколо.

Но това не беше единственият взрив през тази нощ. В много градове из цяла Калифорния изригнаха огромни гъбоподобни облаци и огнени кълба. На север чак до Чико, на юг до Лос Анджелис, на изток до Долината на смъртта и на запад до Оукланд и Сан Франциско, огромни експлозии разкъсваха нощното небе и убиваха стотици производители и търговци на дрога, изстребваха членове на „Сатанинско братство“, обезлюдяваха рокерски банди. На няколко места хидрогенаторите за метамфетамин бяха разположени в сутерени на жилищни блокове и в центъра на населени жилищни райони. Загинаха стотици невинни хора.

Само за няколко часа мотоциклетният клуб „Сатанинско братство“, някои други моторизирани банди, както и много мексикански и азиатски престъпни организации за производство на метамфетамин фактически престанаха да съществуват.

[1] Нож (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Хиндуистки наръчник за еротична любов, написан около 300 г. от н.е. — Б.пр. ↑

[3] „Харли Дейвидсън“ — марка американски мотоциклети. — Б.пр. ↑

[4] Да живее (нем.). — Б.пр. ↑

[5] Какво е това (нем.). — Б.пр. ↑

[6] Незабавно (нем.). — Б.пр. ↑

[7] Разбирам, господин полковник. Много ви благодаря (нем.). — Б.пр. ↑

[8] Няма да изляза! (нем.). — Б.пр. ↑

3.

*Конгресна зала, улица „Ж“, Сакраменто, Калифорния
Събота, 7 март 1998, 07:08 тихоокеанско време*

Във време на бедствие в града или окръга Конгресната зала в центъра на Сакраменто се преустройваше в команден център. За броени часове се инсталираха телефонни и радиовръзки, събираха се градските съветници, окръжната администрация и други служби.

Кметът на град Сакраменто, Едуард Сервантес, придружаван както повечето длъжностни лица в града след престрелката в „Сакраменто лив“ от цивилен полицаи, влезе през страничния вход на конгресната зала. Нисък, мургав и красив, той беше адвокат и бивш законодател на щата, приближаваше шестдесетте и беше свикнал да започва деня рано. Тази сутрин с него бяха и помощниците му — началникът на полицията, Артър Барона и председателят на градския съвет.

Сервантес си свали сакото, разхлаби вратовръзката и зае председателското място на поставената на подиума в залата маса. Отдясно седяха други представители на градската управа — заместник-кметът, председателят на градския съвет, градският прокурор, началникът на противопожарната служба, директорът на службата за обществена безопасност, представители на градския съвет и Барона. Отляво бяха председателят на борда на окръжния инспекторат, Мадлин Адамс, шерифът и заместник-шерифът, окръжният прокурор, началникът на окръжната противопожарна служба и представител на окръжната служба за обществена безопасност. Бяха запазени места за представители на канцеларията на губернатора, на щатския пътен патрул, на главния прокурор на щата, на ФБР и други органи. Насреща имаше трибуна, прожекционен видеоекран и микрофони. Отляво бе поставена маса със закуски.

Всички членове на командния център вече бяха пристигнали. Сервантес се обърна към председателката Адамс:

— Да започваме. Бихте ли ни представили последните данни за положението, моля?

— Да, господин кмете.

Тя кимна към заместника на окръжния шериф и той отиде на трибуната. На големия видеоекран се появи карта на окръзите Сакраменто, Елдорадо, Плейсър и Йоло.

— В десет и тридесет и седем миналата нощ докладваха за експлозия и пожар в района „Рио Линда“, около улица „Е“ и магазина — започна заместник-шерифът. — Първите пристигнали на мястото на експлозията противопожарни поделения съобщиха за няколко запалени и разрушени от експлозията къщи и магазини. Взривът е засегнал жилищата в четири карета. Пожарникарите са открили останки от вещества — междинен продукт при производството на метамфетамини...

— Междинен продукт ли? — попита директорът на градската служба по обществена безопасност. — Какво е това?

— Казано с две думи производството на наркотика се извършва на два етапа. В края на първия етап се получава междинен продукт, който става изходен материал за получаването на дрогата — обясни заместник-шерифът. — Производството или притежаването на тези вещества е също такава престъпление, както и произвеждането или притежаването на мет.

— Жертвите изглежда са твърде много — продължи заместник-шерифът. — Според следователите само от този взрив са убити над сто души и ранени още толкова.

— Да не намеквате, че това по същество е наркопрестъпление? — намеси се кметът Сервантес. — Броят на жертвите е ужасяващ.

Капитан Том Чандлър отговори.

— Не, господин кмете. Не смятаме така, защото приблизително двадесет минути по-късно подобна голяма експлозия избухна и в района Оук парк. По сила тя беше сравнима с първата, разруши домовете в един квартал и повреди всички постройки в четири съседни. Загиналите също са много... — Той погледна бележките си. — В този случай имаме над сто и четиридесет мъртви и почти сто ранени. Няколко минути по-късно последваха други експлозии в районите Нортгейт и Леви Роуд. Очаква се броят на загиналите да е над двеста.

— Боже мой — въздъхна Сервантес, потресен от цифрите. — Какво е това? Серийно взривяване?

— Може би — отвърна Чандлър, — макар че не отговаря съвсем на схемата. Взривовете следваха почти един след друг по време, но на различни места. Серийното взривяване, дори извършено от група терористи, обикновено има за цел близко разположени обекти.

— Тогава какво е това? Война между банди? Неопитни производители на дрога?

— Може би всичко заедно, господин кмете — отвърна Чандлър. — Това не са единствените експлозии през тази нощ. Общо в града са станали четири взрива, в окръга — шест и още седем — в окръзите Елдорадо, Плейсър и Йоло. За подобни експлозии съобщават от Сан Франциско, Оукланд, Стоктън, Бейкърсфийлд и Лос Анджелис... Около тридесет мощни експлозии с брой на жертвите от няколко десетки до над триста души и много ранени.

— Какво, по дяволите, открихте?

— Навсякъде се повтарят две неща: следи от междинни продукти при производство на метамфетамин и голям брой убити, обикновено членове на рокерски банди — каза Чандлър. — Това говори за събрания на местни клубове, може би за инструктаж за производство на метамфетамини. Разположението на трупове на всяко място подсказва, че взривът ги е изненадал, което донякъде изключва нападение от външни сили. Убитите са стояли много близко до центъра на взрива, сякаш са наблюдавали или охранявали мястото. Не прилича на екзекуция или самоубийство — заключи Чандлър и продължи: — Докато всяка отделно взета експлозия може да се обясни със скрито взривно устройство или с грешка в експеримента, сходството ѝ с другите взривове из целия щат изключва вероятността за инцидент. Два или три такива взрива в една нощ могат да се приемат за съвпадение. Но почти тридесет, макар и разпръснати на голямо разстояние, изключват такава вероятност.

— И в миналото сме имали експлозии на лаборатории за производство на метамфетамин — посочи окръжният началник на противопожарната служба. — Но сравнени с предишните, тези взривове са много по-мощни.

— Това е вярно — съгласи се Чандлър. — Експлозията на една стандартна инсталация може съществено да повреди или да запали

двустайна къща или хамбар, или да разруши навес. Но тези експлозии разрушиха цели градски квартали и повредиха много повече. Това показва, че въпросните инсталации са неколкостранно по-големи от обикновените. Освен това са и много на брой. Следователно някой произвежда големи инсталации за мет — достатъчно големи да разрушат или повредят наведнъж двадесетина къщи, но добре замаскирани, за да не могат да се открият. Положението е много сериозно. Ние се питаме колко още такива *невзривени* инсталации има?

— Някаква оценка колко метамфетамин може да се произведе с такива инсталации? — попита кметът.

— Трудно е да се каже, господин кмете — отговори Чандлър. — Предполагаме, че до десетина килограма и дори повече... Това прави най-малко четвърт милион долара на партида. Силата на експлозията подсказва, че при процеса е използван водород, който при смесване с кислород е силно експлозивен. Една малка инсталация за мет използва няколко кубически метра водород под налягане. Тези големи инсталации се нуждаят може би от *двеста* или *триста* пъти повече. А качеството на произведената по метода на хидрогенирането дрога е много високо. Продуктът може да се смеси с долнокачествени примеси за повишаване на печалбата и да се пласират огромен брой дози.

— Да обобщим. Какво е положението сега? — попита кметът.

— Критично — отговори заместник-шерифът. — Ние свикахме това заседание, защото нашите ресурси — и градски, и окръжни — са изчерпани. Сформирахме специални звена, всички детективи и патрули са прикрепени към групите за борба с наркотици. Назначихме действащи и дори пенсионирани пожарникари за охрана на местата на взривовете, защото там има опасни за здравето материали. Съседните окръзи не могат да ни съдействат, защото също са заети с разследване на подобни експлозии на тяхна територия. Всички болници в района са препълнени с пострадали. Положението наистина е бедствено, господин кмете, госпожо председател.

Адамс разпери ръце и погледна членовете на градската управа.

— Боя се, че без помощ отвън не ще можем да се справим със създаването се положение — каза тя. — Заместник-шериф Уилкинс, какво точно искате вие?

— Нуждаем се от хора за охрана и разследване на местата на експлозиите, както и от колкото се може повече патрули — отговори

той. — Искаме незабавна помощ от Федералната агенция за наркотични средства, ФБР и бихме помолили губернатора да мобилизира Националната гвардия. Не ни достигат хора. Всички наши комуникации и съобщения могат да бъдат прекъснати.

— Извинете ме, госпожо председател, заместник-шериф Уилкинс, но аз не съм съгласен — намеси се началникът на полицията Барона. — Според мен засега не е необходимо да включваме много федерални агенции и определено е излишно мобилизирането на Националната гвардия. Поне, докато не си изясним пред какво сме изправени.

Всички лица в недоумение се извърнаха към Барона. Най-изненадан беше Том Чандлър. Той се приготви да се обади, но Сервантес го изпревари.

— Извинете ме, началник? — възкликна кметът. — Вие *не желаете* помощ за ликвидиране на тази ситуация? Питам се дали сте чули рапорта, който чух аз?

— Разбира се, че го чух — отвърна Барона. — Но според мен не ни е нужна помощ отвън, докато не си изясним точно с какво и с кого имаме работа.

— Бихме *могли* да използваме помощ при разследването на експлозиите, шефе — предложи Чандлър. — Обикновено в такива случаи се обръщаме за консултация към ФБР.

— Само при бомбени експлозии, капитане, не при избухнали лаборатории — възрази Барона. — Имаме четири отделения за борба с наркотици. И експлозиите са четири. Можем сами да се справим.

Различните ръководители започнаха оживено да приказват помежду си. Чандлър се възползва от прекъсването и отиде при Барона. Той се наведе над него и прошепна:

— Шефе, моите отделения вече са затънали до гуша с тези случаи... Хората ни не достигат. Някои от тях са заети с други разследвания извън нашето управление...

— Ще ги върна, капитане — увери го Барона. — А и ако тези експлозии са ликвидирали наркобандите, натоварването ви силно ще се намали.

— Обикновено при тежки случаи ние искаме помощ от ББН^[1] и от съседните окръзи — възрази Чандлър, — но сега те са толкова

натоварени, че вероятно няма да се отзоват. ФБР и Националната гвардия трябва да помогнат...

— Аз няма да моля губернатора да изпрати войски по улиците на Сакраменто, за да свършат нещо, с което нашите собствени хора могат да се справят — сръза го полугласно Барона. — Няма да доставя такова удоволствие на онова копеле. *Точка.* Седнете, Чандлър.

Капитанът се върна на мястото си, пое дълбоко дъх и се опита да прикрие чувствата си. Той избягваше да вярва сляпо на слухове, но единственото възможно обяснение за нежеланието на Барона да извика външна помощ беше, че той се страхува да не навреди на политическите си амбиции. Явно целта му беше да покаже, че владее напълно положението.

Редът в заседателната зала се възстанови.

— Ваша работа, Артър — каза сухо окръжният шериф на Сакраменто, — но аз имам само три отделения за борба с наркотици, които трябва да разследват експлозиите на *шест* лаборатории и искам да използвам тази помощ.

— Ще представя искането ви и ще го отбележа като „спешно“ — обеща председателката Адамс, написа една бележка и я предаде на екипа си. — Господин Сервантес, имате думата, ако желаете да направите поправки в становището на градската управа. — Адамс видя ледения поглед на началника на полицията и колебанието на Сервантес, наведе се, така че Барона да не може да чуе. — Различните становища може да предизвикат проблем, Едуард — каза тихо тя. — Губернаторът може да откаже да извика Националната гвардия, ако една правителствена агенция иска, а друга не. Трябва да сме единни.

— Длъжен съм да подкрепя моя началник на полицията и градския съвет, Мадлин — прошепна Сервантес. — Искането на помощ отвън отнема контрола от нашите ръце. Ние изразходваме средства, но нямаме никаква полза от това. Вярно е, ще получим няколко безплатни съвета, но предпочитам да изчакам и да разбера какво точно ще ни трябва, преди да вдигна тревога.

— Мисля, че грешите, Едуард — предупреди го Адамс. — Поставете името си под искането, та овреме да овладеем положението. Повече сили по улиците ще бъдат своеобразна застраховка срещу възможността кризата да се повтори. Сигурна съм, че началникът на

полицията е компетентен, но начинът, по който се отнася към това бедствие сочи, че е твърде горд... или арогантен.

Сервантес неохотно кимна. Отбягвайки обвиняващия поглед на Барона, той каза:

— След консултация с председателката Адамс, в дух на сътрудничество и с цел опазването на нашите ресурси, аз препоръчвам да се присъединим към искането за помощ от Националната гвардия и от щатските и федералните следствени агенции.

Том Чандлър въздъхна облекчено, благодарен, че този път Сервантес не отстъпи. Барона беше бесен. Е, майната му. Той щеше да продължава да изтъква колко е силен и можеше да бъде опроверган, само ако бандата терористи нахълта в собствения му кабинет.

Чандлър си даваше сметка, че неговите подчинени ще работят самоотвержено през следващите няколко седмици и се радваше на обещаната подкрепа.

Уилтън, южната част на окръг Сакраменто, Калифорния

По-късно същия ден

Когато Таунсенд или някой от хората му не се нуждаеше за нещо от него, Бени Готвача обикновено спеше до обяд. Беше легнал много късно през нощта и бе решил да се наспи. По някаква причина обаче се събуди рано и нещо го накара да включи телевизора. Онова, което разбра го ужаси. Експлозии на лаборатории за метамфетамин. Дюзини. *Страхотни* експлозии, убили огромен брой хора, разрушили цели градски карета.

„Това сигурно са моите портативни хидрогенатори“, притесни се Бени. Той научи, че взривовете са станали на местата, където се намират клубовете на „Сатанинско братство“ — точно там, където Таунсенд се канеше да изпрати инсталации.

Бени се качи на колата си и подкара към ранчото на „Арийската бригада“. По пътя той слушаше съобщения за експлозии из целия щат. Напомняха на репортажите от войната в Персийския залив. Разрушенията бяха огромни. Нищо чудно. Три кубически метра водород, смесен с кислород и възпламенен с искра, можеше да разруши двуетажна къща, а при налягане експлозивната мощ се увеличава четиридесет пъти. Стоманената хидрогенаторна инсталация

ще поеме част от взривната енергия, но чистият ефект ще бъде подобен на този от бомба, тежаща две или три хиляди килограма.

Бени намери Таунсенд, Райнгрубер и неколцина други в един от дървените хамбари. Упражняваха се в стрелба. Таунсенд си беше избрал малък 9-милиметров автоматичен пистолет „Калико“ — къс, лъскав, с огромен цилиндричен барабан отгоре. Англичанинът умееше да стреля равностойно с всяка ръка.

— Какво се е случило? — извика Бени, когато охраната го пусна да се приближи.

Таунсенд не му обърна внимание. Забравил от възбуда с кого има работа, Бени го сграбчи за рамото.

— Попитах ви, *какво се е случило*, Таунсенд?

Англичанинът отмахна ръката му без да се обръща, завърши стрелбата си — от тази внезапна намеса само един куршум не попадна в целта, останалите бяха точно в центъра — и свали защитните очила и наушници.

— Не очаквах да станете толкова рано, Бени. Бях наредил на шофьора да дойде да ви вземе по-късно.

За момент Бени почувства облекчение, явно Таунсенд не обвиняваше него за експлозиите. После се изплаши. Щом Таунсенд не беше ядосан или разстроен от експлозиите, значи е очаквал, че те ще станат. Той го погледна ужасен.

— Вие сте ги *планирали*?

Таунсенд свали празния барабанен пълнител от пистолета си, сложи нов и хладно поясни:

— Още от самото начало ние поехме два риска, Бени: наркотиците и „Сатанинско братство“. Да, производството и продажбата на дрога носи много пари, но хората, с които човек се сблъсква в този бизнес имат... много отвратителни характери.

„Говори с ирония — помисли си мрачно Бени, — казва, че хората от «Сатанинско братство» притежават неприятни характери.“

— Знаете ли, че при доставката на хидрогенатори членове на Братството убиха четирима мои войници? — продължи Таунсенд. — Ненавиждам хора, които не изпълняват своите ангажменти в една сделка. Майор Райнгрубер и неговите хора ще изловят оцелелите членове на Братството и ще им дадат добър урок.

— Да не би да се *страхувате*, че някой от Братството може да се опита да ви обере? — попита недоверчиво Бени. — Не може да сте взривили всичките водородни батерии и с това да сте се лишили от възможността да печелите стотици хиляди долари на ден, само защото няколко момчета от клуба са убили ваши войници?

— Разбира се, че не, Бени — отговори Таунсенд. — По-скоро щях да ги убия.

От начина, по който го каза — толкова спокойно и толкова делово, космите по мършавия гръб на Бени настръхнаха.

— Всъщност съм много щастлив, че жертвите от наша страна са толкова малко. Ние бяхме в значително по-неизгодно положение. — Таунсенд се усмихна като видя уплахата, изписана върху лицето му. — Бени, вие сте интелигентен мъж. Кажете ми какво щеше да се случи с цената на метамфетамин в щата Калифорния, ако *всеки ден* на улиците се появяват допълнително над петстотин килограма чиста дрога? С добавяне на съответните примеси това се равнява приблизително на петдесет хиляди килограма на ден.

— Цената му щеше да падне — призна Бени.

— По-скоро щеше да се срине, както вие, американците, казвате.

— А сега какво? — попита Бени. — Вашият договор с Братството беше за две хиляди долара на килограм, независимо от цената на улицата.

— Но щом цената на улицата падне, как мислите, че щеше да реагира Братството? — попита Таунсенд.

— Те сигурно биха опитали да променят договора.

— Бени, Бени, моля ви, вие се заблуждавате и се опитвате и мен да заблудите — смъмри го Таунсенд. — Вие знаете не по-зле от мен, че Братството щеше да се откаже от сделката, да ни обяви война и да се опита да ни избие до крак. Естествено, щяха да задържат водородните батерии за себе си. А сега ми отговорете на следния въпрос: Тези експлозии отразиха ли се на търсенето на метамфетамин в Калифорния?

— По дяволите, не. Защо трябва да се отразят?

— Точно така — съгласи се Таунсенд. — Значи със същия пазар за метамфетамин, когато „Сатанинско братство“ е почти ликвидирано, какво предполагате ще се случи с цената на дрогата?

Бени си отговори наум и очите му светнаха. Таунсенд го забеляза.

— Виждам, че ме разбрахте, Бени. Сега е очевидно, че мексиканците и останките от рокерските банди ще се втурнат да запълнят вакуума — продължи Таунсенд. — Този, който пръв се настани в оголената пазарна ниша, ще спечели доста. Но много скоро отново ще се разрази битка за контрол върху бизнеса с мет. Тогава ние ще си стегнем багажа и ще си заминем.

— Не разбирам — призна Бени и поклати глава. — Да не би да ми предлагате да стана дилър на мет?

— Много повече — заяви Таунсенд. — Предлагам ви помощ както в производството, така и в дистрибуцията.

— Всичко при цена от...

— Само шест хиляди долара на килограм плюс химикалите, плюс десет процента — отговори Таунсенд. — За стока, която може да се продава между двадесет и шестдесет хиляди долара за килограм, аз смятам предложението за твърде добро, за да го пренебрегнете.

— Шест хиляди на килограм? Защо толкова малко? — попита Бени. — Заслужава два или три пъти повече.

— За нас е по-важно да поддържаме добри делови отношения с вас, Бени — поясни Таунсенд с израз, от който космите по врата на Бени отново настръхнаха. — Честно казано, вие знаете доста много за моята организация и последните й акции. Тъй като, ако ви убия, това ще бъде равносилно да убия кокошката, която снася златни яйца, аз реших, че е по-добре да се споразумеем честно, вместо да враждуваме. Съгласен ли сте?

— Мога ли да произвеждам всичко, което искам? Навсякъде, по всяко време?

— Под надзор на мои хора — да — обеща Таунсенд. — Но сега трябва да сме много внимателни. Аз не съм толкова наивен, та да мисля, че нашите офиси, лаборатории, складове и места за срещи не се следят от полицията. Допускам, че ранчото и другите имоти, които имам из щата, са под наблюдение. Досега имах късмет и не се срещнах с полицейски следователи, но след изминалата нощ няма никакви гаранции. Вие сте известен „готвач“ на метамфетамин. В щата експлодираха почти тридесет лаборатории за производството му. Полицията ще иска да ви разпита. Ако установи връзка между нас и

дватамата, които току-що бяха пуснати от ареста, и свърже всичко това с престрелката в „Сакраменто лив“, нашата операция много скоро ще бъде разкрита. Полицията няма да миряса, докато не намери и накаже... или ликвидира виновниците за убийството на нейните хора.

Бени кимна, че е разбрал.

— Спокойно, полковник, спокойно. Няма начин да ме свържат с вас — увери го той. „Този човек е като шахматист — помисли си Бени — винаги мисли няколко хода напред“. — Веднага се захващам за работа.

— Чудесно — одобри Таунсенд. — Ние ще ви доставим химикали, така че да започнете колкото се може по-скоро.

Бени отново получи същото ужасно усещане... усещане, че продължително, бавно се хлъзга към пропаст. Таунсенд явно беше самият дявол. Но парите... Исусе, сега, когато по-голяма част от „Сатанинско братство“ не съществуваше, парите от мет ще потекат като порой. А страхът от полицията ще е толкова голям, че най-малко няколко месеца никой, дори и мексиканците, няма да посмее да влезе в бизнеса с метамфетамин в Калифорния. Бени ще рине парите с лопата. А Таунсенд и неговата армия очевидно не се интересуваха от производството на дрога.

Бени протегна ръка.

— Приемам сделката, полковник — заяви той.

Таунсенд отново се усмихна с ужасната си усмивка, прехвърли пистолета в лявата си ръка умишлено бавно, така че Бени да не пропусне да го види — и стисна подадената му ръка.

Докато Бени излизаше да разгледа как върви подготовката на новата лаборатория, Райнгрубер се приближи.

— Омръзнаха ми тези алчни идиоти, Herr Oberst. Ние рискуваме живота си, докато истинските пари си стоят и чакат да ги вземем.

— Търпение, майоре — успокои го Таунсенд. — Продължавайте да наблюдавате целта и докладвайте за всяко движение. Ако в скоро време местните власти не реагират малко по-решително, може би ще се наложи да преминем към изпълнение на третата фаза от нашия план. Но подозирам, че, както обичат да казват американците, кризата скоро сама ще достигне връхната си точка.

*Щаб на Специално следствено управление, алея „Беркът“,
Сакраменто, Калифорния*

Понеделник, 16 март 1998, 08:02 тихоокеанско време

Капитан Том Чандлър влезе в конферентната зала две минути след започване на сутрешната оперативка и седна в ъгъла. Скрил лице зад чашата си с кафе той огледа присъстващите.

Неговите хора изглеждаха като пребити. След десетте дни с дванадесетчасови смени, включително и през почивните дни, те имаха пепеляв цвят на кожата и личеше, че са изтощени.

Оперативката се водеше от лейтенант Дийна Уайлър. Тя отговаряше за операцията.

Чандлър беше чул слухове, че Уайлър е бременна. Но той не й беше предложил по-лека работа, защото изпитваше остра нужда от хора. Тъй като тя не му беше казала за своята бременност, излизаше, че поема отговорността за всяко евентуално увреждане на плода.

„Мамка му! — изпсува наум Чандлър. — Ако нещо се случи с бебето й, защото се излага на дявол знае какви въздействия по местата на взривовете, цял живот ще се чувствам виновен. Никога няма да си простя.“

— Рапортът за предварителните разследвания на експлозиите е готов — започна Уайлър и раздаде папки на присъстващите. — За осем часа са експлодирали общо двадесет и пет лаборатории за метамфетамин. Лабораториите изглеждат еднакви: всичките са били водородогенатори с капацитет деветдесет до сто и осемдесет литра.

— Господи, толкова много? — възкликна някой.

— Искате ли още невероятни неща? — продължи тя. — Какво ще кажете за липсата на следи от складове за химикали? Никакви сметища, никакви складови навеси, пълни със суровина, никакви отвлечени камиони. С толкова много водород под налягане в реактора вие знаете, че огненото кълбо ще бъде голямо и с висока температура. Но в миналото ние винаги сме намирали край местата на експлозии огромни сметища, пълни с такива химикали, а и надземната експлозия не може да унищожи едно подземно или погребано сметище. Край някои от местата наистина има сметища за химикали, но те не са използвани скоро. Остава изводът, че или процесите са били изключително чисти и химикалите прибрали преди започване на производството, което е много малко вероятно, или суровината е

докарана заедно с лабораториите — заключи Уайлър. — На някои места намерихме останки от ремаркета и теглича, и други такива принадлежности. Смятаме това за изключително важна следа. Предполагаме, че се отнася за големи, преносими автономни реактори, монтирани на ремаркета.

Уайлър изчака един момент казаното от нея да бъде осмислено и продължи:

— Сега за жертвите. С изключение на малкото на брой обикновени граждани в тези експлозии са загинали седемдесет процента от членовете на рокерската група „Сатанинско братство“. Всички трупове са намерени на повече от петдесет метра от мястото на взрива. Това означава, че всички на по-малко от петдесет метра вероятно са се изпарили в мига, в който лабораториите са избухнали. Ето защо можем да говорим за три, четири, дори пет хиляди жертви, момчета, може би дори за *осемдесет процента* от членовете на „Сатанинско братство“ в щата Калифорния.

— Боже мили! — възкликна някой.

— Е, тогава за какво седим сега тук? — обади се друг. — Да отидем в бара на Сами да се почерпим. Или още по-добре в кръчмата на Макланахан.

Том Чандлър се изправи на крака.

— При тези експлозии са убити седемдесет и три деца... Не искате ли да поканите и техните родители да се почерпят заедно с вас? — попита той. Предложилият честването млъкна. — Онзи, който е направил това, не е избил рокерите на Братството *заради* нас... Съсредоточете проклетите си мозъци върху непосредствената задача: В *най-скоро* време да намерим виновника за случилото се и да го хвърлим в дранголника.

— Не го схващайте като неуважение към пострадалите невинни граждани, капитане — поясни един от сержантите. — Но ние работим дванадесет, шестнадесет, а някои от нас дори двадесет часа на смяна и сме скапани.

— Шефът разчита на нас да се справим със случая — каза Чандлър.

Стон на възмущение се изтръгна от полицаите в конферентната зала.

— Е, стига сте хленчили — каза Чандлър. — След това съвещание имате свободен цял час. Но имам предвид един час, не час и половина и не вкъщи... След това излезте на улицата. Притиснете вашите информатори...

— Тайните информатори се разпръснаха, капитане — каза един от полицаите. — Улиците са празни.

— Не приемам извинения, искам резултати — контрира го раздразнен Чандлър. — Открийте ги, поговорете с тях. Ако трябва им предложете повече пари, но измъкнете сигурна информация. И ме дръжте в течение. Очевидно операциите по проследяване на Братството са приключили, но изяснете кои наблюдения трябва да продължат и защо. Ако някои лаборатории или убежища на Братството не са хвъркнали във въздуха, искам да организирате наблюдение. И не забравяйте да се обадите в ББН и на останалите агенции за текуща информация. Ясно ли е?

Всички кимнаха.

— Някакви въпроси?

— Да — обади се един сержант. — Носи се слух, че плащанията за извънредни часове са орязани. Каква е истината, капитане?

Чандлър пое дълбоко дъх и погледна сержанта в очите.

— През първите две тримесечия ние с лека ръка изчерпихме бюджета си. От утре се въвежда гъвкаво работно време до четиринадесет часа, което по-късно задължително ще се компенсира. Извън него никакви допълнителни часове няма да се признават, така че не искайте и не си правете труда да ги вписвате в картоните си. Ако всичко това продължи твърде дълго, може да се наложи до второ нареждане целият персонал да премине на дванадесетчасови смени.

— Без заплащане на извънредни часове! — почти в един глас се възмутиха полицаите. — Това е подигравка, капитане!

— Чуйте ме. Всички трябва да правим жертви, докато не заловим престъпниците — каза уморено Чандлър. — Намираме се в извънредно положение. Подновете наблюденията, претърсете улиците, съберете повече информация и извършете арести. Точка! — Томас Чандлър знаеше, че с тези си приказки няма да разпали голям ентузиазъм сред полицаите, но нямаше какво друго да им каже. — Нещо още да искате от мен?

Този път нямаше никакви питания, само гневни физиономии. Чандлър се обърна, почувствал ледените ядни погледи на полицаите зад гърба си.

Дийна Уайлър триеше очи в очакване мърморенето да престане.

— Добре. Сега слушайте внимателно — започна тя и извади листа с бележките си. — Прегледах рапортите от вашите наблюдения и ги съпоставих с местата на експлозиите. Получава се следната картина: странно е, че все още нищо не се е случило в новата лаборатория на „Розали“ и в клуба „Боби Джон“, тъй като те са известни убежища на Братството. Мисля, че е време отново да се посетят тези две места. И двете са все още цели, нали?

Сержантите кимнаха.

— Разузнаването съобщава, че в двора на къщата в „Розали“ има куче пазач. Има признаци, че отново са се заловили с производство и продаване на дрога. Тази нощ подновете наблюдението. Същото се отнася и за клуба „Боби Джон“ — продължи Уайлър. — Информацията сочи, че клубът отново е отворен и работи след инцидента с газовата граната. Искам да зная кой влиза и кой излиза оттам. Трябва да разбере кои членове на Братството все още дишат и да бъдат доведени на разпит. Не мисля, че ще имаме някаква трудност да получим писмена заповед за обиск дори само по информация, получена чрез подслушване на телефон, така че запишете такава информация и аз ще ви помогна да се подпише — предложи Уайлър.

Тя се приближи до масата и погледна предупреждаващо полицаите.

— И още нещо, момчета и момичета. Престанете да гледате като пребити кучета, дявол да ви вземе. Сигурна съм, че капитанът ще бъде щастлив да сравни ден по ден неговите извънредни часове с вашите, а той няма нито гъвкаво работно време, нито извънредно заплащане, нито профсъюз, пред който да се оплаче. Целият град, целият окръг е изморен. Преди отново да се сърдите заради удължената смяна или за задължителното гъвкаво работно време, помислете за невинните хора, които могат да бъдат убити или ранени при нови експлозии, за нещастниците, които спят под навеси или на улицата, защото жилищният им блок е разрушен. Разбраха ли ме всички? — Не последва никаква реакция. — Сержанти, до два часа искам да видя вашите планове за наблюдение. Спомнете си защо сте избрали да

носитe тази значка и не забравяйте, че вашият град е в беда. А сега на работа!

Клуб „Боби Джон“, булевард „Дел Пасо“, Сакраменто, Калифорния

Събота, 21 март 1998, 01:45 тихоокеанско време

За това време от годината нощният въздух беше доста топъл. Чувстваше се първият полъх на пролетта. Задната врата на клуба „Боби Джон“ беше отворена. Охраняваше я едър младеж.

По алеята идваше фигура. Беше мъж в кожени дрехи, с мотоциклетна каска в ръка. На главата си имаше обикновена тъмна плетена вълнена шапка с дупки само за очите, така че лицето му не можеше да се види.

Полицията беше монтирала камера върху осветителния стълб на булевард „Дел Пасо“ да следи предната страна на клуба, но задната се наблюдаваше от двама полицаи в каравана. Когато се появи новодошлият, камерите зажузаха и наблюдаващите нагласиха микрофона с насочено действие — да чуят по-добре разговора.

— Къде ти е моторът? — попита пазачът, когато човекът се приближи.

— Счупи се и го оставих на улица „Калвадос“ — отвърна непознатият. — Трябва ми телефон.

Той тръгна към вратата, но двуметровият бабаит, който я пазеше, опря пръст в гърдите му — недвусмислен жест да спре.

— Виждал ли съм те тук, приятел?

— Разбира се. Идвам съм.

Пазачът забеляза, че коженото яке е съвсем ново. То определено не изглеждаше да принадлежи на рокер, който е карал мотоциклет през влажната, нечиста сакраментска зима. Не носеше кожени гамаши или панталони, а някакъв тъмносив работнически комбинезон.

— Имаш ли значка, или нещо друго, брат?

— Не.

— Тогава си търси телефон на пешеходната алея, откъдето дойде. Клубът е затворен.

— Телефонът там е развален.

— Нашият също. Хващай пътя.

Непознатият се обърна, сякаш се колебаеше дали да си тръгне, после спря и отново заговори на бабаита.

— Е, добре. Моторът ми не е развален. Всъщност нямам никакъв мотор. И никога през живота си не съм карал мотор.

— Не ме интересува. Разкарай се.

— Истината е следната — продължи непознатият. — Искам да ти задам няколко въпроса за Джошуа Мълинс. — Той видя как едрото, грубовато лице неочаквано се напрегна. — Виждам, че знаеш за кого става дума.

— Изчезни, ненормалник.

— Мълинс е от Братството — продължи непознатият. — Той също е от бандата, която участва в престрелката в „Сакраменто лив“...

За човек с неговия ръст бабаитът беше много бърз. Той блъсна натрапника, пресегна се и взе парче галванизирани стоманена тръба, с която залостваха задния вход, когато барът не работеше. Непознатият полетя назад и падна тежко по гръб. От замаяния му поглед изглеждаше, че си е ударил главата.

— Ти влизаш в чужда собственост, нещастнико — изрева бабаитът. — А си пристъпил, а си мъртъв.

— Този човек трябва да е луд — каза един от наблюдаващите от фургона полицаи, докато слушаха размяната на любезности, и се засмя. — Или може би е някой глупак, който се вживява в ролята на полицаи.

— Ако се опита да влезе със сила, онзи ще му счупи главата — отговори партньорът, му. — Не мислиш ли, че трябва да повикаме патрул преди човекът да пострада или да загине?

— Прав си. По-добре е да си вържем гащите — съгласи се другият полицаи. Той взе портативната си радиостанция, извика централния диспечер и му предаде да изпрати патрул в алеята. — След десет минути са тук — съобщи полицаият.

— Ако бабаитът започне да го удря, ние ще трябва да направим нещо.

— Стой си мирно и чакай патрулната двойка.

Другият полицаи свали бинокъла. Умът му трескаво работеше.

— Следствието смята, че Мълинс е един от хората, които са участвали в обира, нали? Няколко дни по-късно го намериха мъртъв, така ли е?

— Така мисля.

— Това появи ли се във вестниците?

— За Мълинс ли? Да. Той беше охранител или нощен пазач в „Сакраменто лив“, един от изчезналите охранители.

— Писаха ли, че е бил член на „Сатанинско братство“, или че е участвал в обира?

— Да, разбира се... или поне аз мисля така — отвърна другият полицай, без да проявява голям интерес към въпроса.

— Аз пък не мисля така — възрази неговия партньор.

— Е, и?

— Тогава, ако във вестниците не е имало съобщение, откъде този човек знае, че Мълинс е бил член на Братството и е участвал в обира. Не са много дори полицаите, които знаят това, всъщност само онези от следствието и бандитите. Как може един любител да знае?

— Как, по дяволите, бих могъл да ти кажа? — отвърна раздражено партньорът му. — Просто гледай и снимай. Имам достатъчно неща, за които трябва да мисля.

Непознатият се изправи на колене, гърдите му се повдигаха, дишаше тежко.

— Ето какво е положението — каза спокойно той. — Ти ще ми кажеш всичко, което искам да зная за Мълинс, и аз ще си отида. Ако ли не, ще ти счупя главата, ще вляза вътре, ще счупя още някоя и друга глава и ще разруша това място.

— Слушай, глупако, давам ти последна възможност — каза бабаитът. — Ставай и разкарай оттук дебелия си задник или ще счупя тази тръба в тъпата ти глава.

Непознатият стана, взе шлема си и направи няколко крачки към пазача.

— Последната възможност е за теб — отвърна той. — Мълинс е работил тук за един човек с чин майор. Говори се, че приблизително една седмица преди грабежа Мълинс се е срещнал тук с майора или с

някой от неговите хора. Разкажи ми за него. Кой е той? С немски акцент ли говори? Как изглежда?

— Не толкова зле, както ще изглеждаш ти, скапаняк, ако веднага не се разкараш — заплаши го бабайтът и вдигна тръбата.

С фалшиво движение той замахна към главата, но в последния миг извъртя тръбата назад и замахна към лявото коляно на непознатия. Ако беше кола, ударът би направил вдлъбнатина. Бабайтът зина от изненада, когато тръбата отскочи от крака на човека, сякаш от бетонен стълб.

— Какво говори той, какъв германец? — попита вторият наблюдаващ полицаи. — Той каза, че майорът е бил германец.

— Да... чух за майора, но това го нямаше в рапортите. И никога не съм чувал за никаква връзка между Мълинс и някакви германци. Какво го кара да мисли, че майорът е бил... Ооох, по дяволите, той го удари право по коленете! По-добре да кажем на патрула веднага да дойде. Изглежда бабайтът се опитва да счупи коленете на този нещастник.

— Но на него нищо му няма... — Двамата полицаи се втрениха невярващи. Човекът все още стоеше прав. Никакви рокерски кожи не можеха да го защитят от удар като този. — Сигурно не го е ударил, само е замахнал да го изплаши...

— Удари го — възрази първият полицаи, но гласът му прозвуча неуверено, не бе сигурен дали наистина е видял онова, което стана.

Партньорът му свали от очите си бинокъла.

— Отивам да поговоря с този човек — заяви той.

— Никъде няма да ходиш! Не разбираш ли, че ще разкриеш нашето наблюдение, човече...

— Този приятел знае за майора и за срещата му с Мълинс — обясни вторият полицаи и отвори вратата на караваната. — Той знае много повече, отколкото се полага на един цивилен. Ако е полицаи, тогава той се опитва неслужебно да измъкне от него нещо важно или да го изнуди и ние сме длъжни да го спрем. Освен това аз искам да разбера как можа да понесе такъв удар и да остане прав.

Вторият удар беше наистина страхотен. Силен, бърз, отгоре, насочен право в главата. Патрик Макланахан го отклони с лекота с лявата си ръка и спуска тръбата. Токовият удар, предизвикан от схватката, изпрати мощен енергиен поток по цялото му тяло.

Патрик злобно се усмихна. Проблемът с токовия удар в костюма не беше отстранен, но сега това му беше безразлично. Всъщност беше доволен. Приливът на енергия му действаше като наркотик...

Всичко стана като на забавен кадър. Бабаитът гледаше Патрик, сякаш е някакво излязло от дълбините на океана чудовище, после сграбчи тръбата с две ръце, вдигна я над главата си и се засили да удари. Патрик не му позволи. Той просто пристъпи напред и заби десния си юмрук в гърдите му.

Охранителят носеше бронежилетка, която пое част от удара и вероятно му спаси живота. Гръдната кост и ребрата от лявата страна се счупиха и притиснаха левия му бял дроб. От устата и носа му бликна кръв и той се свлече на земята. Патрик усети как видът на кръвта още повече усили неговия гняв и жажда за...

... за какво? Той не беше сигурен какво иска: отмъщение, информация? Или просто да се разтовари от разочарованието и горчивината, които изпитва. Да нарани някого. Да ги накара да се страхуват от него така, както той и семейството му се страхуваха. Той щеше да...

— Спрете! Полиция!

Патрик се обърна. По алеята откъм улица „Ан“ тичаше цивилен със закачена на верижка на врата му полицейска значка. Дясната си ръка държеше зад гърба, вероятно стискаше пистолет. Той вдигна златната си значка на детектив.

— Спрете! Искам да говоря с вас.

Патрик свали плетената шапка и си сложи каската. В момента, в който последната част от костюма му отиде на мястото си и беше активиран, през тялото му премина мощен енергиен импулс. Той беше настроил защитната система на специален режим, така че това му позволи да свали каската и все пак да остане защитен. Сега, след като я сложи и комплектува системата, към дисплеите и слушалките потече информация и той се почувства абсолютно жизнен и силен.

— *Веднага* свалете шлема! — заповяда детективът.

Патрик стоеше на мястото си, без да мърда.

Полицаят вдигна пистолета си.

— Казах да свалите шлема, да вдигнете ръце зад врата и да се обърнете!

— Не съм въоръжен — отвърна Патрик.

Сега гласът му беше електронно усилен от апаратурата в шлема.

— Направете каквото ви заповядах, човече. Свалете шлема и вдигнете ръце зад врата. *Веднага!* — За негова изненада непознатият просто се обърна и тръгна към задната врата на клуба „Боби Джон“.

Полицаят прибра пистолета си в кобура — човекът беше невъоръжен, а той не можеше да стреля по невъоръжен човек, особено в гръб.

— Исусе! Дейв, ела тук и ми помогни — каза полицаят на партньора си, който слушаше по насочения микрофон. — По-добре предай 245 и може би 187, извикай някаква помощ и линейка... Мисля, че копелето уби бабаита.

Патрик влезе в салона. От кухнята се появи един рокер и се спусна към него. Патрик стегна лявата си ръка и го удари по лицето. То се размаза, сякаш рокерът се бе ударил в подпорна греда. Вратата, която Патрик търсеше, затворена и охранявана при предишното му посещение, беше надясно, заключена. Той се върна в кухнята, после се засили и използва раменете си като таран. Вратата изхвърча от пантите.

Вътре двама рокери се забавляваха с няколко полуголи момичета. Патрик разпозна в единия от тях човека, който се беше изправил пред него със счупената бирена бутилка — същият, който рани Джон Мастърс, който знаеше за Мълинс и майора. Едно момиче беше коленичило между краката му. Другите се пръснаха из салона и затърсиха дрехите си. На табла за сервиране се виждаха бели прахчета — кранк или кокаин.

— Кой си ти, твоята мамка? — изрева рокерът.

— Търся майора — отвърна зловещо Патрик през шлема. — Кажи ми къде е майорът и тази нощ ще те оставя да живееш.

Рокерът се пресегна към пода до стола, където бяха панталоните му и извади 9-милиметров „Глок“.

— Никога не съм убивал някого без преди това да го смеля от бой — каза той и се засмя.

В същия миг другият рокер вдигна оръжието си и стреля от ъгъла на стаята. Патрик политна назад и се удари в насрещния ъгъл.

Първият рокер дрезгаво се засмя, като видя как натрапникът падна на пода.

— По дяволите, *добро* изпълнение — каза той и за всеки случай също стреля. Бутна жената настрани. — Обличай се, кучко, след броени минути тук ще е пълно с ченгета. Изчисти кокаина, занеси таблата в кухнята и я сложи на мивката. Беше самозащита. Запомнете го, пачаври такива. Човекът нахлу тук и заплаши да...

— *Мамка му!* — изкрещя другият рокер.

Всички се обърнаха и ужасени видяха, че непознатият се надига от пода. По тялото му нямаше нито една дупка. При изстрел с пушка от по-малко от десет метра на гърдите му трябваше да има дупка колкото тенисна топка.

— *Търся майора!* — прокълтя металически глас.

Момичетата грабнаха дрехите си и побягнаха, пиццейки, ужасени от този... призрак. Вторият рокер стреля отново, но ръката му така трепереше при вида на неумиращия човек, че от пет метра не улучи. Той хвърли револвера и побягна.

— Хей, задник — извика без полза другият рокер, — върни се и скалпирай този приятел!

Той изпсува, прицели се и стреля със своя „Глок“. Натрапникът се завъртя, ударен в гърдите, но този път не падна. Още един изстрел и още един. Все още не падаше. Беше ясно, че куршумът го е засегнал, защото спря и се преви, сякаш щеше да припадне от болка или шок, но след това се изправи и продължи да се приближава.

Патрик сграбчи дясната китка на рокера и стовари върху нея стоманения си юмрук. Чу се хрущане от счупена кост и пистолетът падна на пода. После замахна и го удари по лявата ключица. Отново се чу звук от счупване на кост, рокерът падна на колене и запищя.

— Търся майора — заяви Патрик. — Каж ми къде е или ще те убия.

— Не зная къде е, човече, кълна се...

Патрик отново замахна и счупи и другата му ключица.

— Следващият път ще ти счупя гърдната кост — заплаши го Патрик и заби пръст в гърдите на рокера. — След това ще ти прекърша

врата, а после ще ти счупя черепа. През останалата част от живота си няма да живееш, а ще вегетираш. Сега говори. Къде е майорът?

— Не зная, кълна се — отвърна задъхан рокерът, лицето му бе изкривено от болка.

— Кой контактува с Мълинс? Майорът ли се срещна тук с него?

— Никога не съм го виждал. Един от неговите хора, от неговите лейтенанти е идвал тук, но аз не съм го виждал. Мълинс ми каза, че ще се срещне с майора на ранчото в Уолтън. Не зная къде е, кълна се в Бога!...

— Германци ли бяха?

Рокерът кимна.

— Да, да, Мълинс каза, че не искал да има работа с никакви шваби, но те му платили добре!

— Къде в Уолтън е това ранчо? По кой път?

Никаква реакция. Човекът беше припаднал. Патрик го пусна на пода и се отправи към бара. Той знаеше, че при първите изстрели постоянните посетители са се разпръснали като плъхове при пожар, но трябваше да намери другия рокер. Ако беше приятел на този човек, той може би знаеше за...

— *Полиция! Не мърдай!* — Патрик се обърна. Двама цивилни полицаи с провесени на вратовете златни значки бяха заели позиция зад задната врата, насочили към него, доколкото можа да види, много големи автоматични пистолети. — Гореще! С лице към стената! Веднага!

Патрик включи системата за вътрешна проверка. Енергията в батерията беше още в зелената зона, но щеше да изкара не повече от два часа. Той беше облякъл костюма преди по-малко от час. Сигурно имаше повреда в индикатора за резервна енергия. Може би костюмът щеше да издържи, ако тези полицаи изпразнят оръжията си в него, но не повече, защото енергията щеше да спадне на резервно или дори на аварийно ниво. Тогава нямаше да му остава нищо друго, освен да се предаде.

— Не съм въоръжен — каза Патрик на полицаите. Той вдигна ръце с обърнати навън длани да се вижда, че са празни. — Отивам си. Не стреляйте. Ако стреляте, мога да ви нараня, а не искам.

— Млъкнете и се обърнете с лице към стената! — изрева единият от полицаите.

Патрик тръгна към вратата с вдигнати ръце.

— О, мамка му — промърмори вторият, — няма да спре. Чух изстрели тук... Дали да не застреляме този тип?

— По дяволите, той няма пистолет — отвърна първият полицай.
— Не виждам никакво оръжие.

Той отново извика на човека да спре, но онзи продължи да върви.

— Мамка му — отново изпсува партньорът му и сложи пистолета си в кобура. — Прикривай ме! — извика той и се спусна към Патрик като футболен бранител на решителна среща.

Чу се глух удар. Блюстителят на закона беше блъснал непознатия в стената, но сега лежеше неподвижен с лице на пода. Човекът се изправи на крака, спря за секунда, сякаш да възстанови равновесието си, повдигна ръце и тръгна към вратата като внимаваше да не настъпи изпадналия в безсъзнание полицай.

— Не мърдай! — извика другарят му и се прицели с 9-милиметровия си „Зиг“. — Спри веднага или ще стрелям!

Беше решил да стреля. Партньорът му беше повален. При следващата крачка на Патрик той изстреля три куршума — два в гърдите и един в главата. Патрик падна по гръб. И изпищя.

Полицаят сграбчи портативната си радиостанция и с трепереща ръка включи микрофона, държейки пистолета насочен към гърчещото се тяло.

— Централа, тук едно-девет, стрелба, полицай ранен, полицай ранен, нападателят убит, изпрати помощ и линей...

Полицаят спря по средата на думата, онемя, когато видя как човекът с шлема се изправи, подпря се за момент на стената и тръгна към вратата.

Този път куршумът го улучи в торса, но той само леко залитна назад към стената, изблъска полицаия от пътя си и се заклатушка по алеята. Ръката, която блъсна служителя на закона, сякаш беше железен прът. Но бе така зашеметен, че странният непознат можеше да използва и перо.

— Света Богородичке! — промълви полицаят.

Тръгна след човека навън, от дулото на пистолета му още излизаше дим, прицели се, но на алеята имаше хора, затова свали оръжието и пусна предпазителя. Непознатият си проби път през тълпата, затича се и изчезна.

Разкъсван между желанието да го преследва и задължението да помогне на падналия си партньор, полицаят отново взе радиостанцията и включи микрофона: „Централа, тук едно-девет, 245 подозрителен...“. По дяволите, как ли щеше да се изтълкува това? Той току-що беше съобщил, че нападателят е убит, а сега, че тича по улицата?

— Нападателят побягна на запад по алеята зад клуб „Боби Джон“, насочвайки се към улица „Феърфийлд“. Към всички, 245, подозрителен с черно кожено яке, тъмен гащеризон, раница на гърба и с мотоциклетен шлем, закриващ лицето. Изглежда не е въоръжен, но е опасен.

От булевард „Дел Пасо“ Патрик свърна наляво по улица „Феърфийлд“, включи ракетните двигатели в ботушите си, скочи на покрива на една изоставена двуетажна печатница, после спря за нова проверка на системата. Батерията се беше разредила до критично ниво.

Патрик набра на дисплея в шлема си команда за търсене, която се предаде по частната сателитна система. На екрана му се появи малко червено изображение с указание за посоката и разстоянието до целта. Там се намираще Джон Мастърс. Той бе в специално оборудвана кола „АМС Хамър“. И костюмът на Патрик, и колата имаха сателитни навигационни приемо-предаватели, за да може всеки от тях да вижда и да следи местонахождението на другия. Сега Мастърс беше съвсем наблизо, кръстосваше из района и се стараеше да не изглежда подозрителен, както може да изглежда една такава кола посред нощ на улицата.

Използвайки ракетните двигатели Патрик скачаше от покрив на покрив, докато стигна до шосе „Арден“. Той почака на покрива на една жилищна сграда, докато „Хамър“-ът се приближи. Тогава скочи от покрива и се приземи точно до един изплашен мъж, който излизаше от колата си на паркинга. Патрик не му обърна внимание. Петнадесет секунди по-късно, когато ракетните двигатели се бяха презаредили, той направи нов скок до колата на Джон, която се движеше бавно по шосе „Арден“. Колата спря, Патрик отвори вратата и се вмъкна вътре, а Джон натисна газта и джипът полетя с максимална скорост.

След като пресякоха реката и тръгнаха по Шестнадесета улица на юг към центъра на града, Джон попита:

— Как беше?

— Страхотно! Просто супер! — каза Патрик и свали шлема.

Като си спомни ужасеното лице на Патрик след демонстрацията, Джон се страхуваше от онова, което можеше да види този път, но Патрик изглеждаше нормално.

— Всичко работи чудесно! — каза той.

В задната част на „Хамър“-а имаше портативен бензинов агрегат. Патрик го включи, взе един кабел и пъкна единия му край в агрегата, а другия в контакта в долния ъгъл на раницата си. Макар че без шлема не можеше да следи нивото на енергията, той знаеше от изпитанията, че ще са необходими тридесет до шестдесет минути за презареждане на захранващото устройство.

— Тази вечер свършихме добра работа, нали? — попита Джон, надявайки се да получи потвърждение. — Намери ли онова, което търсеше?

— По дяволите, не можах... Но ще действаме според плана! — отвърна Патрик. — Получих немалко информация, но ми е необходима още. Следващата стъпка може да ни донесе ключа как да се справим с тези момчета.

— Наоколо изглежда има много ченгета...

— Ще действаме според плана, Джон — повтори Патрик. — Ако всичко се провали, ще се срещнем на летището, както се разбрахме. Аз мога да се скрия в хангара или отгоре на кулата.

Джон замълча. Трябваше да изпълнят плана.

Район „Розали“, квартал Елдър Крик, Сакраменто, Калифорния

Малко след това

Понякога са необходими дни за намиране на най-доброто място за наблюдение. Идеалното място е достатъчно близко за фотографиране със средно мощен телефотообектив на всеки влизащ или излизащ в сградата, но не чак толкова, че да прави впечатление. Дори и по-отдалечена, караваната трябва периодически да се мести, за да не бъде разбита от крадци или вандали.

Макар че работата се състои единствено в седене, чакане, гледане и слушане, наблюдението е трудна, неприятна, изтощителна работа. В зависимост от обстановката и случая наблюдаващите полицаи понякога се сменят за хранене или за кратки почивки. Но много пъти те остават затворени цели осем часа.

Но най-лошото на наблюдението, дори само след два дни, е ужасната миризма. Добре че вече малко полицаи пушат вътре, но все пак една затворена каравана бързо се изпълва с различни миризми — на всякакъв вид бързи закуски, на пот, размесена с дезодоранти и парфюми, миризми от неуплътнени тоалетни съдове и други по-неприлични за споменаване аромати. Излизането от фургона всъщност правеше положението още по-лошо. Прекарвали два часа затворени, независимо колко е лошо вътре, ченгетата свикват, но след като излязат навън да поемат глътка чист въздух или да пуснат една вода, връщането във вонящия, задушаващ, клаустрофобичен автомобил става непоносимо.

Районът „Розали“ се намира между Шестдесет и пета улица и булевард „Стоктън“, на север от Елдър Крийк Роуд. Застроен е с общо взето красиви крайградски или полуселски къщи. С чисти дворове, красива външност и прясна боя някои от тях демонстрираха гордостта на собствениците си, но повечето бяха заети от наематели и от години не бяха нито ремонтирани, нито боядисвани.

Къщата северно от обекта на наблюдение беше много красива постройка с поддържана моравка отпред и добре подрязани храсти, все още завити със зебло срещу зимния студ. В двора имаше табелка с надпис: „Продава се“. Причината за продажбата навярно бе съседната паянтова къща — едноетажна изгнила дървена постройка с изпопукана гипсова мазилка и мръсен двор, огрян с туфи кафява трева. Оградата беше от бодлива тел, тук-там разкъсана, ръждива. В двора обикаляше голямо силно куче, което при най-малък повод свирепе лаеше. Някои от прозорците бяха със спуснати завеси, други — със заковани от външната страна железни решетки.

Подозираше се, че „Сатанинско братство“ използва тази къща за производство или дистрибуция на дрога, но отделът за борба с наркотиците не можа да намери достатъчно солидни доказателства. Полицията използва всички възможни трикове: спираше превозните средства, които наскоро са били на това място, с надежда да намери в

тях дрога, проследяваше честите посетители, с надежда да залови някой излязъл от къщата пласьор. Никакъв резултат. Съседите бяха много наплашени, за да сътрудничат на полицията. Наблюдението не беше непрекъснато и накрая го преустановиха, защото не можеше да се оправдае пред капитана разходът на време, нито да се защити пред някой съдия тезата за вероятно престъпление.

Но къщата определено беше на Братството и навярно в нея имаше лаборатория за мет. Така че след последните взривове наблюдението беше подновено. Дори и през „слабите“ дни там вероятно се пласираше метамфетамин за няколко хиляди долара седмично и, ако някой искаше да ликвидира местата на Братството за продажба на дрога, къщата сигурно беше едно от тях. Тази информация беше достатъчна на Дийна Уайлър да заповяда подновяването на наблюдението.

Последните три часа на тази дванадесетчасова смяна бяха наистина кучешки. Кафето в термосите беше изстинало, сандвичите тежаха в стомасите като олово, забавяха циркулацията на кръв и действаха като големи таблетки приспивателно. Караваната беше студена, седалките миришеха на плесен, гумените крайници на окулярите на 180-милиметровите фотоапарати бяха хлъзгави.

Тази вечер до къщата се приближиха няколко души, но всички бяха изплашени от булдога. Един посетител успя да изкара навън един от обитателите. Наблюдаващата група направи няколко хубави снимки на едрия, приличащ на рокер мъж с дълга и гъста черна коса, с брада и с кожена жилетка на голо. Големият микрофон с насочено действие долови проведения между двамата разговор:

— Какво имаш, човече? — попита посетителят с груб, дрезгав глас.

— Какво ти трябва? За смъркане ли? Имам точно това, от което се нуждаеш.

Бяха до телената ограда, но се виждаше, че обитателят не желае да стои дълго на открито.

— Какво, по дяволите, е това? — попита гневно купувачът. — Тук почти нищо няма.

— Ти на кой свят живееш бе, копеле? На улицата няма никаква стока. На Братството му таковаха мамата. Това е, приятел. Искаш ли или не?

— Ти направо ме обираш, човече.

Наблюдаващият през непрозрачното отвън стъкло полицај се намръщи.

— По дяволите, такъв разговор може да се води и за закупуване на сладкиши — промърмори полицајт. Той знаеше, че дотук в техните думи нямаше нищо, което да послужи за пред съда. — Хайде, момчета, преминавайте към сделката.

Предаването стана и полицаите направиха снимки. Торбичката с бяла кристална пудра изглеждаше като малко бяло петънце, незначителна част от нормалния размер на сак за доставка на мет.

— За такава сделка в съда ще ни се изсмеят — каза наблюдаващият полицај. — Трябва ни нещо голямо, момчета. Това символично количество няма да свърши работа.

— На улицата почти няма наркотици — каза примирително друг полицај. — Никой не смее да държи голямо количество. Всички се страхуват, че онзи, който премахна Братството, може да подгони и тях.

— Ще трябва да изчакаме още една седмица, когато по-смелите готвачи отново ще се заловят за работа — каза първият полицај, когато купувачът си тръгна, а продавачът се прибра в къщата. — Засега не се случва нищо съществено.

— Ето още един човек — прекъсна го полицајт с камерата. — По дяволите, сигурно съм уморен. Дори не го видях да се приближава. — Той вдигна очи от окуляра, разтри ги, после отново загледа. — Среден ръст, около метър и седемдесет, добре сложен, облечен е в кожени дрехи — яке и панталони. Как, по дяволите, могат тези хора да носят такива неща? С шлем на главата. От онези, които закриват цялото лице.

— Не чух мотор — отбеляза другият полицај. — Обикновено тези „Харли“ се чуват през три карета.

— Не виждам мотор.

— Няма мотор? — Сега всички се заинтересуваха. — Какво прави той?

— Той... ох, той се насочва право към предната врата. Големият булдог добре ще си закуси... Кожените дрехи няма да го спрат.

Те чува свиреп лай и ръмжене.

— Човекът сигурно е постоянен посетител. Кучето трябва да го познава.

— Това куче... о, по дяволите, изглежда то ще се хвърли върху него! Прескочи през оградата, глупако!

Булдогът се спусна, разтвори уста, на светлината от предната веранда блеснаха зъби, насочиха се право към лявата китка на новодошлия... захапах я и веднага я пуснаха. Те видяха как кучето разтърси глава, отново излая, заръмжа и се хвърли към левия глезен на непознатия. Повтори се същото нещо — кучето захапа и веднага пусна. От мястото си полицаите забелязаха, че човекът държи в дясната си ръка пакет. Трети скок и този път кучето увисна на лявата ръка на човека. Тежкото тяло го повлече наляво и надолу, но тогава съвсем равнодушно, сякаш удря комар, непознатият шляпна кучето по главата. Чу се силно скимтене и булдогът падна на земята. Странно. Ударът дори не изглеждаше силен.

— Кучето е безпомощно! — възкликна един от наблюдаващите полицаи. — Ха! Никога не съм виждал булдог така да подвие опашка! Какво използва този човек срещу него! Невропаралитичен спрей?

— Може би боздуган — отвърна друг полицаи.

— Не видях в ръцете му спрей. Късметлия копеле. Може да е дрогиран. Ще почувства болката, след като премине действието на наркотика. Може би си струва да арестуваме този приятел и да разберем как го прави.

— Това хич не ме интересува — каза отговорникът на групата. — По интересно е какво има в раницата на гърба? А, остави една торба до предната врата. Ръцете му са празни. Може би е някаква доставка.

— През предната врата?

Страхотна експлозия разтърси караваната. Полицаите политнаха назад, силната светлина временно ги заслепи.

— Мамка му, какво, по дяволите, беше това? — извика един от тях и започна да трие очите си. — Бомба ли се взриви?

— Очевидно! — съгласи се друг полицаи.

Изглежда тя избухна, преди да успее да се отдръпне. Той пипнешком намери портативната си радиостанция, надявайки се, че е включена на подходящия канал, защото, ако не беше, не можеше да види копчето за превключване.

— Централата, Специално отделение четири-четири, изпратете подкрепление, групи за обезопасяване на взривоопасни обекти и

пожарникари. Имаше бомбена експлозия девет-две-седем. Предайте на всички отделения ситуация девет-девет-четири, повтарям, ситуация девет-девет-четири.

Сержантът, отговарящ за този сектор от южния район, взе радиостанцията си и повтори призивната 994, напомняйки на всеки, който отговори да използва процедурите за бомбена заплаха: никакво ползване на радио, МТД, или клетъчни телефони на разстояние под две карета от мястото на събитието.

Минаха няколко дълги минути преди полицаите в караваната да се съвземат. Когато накрая погледнаха през биноклите, те видяха непознатия да лежи по гръб, изхвърлен на около пет метра от взривната вълна.

— Изглежда е ударен право в лицето — заключи един полицай. — Надявам се в линейката да има лопати... ще са им нужни...

Той млъкна и се втрещи. Не можеше да повярва на очите си. Непознатият, който беше поставил бомбата, се изправи на крака и тръгна към къщата.

През звукоусилвателната система Патрик чу лая на кучето и дори стъпките му по калната трева в задния двор, но не го видя, когато го захапа за китката, след това за глезена, а после се хвърли към пръстите на лявата му ръка. Не почувства болка, но се изплаши. Единственото, което искаше да направи, беше да отвори челюстите на булдога, но звукът, който чу, когато другата му ръка удари бедното животно беше ужасен. Кучето изквича и падна на земята, от ушите му потече кръв.

— *Негодници* — изруга в шлема си Патрик, — изпращат кучета да се бият вместо тях!

Той се помъчи да потисне обхваналия го гняв, хвърли пълната с експлозив раница до вратата, включи късовълновия канал на детонатора и натисна ключа.

При експлозията, само на няколко крачки от него, светочувствителното забрало на шлема му моментално потъмня, за да не го заслепи блясъкът, в костюма му започна циркулация на студен въздух, за да отнеме топлината от взрива. Но взривната вълна го блъсна назад, той падна и когато отвори очи, яростта, която се беше породила в главата му, разтърси цялото му тяло. Той размърда ръцете

си, след това краката, после тялото... всичко беше наред, никъде не чувстваше болка. Направи бърза проверка на системата: батерията вече се беше изтощила наполовина — оставаха му още четири часа. Преди да се приближи до вратата, бяха шест. Значи взривът е източил много енергия. Проверката показва, че всичко останало е нормално.

Експлозията беше избила вратата, бе съборила част от стената, електрозахранването в къщата бе прекъснато. На проникващата отвън светлина Патрик видя, че се намира във всекидневна. В дъното беше кухнята. Вътре беше същинска кочина... Експлозията, разбира се, също бе допринесла за безпорядъка, но изглежда и преди нея мястото не е било годно за живеене. Навсякъде имаше разхвърлян боклук, по стените бяха написани със спрей нецензурни изрази.

От врата вляво се появи висока, стройна фигура, облечена в черни дрехи с военна кройка. На главата си носеше плетена шапка с отвори само за очите и носа. Човекът беше въоръжен. Насочи автомата си към Патрик и стреля. Три куршума го улучиха и той се олюля назад. Не го заболя, само почувства силните електрически удари, които преминаха през тялото му. „По дяволите — изруга Патрик, — мислех, че проблемът е отстранен!“ Електричният ток замъгли зрението му, той се препъна в парчета отломки и се свлече до стената.

— Strib, du Teufel!^[2] — изруга командосът, насочи автомата към главата на Патрик и отново стреля.

Този път Макланахан усети съприкосновението на куршумите с шлема — но това беше като любовна милувка в сравнение с електричния заряд, който прониза тялото му. Болката беше остра, но, странно, тя дори му достави удоволствие.

Командосът замръзна, когато го видя да се надига от пода.

— Wer bist du?^[3] — извика той.

Патрик се нахвърли върху него и го събори на земята. Хвана с две ръце главата му и я удари в пода. Той смъкна плетената шапка и видя под нея младо, красиво лице да го гледа ужасено.

— Откъде взе наркотиците? — попита Патрик през електронния шлем.

— Drogen! Ich weiss nichts!^[4] — отвърна войникът. — Lass mich loss!^[5]

— Кой си ти, по дяволите? — попита Патрик. — Германец ли си? Deutsch? За майора ли работиш? Kommandeur? Der Major?^[6]

[* Кой е командирът ти? Майорът? (нем.). — Б.пр.]

По израза върху лицето на войника разбра, че беше попаднал в целта.

— Къде е майорът? — Патрик напрегна паметта си да си спомни нещо от немския... вече петнадесет години не беше го използвал. — Vere... не, по дяволите, wo ist der Major^[7], проклетнико?

— Няма да говори! — отвърна войникът на развален английски, мигновено измъкна с лявата ръка нож от ботуша си и удари Патрик в гърдите.

Патрик хвана китката му, но не успя да спре удара, само го забави... Острието се придвижи няколко сантиметра към костюма, докосна го и го проби.

В шлема му прозвуча предупредителен сигнал. Ножът прониза тънката памучна подплата на костюма и достигна до тялото. Разтърсен от електричния удар, в паника, Патрик извика и се извърна настрана. Германецът се възползва от мигновеното отпускане на хватката, скочи на крака и побягна.

Костюмът не работеше... ножът успя да го прободде! Патрик опипа скъсаното място. Беше малко, по-късо от няколко сантиметра... Как, по дяволите, БЕРП можеше да го защитава срещу бомбени взривове и куршуми, а не успя да го предпази от елементарен удар с нож?

Патрик даде команда за проверка на системата. Той с облекчение видя, че всичко функционира. Значи едно срязване на тъканта БЕРП не поврежда цялата система. Беше му останала енергия за още няколко часа.

Трябваше да хване германеца, да му изкара душата, ако се наложи, но да научи всичко за майора. Патрик включи сензорите за виждане при слаба светлина и тръгна, но спря по пътя към кухнята. На пода, потънал в кръв, лежеше труп... Беше едър човек с дълга, права коса, ръцете и раменете му бяха покрити с татуировки, главата — надупчена от куршуми. Вероятно от автомата на командоса? Какво правеше един германски войник тук, в къщата на „Сатанинско братство“? Майорът също беше германец. Значеше ли това, че има работа с чуждестранна група терористи? Какво ги свързваше с рокерите? Дали терористите бяха предизвикали взривовете из целия

район на Сакраменто и сега търсеха оцелели членове на Братството. Най-после някаква следа.

Патрик чу в задната част на къщата детски плач и се насочи натам. Откри една малка спалня вдясно, от която се носеше такава воня, че дори защитата на костюма му не можа да я премахне. Наоколо бяха разхвърляни отпадъци и боклук. Имаше и някакви химикали, вероятно за производство на дрога. След целия този хаос той съгледа малко гнезденце от мръсни одеяла и изцапана възглавница, където се търкаляха няколко празни консервени кутии. Явно тук спеше малко дете. „Какви животни — каза си Патрик. — Да оставят едно дете да живее така като... това е нечовешко.“

Банята вляво беше почти разрушена от експлозията. Детските ридания идваха оттам. Патрик бутна остатъците от счупената врата и намери вътре съвсем мъничко момиченце, почти затрупано с парчета мазилка. Сигурно беше на не повече от две или три години. Изоставено, слабо като вейка, то беше мръсно и парцаливо като цялата къща. По главата си то имаше кървави ожулвания.

— Спокойно, миличко — ласкаво каза Патрик. — Аз ще ти помогна да излезеш оттук.

Детето запищя — протяжен, див, пронизителен писък, очите му широко се отвориха, малкото телце се разтърсваше от ужас. То отчаяно се опитваше да се измъкне от отломките. Без да обръща внимание на писъците, Патрик го измъкна и внимателно го сложи върху изхабения килим в коридора.

На дисплея в шлема си той набра диспечерския УКВ канал на клиника „Дейвис“, който беше открил, когато посещаваше Пол.

— Моля ви, изпратете линейка на Шестдесет и пета и улица „Розали Хайтс“ — предаде Патрик. — Отнася се за момиченце, приблизително на две години, с рани по гърба и главата. Приехте ли? Край.

— Съжалявам, но това е диспечерски канал и е само за служебно ползване. Ако ви е необходима спешна медицинска помощ, обадете се от някой телефон на 911.

— Слушайте, диспечер, аз съм в полуразрушена къща на „Розали“. Тук има мъртъв пласьор на дрога и малко момиченце, ранено при експлозия. Детето може би ще припадне — отговори Патрик. — Полицията вече е тръгнала насам. *Незабавно* изпратете линейка.

Патрик завърши разговора и се обърна към вече загубилото съзнание дете. До пристигането на медицинския екип трябваше да се опита да окаже първа помощ.

Неочаквано Патрик чу вик:

— Мръсно копеле! Измитай се оттук!

Нещо го удари по главата. В стаята бе влязла полугола жена, стиснала алуминиева щека. Не можеше да определи възрастта ѝ. Може би беше млада и дори хубава, но от дрогата лицето ѝ беше набръчкано, изпито, покрито с рани, косата ѝ висеше рядка и без блясък.

— Гадно копеле! Остави ни на мира! — изкрещя жената и отново замахна.

Патрик се остави да го удари по дясното рамо.

— Това твоя дъщеря ли е? — попита той. — Детето твое ли е?

— Върви на майната си!

— Как можеш да оставиш собственото си дете да живее на такова място? — извика Патрик. — Как можеш да я сложиш да спи в стая, където се приготвя дрога?

— Ако много ти харесва, вземи я! — извика жената. — И без това само плаче и по цял ден повръща! Пръждосвай се!

Тя пристъпи по-близо и отново замахна да го удари. Патрик извъртя лявото си рамо и леко я бутна. Жената политна и падна, сякаш я бе блъснал камион, изпищя, с мъка се изправи на крака, хвана се за разбития, окървавен нос и се оттегли в спалнята.

Патрик пренесе припадналото дете в дневната. В един ъгъл намери някакви дрехи и зави крехкото телце на момиченцето. Дишането ѝ, слава богу, изглеждаше нормално... Може би беше припаднала от страх и не беше в шок. Той затърси възглавница да повдигне главата ѝ.

— Сакраментско полицейско управление! Не мърдай!

Патрик се обърна. Двама мъже в джинси, маратонки и якета стояха на порутения вход с насочени към него автомати.

— Направете каквото ви се казва, господине — обади се втори глас.

Други две, вече униформени, ченгета се бяха прилепили към стената зад вратата, водеща към кухнята.

Патрик се обърна към тях с ръце до тялото и обърна навън дланите си, за да покаже, че не носи оръжие.

— Детето е ранено — обясни той. — Извиках линейка. Някой трябва да му окаже първа помощ.

— Казах да не мърдаш и да вдигнеш високо ръце да ги виждам, нахал — заповяда единият полицаи.

— Не съм въоръжен. Опитвам се да помогна на това дете. Пострадало е при експлозията...

— Обърни се към стената с вдигнати ръце и разкрачен. *Веднага!*

Патрик имаше чувството, че го обгръща мъгла. Той се обърна към стената. Въпреки че го беше яд на Чандлър и Барона, да се подчинява на полицията беше в кръвта му. Още от ранна детска възраст беше възпитан в това.

— Тук има труп — извика един от униформените. Сигурно беше намерил в кухнята убития рокер. — С много огнестрелни и прободни рани.

Един от цивилните полицаи видя кръвта по тялото на Патрик.

— Ти ли го уби? — попита той.

— Не — отвърна Патрик. — Преди мен тук беше един мъж. Вероятно войник или командос. Говореше немски. В спалнята има и една жена. Възможно е да има и още хора.

— Ще проверим.

Двамата униформени тръгнаха с извадени пистолети към спалните. Цивилният попита:

— Ти ли сложи бомбата до вратата?

— Да.

— Арестуван си. Имаш право да мълчиш.

— Вие наблюдавате тази къща — каза ядосан Патрик. — Защо не я нападнахте? Защо останахте безучастни?

— Откъде знаеш, че сме я наблюдавали?

Патрик погледна ченгетата.

— Пред очите ви се извършва продажба на дрога, а вие...

— *Застани с лице към стената!* — изрева ченгето и блъсна защитената от шлема глава на Патрик в стената.

— Това е той! — разнесе се писък.

Беше жената. От носа ѝ още течеше кръв. Извеждаха я от спалнята с белезници на ръцете. На раменете ѝ бяха наметнали одеяло.

— Той ме удари и се опита да ме изнасили! Отблъснах го, а той грабна дъщеричката ми и каза, че ще я убие.

Когато жената влезе в дневната, тя видя проснатия върху пода мъж и изпищя.

— О, господи, мъжът ми! Убил е мъжа ми! Това кръвожадно копеле е убило моя мъж!

— Хайде, спокойно, госпожо — каза един от униформените полицаи. — Хванахме го. Той е арестуван.

Едно от ченгетата сграбчи лявата китка на Патрик и я изви назад. Патрик се опита да се освободи, но разбра, че както при атаката с ножа, костюмът от БЕРП е безполезен при плавно прилагане на сила. Ако натискът не е рязък или много силен, той не се задейства.

— Отпусни си ръката, приятелче! — заповяда полицаят. — Не се съпротивлявай, че ще стане по-лошо.

Партньорът му пъкна пръсти под брадата на Патрик и натисна. От острата болка пред очите му се появиха звезди. Друг се опита, макар безуспешно, да го ритне отзад, в стъвката на коленете, за да го повали. Патрик разбра, че те скоро ще преодолеят съпротивата му и след секунди ще му сложат белезници.

— Не ме докосвайте — предупреди ги той, стараяйки се да не избухне и гласът му да звучи спокойно. — Не искам да се конфронтирам с вас. Ще си отида доброволно, само не се опитвайте да ме нараните.

— Тогава престани да се бориш и сложи ръце зад гърба си — заповяда един от полицаите.

— Не е необходимо да ми слагате белезници! — извика Патрик. — Аз ще си отида мирно. Пуснете ме!

Той си даваше сметка, че силите му се изчерпват и скоро ще бъде в тяхна власт.

— Не се притеснявай, приятелче. Белезниците са за твоя защита. Ще ги свалим веднага, щом се уверим, че ще ни сътрудничиш. Няма да ги държим дълго и ако престанеш да се съпротивляваш, няма и да ти убиват. Успокой се, приятелче. Белезници слагаме на всеки заловен от нас. Такъв е редът. Не се паникьосвай. Ще ги сложим преди още да си разбрал. Никой не иска да те нарани...

— Тогава ме пуснете и аз ще направя всичко, което вие...

— *Пуснете го!* — извика някой.

Силна струя парализиращ спрей удари предната част на шлема му. Защитната система се задейства, но малко облаче газ успя да се

промъкне в шлема. Той се изплаши. Четиримата го хванаха и го дръпнаха назад. Той падна тежко по гръб. Една ръка стисна гърлото му, нечие коляно го срита в слабините, опитаха се да му свалят шлема...

Когато Патрик падна на пода, токовите удари, затихнали през последните няколко минути, отново го разтърсиха с пълна сила. Той извика, дълбоко от гърлото му се изтръгна усилен от електронната апаратура рев. Единият униформен полицай получи удар с коляно в диафрагмата и само благодарение на бронезжилетката ребрата му останаха здрави. Той извика, но продължи да се бори, докато Патрик не го удари пак. Двамата цивилни го държаха за ръцете, дърпаха го надолу с цялата тежест на телата си и затрудняваха движенията му. Единственото, което му оставаше, беше да удари с глава едното ченге, после другото. От носовите им рукна кръв, но те продължиха да го държат здраво, докато с голямо усилие не успя да освободи дясната си ръка. Това му стигаше. Едно леко шляпване по лицата и двамата паднаха на пода. Почувстваха се като ударени с железен тиган. Четвъртият полицай нанесе на Патрик няколко удара по главата и го ритна в гръдния кош, но сякаш блъскаше в тухлена стена. Не удържа и пусна арестанта. Като видя, че не може да се пребори със сила, ченгето измъкна пистолета си и го насочи към Патрик.

— Не мърдай!

Патрик послушно вдигна ръце. Той поиска нова проверка на системата и видя, че енергията се изчерпва бързо... Оставаше му само за един час, но не бе ясно дали ще стигне и за толкова. Вече не беше сигурен дали костюмът ще го предпази от нови изстрели. Време беше да се маха.

— Добре — каза Патрик, — ще ви кажа истината, момчета. Аз съм на ваша страна. Взривих вратата и влязох тук, защото знаех, че къщата е под наблюдение, но според закона не можете да влезете без причина или без да сте видели, че действително се извършва престъпление. Ако не се опитвате да ме арестувате, нищо няма да ви сторя.

— Добре, добре, няма да те докосваме — каза ченгето. Все още държеше пистолета си изваден, но го премести в лявата ръка като знак на доверие. — Щом казваш, че си на наша страна, няма да те закачаме. Само отговори на няколко въпроса, съгласен ли си? Трябва да ти

напомня, че имаш право да мълчиш, да не отговаряш на никакви въпроси, преди да дойде адвокатът ти. Разбра ли какво ти казах?

— Да.

— Добре — продължи полицаят. — Ние просто си вършим работата. Ако си невинен и това може да се докаже, тогава всичко е наред. Но трябва да ни съдействаш. Защо като начало не си свалиш шлема?

— Как ли пък не — отвърна Патрик. — Опитвате се да ме забавите, докато пристигне подкрепление. — Той включи вградената в шлема радиостанция на полицейския канал. — Вече са тръгнали две полицейски отделения, както и пожарникари. Съжалявам, но трябва да вървя.

— Не се опитвай да си тръгнеш, приятелче — предупреди го ченгето. — Заподозрян си в убийство. В тази раница изглежда носиш оръжие. Удари другарите ми и едва не ги уби. Ако се опиташ да бягаш, ще бъда принуден да стрелям, за да те спра. Ако трябва дори ще те убия, но не искам да се случи това. Просто си остани на мястото. И не мърдай.

Патрик отново провери системите: оставаше енергия за четиридесет минути — по-малко, отколкото очакваше, но все пак достатъчно, за да се махне.

— Още веднъж ви казвам — обърна се той към полицаия и направи няколко крачки. — Не съм ваш враг. Не се бийте с мен. Хората, които предизвикаха взривове из целия щат, тях трябва да преследвате, не мен. Ние трябва да работим заедно.

— Не мърдай — остро го предупреди полицаят. — Арестуван си. Не мърдай или ще стрелям!

Трябваше да се махне оттук час по-скоро. Патрик включи ракетните двигатели в ботушите си и се устреми към избитата от взрива предна врата. Този път куршумите го улучиха в дясното рамо, усети всеки удар като бодване с електрически остен в главата и сърцето. Блъсна се в рамката на вратата, завъртя се и стъпи тежко навън.

Пред къщата се беше събрала малка тълпа. Една жена изпищя.

— Полиция! — чу той зад себе си. — Всички да се махнат от улицата! *Ти там! Не мърдай! Остани на мястото си!*

На не повече от десет метра пред него, скрит зад отворената врата на полицейската кола, имаше друг полицай. Запалените фарове бяха насочени право в очите на Патрик. Той се отдръпна наляво да заобиколи колата. Полицаят стреля два пъти. Макланахан падна, тълпата изкрещя от ужас, но с още по-ужасен рев посрещна изправянето му на крака.

На дисплея в шлема му светнаха предупредителни сигнали. Боже мой! Енергията беше спаднала до критично ниво. По принцип системата трябваше да сигнализира при спадане на нивото един час предварително. Той не беше получил предупреждение за презареждане или за напускане на боя. Може би костюмът се беше повредил и губеше енергия с главоломна бързина. Индикаторите показваха, че му остава за още тридесет минути, но при скоростта, с която се изчерпваше при всеки изстрел, тя щеше да стигне само за две-три минути.

— Не мърдай! — извика униформеното ченге, което току-що беше стреляло в него. — Лягай на земята! Веднага или ще стрелям!

Неочаквано се чу кратко изсвистяване на компресиран въздух и Патрик изчезна.

— Ето го! — извика някой.

Всички се обърнаха. Беше се приземил до противопожарната кола на около тридесетина метра от мястото на сблъсъка.

Патрик побягна по Шестдесет и пета улица и изчезна.

Санто Порте, Калифорния

По същото време

— Излиза, че сте бил прав, полковник — каза Райнгрубер, когато Грегъри Таунсенд влезе в командния център. — От Сакраменто получаваме нови рапорти за нападения над къщите на Братството в града.

— Вашите войници налице ли са, майоре? — попита Таунсенд.

— Ja, Herr Oberst^[8] — отговори Райнгрубер. — Всички ударни групи се обадиха, че се връщат.

— Знае ли се кой стои зад тези нападения? — попита Таунсенд, докато сядаше пред телевизорите. — Мексикански наркобанди? Други рокерски банди?

— Нямаме точни данни — отвърна германецът. — Съобщава се за няколко ранени рокери и за един загинал. Полицията е водила кратки престрелки с нападателите, но няма съобщения за арести. Една от нашите групи обаче докладва за контакт със странно облечен полицай или таен агент. Изглежда е носел бронекостюм с доста необичайни характеристики. В сблъсък с него един от моите хора е бил сериозно ранен.

Таунсенд беше заинтригуван.

— Нова военна технология на въоръжение в полицията? Или може би е експеримент? — разсъждаваше той. — Трябва да получа колкото се може повече данни за този костюм. Къде са хората ви, които са видели този човек?

— Ще се върнат след няколко часа, Herr Oberst.

— Искам да говоря с тях веднага щом пристигнат — каза Таунсенд. Той се замисли за момент. — Това е добър признак. Може би полицията е претоварена и дори изплашена. Сигурно разни банди се опитват да се наместват в търговията с дрога в града или да си отмъстят. Или някои разгневени граждани, искащи нещо да се направи, излизат по улиците. Изглежда, че градът започва да се бунтува, майоре. Някакви съобщения от района на целта?

— Все още нормална дейност, полковник — отвърна Райнгрубер. — Заминаването, изглежда, ще бъде след седмица.

— Скоро няма да имат друга алтернатива, освен да ускорят заминаването си — каза Таунсенд. — Това ще стане през следващите няколко дни. Пригответе хората си за тръгване.

Патрик Макланахан се беше скрил между два контейнера за смет, съвсем близко до булевард „Стоктън“, когато Джон Мастърс се появи със своя „Хамър“. Той се отправи натам, когато забеляза на сателитната си проследяваща система, че Патрик не помръдва от няколко минути. Макланахан разкопча каишките на шлема си и се вмъкна на задната седалка.

— Как мина? — попита Джон.

Патрик не отговори.

— Приборът в костюма, който поддържа връзка със следящата система, работи идеално. На картата се отбелязваше всяко твое

движение, всяка твоя стъпка.

Патрик продължи да мълчи.

— Наоколо е пълно с полицаи — добави Джон. — Мислех, че ще тръгнем по обратния път, на изток, към шосе „Флорин-Пъркинс“.

— Искам да се махнем отгук — каза Патрик.

— Навсякъде е пълно с полицаи...

— Видях на монитора, че са много — отвърна Патрик. — Ограждат зоната между булевард „Стоктън“ и Шестдесет и пета улица. Карай на запад към Тридесет и седмо авеню и ще се измъкнем. — Патрик все още беше обзет от изгаряща ярост. — Джон, знаех, че Сакраменто има проблеми, но никога не съм допуснал, че са толкова големи — продължи той. — Наркотици, изнасилвания, терор... невероятно. Като при война.

— Радвам се, че си цял, Мак — каза Мастърс. — Бях се разтревожил.

Той продължи на юг по булевард „Стоктън“. Пред тях блеснаха фарове и синя, въртяща се лампа. Вероятно беше първият полицейски контролно-пропускателен пункт. Джон зави надясно по Тридесет и седмо авеню, надявайки се, че не са привлекли вниманието на полицаите. Не след много бяха извън всякаква опасност.

— Как мина, Мак? — повтори въпроса си Джон. — Защо не се яви на уговорената среща?

Патрик пусна генератора в задния край на колата, взе кабела и го включи към захранващия блок в раницата. Блокът не се зареждаше, системата беше напълно изключена.

— Костюмът се повреди — отвърна той. — Един нож го проби. Захранващият блок се изтощи три или четири пъти по-бързо от нормалното. Имах късмет, че се измъкнах. — Патрик пое дълбоко дъх и подпря глава на облегалката. — Мисля също, че раних едно малко момиченце — добави той.

— *Какво?* О, не, Патрик! За бога, как се случи?

— Бомбата! — обясни Патрик. — Бомбата, която използвах да разбия предната врата, разруши част от банята, където е било момиченцето.

— Държали са дете в помещение, където правят и продават дрога? Лошо ли е ранено? Извика ли линейка?

— Да — отговори Макланахан. — Кървеше, беше малко шокирано, когато ме видя, изпищя от ужас. — Джон въздъхна облекчено. Мисълта, че са причинили смъртта на дете би била непоносима. — Джон, трябваше да видиш къщата. Същински вертеп. Детето спеше в спалнята, която са използвали за производство на наркотици. Усетих миризмата на химикалите. Спеше върху смет, ядеше хвърлени по пода остатъци, дишаше изпарения, от които дори възрастен може да загуби съзнание. Беше ужасно...

— Патрик, всичко е наред — успокои го Мастърс. — От казаното излиза, че ти си спасил живота на това дете. Не ти си го държал в тази къща. Те са го сторили. — Мастърс замълча, колебаейки се дали да попита за онова, което силно го вълнуваше. После се реши. — Какво стана с костюма? Как се повреди?

— При удар с нож — отвърна Патрик. — Борех се с един, по всяка вероятност командос. Той извади нож. Хванах го за китката, но не можах да го удържа. Беше много силен. Острието само се допря до костюма и го проби. Веднага след това нивото на енергията рязко спадна, но системата продължи да действа. Открих, че ченгетата могат да се борят с мен и да ме надвият. При бавни движения защитата на костюма не се активира. Едва не ме арестуваха.

— Може би такава е природата на материала БЕРП — разсъждаваше на глас Джон. — Ние не сме правили изпитания с малка или бавно проникваща сила, а само със силен удар. Същата характеристика на костюма, която дава възможност за свободно движение, е причина при бавно проникваща сила да не се активира електрореактивната колимация.

— Значи бомбен взрив няма да ме убие — заключи Патрик, — но ако някой бавно натиска игла за плетене, с лекота ще стигне до сърцето ми.

— Би трябвало да можем да коригираме това — каза Джон и настръхна при мисълта, породена от последните думи на Патрик. — Трябва да можем избирателно да втвърдяваме определени части от костюма. А какво стана с нивото на енергията?

— Падна след пробиването — отговори Патрик — и особено след неколkokратните попадения.

— Попадения?

— На куршуми — поясни Патрик.

Джон преглътна с мъка.

— Колко на брой?

Патрик се замисли.

— Може би дузина за около шест минути. Плюс няколко удара с бейзболна бухалка и ухапване от булдог. Него също едва не убих.

Джон забеляза, че той разказваше всичко така безстрастно, сякаш четеше надписи в археологически музей за отдавна минали събития.

— Значи трябва да повишим малко енергийния резерв — каза Мастърс. — Още не са отстранени онези токови удари в костюма, нали?

Не последва никакъв отговор.

— Патрик, сигурен ли си, че си добре?

Приятелят му продължи с малко променен тон.

— Знаеш ли какво направих, Джон? Когато хвърлих взрива до вратата, аз не се скрих. Просто останах там и изчаках да избухне. Мислех си, че ще бъде добре, ако този взрив ме убие. Ако оцелея — пак добре, ще изпълня тази мисия. Не зная защо постъпих така. Може би съм искал отговор от съдбата, потвърждение, доказателство, че постъпката ми е правилна. — Патрик дълго мълча, но Джон чувстваше напрежението, нарастващата му ярост.

— Тези мерзавци — продължи гневно той. — Те убиват, тероризират, тровят, малтретират дори собствените си деца... Искам да ги избия до крак.

После малко по-спокойно добави:

— Получих известна информация къде може да е убежището на майора. Когато влязох, в къщата имаше един германец, командос. Мисля, че беше отишъл там да премахне оцелелите членове на „Сатанинско братство“. Рокерът от „Боби Джон“ ми даде информация за убежище в Уилтън. Искам да отида там. Тази вечер. Още сега.

— Патрик, знаеш, че не можеш да отидеш сега — възрази Джон. — Нашият успех днес се дължи на доброто ни разузнаване и подготовка. Сега не сме подготвени. Трябва да съставим план. Освен това костюмът ти е повреден, не може да се зарежда, а и навсякъде е пълно с ченгета и войници от Националната гвардия. Единствената причина досега да не са ни спипали е, че по улиците има много коли като нашата и затова не правим впечатление.

Патрик дълго мисли.

— Прав си — съгласи се най-накрая той. — И трябва да включим и ченгета. Досега май се бия повече с ченгета, отколкото с престъпници. Това не е хубаво. Да поправим този костюм и да се подготвим за следващия ни ход.

*Щаб на Специално следствено управление, алея „Беркът“,
Сакраменто, Калифорния*

Малко по-късно

— Какво, по дяволите, става? — избоботи Артър Барона, докато влизаше в кабинета на Чандлър.

Костюмът на капитана беше измачкан. Той държеше телефонната слушалка и се опитваше едновременно да слуша информацията, която му предаваха и гневния глас на началника си.

— Преди малко ме вдигнаха от леглото — продължи Барона. — Някакъв *негодник* полицай от отдела за борба с наркотиците убивал цивилни и разбивал домове и магазини? Вярно ли е? Кой е той? Искам отговор на тези въпроси! *Сега!*

Той излезе с трясък от кабинета и отиде в конферентната зала.

Чандлър затвори телефона и последва Барона.

— Говорех със заместник-началника Орман, шефе — каза той. — Заповядал е Хомисайд да поеме разследването.

— Какво, по дяволите става при вас? — кресна Барона. — Някакъв човек, вероятно полицай, в бронекостюм с пълна бойна екипировка взривява къща, убива човек и едва не причинява смъртта на едно малко дете? Друг, със същата екипировка, нахлува в клуба „Боби Джон“ и почти убива трима посетители? Нашите полицаи дори не се опитват да го арестуват и той избягва пеша!

— Информацията ви е неточна, шефе — възрази Чандлър.

Той подробно описа двата инцидента със странния нападател в бронекостюм, който, изглежда, обикаля из града с „Хамър“ и преследва търговци на дрога и членове на рокерски банди.

— Какво знаете за този „Хамър“?

— Един свидетел твърди, че малко след инцидента в клуба „Боби Джон“ на пътя „Арден“ заподозреният се е качил в „Хамър“.

— „Арден“? Та това е през няколко карета от булевард „Дел Пасо“.

— Човекът се движи бързо — каза Чандлър. — Той има някакви двигатели в ботушите, които му позволяват да скача...

— Или не е един, а са няколко — изрази съмнение Барона. — Да не е някой от вашите хора?

— Наредих да се извърши проверка на личния състав на цялото управление — отговори Чандлър. — Не мисля, че е така, но за всеки случай правя пълно разследване. Всеки човек трябва да даде точен отчет къде е бил снощи. Мога да ви уверя, че не е никой от тях.

— А какво ще кажете за себе си? — попита Барона. — Вие къде бяхте снощи?

— У дома с жена си, шефе — отговори раздражено Чандлър.

Това не беше вярно. Всъщност той беше при една приятелка, но ако се наложеше, съпругата му щеше да потвърди, че си е бил вкъщи. Тя се примиряваше с неговите лудории.

— О, разбирам, очевидно Орман мисли, че аз съм тайнственият човек. Сякаш през тези дни не съм имал нищо по-добро за вършене, освен да тичам по трико и да чупя глави. Това са глупости. Бях си у дома.

— Добре, Том, добре — омекна Барона. — Да продължим. Какво казват свидетелите?

— Описват лицето, вероятно мъж, висок метър и седемдесет, метър и седемдесет и три, средно тежък, облечен с плътно прилепнали тъмносиви дрехи, приличащи на водолазен костюм, говори с електронно усилен глас и носи малка раница, по размери и форма подобна на парашут за спортни скокове, но по-тънка — отговори Чандлър като поглеждаше в бележките си. Той замълча, после добави: — Нашите полицаи докладват, че дрехите на заподозрения вероятно са някакъв нов бронекостюм, плод на високи технологии. Неколцина от тях рапортуваха, че са стреляли в него, но той е останал невредим.

Барона попита нещо, но за момент Чандлър се разсея. Висока технология, висока технология... това му напомняше за нещо, което неотдавна беше чул. Какво беше то? Чандлър не можеше да си спомни...

— Чандлър! А какво знаете за оръжията?

Капитанът трепна и излезе от унеса.

— Според рапортите няма никакви оръжия, само една чанта с взрив, която, според моите полицаи, наблюдаващи къщата в „Розали“,

заподозреният оставил до вратата.

— Значи излиза, че е някой доброволец, гражданин, грижещ се за безопасността, който броди из улиците на града, за да убие с експлозивни и последните останки от „Сатанинско братство“... — каза Барона. — Сякаш онзи, който е заложил взривни устройства в машините за дрога, се опитва да довърши работата си като избие до крак оцелелите.

— И на мен така ми изглежда, шефе — съгласи се разсеяно Чандлър. Той се мъчеше да възстанови спомена за чутото преди време. Отмъщение... висока технология... войник... какво, по дяволите, беше? Усети как мисълта му се изплъзва и добави огорчено: — А Орман прехвърля случая на Хомисайд.

— Искам да знам резултатите от вътрешното разследване във вашето управление. Трябва да сме сигурни, че не е бил някое смахнато ченге.

— Гарантирам, че не е — каза Чандлър. — А дори да е, съвсем скоро ще го хванем.

— Погрижете се това да стане по-бързо, Чандлър — каза Барона. — Намерете го и го хвърлете в пандиза. Който и да е той, искам да го видя на топло.

„Браво на теб, шефе — каза си наум Чандлър, когато Барона излезе. — Ти ми отне разследването, сякаш съм отстранен от полицията, но ако заловя този човек, си готов да обереш лаврите.“

Той прегледа бележките си. Беше невероятно... прекалено невероятно, за да го каже на шефа: човекът бе неуязвим за куршуми. Облечен в дрехи, които му позволяват свободно да се движи, сякаш са от найлон, но мигновено стават твърди като стомана при удар. Той може да скача тридесет метра на дължина и десетина на височина. Възможно ли е да е някаква шега, номер на неговите полицаи, за да прикрият действията на група доброволци. Изглеждаше като научнофантастичен филм, превърнал се в действителност.

А ако е вярно, този човек би могъл да бъде суперполицай... или суперкошмар за всички тях.

*Път „Суон Крик“, залив „Гренит“, Калифорния
Четвъртък, 25 март 1998, 02:13 тихоокеанско време*

Жени. Не можеш да живееш с тях, не можеш и без тях...

След всички изживени от Том Чандлър неприятности през последните два месеца, точно сега Кей искаше от него да се разведе с жена си и да се ожени за нея. По дяволите. Чандлър беше доволен, че си тръгна.

Пое с колата си от жилището на Кей, край езерото Фолсъм, към дома. Буйните води от топящите се снегове в планините на Сиера Невада, заедно с продължителните непрекъснати дъждове бяха напълнили догоре езерото, което се намираше на около шестдесет километра източно от Сакраменто. От стоманените шлюзове редовно източваха вода, но нивото продължаваше да се повишава.

Чандлър обичаше езерото. Като дете той бягаше от училище, въртеше педалите на велосипеда си повече от четиридесет километра, за да може да скита тук на воля. Край езерото се люби за пръв път, край него по-късно срещна първите си две съпруги. То можеше да изглежда като бушуващ океан или като изсъхнало пустинно речно корито с малък поток по средата. За Том Чандлър това нямаше значение... езерото винаги щеше да го привлича.

Той караше по неосветен път без отклонения, когато усети силен удар, воланът трепна надясно, последван от гадно шляпане на спукана гума. „Мамка ти!“ Досега не беше сменял спукана гума, но щеше да мине най-малко половин час, докато пристигне пътна помощ. На всичкото отгоре беше със служебна кола, а Чандлър не искаше никой да научи, че използва кола на полицията за посещение при приятелката си. Продължавайки да псува, той отби встрани от пътя, спря колата, взе фенерче от жабката и слезе да огледа повредата.

Беше се навел над спуканата гума, когато върху главата му се стовари дебела гумена палка. Не изгуби съзнание, но пред очите му светнаха звезди и ръцете и краката отказаха да се подчиняват. Посегна да извади личното си оръжие, но някой изви ръцете му зад гърба и измъкна пистолета му от кобура. После ръце в ръкавици го завлякоха зад ниските храсти в пясъчните дюни край пътя и го хвърлиха с лице надолу. Един ботуш натисна врата му.

— Добър вечер, капитан Чандлър — поздрави весел глас с подчертан английски акцент.

— Кой, по дяволите, сте вие? — извика полицаят. — Не знаете ли, че съм ченге? Веднага си свалете крака от врата ми!

— Кой съм аз е без значение, капитан Чандлър — отговори гласът. — По-важното е, че аз съм вашето спасение.

— Моето какво?

— Вашето спасение — повтори гласът. — Тук съм, за да ви помогна да се справите с всичките си проблеми. Престанете да се съпротивлявате и аз с удоволствие ще ви обясня. Ако продължите да се борите, ще бъда принуден да туря край на полицейската ви кариера, да не говорим за живота.

Чандлър разбра, че няма избор. Никой, освен Кей не знаеше къде се намира, а тя едва ли щеше да го потърси по-рано от утре. Той преустанови усилията си да се освободи.

— Много ви благодаря — каза англичанинът и ботушът се вдигна от врата му.

Чандлър седна на влажния пясък. Виждаше силуета на мъжа, но тъй като в очите му светеше фенерче, не можеше да различи чертите на лицето му.

— Трябва да ви кажа, капитане, че вие сте противен човек — продължи англичанинът с подигравателно неодобрение. — Не искам да ви съдя, но вие, изглежда, допускате пороците ви да надделят.

— Никога по-рано не съм бил удрян по главата от някого, който да разсъждава за моя морал — каза язвително Чандлър.

— Все пак съм прав, нали? — В гласа на англичанина вече не се долавяше никаква ирония. — Имате дълг от няколко хиляди долара, които дължите на разни лихвари и на букмейкъри. И просто не знаете, как да се изразя, по какъв начин да вържете двата края.

— Кой, по дяволите, сте вие? Блюстител на морала? Праведен изобличител?

— Аз съм човекът, който поне отчасти може да реши проблемите ви — отговори англичанинът. — Какво ще правите с хората, от които сте вземали заеми, си е ваша работа. Но дълговете ви от хазарта могат да изчезнат още тази нощ.

— И какво ще искате срещу това?

— Нещо съвсем просто — информация. Всичко, което знаете за обикалящия из този град мъж със странен костюм. И всичко, което знаете за костюма. Разбрах, че костюмът има някои интересни свойства, които много ме интересуват.

— Не зная нищо за никакъв костюм — отвърна Чандлър, — и който ви е говорил за някакви особени свойства, ви е излъгал.

Гумената палка отново се стовари върху тила му, не така силно, както преди, но достатъчно, за да го накара да извика.

— Престанете да се държите непочтително, капитане, или ще оттегля предложението си *завинаги* — каза ядосан англичанинът. — Аз слушах полицейските рапорти по радиото. Вашите хора съобщиха, че мъжът скача на десет метра височина и почти двадесет на дължина. Те казаха, че тази личност носи бронекостюм, който при удар ставал твърд като стоманена броня, а след това се превръщал в обикновена тъкан. Това не е обикновен бронекостюм. Както и да е, капитане, аз го искам.

— Не отговарям за този случай... той е прехвърлен на друг колега — отвърна Чандлър. — Но чуйте, може би можем да разменим информация. Случайно да знаете нещо за някакви терористи в този район, вероятно германци? Един от тях може би е майор?

Гумената палка го натисна толкова силно по врата, че полицаят се изплаши да не му разкъса трахеята.

— Предлагам ви помощ за решаване на вашите финансови проблеми, капитане, но нямам никакво намерение да ви стана доносник — отвърна англичанинът и се приближи. — Направих ви чудесно предложение. Станете мой сътрудник и ще живеете. Ще можете да играете комар, да развратничите и, когато решите, да плюете на полицейската си кариера. Ако ме ядосате обаче, ще се погрижа преди смъртта си да наблюдавате екзекуцията на жена ви и на вашите приятелки. Още не съм съвсем сигурен какво най-много цените във вашия жалък живот, но ви уверявам, че ще го науча. Когато се срещнем следващия път, най-добре е да ми предоставите информация, иначе ще съжалявате, че сте се родили.

Натискът върху гърлото му престана, точно преди Чандлър да умре от липса на кислород. Той падна на пясъка разтреперан, опита се да си възвърне хладнокръвието, пое дълбоко дъх през нараненото си, сякаш посипано с пясък гърло.

„Сега поне имам извинение за късното си прибиране у дома“ — помисли си Чандлър.

Изследователски комплекс, летище „Матер“, ранчо Кордова, Калифорния

Петък, 27 март 1998, 00:52 тихоокеанско време

Летището за реактивни самолети „Матер“ имаше две писти — едната дълга четиристотин метра, другата двеста, и двете широки петдесетина метра. Площадката за приземяване на стария дежурен самолет на Стратегическото военно командване, наречен „Коледно дърво“ — от въздуха той наподобяваше на елха — беше дълга само седемстотин метра от края на рампата до мястото, където пътят за рулиране се съединява с писта 22, лявата. Тя дори не беше истинска писта, защото по нея имаше стръмен спад. Но беше повече от достатъчна за самолета, който сега се намираше на нея.

Прякорът му беше „Скайуокър“^[9]. Пренесен на части на борда на един от транспортните самолети на фирмата „Скай Мастърс“ от завода производител в Арканзас, той беше доставен на летището за реактивни самолети „Матер“ и сглобен в един от хангарите, наети от изследователския комплекс „Скай Мастърс“. „Скайуокър“ приличаше на писия, с дълги, скосени под ъгъл крила, и с голям източен корпус. Обвивката му беше от фибростомана — композитен материал, поздрав от стоманата, но прозрачен за радарите, така че самолетът беше невидим за тях. Имаше два малки, високоефективни реактивни двигатели и достатъчно гориво за непрекъснат полет няколко часа.

Техническото име на „Скайуокър“ беше ВАВРН — съкращение от високо издръжлив апарат за въздушно разузнаване и наблюдение. Той притежаваше почти половин тон сложни сензори за работа при всякакви атмосферни условия и съобщителна техника. Можеше да снима обекти с размерите на заек от височина неколкостотин метра при всякакво време и да предава картини на наземна станция или команден самолет.

Под прикритието на тъмнината и на лекия пролетен дъждец „Скайуокър“ се придвижи към края на площадката за приземяване на „Коледно дърво“. Едно натискане на бутона и самолетът се понесе напред, и преди да достигне разширението в края на пистата, излетя по програмирания маршрут. „Скайуокър“ направи остър завой наляво от сградите над летището и продължи да се издига в югозападна посока. Беше снабден с малък приемо-предавател, подобен на тези в леките самолети, който щеше да изпрати код 1200, за да го „видят“

диспечерите на въздушния трафик и да помогнат на летящите в този участък самолети да го избегнат. За всички останали на земята обаче, беше невидим.

Това беше третият полет на „Скайуокър“ от пристигането му на летище „Матер“ в началото на седмицата. През първия си полет в продължение на шест часа той фотографира по-голяма част от окръг Сакраменто — около хиляда квадратни километра. Вторият беше използван за точно определяне на конкретни местоположения на заснеманите обекти и за сравнения на снимките, което щеше да покаже активността на всяка от набелязаните цели.

Този трети полет не беше с разузнавателна цел, а за наблюдение. Целта беше точно определена. Сега „Скайуокър“ щеше да се използва като наблюдател в предстоящата нощна мисия.

*Щаб на Специално следствено управление, алея „Беркът“,
Сакраменто, Калифорния*

Същото време

Страничната врата неприятно изскърца, преди да се затвори. Изглежда група наблюдаващи полицаи пристигна да докладва. Том Чандлър смяташе да влезе и да изслуша рапортите, да демонстрира, че все още е на служба, след това да се прибере и отново да осмисли всичко станало през последните шест часа. Тъкмо ставаше, когато се почука.

— Влез.

Вратата се отвори. Чандлър усети как гневът го завладява. Пред него стоеше... *той*. Носеше тъмносив, приличен на водолазен костюм, шлем, покриващ цялото лице, раница, апаратура.

Човекът влезе в кабинета и затвори вратата след себе си. Чандлър побърза да извади автоматичния си пистолет „Зиг Зауер Р226“ и да го насочи към непознатия. За момент и двамата мълчаха.

— Значи вие сте Оловния войник. Знаете, че момчетата от моето управление ви наричат така, нали? Ние ви издирваме. Кой, по дяволите, сте вие?

— Приятел — отвърна човекът с променен от електрониката глас.

— Какво искате?

— Да ви дам информация.

Чандлър примигна от изненада, но продължи да държи пистолета си насочен.

— Защо сте с това облекло? Защо сте скрили лицето си?

— Миналата седмица в къщата в „Розали“ имаше един немски командос — съобщи човекът, без да отговори на въпросите на Чандлър. — Той уби рокера, не аз. В клуба „Боби Джон“ ми казаха, че Мълинс бил нает от немски терористи да помогне за обира в „Сакраменто лив“. Онези двамата със счупените крака, които пуснахте, са германци. Това е връзката, която търсите...

Чандлър не се интересуваше от теориите на Оловния войник.

— Арестуван сте, приятелче — каза той. — Издирваме ви за убийството на онзи рокер плюс опит за убийство на мои полицаи и няколко цивилни, за разбиване и влизане с взлом, за телесна повреда, тежко хулиганство, нахлуване в чужда собственост.

— Няма да позволя да ме арестувате — каза твърдо човекът. — Вашите полицаи вече се опитаха. Можете да стреляте в мен, ако искате. Това няма да ме нарани. Но, както казах и на полицаите, аз не съм убил онзи негодник, рокера. Макар че, след като видях при какви условия държи детенцето, ми се щеше аз да бях му светил маслото.

— Така ли? — попита Чандлър. — Слушайте, господине, всичко това ще се наложи да кажете на съдията. Арестуван сте. Обърнете се с лице към стената и сложете ръце зад гърба.

— Вижте, Чандлър, вие нямате никаква причина да ме арестувате — отвърна Оловния войник. — Казвам ви истината. Не искам да се бия с вас... Опитвам се да ви помогна. Ще направя всичко, което е необходимо, за да ви докажа, че съм на ваша страна. Само не се опитвайте да ме арестувате.

— Хайде, стига глупости — каза Чандлър и прибра пистолета си в кобура. — Моите момчета ми казаха, че можете да бъдете хванат.

Пресегна се и с бързо движение сграбчи дясната китка на човека. Беше упражнявал различни хватки, за да бъде готов в случай, че го срещне.

Оловния войник замахна с лявата си ръка и леко перна Чандлър. Ударът беше лек, но на Чандлър се стори, че ръката му е попаднала между броните на сблъскващи се автомобили. Той инстинктивно се дръпна и простена от болка.

— Проклятие! — изруга Чандлър и отново измъкна пистолета си, отстъпи крачка назад и се прицели. — Обърнете се, ръцете зад гърба!

— Не си хабете патроните, Чандлър — посъветва го Оловния войник. Той взе от писалището един нож за разрязване на книги, хвана го с две ръце и го заби в гърдите си. Острието се изви и се счупи. Хвана една сребърна писалка и се удари с нея по ръката. Писалката се разчупи на две.

— Когато се убедите, че не можете да ме нараните, ми кажете, Чандлър — посъветва го човекът.

— Добре, добре! — извика капитанът. — Стига толкоз. Не е необходимо да изпотрошите всичко на бюрото ми.

Трябваше да го задържи, докато дойде помощ...

— Сега какво, Оловни войнико? Главата ми ли ще счупите, или ще се отърва само с няколко фрактури, като онези рокери?

— Не — отвърна непознатият. — Дойдох да ви кажа, че преследвам бандитите, виновни за насилията в този град. Мога да го правя и без ваша помощ, но предпочитам да работим заедно.

— Кой сте вие, та да мислите, че ще приемем вашето предложение? С какво информацията ви е толкова ценна? Защото сте облечен в този специален костюм, който ви прави неуязвим, и трошите глави на гангстери?

— Не сте длъжен да ми вярвате — каза Оловния войник. — Просто ви съобщавам какво смятам да правя. Бихме могли да работим заедно. Вие ще ми давате информацията, от която се нуждая, а аз ще правя всичко онова, което според Конституцията вие нямате право да вършите.

— Искам да ви кажа нещо, приятелче. Чух последните новини за вас — изрече Чандлър, молейки се някой от неговите хора по-скоро да се появи. — На вас Конституцията също ви забранява редица неща. Всъщност вашите действия се наричат „нарушение на закона“. Продължавайте и ще бъдете изправени пред съда да отговаряте точно както и престъпниците, които преследвате.

— Проблемът с вас, доброволците, е, че не мирясвате — продължи Чандлър. — Желанието ви да чупите глави никога не ви напуска и скоро губите контрол. Какво си мислите? Че можете да

загърбите закона ли? Какво ви дава право да рушите домовете на хората и магазините?

— Не ме интересува какво вие или някой друг като вас мисли, Чандлър — отвърна неканеният гост. — Аз имам сила сам да го направя. Ще работим ли заедно, или само ще слушате съобщенията по радиото и след това ще събирате сведения за станалото?

— Да работим заедно? Какво, по дяволите, имате предвид като предлагате „да работим заедно?“ — попита Чандлър.

Той свали пистолета си, но не го прибра в кобура.

— Как, по дяволите, ме виждате да работя с вас? И ако се съглася, кого сте набелязали като първи обект, нахалнико?

— Един от рокерите каза, че Мълинс отишъл да докладва в едно ранчо в Уилтън — отговори неканеният гост. — Мисля, че там ще намерим германските терористи. Търся човек с английски акцент, който може би също работи с тях.

Гърлото на Чандлър пресъхна, сякаш посипано с пустинен пясък. Мамка му, този тип знаеше и за англичанина? Дали беше невероятно съвпадение, или търсеха един и същи човек? И ако беше последното, дали беше възможно да обединят силите си срещу него и да заловят и англичанина, и германските терористи? Може би... Но няма какво да се заблуждава. Този тук бе не по-малка напаст от снощния му нападател.

— Очаквам, че в Уилтън ще има около дузина лаборатории за дрога, скрити на различни места — каза Чандлър. — Всичките ли смятате да атакувате?

— Надявах се да получа някакви по-точни сведения от вас.

— Не знаем нищо повече — призна Чандлър. Това не беше съвсем вярно. Но наблюдението беше изключително трудно, защото тези ферми бяха много големи, а постройките в тях — отдалечени от пътя. — Освен това въпросното ранчо е в окръг Сакраменто, не в града. Имате ли някакви цели в града?

— Защо вие не ми посочите такива? — попита неканеният гост.

— Защото не съм сигурен, че искам да рискувам значката и кариерата си, за да ви помогна — призна Чандлър. — Ако ви дам информация и вие отидете и извършите престъпление, това ще се тълкува като заговор и подстрекателство. А и, доколкото зная, организацията им е доста добра.

— Вие сте малко параноик, нали? Е, добре, аз ще отида и сам ще намеря престъпниците. А за вас ще пишат на първите страници на хумористичните вестници, Чандлър.

— Почакайте! — извика Чандлър. Мамка им, къде са тези типове? — Как мога да установя контакт с вас.

— Не ме търсете... аз ще ви потърся.

Чандлър последва човека до страничната врата... и за свое облекчение видя, че се появиха светлини на фарове. Полицайте му най-после се бяха върнали.

Оловния войник също ги забеляза и се насочи към главния вход. Вратата му бе разбита и Чандлър разбра, че неговите хора вече знаят за това. След секунди трима от тях се приближиха с извадени пистолети. Другите се промъкнаха към страничната врата. Капитанът отново вдигна пистолета си.

— Обкръжен сте — каза той. — Предайте се!

Неканеният гост вдигна ръце.

— Не нося оръжие — произнесе електронният му глас.

— Това е *той*! — извика един от полицаите. — Това е Оловния войник! Човекът, който беше в клуба „Боби Джон“.

— Чандлър, вашите полицаи не могат да ме заловят — предупреди го спокойно Оловния войник, — а ако открият огън тук или се опитат да ме държат, някой може да пострада. Моля да наредите на полицаите си да се оттеглят. Ако ме пуснат, няма да нараня никого.

— Капитане, той е заподозрян в убийство — съобщи един от полицаите. — В къщата в „Розали“, която наблюдавахме, и освен това рани един полицаи.

— Зная, по дяволите, зная! — извика Чандлър на хората си. — Но вие видяхте какво може да направи той. Смятате ли, че е възможно да го хванем?

Полицаите замълчаха. Те разбраха какво иска да им Чандлър, осъзнаха, че им е необходима много по-голяма помощ или повече огнева сила, но не искаха да го признаят.

— Пуснете го да си отиде — каза Чандлър.

— Но, капитане...

— Казах да го пуснете. Нямаме избор. Оставете го на мира, докато не измислим как можем да го задържим.

Полицайте останаха неподвижни, а Оловния войник се обърна към Чандлър.

— Благодаря ви, капитане — каза той. — Аз искам да работя с вас, не да се бия. Трябва да ми повярвате, че съм на ваша страна ще ви го докажа. Само почакайте. Аз ще поддържам връзка с вас.

Оловния войник спокойно излезе. Полицайте гледаха как той притича през паркинга, сякаш прелетя над ниските едноетажни постройките и изчезна.

— Всемогъщи боже! — възкликна потресен един полицаи. — Никога не съм виждал такова нещо. Кой, по дяволите, е този тип?

Чандлър заповяда на всички да отидат в щаба и да напишат рапортите си, без да пропускат и най-малките подробности за човека, когото наричаха Оловния войник. Докато пишеше, той се върна в кабинета си. Държейки счупения нож за разрязване на хартия, Чандлър набра един номер. Беше от службата за компютризирана аудиопоща. Не бе се осмелил да проверява адреса. Англичанинът сигурно щеше да намери съобщението.

— Обектът преди малко беше тук — издиктува Чандлър. — Казва, че е открил едно от вашите убежища и е по следите ви. Мисля, че тази нощ ще тръгне към Уилтън. Хванете го лично, ако можете. И си искам парите, проклетнико.

Уилтън, Калифорния

По-късно същата нощ

— Посока две-три-нула... районът е чист... тръгвай — предаде Джон по секретния УКВ канал.

Намираше се в „Хамър“-а, на няколко километра от целта им. Терминалът в колата показваше комбинирана картина от предаваните изображения от специалния разузнавателен самолет „Скайуокър“, който летеше над мястото, и спътниковите данни за проследяване, изпрацани от Патрик.

На кадрите от самолета се виждаха няколко места, където личеше, че неотдавна е било копано. Можеше да се предположи, че терористите са заровили мини около ранчото Уилтън. През последните дни там кипеше оживена дейност, влизаха и излизаха коли, идваха и си

отиваха хора. Навсякъде се виждаха оръжия, патрули кръстосваха имението. Всичко това беше много подозрително.

Скокът с реактивните двигатели в ботушите беше малко дълъг, но той отведе Патрик между две окръжности от наскоро разкопавана пръст. Патрик огледа района.

Беше на около двеста-триста метра от къщата, където, изглежда, се извършваше цялата дейност.

— Вече не виждам патрулите — предаде той по радиостанцията.

— Най-близкият патрул е на около стотина метра — отговори Джон. — Завий наляво в посока едно-осем нула, районът е...

Съобщението на Джон беше прекъснато от пушечен залп. Стреляха тежки огнестрелни оръжия. Дъжд от куршуми се изсипа на няколко крачки от Патрик. Той включи двигателите и скочи към къщата точно преди да проехти следващият залп.

— По дяволите, Джон — предаде Патрик, когато се приземи. — Този път прилича на петдесети калибър.

— Стрелбата идва от един ров, с азимут около седемдесет и пет градуса — докладва Джон. — Оръжието трябва да е скрито в подземен бункер или сграда.

В предаваните от самолета образи той не можеше да види оръжието или стрелящия, но виждаше приличните на ярки блясъци припламвания и нагорещените до червено куршуми, които се забиваха в земята.

Патрик се обърна наляво и скочи. Стрелецът се опита да го проследи във въздуха и той откри мястото на огневата точка. Беше в голям кладенец. Патрик се приземи точно отгоре, хвърли експлозива и затича към къщата. Секунди по-късно оглушителен взрив разтърси нощта и бетонното съоръжение, заедно с хората в него, изхвърча във въздуха.

— Чакай, Патрик! — извика Джон. — Внимавай къде стъпваш!...

Беше много късно. Преди да скочи към къщата, Патрик стъпи на мина. Експлозията го изхвърли във въздуха, завъртя го като парцалена кукла, попаднала във въздушен вихър. Той падна тежко и остана неподвижен.

— Патрик! Чуваш ли ме? Патрик! — Джон засили увеличението на камерите и видя Патрик проснат на земята, без да дава признаци на

живот. В следващия миг от двора пред къщата излязоха два джипа, пресякоха моравата и се насочиха към него. — Патрик! Два джипа се приближават! Чуваш ли ме? Патрик! — Отново никакъв отговор. — Ако ме чуваш, Патрик, стани! — извика Джон. — След тридесет секунди те ще са при теб!

Сложили очила за нощно виждане, трима германски войници слязоха от джиповете на двадесетина метра от мястото, където мислеха, че е противникът им и продължиха пеша. На десет метра те ги свалиха, за да не ги заслепи блясъкът от собствените им оръжия и откриха огън. После отново ги поставиха и продължиха напред да открият група, но там нямаше никой.

Зад тях изсвири клаксон. Те се обърнаха. Ярката светлина от фаровете на един от джиповете ги заслепи. Войниците бързо свалиха очилата за нощно виждане. Един от тях изпсува, вдигна автомата си и стреля във фаровете. Изстреля почти цял пълнител, докато ги улучи.

— Изтървахте ме! — извика злоещият електронен глас.

Войникът насочи автомата си по посока на гласа.

— Nein! Nein! — чу се вик, но много късно.

Заслепен от силната светлина, стрелецът откри огън към мястото, откъдето беше дошъл гласът, и покоси двамата си другари.

Патрик провери системите на костюма. Досега работеха идеално, макар че нивото на енергията беше спаднало наполовина, след като стъпи върху мината.

— Имам енергия само за още около три часа — предаде той по радиото.

— Слава богу, че си добре — отвърна Мастърс. — Искаш ли да се изтеглиш и да презаредиш? Мога да следя района и да ти съобщя, ако някой се опита да се измъкне.

— Не, ще продължа — отвърна Патрик. — Просто ще се старая да пестя енергия.

Двамата охранители останали в постройката на ранчото, чуха и видяха огъня от стрелбата, но не можеха да се свържат по радиото с другарите си.

— Patrouille zwei, berichten!^[10] Ликвидирахте ли нарушителя! Патрул две, докладвай! — викаше единият охранител.

— Някой се връща — каза другият. — Патрул три се връща!

През браздите подскачаше бързодвижещ се джип. Първият охранител извика:

— Wo wollen die hin?^[11] — Джипът караше с максимална скорост право към къщата. — Това е той! Това е Оловния войник! Открийте огън!

Охраната откри огън с автомати по джипа. Едната гума гръмна, колата за момент се отклони, после продължи в първоначалната посока. Тя експлодира, преобърна се и удари една постройка в двора близо до къщата.

— Къде е той?

В колата нямаше никого. Един бърз оглед около къщата показва, че нападателят е изчезнал.

— По-добре да се свържем с лейтенанта — каза един от охраната, свали празния пълнител и сложи нов.

В този миг към тях се спусна фигура с шлем и ги събори като изстрелян с ракета таран. За секунди те бяха обезоръжени.

— Wo is der Major?^[12] — попита Оловния войник. — Wo ist der Englander?^[13]

— Върви по дяволите!

Патрик чу по радиото гласа на Джон Мастърс.

— Ей, засякох няколко коли. Идват към вас, движат се много бързо. Как е положението?

— Тези момчета не искат да говорят — отвърна Патрик. — Тук има много оръжие, включително ракетомет... Обзалагам се, че такива са използвали при престрелката в „Сакраменто лив“. Можеш ли да се свържеш с шерифството?

— Вече го направих — предаде Джон. — Ще отида по-далеч на запад, настрана от новопристигналите. Обади ми се, ако намериш нещо. Ще те предупредя, когато дойдат посетителите ти.

Патрик завърза пазачите с найлонови въжета и се зае да претърсва района около ранчото. Веднага попадна на златна жила.

— Джон, открих нещо — съобщи той. — Хамбарът е пълен с химикали. Цели варели. Етер, ацетон, тионилхлорид, фосфорен-3-йодид... О, по дяволите, бутилки с водород! Ако избухнат, половината окръг ще хвъркне във въздуха. По-добре предупреди шерифството да

изпрати специалисти по работа с опасни материали... тук има отрова, достатъчна да умъртви десет хиляди души.

— Прието — отговори Мастърс. — Действам.

Патрик чу шум отляво и бързо се завъртя. За своя изненада видя мършав дребен човек с найлонов сак на гърба да тича колкото му крака държат по главния път. С един скок го настигна.

— Я! — ахна човекът. — Кой, по дяволите, сте вие?

— Не е ваша работа — каза Патрик и дръпна найлоновия сак. — По-важно е вие кой сте?

— Никой не съм! — извика дребният човек. — Пуснете ме да си вървя.

Патрик го бутна леко по гърдите, но човекът тупна на земята.

— Попитах ви кой сте?

— Счупихте ми гръдния кош! — изхленчи мъжът.

— Ще ви счупя и главата, ако не ми отговорите!

— Аз съм Бени Рейнолдс. — Въпреки болката, мъжът успя да се изправи на крака и извика: — Трябва да се махнем оттук.

— Какво правите на това място?

— Работя. Работя за Таунсенд и „Арийската бригада“. Слушайте, нямаме никакво време...

— Таунсенд ли? — каза Патрик. — Господи, накрая мозайката се нареди. Имате предвид Грегъри Таунсенд, английският терорист, търговецът на оръжие?

— Вече ти казах, тъпанар. — Гласът му внезапно изтъня. — Исусе, трябва да се махаме оттук! В хамбара има заложени бомби.

— Какво?

— Не задавайте тъпи въпроси, глупако... бягайте!

Патрик не се поколеба. Той сграбчи Рейнолдс и включи двигателите. Макар че човекът не тежеше много, скокът беше само двайсетина метра, но за производителя на дрога беше впечатляващ.

— *Майчице!* — възкликна той. — Страхотно! Вие можете да летите!

Бяха необходими няколко секунди двигателите да се презаредят.

— Добре, сега говори! — заповяда Патрик. — Къде е Таунсенд? Къде е майорът?

— Измъкнаха се преди може би двадесет минути — каза Рейнолдс. — Не зная накъде. Вие влизахте в хамбара, нали?

— Да.

— Тогава, ако бързо не се махнем поне на един километър оттук, сме мъртви — каза Рейнолдс. — Положително сте задействали поне един ключ. Таунсенд постави няколко скрити детонатора за взривяване на бомбите. Пускайте вълшебните си двигатели и да изчезваме!

— Още не мога — отвърна Патрик.

Двамата тръгнаха бързо по пътя, Патрик полуносеше, полувлачеше Рейнолдс. Включи секретния комуникационен канал.

— Джон, напускам — предаде Патрик. — Взех и един пленник.

— Прието — отвърна Джон. — Тръгвам към теб.

Патрик грабна Рейнолдс и включи двигателите... Точно преди да се приземи от първия скок, зад тях се чу страхотна експлозия. Бомбата със закъснител в хамбара експлодира и взриви бутилките с водород. Изригна огромен огнен облак.

Ударната вълна ги повдигна от земята и ги захвърли на още тридесет метра. Паднаха от другата страна на пътя в един гьол, пълен с кална вода, точно когато бялото горещо огнено кълбо премина над тях като цунами. От високата температура водата около тях се изпари и гьолът се превърна в черна дупка.

Защитната система на костюма се включи, отведе остатъчната топлина от кожата на Патрик и го предпази от обгаряне. Но Рейнолдс беше незащитен. Доколкото можа, Патрик го покри с тялото си, но когато огненото кълбо премина над тях, дрехите на Бени пламнаха, косата му се овъгли, кожата му се зачерви, след това потъмня и се обели като изгоряла хартия.

Всичко свърши така бързо, както започна. Докъдето стигаше погледа му, Патрик видя обгоряла растителност. Къщата в ранчото и другите постройки около нея бяха разрушени. От другата страна на пътя, на повече от километър горяха други постройки. Земята около него се беше втвърдила и тлееше. Той провери системите — костюмът все още функционираше, макар че консумираше енергия с огромна скорост. За по-бързо разсейване на топлината Патрик свали шлема.

— Добро изпълнение, летящо момче. — Патрик се изненада, че Рейнолдс е още жив. — Едва не ме убихте.

— Опитайте се да се успокоите. Ще направя всичко възможно да ви закарам бързо в болница.

— Никога не съм бил в болница и нямам намерение да отивам, приятелче — каза Рейнолдс. — По дяволите, сега разбирам как се чувстват съомгите, когато ги слагам да се пържат в тигана. — Той погледна Патрик. Лицето му едва се виждаше на слабата светлина от огньовете. — Изглеждате ми добро момче. Виждал съм ви и по-рано, нали?

— Не зная — отвърна Патрик. — Може би по телевизията. Имаше някакво предаване, когато брат ми беше в болницата. Пол Макланахан, един от ранените полицаи. Майорът от организацията на Таунсенд ли е?

— Да. Наричат себе си „Арийска бригада“ — поясни Рейнолдс. — Макар че не вършат много нацистки глупости, освен когато има посетители.

„Това е интересна подробност“ — помисли си Патрик.

— Те ли организираха онзи обир в „Сакраменто лив“? — попита той. — А експлозиите из Сакраменто тяхно дело ли бяха?

— Да. Таунсенд... Какви безсмислици върши — каза Рейнолдс. — Убиват полицаи, за да откраднат достатъчно пари за построяването на водородни реактори за мет, след това ги дават на рокерите, после ги взривяват. Стотици хиляди долари, хвърлени на вятъра. Казва ми, че може отново да започнем производство тук, на ранчото, след това слага скрити бомби и взривява химикали на стойност още много хиляди долари. Луд копелдак. Знаех си, че трябва да стоя далеч от него.

— Къде е сега Таунсенд? Къде мога да го намеря?

— Не зная — отговори на пресекулки Рейнолдс. Дишаше трудно. — Единственото място, на което някога съм бил досега, е това. — Той гледаше Патрик, но очите му бяха безжизнени, с отсъстващ поглед. — Хей, човече, съжалявам... съжалявам за брат ви и за онези полицаи — каза тихо той. — Никога не съм имал намерение да наранявам полицаи. Исках единствено да си върша работата...

Патрик разбра, че човекът искрено се извиняваше. Въпреки това почувства отвращение.

— Предполагам, че с бизнеса ви е свършено — каза Патрик, но в следния миг разбра, че Рейнолдс е мъртъв.

Няколко минути по-късно пристигна Джон Мастърс. Беше развълнуван като дете в Дисниленд.

— Ох, Мак, видя ли онази експлозия? — попита той, когато Патрик се качи в колата, пусна генератора и включи кабела към раницата. — Приличаше на гъба, като онези на старите снимки от надземните ядрени опити в Невада! Колко близко беше до взрива?

— На около петдесет метра.

— На косъм... ужасно! — възкликна Джон. — Ей, къде е твоят пленник?

— Умря — отвърна Патрик. — Не видя ли трупът му да лежи там? Пламъкът от взрива го обгори. Но преди да умре ми каза... бил е натоварен с производство на дрога и с построяване на лаборатории от банда, наречена „Арийска бригада“.

Патрик разказа на Джон за видяното в хамбара на ранчото.

— На мен ми се струва, че вече всичко трябва да е свършило — каза Джон. — След като основните му цели са се провалили, този Таунсенд трябва да се е насочил към планините.

— Не съм сигурен. Това, което Рейнолдс ми каза, ме озадачи. Виж, той сподели, че Таунсенд е организиран престрелката в „Сакраменто лив“, за да намери пари за построяване на хидрогенетори за метамфетамин. После дал апаратурата на бандите... след това ги взривил. Сделката е щяла да му носи стотици хиляди долари месечно. Защо ще жертва всичко? После Рейнолдс е заведен тук и натоварен отново с производството на дрога? Не виждам никакъв смисъл. Трябва да има някаква друга цел. Рейнолдс каза, че Таунсенд и неговата група не действат като неонацисти, освен когато около тях имало някой извън тяхната организация. Питам се какво ли може да означава това?

— Най-вероятно, че този Таунсенд е луд — каза Джон. — Може би си мисли, че ще изгуби контрол над Братството, ако не избие всички. Може би иска да придобие известност сред престъпния свят, знаеш, нещо от рода *sapò di tutti capi*^[14]. Или може би е някаква тактика за вдигане цената на дрогата, след което да започне собствено производство и да направи повече пари. Знае ли човек?

Патрик изостави темата. Тръгнаха по шосе „Дъглас“ на запад, към източния вход на летище „Матер“. Пътищата бяха напълно безлюдни. Те завиха по дългата алея, която водеше до охраняваната врата. Спряха, Джон извади клетъчния телефон и набра номера на караулното помещение, за да им отворят външната врата. Линията беше заета.

— Заето ли дава? — изненада се Патрик. — Не ми изглежда естествено. По-добре остави на мен...

На прозорчето откъм Джон се почука. Доста се изненадаха, когато видяха Том Чандлър. Дулото на автоматичния му пистолет бе опряно в стъклото. Той направи кръгово движение с пистолета и Джон неохотно отвори прозореца.

— Добър вечер, д-р Мастърс — поздрави капитанът. — Много сте закъснели тази вечер. — Той погледна към задната седалка и видя Патрик Макланахан. Беше в костюма на Оловния войник. — Добър вечер, господин Макланахан... или по-скоро, *генерал* Макланахан. Виждам, че тази вечер сте били много заети.

— Вървете по дяволите, Чандлър — изруга Патрик.

— Спокойно, генерале.

Началникът на ССУ махна с ръка назад, от шубраците излязоха няколко служители на шерифството в пълно бойно снаряжение и заобиколиха „Хамър“-а. Едновременно с това по пътя се появиха дузина полицейски коли със запалени сигнални лампи и виещи сирени.

— Играта свърши, момчета. Арестувани сте. Имате право да не говорите. — Той извади един лист. — Това е заповед за обиск на този комплекс, за арестуването ви и за конфискуване на костюма. Този костюм е смъртоносно оръжие и в името на безопасността на полицаите имаме право да използваме всички средства, с които разполагаме, за да изпълним заповедта. Няма да се поколебаем да ви убием, ако се съпротивлявате. Д-р Мастърс, излезте от колата. Генерал Макланахан, останете там където сте.

Полицаите от специалните части за борба с безредици, насилия и тероризъм отвориха вратите на „Хамър“-а и насочиха автоматите си към Патрик. Взеха шлема от седалката до него.

— Целете се само в главата, момчета — нареди Чандлър. — Добре, генерале. Направете необходимото, за да дезактивирате този костюм и го свалете.

Патрик нямаше избор. Той свали ръкавиците си, след това изключи хранващия блок. Чандлър го хвана за рамото и го смъкна от „Хамър“-а.

— Ръцете на колата! — заповяда той и започна да обискира Патрик.

— Как ни намерихте, Чандлър? — попита Патрик.

— Не подценявайте способностите ми като полицаи, генерале — отвърна Том Чандлър. — Може да съм канцеларски плъх, но все още знам колко прави две и две. Когато след погребението шефът влезе в болничната стая на брат ви, вие разказахте какво смятате да правите. Спомняте ли си? Казахте върху какво работите, устройствата, които можете да доставите на управлението. Барона вероятно е забравил този разговор, но аз го помня. Тогава обаче не му отдадох необходимото значение. Дори когато се появихте в моя кабинет, си помислих, че сте просто разгневен, разочарован роднина, който е пил прекалено много. Но по-късно разбрах, че тогава просто сте ме разигравали. Под носа ни изведохте Пол от болницата. Това изискваше организация и ресурси, и обучение. Тогава си дадох сметка, че сте много повече от разгневен брат и бивш барман. И подозренията започнаха да се оформят. Очаквах, че ще намерите някой рокер и ще го разстреляте. Но после направих малка справка, обърнах се към приятели във ФБР и открих, че вие имате военна подготовка... научих дори за вашата служба в гранични войски. Тогава вие станяхте обект на *специално* внимание от моя страна.

След кратко мълчание Чандлър продължи:

— Разкрихте се с онези две атаки миналата седмица, Макланахан. Моят лейтенант ми докладва за две важни места, над които трябваше да се установи наблюдение. Два дни по-късно на същите места се появи един загадъчен човек в костюм, който го прави неуязвим. Твърде очебийно съвпадение, за да е случайно. Подслушвали сте Управлението? Или сте подкупили някой детектив? По дяволите, напоследък те наистина са много раздразнени и *на драго сърце* могат да ви дадат информация. Вие застрашихте този град, Макланахан. Нарушихте закона.

— Така ли? С какво? С преследването на убийци, крадци, търговци на дрога, на хора, малтретиращи деца...

— Значи си присвоявате ролята на съдия, съдебни заседатели и палач, така ли? — попита Чандлър. — Вие убихте човек, Макланахан...

— Не съм — възрази Патрик. — Казах ви, че го уби облечен в черни бойни дрехи човек, който говореше немски. На лицето си имаше маска на командос. Двамата мъже със счупени крака, заподозрени, че

са участвали в престрелката в „Сакраменто лив“, които вие пуснахте... те също са германци. Това не е съвпадение, Чандлър!

— Тези германци ли сложиха бомбата пред вратата на къщата?

— Е, добре, бомбата сложих аз, но не съм убил рокера в къщата и не съм се опитвал да изнася онази жена. Аз обаче видях сделката с дрога, както я видяха и вашите полицаи. Видях също, че онова дете е в опасност...

— Вятър и мъгла, Макланахан.

— Всеки честен гражданин щеше да постъпи като мен — възрази Патрик. — Действах по най-добрия начин при средствата, с които разполагах. Може да е бил незаконен, може дори да е бил погрешен от някаква гледна точка, но със сигурност е бил *подходящ*. Семейството ми беше заплашено от тези влечуги, които причиниха и поддържаха целия хаос в този град. Бяха убити много невинни хора. Аз имах възможността и куража да действам и направих нужното.

— Звучи ми като признание, момчета — каза Чандлър. — Поставете ръце зад гърба. — Патрик изпълни нареждането и Чандлър щракна белезниците. — Честно казано, генерале, очаквах малко по-голяма съпротива. Генерал от Военновъздушните сили, със собствена частна охрана и със специален костюм, който би могъл да използва и да ми пречупи врата... Наистина очаквах борба.

— Искам да говоря с адвоката си — каза спокойно Патрик.

— Добро момче... това вече е друго нещо — похвали го Чандлър. — Но според мен ние вече имаме достатъчно основание да ви тикнем в затвора за дълго време. Да тръгваме.

Кабинетът на кмета, Сакраменто, Калифорния

Понеделник, 30 март 1998, 07:47 тихоокеанско време

Тази сутрин репортерите от всички местни и от няколко национални телевизионни и радиостанции бяха готови да предават на живо от кабинета на кмета на Сакраменто. С Едуард Сервантес бяха полицейският началник, окръжният шериф на Сакраменто, полицейският капитан от Специално следствено управление и окръжният прокурор на окръг Сакраменто.

Кметът се изкашля и започна:

— Приятно ми е да съобщя, че във връзка със създадената сериозна обстановка в града и окръга бе арестуван опасен престъпник. Благодарение на усилията на Сакраментското полицейско управление, ръководено от Артър Барона, и на капитан Томас Чандлър от Специално следствено управление бе ликвидирана една много опасна заплаха.

— Тази сутрин беше задържан под стража Патрик Макланахан на четиридесет и една години. Арестуван е също Джонатан Колин Мастърс, на тридесет и седем години. Мастърс е президент на компания за космически технологии и отбранителни оръжия. Позволете ми да помоля окръжния прокурор госпожа Скара да конкретизира обвиненията срещу арестуваните.

— В събота сутринта Патрик Макланахан беше доведен в Сакраментския окръжен затвор, обвинен в убийството на Джоузеф Бролин, който се е занимавал с незаконно производство и продажба на дрога — започна окръжният прокурор Джулиан Скара. — Макланахан е обвинен също и в опит за убийство на петима полицаи от Сакраментското полицейско управление, трима цивилни граждани и едно дете. Извършител е на четири нападения със смъртоносно оръжие; разбиване и влизане с взлом; три опита за нанасяне на тежки телесни повреди и за взривяване на запалителни устройства на територията на окръга. Мастърс се обвинява в съучастие в убийство и в подпомагане и подстрекателство за извършване на престъпление.

— На Макланахан и Мастърс беше предявено обвинение тази сутрин в Сакраментския върховен съд пред съдията Ричард Ротшилд — продължи тя. — И двамата не се признават за виновни. Техен защитник е адвокат от Сан Диего. Мастърс е пуснат под гаранция в размер на един милион долара. Макланахан е задържан в Сакраментския окръжен затвор. Мастърс няма право да напуска окръг Сакраменто.

— Ако бъде признат за виновен по всички обвинения, Макланахан ще бъде осъден за повече от три престъпления, при което се предвижда минимум двадесет години затвор плюс задължителни допълнителни седем години за всяко обвинение в опит за убийство на полицаи — заключи Скара. — Искаме хората от окръг Сакраменто да бъдат наясно, че няма да толерираме правораздаватели самодейци. Това е цялата информация, която имам засега. Благодаря.

Скара отстъпи настрана.

Полицейският началник Барона на свой ред зае мястото си пред микрофона.

— Не мога да коментирам повече случая от съображения за опазване на следствената тайна, но бих желал да отбележа един много важен момент: Този град няма да позволи подобна опасна самоинициатива. Градът и окръгът Съкраменто имат най-добрите сили за сигурност в страната. Ние не се нуждаем от неупълномощени лица, независимо кои са те, да вземат в свои ръце опазването на реда и да рушат мира с омраза и насилие.

Ние сме правово общество и няма да позволим на никого, без значение какъв е неговият произход или лична мотивация, трагедия или съображения, да си присвои правото да прилага закона. Макланахан и Мастърс, ако бъдат признати за виновни в престъпленията, в които са обвинени, ще бъдат наказани най-строго в съответствие с наказателния кодекс. Аз призовавам гражданите на този окръг да не се влияят от подбудите, които могат да изтъкнат заподозрените в оправдание за стореното от тях. Щом са нарушили закона, те трябва да понесат предвиденото от кодекса наказание. Благодаря.

*Сакраментски окръжен затвор, улица „И“, номер 651,
Сакраменто, Калифорния*

Четвъртък, 31 март 1998, 08:15 тихоокеанско време

Заместник-шерифът поведе Патрик Макланахан към стаята за свиждане. Придружи го покрай редицата кабинички с телефонни слушалки, чрез които затворниците се свързваха с посетителите от другата страна на плексигласовата бариера, до най-отдалечената. Патрик беше с бяла, твърде тясна за него тениска, с надпис на гърдите и на гърба: „ЗАТВОРНИК, САКРАМЕНТСКИ ОКРЪЖЕН ЗАТВОР“. Носеше торбести сини джинси и много широки платнени обувки. Заместник-шерифът вървеше между него и затворниците, но това не попречи на неколцина от тях да се обърнат и да го изгледат заплашително, мърморейки гневно под нос.

Джон Мастърс чакаше, облечен в костюм и вратовръзка. Когато Патрик влезе в кабината, Мастърс го погледна стреснато. Той вдигна

слушалката. Изслуша записаното на лента предупреждение, че разговорите могат и да се записват.

— О, господи, Патрик! — възкликна Джон. — Какво е станало с лицето ти?

Патрик внимателно опипа резките на подутите си и ожулени бузи и уста.

— Имах малка разправия с едни — каза той.

— Добре ли си? — Патрик кимна. — Ако тук не могат да те защитят, ще помоля адвоката да уреди да те прехвърлят на друго място...

— Сега съм изолиран.

— Слава богу.

— Това означава, че само една уста от всеки три може да ме плюе — каза Патрик с иронична усмивка. — Сега те само ме заплашват, че ще ми откъснат топките, но не могат да се опитат да го сторят.

— Патрик, как можеш да се шегуваш в такъв момент?

— Ще се оправя, Джон — успокои го Макланахан. — Половината от тях мислят, че аз съм убил техните приятелчета, другата половина се страхуват, че ако ми сторят нещо, моите близки навън ще си отмъстят на семействата им. Това е част от живота в бандата... Тормозейки ме, те показват на другите членове, че са силни. Ще се справя.

Лицето на Джон стана пепеляво, беше му трудно да повярва чутото. Патрик посочи с пръст микрофона, за да го предупреди, че разговорите могат да се подслушват.

— Говори ли с Уенди?

— Да — отвърна Джон, потвърждавайки с кимане на глава, че е разбрал знака. — Тя е добре. Безпокои се за теб.

— Как е Бродли?

— Чудесно — увери го приятелят му. Той се усмихна и добави: — Много хора от твоето... твоето *семејство* ми се обадиха. — Той подчерта думата *семејство* и Патрик го разбра. — Много са разтревожени за теб и ще направят всичко възможно да излезеш отук с неопетнено име.

— Това е чудесно — каза Патрик. — Помоли ги да говорят с Уенди и да я уверят, че всичко ще се оправи. Много скоро ще изляза

оттук. С нетърпение чакам да разкажа истината пред съда. Среца ли се с някого от адвокатите ни?

— Почти цял час разговарях с Хенри Фулър от юридическата фирма, която ни защитава — отговори Джон. — Те са поискали полицейските рапорти. Смятат, че съществува голяма вероятност да оборим всички обвинения. По-късно тази сутрин някой от адвокатите ще говори с теб. — Джон погледна малко смутено после добави: — Донесох парите, за които помоли миналата вечер, но ми ги взеха. Казаха, че трябва да ги впишат. Получи ли ги? — Патрик поклати глава. — Господи, Патрик, това е истински кошмар.

— Всичко ще се оправи, Джон — успокои го Патрик. — Просто кажи на Уенди и на семейството, че съм добре.

— Бъди спокоен, Мак — каза Джон, гледайки безпомощно как отвеждат Патрик.

Един едър, жесток на вид затворник стана от мястото си, когато Патрик минаваше, блъсна се в него и изпсува гадно, преди полицаите да го върнат на мястото му.

Пред входа на затвора чакаха репортери, затова изведоха Джон през задния изход, който граничеше с гаража. Тежката желязна врата се затвори зад него. Той внимателно пристъпи напред и се заоглежда за колата на компанията, която трябваше да го вземе. Заваля. Отначало само ръмеше, след това дъждът се усили.

„Човече, изглежда животът точно сега е решил да ти се подиграва — помисли си той. — Патрик е в затвора, обвинен в убийство; проектът «Войник на двадесет и първото столетие» е компрометиран, може би дори провален; компанията се носи безцелно като кораб без платна. Дори Хелън Кадири я няма да те тормози...“

Хелън. От много дни за първи път се сети за нея и тази мисъл го сгря. Никога досега Джон не бе се почувствал истински самотен. Винаги беше заобиколен от хора: първо в академията, после в правителствените среди, след това в компанията. Сега всички го бяха изоставили. Той се нуждаеше от Хелън. Искаше я. В миналото тази идея би предизвиквала у него смях, по-късно стана невъзможна, а сега бе единствената, която го владееше.

Той извади от джоба си клетъчния си телефон — собствено производство — миниатюрен прибор, който се закача на ухото, улавя звуковите вибрации в черепа и ги предава по безжичен път. Джон

използва гласови команди да набере домашния ѝ телефон в Сан Диего и попадна на телефонния ѝ секретар.

— Хелън, обажда се Джон — каза той, след като си пое дълбоко дъх. — Не зная дали си научила последните новости, но аз съм в Сакраменто. Току-що ме пуснаха от затвора под гаранция. Патрик е задържан. Ние...

Канеше се да ѝ разкаже всичко и да опише обстоятелствата, но разбра, че не може да продължи... Сърцето му не му даваше да използва отново компанията, не можеше да си позволи да бъде толкова егоистичен.

— Хелън, нуждая се от теб — каза накрая той. — Разбира се, и компанията се нуждае, но аз се нуждая повече. Необходима ми е твоята подкрепа, твоите напътствия, твоята дружба. Не зная къде си, но, моля те, ела в Сакраменто. Няма да те виня, ако не дойдеш, но те моля, не ме изоставяй сега. Аз... аз те обичам, Хелън. Може би изглеждам като най-големия глупак на света, но пет пари не давам. Обичам те. Чао.

Джон свърши разговора и свали слушалките. Малко по-късно от другата страна на улицата се чу клаксон. Той се огледа и видя една ръка да му маха. Най-после колата му. Водачът не му беше познат, а стъклата бяха тъмни и не можеше да види кой е вътре. Джон пресече улицата и приближи. Изненада се като видя на предната седалка Том Чандлър.

— Здравейте, д-р Мастърс — поздрави го капитанът. — Ще приемете ли да ви откараме? — Той забеляза озадачения израз на Мастърс, който гледаше към непознатия шофьор. — Това е полицаи Уилямс от моя участък. Днес реших да не карам сам. Нуждаете ли се от кола?

— Чакам да дойде моята. Благодаря.

— Д-р Мастърс, чуйте ме, зная какво изпитвате вие и Макланахан — каза Чандлър. Той продължи по-тихо, така че водачът да не може да чуе. — Не ме съдете строго, защото аз само си върша работата. Ще бъде по-лошо, ако явно ви толерирам. Ако по някакъв начин допусна да се разбере, че за мен вие и генералът сте герои, ще бъда отстранен от случая и тогава двамата ще се озовете сами сред акули.

— Вие наистина ли смятате, че Патрик е герой? Предната нощ казахте, че е престъпник.

— Да, мисля, че сте герои — каза Чандлър, — щом сте се заловили да изчистите града от такава измет. Това е проява на кураж, на истинска смелост. Но Макланахан и в затвора и градът, който вие с него се опитахте да защитите, иска да го накаже за назидание. Това не е право. Ние трябва да се борим заедно и да изготвим обща стратегия. Елате в моя кабинет да си поговорим. Можете да се обадите на вашите хора и да им съобщите откъде да ви вземат.

— Не зная...

— Хайде, докторе, хайде, аз правя всичко, което мога, за да се възползвате от всяка благоприятна възможност — каза Чандлър. — В случая Окръжната прокуратура няма да успее. Те притискаха мен и моите момчета, опитваха се да намерят дори най-малкото доказателство за вина. Не можаха. Но сега аз се нуждая от вашата помощ.

— Не трябва ли да извикам адвоката си?

— Това не е разпит, Мастърс — увери го Чандлър. — Няма да ви питам за нищо, което може да навреди на вас или на приятеля ви. Когато прецените, че съществува опасност нещо да ви навреди, можете да откажете да говорите. — Той видя, че Мастърс продължава да се колебае. — Добре, ако ще се чувствате по-добре, можете да извикате адвоката си да присъства на нашия разговор. Но пак ви казвам, това не е разследване. Всъщност тъкмо напротив... аз искам да поговорим за начините, по които двамата с Макланахан можете да излезете от тази каша. Повярвайте ми, в града има много полицаи, които са ви благодарни за направеното от вас.

— Наистина ли?

— Честна дума — увери го Чандлър. — Но те искат да чуят всичко от вас. Ще направите ли това заради приятеля си Патрик?

— Разбира се! — възкликна Джон. — Капитане, толкова се радвам, че се обадохте! Мислех, че сте повече загрижени да ни арестувате, отколкото да ни помогнете.

Чандлър отвори задната врата и Джон бързо влезе.

Тръгнаха по улица „И“ към шосе 5. Точно преди да достигнат магистралата се чу слабо жужене. Чандлър се обърна и видя Мастърс да вади от джоба си нещо, прилично на химикалка.

— Вашата химикалка ли избибипка, докторе?

— Това е пейджър — отговори гордо Мастърс. — Собствена конструкция. — Той погледна малкия течнокристален дисплей. — Шофьорът ми. Навярно се чуди къде съм. Ще му звънна да знае къде да ме търси. — Той извади клетъчния телефон. — Телефонния номер набирам на ръчния си часовник. Между него и слушалките има безжична връзка. А мога да използвам и гласови команди.

— Какви още други чаркове имате, докторе? — попита Чандлър.

— О, най-различни — отговори Джон. — Аз мога...

Една кола изскочи на платното и мина пред тях. Водачът рязко изви волана да избегне удара и промърмори: „Schweinehund!“.

— Вашият шофьор ругае на немски — отбеляза Мастърс. — Единственото, което зная на немски е: Ein Bier, bitte.^[15]

Шофьорът погледна уплашено към Чандлър.

— Немският език винаги звучи толкова грубо. Една хубава жена може да ти нашепва сладки глупости в леглото, но ако говори на немски, ще звучи така, сякаш иска да ти извади сърцето с вилица. Веднъж чух... — Джон изведнъж млъкна, като забеляза къде се намират. — Ей, не трябваше ли да се движим на север?

— Не — каза Чандлър. — Д-р Мастърс, дайте ми онзи клетъчен телефон и часовника.

— Искате да видите как работи?

— Не, искам да ги взема от вас — отвърна търпеливо Чандлър.

— Защо?

Чандлър се обърна и насочи към Мастърс пистолет „Зиг Зауер Р226“. Джон побледня.

— Д-р Мастърс, вие сте или много добър актьор, или най-наивният разсеян доктор по естествени науки, когото някога съм срещал. — Джон подаде с трепереща ръка слушалката, ръчния часовник и химикалката. — Ще се срещнем с някои мои приятели. Те много искат да говорят с вас.

Джон погледна очите на шофьора в огледалото за обратно виждане.

— Предполагам, че тези ваши приятели говорят немски, нали? А може би с тях е и един човек, който говори с английски акцент?

— Най-послед картинката започва да ви се изяснява — отвърна Чандлър. — Обърнете се и сложете ръце зад гърба. Мисля, че приятелите ми не биха искали да знаете къде отиваме.

Мастърс изпълни заповедта и капитанът се пресегна и щракна белезници на китките му.

— Защо правите всичко това, Чандлър? — попита Мастърс. — Защо работите за тези лоши хора?

— Много просто, докторе, за пари — отговори Чандлър. — Те ми направиха предложение, което не можех да откажа.

— О, да... дълговете на комар — отбеляза Мастърс. — Колко бяха... тридесет, четиридесет хилядарки?

— Значи вие сте подслушвали кабинета ми! Управлението дори няма достатъчно пари да провери кабинетите ни за подслушвателна апаратура. Да, последния път, когато си направих труда да ги събера, бяха четиридесет хиляди за издръжка на бившата ми жена и детето, няколко просрочени плащания за покупки, направени с кредитни карти, за апартамент, кола и приятелка в Лас Вегас...

— Не забравяйте Кей в Гренит Бей — подсети го Мастърс.

— О, тя не е нищо в сравнение с Еди от Лас Вегас — каза спокойно Чандлър. — Затова го правя, Мастърс. И днес всички тези дългове се изчистват. Единственото условие е да доставя вас и костюма на Таунсенд.

— И костюма ли сте взел?

— Разбира се — каза Чандлър. — Полковникът иска да му покажете как се използва, може би да го попромените, за да му бъде по мярка. Нека не се заблуждаваме, Макланахан не е обикновен човек. Аз съм сигурен, че той има сили и издръжливост да носи този костюм, но ако сложите ръка на сърцето си, докторе, ще се съгласите, че една армия от оловни войници като Макланахан няма да прилича много на истинска армия.

— Вие сте голям глупак, Чандлър — отвърна Мастърс. — Как можете да обърнете гръб на вашия град и на вашата кариера? Всичките години служба в полицията нищо ли не значат за вас?

— Абсолютно нищо — призна Чандлър. — Всъщност през последните пет години видях как този град, всъщност целият щат се хлъзга надолу към дъното. За какво робувах толкова дълго?

Чандлър се развълнува.

— Един мой приятел се пенсионира след тридесет и една години служба в полицията. Той доживя да получи почетна грамота, но на нея бяха сбъркали името му. После стана жертва на нахлули в дома му

престъпници. Изпадна в кома и две седмици по-късно почина. Никакво признание, никакво тържествено погребение. Когато го гледах в ковчега, видях себе си. Тогава реших да не допусна да ме сполети същата участ.

— Вашият приятел е станал нещастна жертва на престъпление — каза Мастърс. — А вие ще свършите като предател.

— Във всеки случай сам ще свърша със себе си вместо друг да хлопне надгробната плоча над главата ми — каза Чандлър.

— Мъдро решение — отбеляза Мастърс. — Да ви е минавало през ума, че аз изобщо може да не ви помогна?

— Доктор Мастърс, вие няма да помогнете на мен, а на *себе си* — поправи го Чандлър. — Щом ви доставя на Таунсенд, ще получа обещаните ми пари. Какво ще ви се случи след това зависи единствено от вас. Полковникът е честен мъж...

— О, *сигурно*. Той да не е онзи, с английския акцент, който завърза и заплаши да убие жената и детето на Патрик или е другият, който уби двама полицаи и рани няколко в престрелката в „Сакраменто лив“?

— Таунсенд може да е жесток към враговете си — възрази Чандлър, — но е верен на своите приятели. Той ме увери, че ако правите каквото ви каже, ще ви пусне.

— И вие ме наричате наивник! — възкликна Мастърс. — В мига, в който доставите мен и костюма, вие ще станете храна на червеите. Когато този кръволок полковник разбере как да използва костюма, следващият курбан ще съм аз. А ако започне да използва костюма, тежко и горко на Сакраменто. Вие го знаете. И аз го зная. Аз просто приех факта, че днес ще умра, Чандлър. Вие все още мислите, че довечера ще имате някоя гола мацка в леглото си. Простете се с тази илюзия. Вие имате пистолет. Убийте германеца и да се върнем в града.

— Желая ви успех — отвърна Чандлър. — Но аз вече получих предплата за моите услуги и не мога да разочаровам полковник Таунсенд. Съветвам ви и вие да не го разочаровате. Правете каквото ви каже и ще оцелеете. Действайте като герой и ще умрете, а вашата технология все пак ще отиде в неговите ръце.

*Изследователски комплекс, летище за реактивни самолети
„Матер“, ранчо Кордова, Калифорния
По-късно същия следобед*

Посетителката вдигна слушалката на апарата за връзка с охраната на „Скай Мастърс“.

— Мога ли да ви помогна, госпожо?

— Да — отвърна тя. — Аз съм д-р Кадири, Хелън Кадири. Трябва да се срещна с д-р Мастърс. Не съм сигурна къде да го търся. Бихте ли ми помогнали да го намеря?

— Разбира се, д-р Кадири — отговори гласът. — Един момент, моля.

Последва тихо жужене и външната врата на пропуска се отвори.

Докато Хелън Кадири влизаше в стаята на охраната, дежурният взе мобифона и предаде: „Kontrolle, Wache drei. Eine Dr. Helen Kaddiri ist hier. Was sind Ihre Anweisungen“.^[16]

След няколко секунди пристигна отговорът: „Lassen Sie rein. Sie soil warten“^[17].

— Слушам — каза часовият. — Мога ли да видя някакъв документ за самоличност със снимка и пропуск на компанията, д-р Кадири?

Тя още носеше пропуска си — нямаше намерение да го върне преди юридически да се уреди нейното напускане. Подаде го на часовия заедно с шофьорската си книжка. Той ги прегледа набързо и ги върна. Мъжът натисна бутона и въртящата се вътрешна врата се отвори.

— Благодаря ви, госпожо. Моля влезте. Веднага ще дойдат да ви посрещнат.

Хелън мина през вратата. Посрещна я хубав на вид мъж в костюм и вратовръзка.

— Д-р Кадири?

Не го познаваше.

— Да, аз съм Хелън Кадири. Вицепрезидент на... — Тя млъкна, разбрала, че мъжът няма на рефера си идентификационна значка на „Скай Мастърс“. — Кой сте вие?

— Аз съм капитан Томас Чандлър от Специално следствено управление — отговори той. — Предишната нощ арестувахме д-р Мастърс и генерал Макланахан.

— Можете ли, моля, да ми обясните какво става?

— Разбира се — отвърна полицаят. — Вкарахте ли колата си вътре? Има ли някой с вас?

— Не, колата ми е вън и съм сама — отговори Хелън. — Къде е Джон?

— Той е пуснат под гаранция, както знаете — каза Чандлър. Двамата тръгнаха към сградата на изследователския комплекс. — Заедно с неговия адвокат ми помагат да разследваме дейността на вашата компания тук.

— В такъв случай мисля, че не трябва да разговарям с вас — каза Хелън. — Всичко, което имам да кажа, ще бъде в присъствието на адвоката на компанията.

— Д-р Кадири, зная с какво се занимавате вие, Макланахан и Мастърс — увери я Чандлър. — Аз съм тук да им помогна.

— Като ги арестувате?

— Според мен двамата са герои. Трябваше да ги арестувам, защото службата ми е такава. Но въпреки че са виновни за някои от нещата, в които ги обвиняват, аз мога да направя така, че те да получат възможно най-снизходителната присъда. Но не мога да сторя това самичък.

— Не трябва ли да присъства нашият адвокат?

— Това не е разпит — увери я Чандлър. — Няма да ви питам за нищо, което да навреди на някой от двамата. Вие можете да откажете да отговаряте на всички въпроси, които ви се сторят неудобни.

Кадири все още гледеше разтревожено.

— Ако не възразявате, капитане, бих желала преди да разговарям с вас да се срещна с Джон и с адвоката на компанията — каза тя съобразително. — Той не ми каза къде се намира, а само че... желае да бъде тук с него.

Чандлър погледна Кадири в очите и кимна.

— Д-р Мастърс спомена, че ви е извикал — излъга Чандлър. — Той мисли много за вас. — Чандлър помълча малко после добави: — Очевидно вие също мислите много за него, иначе нямаше да сте тук.

— Ние имаме някои различия — призна Хелън, — но... да, предполагам, че е вярно.

— Това е чудесно — каза Чандлър. — *Наистина* чудесно.

Те минаха покрай двама мъже в черни бойни униформи и с автомати в ръце, но Хелън почти не ги забеляза, нито обърна внимание, че не носят идентификационни значки на „Скай Мастърс“.

— Не съм сигурен кога ще се върне Джон — каза Чандлър, — но да отидем в кабинета на генерал Макланахан и да почакаме да се обади. Ако не се върне, можем да ви закараме в неговия хотел. Насам, моля...

*Сакраментски окръжен затвор, улица „И“, номер 651,
Сакраменто, Калифорния*

По-късно същата вечер

Сакраментският окръжен затвор в центъра на града беше съвсем нова, модерна сграда. На всеки от четирите етажа имаше фоайе, заобиколено от двадесет и четири килии за не повече от шест затворника. Килиите бяха с метални врати с дебело стъкло в средата и с по един малък, тесен прозорец без решетка, гледащ навън. В центъра на етажа имаше караулка за пазачите. Фоайетата служеха за столова, в тях се провеждаха и събрания.

Динамиката в градския затвор допринасяше за създаване на напрегната атмосфера. В него задържаха затворници от момента на арестуването и предявяването на обвинението до осъждането, след което ги преместваха в по-големия затвор „Консумнес Корекшънъл“ на улица „Елк Гроув“ да излежават присъдата си. По такъв начин всички в затвора в центъра на града бяха невинни пред закона и главно в собствените си очи. Мнозина идваха от непоносима деспотична среда, често създадена от самите тях. У тези хора още бяха силни преживяванията от нараняването, унижението, възмущението, измамата на задържането, от хладното безразличие на обвинението, тормозеха ги неясните приказки за съдебни процедури, несигурното бъдеще, зависещо от продължаващия съдебен процес.

Това напрежение се чувстваше дори в мирни, така наречени нормални времена. Но нямаше нищо нормално в онова, което ставаше през тези дни в окръг Сакраменто. В затвора заплахата от възмездие и ескалиращо бандитско насилие, последвали смъртта на членовете на „Сатанинско братство“, повиши безкрайно много страха. Той беше толкова голям, че управата на затвора се видя принудена да увеличи

броя на охранителите, кучетата и оръжията, но по закона за снежната топка това предизвика още по-голям страх.

Всъщност за Патрик днешният ден беше доста спокоен. В единичната си килия той не попадеше пред погледа на рокерите, неонацистите, расистите и другите чалнати, които му имаха зъб. Когато беше навън между другите затворници, той се стараше да се държи настрана от тях. Обикновено един тъмничар наблюдаваше затворниците и се опитваше да предотврати възникването на проблеми.

Във фойето на всеки етаж имаше десет железни маси, заковани за пода, а към всяка от тях по пет също заковани стола. Топлата храна се приготвяше в кухнята, сипваше се в картонени чинии върху пластмасови подноси и с големи колички се закарваше във фойето. Приборите бяха от картон. Затворниците си вземаха порциите и си намираха място на масите.

С изключение на болните или много буйни затворници най-често нямаше предварително разпределение. Затворниците сами избираха къде да седнат — черни с черни, бели с бели, латиноамериканци с латиноамериканци. Обикновено имаше достатъчно места, за да могат враждуващите групи да седят разделени. Но дори когато мястото беше относително недостатъчно, затворниците знаеха, че храненето не е време за бой. Освен това, въпреки опасното ниво на напрежение затворът не беше със строг режим. Това бяха затворници, очакващи съд, но още неосъдени. Повечето се занимаваха със себе си и отбягваха да се забъркват в конфликти.

Патрик взе първия попаднал му поднос. Не искаше да изглежда придирчив за дреболии или да бави онези зад него. Сипа си чаша вода, взе кофичка с мляко от голяма вана с лед и шоколадови сладки с орехи. Намери си място между двама по-възрастни на вид мъже. Ястието беше така наречения бифтек „Салисбъри“ — парче месо, плуващо в мазен сос заедно с разварени моркови, мачкани картофи и парче хляб. Мъжете от двете му страни го погледнаха, но не казаха нищо.

Патрик остави блюдото си недокоснато, изяде сладките, изпи млякото и водата. Допълнително не се полагаше и той се огледа за някой, който би искал още една порция. Двамата възрастни мъже до него отказаха. Предложи и на другия от масата.

— Ей, искаш ли още малко?

— Остави ме на мира, мръсно копеле — озъби се затворникът.

Патрик съжали, че го попита. Човекът беше едър, с ниско подстригана пепелява коса. Явно бе бит — носът му беше счупен и изкривен, лицето ожулено. На ръцете си имаше татуировки и то правени не навън, а в затвора, от затворници с подострени химикалки...

Една от татуировките — най-голямата на лявата ръка — беше емблемата на „Сатанинско братство“. О, по дяволите...

Рокерът се беше навел над подноса си, бе го обхванал с ръце, сякаш го пазеше от крадец. „Сега моментът е подходящ да се махна от фойайето“ — реши Патрик. Той бързо стана.

— Ей! — озъби се рокерът и втренчи злобните си очи в него. — *Ти!* Кой си ти?

— Никой, шефе — отвърна Патрик.

— Мамка ти, ти си онзи — извика рокерът. — Знам те. Чух за теб. Ти си човекът, който обикаля и избива Братството.

Двамата възрастни затворници бързо се махнаха от масата. Рокерът се изправи. Очите му горяха. Патрик вдигна глава към кулата на охраната, но полицаите не гледаха към тях.

— Слушай, шефе — каза Патрик, — грешно си разбрал. Аз не съм убивал членове на Братството.

Рокерът избухна като вулкан.

— Да пукнеш, проклетнико! — изрева той, хвърли се към Патрик, събори го на пода, затисна го с тялото си и започна да го удря по лицето. — Това... е... за... Братството! — викаше той при всеки юмручен удар.

Другите затворници ги наблюдаваха.

— Стисни го за гушата! — насърчаваха го те. — Убий този проклет лъжец! Размажи го заради Братството!

Патрик почувства нещо топло върху лицето си и през замъглените си очи видя кръв върху юмруците и ризата на рокера. После противникът му сграбчи с огромните си ръце врата му. Като в мъгла Патрик чу свирка и по високоговорителната уредба съобщи нещо за душене. Рокерът го стисна по-силно. Той почувства нечия ръка върху гърлото си, друга върху главата, силен натиск... и всичко потъна в мрак.

- [1] Бюро за борба с наркотици. — Б.пр. ↑
- [2] Умри, дяволе! (нем.). — Б.пр. ↑
- [3] Кой си ти? (нем.). — Б.пр. ↑
- [4] Наркотици! Нищо не зная! (нем.). — Б.пр. ↑
- [5] Пусни ме! (нем.). — Б.пр. ↑
- [7] Къде е майорът? (нем.). — Б.пр. ↑
- [8] Да, господин полковник (нем.). — Б.пр. ↑
- [9] Skywalker — небесен пешеходец (англ.). — Б.пр. ↑
- [10] Патрул две, докладвай! (нем.). — Б.пр. ↑
- [11] Къде иска да отиде онзи? (нем.). — Б.пр. ↑
- [12] Къде е майорът? (нем.). — Б.пр. ↑
- [13] Къде е англичанинът? (нем.). — Б.пр. ↑
- [14] Босът на босовете (ит.). — Б.пр. ↑
- [15] Една бира, моля (нем.). — Б.пр. ↑
- [16] Контрола, пост три. Някоя си д-р Хелън Кадири е тук. Чакам указания (нем.). — Б.пр. ↑
- [17] Пуснете я да влезе. Нека почака (нем.). — Б.пр. ↑

4.

Роуд Маунт Вернън, Нюкасъл, Калифорния

Четвъртък, 1 април 1998, 09:05 тихоокеанско време

Джон Мастърс се събуди в тъмнина и откри, че ръцете и краката му са оковани с тежки вериги, а главата му е пъхната в дебела качулка. Беше гол. Имаше ужасно главоболие, очевидно от газа, с който го бяха приспали. Качулката миришеше на бълвоч.

Имаше чувството, че лежи от часове. Тогава чу отваряне на врата и приближаващи се стъпки.

— Guten Morgen^[1], д-р Мастърс — поздрави един глас.

— Вие сигурно сте от главорезите на Таунсенд — каза Мастърс.
— Пуснете ме да си отида, негоднико.

Удар с кожен камшик изплющя през лицето му.

— Към мен ще се обръщаш с майор или господине — озъби се Бруно Райнгрубер. — В мое присъствие ще се държиш като възпитай човек, а не като нахакан персонаж от комикс. И без подобни грубости положението ти вече е достатъчно ужасно.

— Майната ти — изкрещя Джон. — Веднага ме пуснете да си вървя! Помощ! Няма ли кой да ми помогне! Помощ! Някакъв проклет германец иска да ме убие!

— Sehr gut.^[2] Нека бъде твоята, Herr Doctor^[3] — каза Райнгрубер.

Няколко чифта ръце грубо сграбчиха Мастърс, свалиха белезниците и го натиснаха с лице към циментовия под. Извиха ръцете му зад гърба, отново го оковаха, вдигнаха го и го напъхаха в един варел, пълен с леденостудена вода. Той извика от шока, предизвикан от съприкосновението с нея. Водата стигаше до устата му, а отгоре сложиха тежък мрежест капак.

— От проведените по времето на Третия райх опити знаем, че човек може да преживее, потопен във вода около час — каза Райнгрубер. — Разбира се, тогава хората са били в по-лошо физическо състояние от теб. Ще се върнем след час да видим как си се справил.

— Защо правите всичко това с мен? — на пресекулки изрече Джон, тъй като зъбите му тракаха от студ. — Какво искате?

— О, докторе, можеш свободно да ми кажеш всичко, което мислиш — обясни майорът. — Но това ти агресивно поведение, несъмнено ни пречи да имаме цивилизовани отношения. Трябва да разбереш, че вината е изцяло твоя.

— Хей, швабско копеле, отнасяй се към мен като към човек! — изкрещя Мастърс. — Мамка ти!

— О, сега се сещам за нещо, което мисля, че трябва да ти съобщя — каза Райнгрубер. — Научих от мои източници, че твоят приятел и колега Патрик Макланахан е убит вчера в Сакраментския окръжен затвор.

— *Какво?* — извика потресен Джон Мастърс, вдигна рязко глава и се удари силно в капака. Главата му отхвърча надолу, той нагълта вода, закашля се, дъхът му спря. — Патрик *мъртъв?* Как?...

— Очевидно е раздразнил някой затворник, може би член на нападнатата от него рокерска банда.

— Имаш предвид онази, която вие нападнахте! — поправи го Мастърс. — *Вие* убихте онези рокери! И те са отмъстили на Патрик заради вас? О, господи, *не...*

— Голямо нещастие — каза Райнгрубер с престорено съчувствен тон. — Доколкото разбрах, ще го кремират вдругиден. Ако ни съдействаш, може би ще имаш възможност да му отдадеш последна почит.

— Почакай! — закрещя Джон. — Ти нищо не си ме питал! Не си ми казал какво искаш! *Почакай!*

Но Райнгрубер вече беше излязъл.

Джон вика за помощ, докато прегракна. Позата му бе ужасно неудобна, не можеше да си опъне краката. Натисна с глава капака, за да го отвори. Но той не помръдна. Не му оставаше нищо друго, освен да намери начин да се справи със студа. Това беше по-лесно. Разбира се, сега му беше студено, но нали след известно време топлината от тялото му щеше да затопли водата достатъчно, за да не настъпи хипотермия. Той задвижи тялото си напред-назад като перална машина и ледените иглички, които бодяха ръцете и краката му изчезнаха. „Негодникът — помисли си Джон — няма да ме бие! Главорезите на

Таунсенд може да са хладнокръвни терористи, но не са чак такива зверове“.

Той спря движенията и установи, че може да диша по-бавно и много по-лесно и да държи лицето си над водата. Идеално. Няма смисъл да се мъчи да се освободи. Беше невъзможно. „Не се паникьосвай. Успокой се“ — каза си Джон. Той затвори очи, спомни си пътуванията си до Гуам, Австралия, Южна Калифорния...

Събуди се с писък, последва клокочене, от гърлото му като от гейзер изригна вода. Опита се да си поеме дъх и откри, че не може, дробовете му бяха пълни с вода. Изпадна в паника, започна да се бори с ръцете, които се опитваха да го дръпнат под водата.

— Спокойно, млади човече, спокойно — чу той един успокояващ глас. Отвори очи. Видя над себе си добродушен на вид сивокос мъж. — Не се плашете. Аз съм лекар. Ще ви помогна.

Той натисна стомаха на Джон и от устата му изскочи вода. Закашля се и откри, че отново може да диша.

— Ще се оправи ли, докторе? — попита един глас с английски акцент.

— Да, да, всичко ще бъде наред — увери го лекарят. — Не е стоял много дълго под водата. Студът е забавил дишането и пулса му, така че няма да има никакви увреждания на мозъка.

— Дойдохме точно на време... Извадихте голям късмет, майоре — каза гласът с английски акцент, а после остро заговори на немски.

Джон обърна глава. Райнгрубер гледаше безстрастно.

— Махайте се, преди да съм ви хвърлил във варела! — Англичанинът отиде при Джон. — Добре ли сте, д-р Мастърс? — попита той. На лицето му беше изписана тревога. Зъбите на Джон тракаха прекалено силно, за да може да отговори. — Донесете онези одеяла, докторе, веднага.

Той уви Джон в две големи одеяла, седна до него и му подаде купа пилешки бульон.

— Вие сте... вие сте Таунсенд, нали? — попита Джон, след като малко се постопли.

Докторът се въртеше наоколо и периодично му проверяваше пулса.

— Да, докторе. — Таунсенд видя в очите на пленника да се появява недоверие, после страх. Джон го гледаше изпитателно, но не

успя да открие по лицето му друго, освен съжаление и загриженост. — Не се тревожете — каза англичанинът, — майор Райнгрубер си отиде... засега.

— Пуснете ме да си вървя — помоли Джон. — Кълна се, че няма да кажа на никого за вас, момчета. Ще платя какъвто искате откуп. Само ме пуснете да си вървя.

— Да не говорим за това сега — обади се лекарят. — Сега имате нужда от почивка, млади човече.

— Разбира се. — Таунсенд потупа успокоително Мастърс по рамото. — Ще говорим по-късно — обеща той и излезе.

— Това беше Грегъри Таунсенд, нали? — попита Джон. — Международният терорист?

Лекарят се засмя.

— Наистина е той. Но не е терорист. Този етикет му лепнаха различни журналисти в писанията си — каза той. — Нареккоха го терорист като Карлос Чакала или нещо от този род. Глупости.

— Наистина. — Джон присви очи. — Вие говорите глупости. Скроихте ми номер да спечелите моето доверие. Вие всичките сте главорези, като онзи садист, психопата Райнгрубер.

При споменаване името на германеца лекарят пребледня.

— Внимавайте, д-р Мастърс — предупреди го той. — Майорът е опасен човек, много опасен. Полковник Таунсенд се старае да го държи много изкъсо, но той е непредсказуем. Бъдете много внимателен с него.

— А Таунсенд е светец, вуйчо на майка Тереза, предполагам?

— Полковникът ви спаси живота, млади човече — смъмри го лекарят. — Той дойде точно навреме и видя какво беше направил Райнгрубер. Можехте да се удавите.

— Изглежда съм заспал. Хипотермия, предполагам?

— Да. Вие сте престояли във варела около деветдесет минути, от които може би три до четири под водата. За щастие, пулсът и дишането ви почти са спрели, преди да потънете. Полковник Таунсенд ви извади от водата и ви направи изкуствено дишане, докато се съвземете.

— О, по дяволите! — възкликна Джон. Големият международен терорист и контрабандист на оръжие бе спасил живота му? Това беше невъзможно, абсурдно... и все пак вярно. Сигурно са го делели

секунди от удавянето. Той погледна объркан към лекаря. — А вие кой сте?

— Д-р Ричард Фокнър, специалист по вътрешни болести — отвърна лекарят. Той протегна ръка. — Напоследък работих в раковия институт „Дана-Фарбър“...

— В Бостън?

Фокнър кимна.

— Завършил съм Масачузетския технологичен институт. А вие къде сте учили?

— В медицинския факултет в Дартмут. Преди това в Дартмутския колеж. Аз...

— Не може да бъде! Аз също съм учил в Дартмут! Какво, по дяволите, правите тук?

— Грегъри... полковник Таунсенд преди година ми направи изключителна услуга — каза Фокнър. — Баща ми имаше дългове. Беше взел заем за лечението на майка ми. Бяхме заплашени, че ако не платим парите, ще убият мен, сестра ми, майка ми. Грегъри погаси дълга и ни спаси. За благодарност му помагам, когато мога.

— Но... Таунсенд е убиец, терорист...

— Нищо подобно — каза Фокнър. — Зная какво се говори за него, но ви уверявам, че това не е вярно. Той е професионален войник и почтен човек. За нещастие, склонен е да се свързва с неподходящи хора, например с майор Райнгрубер. Терористът е Райнгрубер. Ако не е Грегъри, целият щат да е в пламъци.

— Съвсем други неща съм слушал за него.

— Не вярвайте на лъжите, млади човече — посъветва го лекарят. — Но се пазете от германеца. Бесен е, защото Грегъри го смъмри пред вас. Грегъри ще ви защити, но вие трябва да му вярвате и да бъдете предпазлив. Разбирате ли? — Джон кимна. — А сега да излезем оттук и да ви намерим топли дрехи.

Все още озадачен и неспокоен Джон опита още една молба.

— Защо не ме пуснете да си вървя? — попита той. — Това може да се уреди. Ще го направим да изглежда, сякаш съм ви цапардосал по главата...

— Няма начин. Майор Райнгрубер положително ще ме убие — каза Фокнър. — Не. Най-добрият ни шанс е с Грегъри, повярвайте ми.

Гарантирам с главата си. Имам основание за това. А сега по-добре да се махаме оттук преди Райнгрубер да ни е спипал самички.

Фокнър помогна на Джон да излезе от килера и го заведе в централната част на сградата. Мястото наподобяваше склад. От общото помещение се влизаше в редица малки стаи. Вратите на някои бяха отворени. В една от тях зърнаха Райнгрубер да почиства пистолет. Като ги видя, той стана. Очите му гледаха Мастърс с безгранична ненавист. За щастие, той не излезе. Фокнър отведе младия учен в стаичка без прозорци с легло, одеяла, лампа на пода и два стола.

— Тук ще бъдете в безопасност, Джон — каза лекарят. — Вратата се заключва. — Той извади съзаклятнически от джоба на самото си един вестник. — Вземете го да се занимавате, по-добре го скрийте под одеялата. Не искам Райнгрубер да знае, че го имате. А сега трябва да вървя.

— Онова копеле ще ме потърси...

— Аз ще бъда отвън, а и Грегъри е наблизно — успокои го Фокнър. — Не се безпокойте. Разчитайте на нас. Грегъри ще ви освободи оттук, но ще трябва да вършите каквото ви каже и да му имате доверие. Разбирате ли? Ще направите ли това, Джон?

Какво друго му оставаше?

— Ще се опитам, докторе.

— Добре. Заключете вратата след мен. Когато поискат да влязат, трябва да отворите, но през останалото време ще си имате *малко* уединение.

Джон моментално заключи вратата, седна на леглото и се зави с одеялата.

„Това е лудост — каза си той. — Райнгрубер е луд. Дори онова, което казва Фокнър за Таунсенд да е вярно, що за глупак е, та да държи наоколо такива ненормалници? Спаси ми живота, за което съм му благодарен, но въпреки това има нещо странно. Все пак поне двама от цялата банда имат намерение да ме пазят от онзи луд.“

Той внимателно разгърна вестника. Бяха 3-та и 4-та страница от днешния „Сакраменто Бий“, доста поизмачкани, но все още можеше да се четат. Имаше статия за експлозията в Уилтън. Той зачете и се ужаси. Не можеше да повярва на очите си.

Репортажът бе посветен на така наречения от журналиста „терор на Оловния войник“. Сочеше се, че Патрик Макланахан е убил няколко

жители на Уилтън, които подозирал, че са терористи. По погрешка взел къщата за убежище на производители на мет, докато всъщност тя е била наета от някакъв фермер, неговото семейство с три деца и семейството на брат му с четири деца. Патрик убил няколко души, включително три деца, после сложил експлозив върху бутилката с пропан до къщата и причинил огромна експлозия.

Джон беше потресен. Тяхното разузнаване беше съвършено, безпогрешно, точно... и все пак тук беше написано черно на бяло. Бяха направили ужасна грешка, бяха причинили смъртта на единадесет души. Имаше репортаж и на Ройтерс за нападението. И голяма редакционна статия за смъртта на Патрик в Сакраментския окръжен затвор. Очевидно Патрик, се твърдеше там, е издирил затворник от „Сатанинско братство“ и го е провокирал, което е довело до сбиване и до неговата смърт. Репортажът намекваше, че когато Патрик нападнал затворника, той вероятно не е бил на себе си, защото си въобразявал, че е още с костюма, който го прави неуязвим, и крещял през цялото време, че е невинен.

Джон сгъна вестника и седна на леглото, лицето му сякаш бе олицетворение на ужаса. Единадесет невинни хора бяха умрели по тяхна вина! Те бяха убийци!

— Хвана се — каза Фокнър.

Тримата заедно с Таунсенд и Райнгрубер наблюдаваха Мастърс по вътрешен телевизионен монитор. През почти незабележима дупка на стената една камера следеше стаята на Джон.

— Това с отпечатания на компютър вестник беше голяма идея. А и как повярва всички онези глупости, че съм лекар от Дартмут? Сега аз съм неговият най-добър приятел. Все пак не разбирам защо просто не измъкнете информацията със сила, полковник. Той е чувствителен като теменуга.

— Защото при най-малката болка ще припадне и тогава няма да имаме никаква полза от него — отвърна Таунсенд. — Престоят в ледената вода го размекна напълно. Наркотиците само ще замъглят съзнанието му, а ние се нуждаем от неговия ум. Това е единственият начин, по който трябваше да действаме. Той може да е гений в науката, но очевидно не е запознат с техниките на дезинформация, пропаганда

и съпротива при разпит. Мастърс търсеше приятел и го намери във ваше лице, а скоро ще го открие и в мое. Неговият биологичен часовник скоро ще заработи по *нашето* разписание... това програмирахме, когато го убедихме, че е бил във водата деветдесет минути, а не петнадесет, както беше в действителност. И щом това стане, ще бъде лесно да получим необходимата ни информация.

Таунсенд отиде до стелажа и разгледа закачения костюм от БЕРП.

— Успяхте ли да откриете как работи? — попита той.

— Открих само как се включва и изключва хранването отвън и как се презарежда — обясни Фокнър. — В шлема има сензори, включват показаните на дисплея функции. Но още не мога да разчета кода. Е, може би ще можем да го научим от него. Смятам, че скоро ще ни сътрудничи.

— Не можем да сме съвсем сигурни — каза строго Таунсенд. — Методите, с които си служим не са всемогъщи. Разчитам на вас да разшифровате кода и да активирате костюма. По-добре се залавяйте за работа. Следващата психоатака ще обсъждаме, след като свършим с това.

Той се обърна към Райнгрубер:

— Gute Arbeit, Herr Major.^[4]

Майорът тракна токове и кимна отривисто с глава.

— Какво е положението на целта?

— Нормално, полковник — отговори Райнгрубер. — Заминаването е отложено поради експлозията в ранчото. Охраната е леко подсилена, но няма специални части.

— Може би е време да преминем към изпълнение на трета фаза от нашия план — каза Таунсенд. — Но трябва да сме сигурни, че оръжията не са пренесени или бракувани. Оръжейните системи трябва да са минали текущия ремонт и да са в предпусково състояние.

— Разбирам, Herr Oberst. Нашите информатори непрекъснато следят обектите.

— Много добре — каза Таунсенд. — Дръжте ме в течение. Можакте ли да получите потвърждение за смъртта на Макланахан? Вярно ли е, че е убит от член на „Сатанинско братство“ в Сакраментския окръжен затвор?

— Съвсем вярно, Herr Oberst. Беше потвърдено. Тази сутрин окръжният съдебен следовател е съобщил за неговата смърт. Представител на Министерството на правосъдието също е прегледал трупа.

— Но няма независим източник? Жалко — каза Таунсенд. — Е, сега не можем да рискуваме да се разкрием. Във всеки случай, дори да е жив, без костюма е обикновен инженер-конструктор.

— Не разбирам защо си губите времето с Мастърс и неговия костюм, полковник — каза Райнгрубер. — За нашите цели това не е съществено.

— Защото представлява друга възможност за печалба за нас — отвърна Таунсенд. — Не се тревожете, майоре. Това няма да се отрази на нашия график. Мастърс и неговите механични прибори са за развлечение, но костюмът може да се окаже полезен. Вашата задача е внимателно да наблюдавате обектите и да ми докладвате щом настъпи подходящото време.

*Окръжна морга, булевард „Стоктън“ и „Бродуей“,
Сакраменто, Калифорния*

Същото време

— Добре дошли в ада, генерале.

Патрик Макланахан отвори очи и примигна от болка. Той видя срещу себе си усмихнатото лице на Хал Бригс.

— Къде съм?

— Мъртъв сте — отвърна Бригс. — Как се чувствате.

— Мъртъв! — Патрик опипа внимателно лицето си и трепна при докосването на счупения си нос. Бригс му помогна да седне на масата. — Какво се е случило?

— Това, което се случи, беше или най-голямата измама, съществувала някога, или най-странното стечение на обстоятелства, на което съм бил свидетел, генерале — каза друг глас.

Патрик се изненада, като видя началника на сакраментската полиция.

— Вие сте в окръжната морга, Патрик — каза Бригс. — Организирахме всичко, след като прослушахме записите и чухме капитан Чандлър да говори с Грегъри Таунсенд...

— Чандлър работи за Таунсенд? — възкликна Патрик.

— Така изглежда. Той е разбрал за дълговете му и го е принудил да отвлече Мастърс и да открадне костюма. Откакто вчера сутринта Мастърс беше пуснат от затвора, никой не го е виждал. Той не се е срещнал с шофьора си.

— Скрити камери на полицията са го снимали да влиза в една кола — добави Барона. — Не можахме да идентифицираме нито шофьора, нито пътника в колата, но смятаме, че единият е бил Чандлър... Аз уведомих вашия адвокатски екип за изчезването на д-р Мастърс и те се свързаха с приятелите ви Бригс и Уол в комплекса на летището. — Барона погледна военните подозрително и продължи с леден глас: — Тогава полковник Бригс сподели своя план да ви измъкне от затвора.

Патрик вдигна очи към усмихнатия Бригс.

— Спокойно, никой не се опитва да ви компрометира. Ние просто решихме да дадем на Барона вашите ленти с подслушаните разговори. После му съобщихме моя план и привлякохме и шерифа. Сержант Уол се преоблече като рокер. Как ви харесаха неговите татуировки? Вкарахме го на етажа да ви „убие“.

Патрик отново попипа носа си.

— Господи, как добре сте се справили. Съвсем убедително.

— Удоволствието беше мое — отвърна Уол, доволен от себе си.

— С помощта на малко боя и слаб нервнопаралитичен газ, който забави достатъчно дишането и пулса ви, за да минете за умрял, ние ви изнесохме оттам — обясни Бригс.

— Но Джон изчезна. Ако е в ръцете на Таунсенд, работата е лоша... Трябва да намерим него и Чандлър.

— Можем да открием Таунсенд — каза Патрик и неуверено се изправи на крака — чрез системата за проследяване на костюма. Предполагам, че Джон е отвлечен заради него.

— Още ми е трудно да си обясня всичко — каза Барона. — Създаденият от Джон Мастърс костюм прави облечения в него човек почти неуязвим. Джон е от вашия екип. Защо ще тръгва с човек като Таунсенд, който ръководи някаква тайна престъпна организация? Той е луд... Таунсенд беше свързан с Анри Казо. И ако неговата организация атакува града и рокерските банди, с каква цел го прави? Какво иска да постигне?

— Засега не знаем — призна Макланахан. — Казаха ми, че Таунсенд и „Арийската бригада“ не са това, за което се представят, но моят информатор умря, преди да успее да ми каже нещо повече. Англичанинът е много опасен. Трябва бързо да установим къде е Джон. Там ще намерим и Таунсенд. Хал, необходим ми е един от вашите самолети „Пейв Хамър“ с обръщащ се ротор. Какво е положението с техния ремонт?

— Още не е започнал — каза Хал. — Сега завършват работата по изтребителите Ф-117 „Найт Хоук Стелт“. Вземете каквото ви трябва.

— Искам един МВ-22, годен да лети — отговори Макланахан. — На него ще монтирам локатор за откриване на костюма. Щом установим местоположението му, ще атакуваме.

— Почакайте, почакайте! — намеси се Барона. — Какви ги говорите? Преди всичко, Макланахан, вие няма да отидете никъде, особено със секретен въоръжен самолет. Ако изчезнете, ще ме вкарате в беля. Второ, не мога да ви разреша да използвате това специално подразделение на АПР без съгласуване и разрешение от съответните власти. Трето...

— Можете да спрете до тук — прекъсна го Макланахан. — В случай, че още не сте разбрали, шефе, ние сме поели тази операция и ще направим всичко, за да освободим нашия приятел и да върнем онзи костюм. Ако продължавате да пречите, ще ви затворим в някоя приятна и комфортна стая, докато завършим операцията. По-добре е да ни сътрудничите.

— Не си позволявайте да ме заплашвате, Макланахан — предупреди го Барона. — Аз рискувам кариерата си, за да ви помогна. Но не мога да стоя и да гледам безучастно как си присвоявате правото да действате от името на закона.

Патрик го погледна.

— Добре, господин началник. Ще си сътрудничим, доколкото това е възможно. Кажете ни какво искате да направим. Но няма да позволя нищо и никой да ми попречи да ги освободя. Това е твърдото ми решение.

Барона кимна. Той обясни какво трябва да направи Макланахан, за да изглеждат действията му като официално одобрена операция по прилагане на закона. После всички се заеха да звънят на различни агенции, да уведомяват, изискват и молят за сътрудничество и

разрешение. Патрик обаче беше неуморим. Накрая получиха онова, което им бе необходимо.

— Искам да ви кажа още нещо, на вас, Макланахан, и на всички останали — предупреди строго Барона. — Трябват ми резултати и то веднага. Вече всички си сложихме главите в торбите. Можем да предотвратим това, ако по-рано ми бяхте предоставили записите на Чандлър. Сега ще трябва да обяснявам не само защо Макланахан не е в затвора, ами и защо не е мъртъв. Давам ви двадесет и четири часа да приключите с тази история, а после отивам при окръжния и при главния прокурор да им разкажа всичко, пък да става каквото ще. Но ако това се отрази на кариерата ми, ще направя и невъзможното живи да ви изпека. Ако нещо се обърка, на мен ще ми натрият носа, но вас... Всички ви ще тикна в дранголника.

Изследователски комплекс, летище за реактивни самолети „Матер“, ранчо Кордова, Калифорния

Четвъртък, 2 април 1998, 06:49 тихоокеанско време

„Тези жестоки кучи синове — мислеше си Том Чандлър. — Това не съм очаквал. Някой трябва да им даде урок на тези гадняри.“

След като Чандлър чу, че някаква жена е дошла да види Джон Мастърс, си помисли, че тя сигурно е неговата съпруга или приятелка. Реши да измисли някакво извинение, може би да ѝ покаже полицейската си значка, и да я отпрати. Но когато разбра, че е вицепрезидент на компанията, мина на друга вълна. Тя щеше да се окаже полезна като заложница, която да гарантира тяхната сигурност, докато избягат. Но хората на англичанина, след като научиха коя е, побързаха да уведомят Таунсенд в Нюкасъл и очевидно получиха някакви нареждания.

През затворената врата Чандлър чуваше писъците на Кадири да ехтят по коридора. Повече не можеше да издържа. Взе телефона и набра номера на Таунсенд в Нюкасъл.

— Ей, Таунсенд, нямам намерение още един ден да вися тук.

Той се обаждаше от кабинета на Макланахан. В другите стаи няколко души преглеждаха компютърните файлове. Отсреща, в кабинета на главния инженер, двама войници обработваха Хелън Кадири.

Когато Таунсенд научи коя е заловената от Чандлър жена, той заповяда да се отложи изтеглянето от изследователския център. Ако заплахите, мъченията или парите успееш да убедят Кадири да отключи обширните компютърни файлове, чрез Интернет той щеше да има достъп до хиляди фирми и правителствени агенции по целия свят. От Кадири се искаше да каже само паролата.

— Вашите хора ще убият жената — предупреди го Чандлър. — За бога, махнете ги оттук.

Таунсенд се вбеси.

— Кой сте вие, Чандлър, че да решавате какво да се прави и какво — не? Преди да напуснем мястото аз трябва да имам достъп до компютърните файлове. Нуждая се от този достъп.

— Не разбирате ли, че не можем да чакаме. Това е компания на Мастърс и Макланахан. Вижте какви са обвиненията срещу тях! Скоро тук ще нахлуят следователите на шерифството и на окръжната прокуратура — предупреди го Чандлър. — Ако сте забравили, трябва да ви припомня, че съм извън моята юрисдикция. Какво ще правим, когато тук се появят полицаите? Мастърс има договори и с Пентагона. Вероятно всеки момент ще дойдат от ФБР и от военното разузнаване.

— Тогава вие поемате Кадири. Обяснете ѝ безизходната ситуация, в която се намира. Убедете я да ни сътрудничи. Кажете ѝ всичко, каквото искате, но *научете тази проклета парола*.

— Така или иначе вие ще я убиете, нали? — попита Чандлър.

— След като науча онова, което искам, Кадири е свободна да си върви — каза Таунсенд. — Предпочитам да не убивам жени, но в името на моята организация съм готов на всичко. Сега *вървете!*

Чандлър остави слушалката. „Лъже — помисли си той. — В секундата, в която тези бандити получат достъп до файловете, Кадири ще умре... А вероятно и аз.“ В банковата му сметка на Каймановите острови го чакаха двадесет хиляди долара... Съвсем недостатъчно. За още сто хиляди му се струваше, че си заслужава да задържи окръжната прокуратура и шерифството далеч от комплекса, но след като видя на какво е способен Таунсенд, Чандлър разбра, че вероятно няма да доживее да вземе парите. Беше крайно време да се маха от това място.

Той набра номера на Сакраментското бюро на ФБР. Веднага след сигнала един глас с немски акцент попита: „На кого се опитвате да позвъните, Чандлър?“. Той затвори телефона. Мамка им! Хората на

Таунсенд контролираха всички телефони. Явно времето, с което разполагаше беше по-кратко, отколкото се надяваше. Трябваше да уведоми някого, *бързо!*

Той погледна към телефона на писалището на Макланахан и видя бутон с надпис „Уенди“. Чандлър вдигна слушалката и натисна копчето. Беше директна компютърна връзка, която се задействаше от глас. Надяваше се да не е прекъсната и да не се подслушва. Той бързо изрече: „Говори Том Чандлър. Намирам се в изследователския комплекс на «Скай Мастърс» на летището за реактивни самолети «Матер». Хората на Таунсенд се мъчат да получат достъп до информацията в компютрите на компанията. Веднага изпратете някой тук, иначе Хелън Кадири ще загине. Тук има дванадесет души от хората на Таунсенд. Те са...“.

Вратата на кабинета се отвори.

— Вие! — извика един германски войник. — Спрете! Веднага оставете слушалката! Заповед от Oberst Таунсенд!

Чандлър се подчини. В лицето му беше опряно дулото на автомат.

Разбра, че времето му беше изтекло.

Маунт Вернън Роуд, Нюкасъл, Калифорния

Същото време

Таунсенд приключи разговора и затвори телефона. Със сигурност Чандлър се беше опитал да се свърже с някого и да ги предаде. Той нареди на лейтенанта да постави Чандлър под арест. Не след дълго щеше да се отърве от него.

Таунсенд влезе в залата. Райнгрубер го чакаше, готов да рапортува. Ричард Фокнър също беше там.

— Как върви, докторе? — попита Таунсенд. — Костюмът вече ми трябва.

— Още не съм съвсем готов, полковник — отговори Фокнър. — Но Мастърс вече сътрудничи пълноценно.

Райнгрубер също се съгласи.

— Много се бавите. До два часа искам демонстрация на открито, майоре. Ако Мастърс не е готов, приложете *сила*. Този костюм трябва да проработи за нас, преди да преминем към изпълнение на последната

фаза от плана. Сега се връщайте и продължете, Фокнър. На работа, Фокнър.

След като той излезе, Райнгрубер предупреди Таунсенд:

— Може би закъсняваме, полковник. Нашите информатори ни съобщават, че се извършва последна проверка преди обектите да бъдат предадени. Вероятно тя ще завърши този следобед или утре сутринта. За двадесет и четири до тридесет и шест часа те ще бъдат готови за отлитане.

— Няма ли по-точни оценки, Herr Major?

— Съжалявам — отговори германецът. — Обектът се охранява много строго.

— Тогава веднага ще преминем към изпълнение на трета фаза при особена обстановка. Подгответе хората си, майоре. Начало на операцията нула две нула нула местно време. Инструктирайте подразделението в изследователския комплекс „Скай Мастърс“ да събере всички материали и веднага да се върне. Да доведат Кадири и да убият Чандлър.

— Много добре, Herr Oberst — каза Райнгрубер. — До два часа ще бъдем готови. Ще бъде славна операция. А какво ще наредите за Мастърс?

— Може би ще ни бъде полезен и в бъдеще. Вземете и него.

Таунсенд се отправи към стаята, където Джон работеше върху костюма.

— Как върви работата? — попита англичанинът. — Разбрах, че доктор Фокнър е имал малко затруднение с костюма.

— Добре върви, полковник — каза Мастърс. — Ричард бързо усвоява и е много търпелив.

— Но изглежда още не се е научил да използва системите така добре, както се надявах.

— За това е необходимо време — отвърна Мастърс. — Координацията за използване на очните ябълки за опериране с менюто на системата е сложна. Може да са необходими още един или два дни.

В този миг дотича задъхан един от лейтенантите на Райнгрубер. След него пристигна и самият майор, побеснял повече от когато и да било.

— Wir haben ein Problem, Herr Oberst^[5] — каза лейтенантът.

— Какво е станало?

Лейтенантът му подаде един портативен приемник.

— Тази сутрин извършихме рутинна електромагнитна проверка. И вижте какво намерихме. — Върху скалата на приемника осцилираше една стрелка. — Това е мощен УКВ спътников транслятор — обясни лейтенантът. — Проследяващ радиофар.

Таунсенд не се нуждаеше от повече обяснения.

— Съберете хората си и веднага излизайте! — заповяда той.

После извади автоматичния си пистолет „Калико“.

Мастърс видя смъртнобледото лице на Таунсенд и замръзна.

— Много умно, докторе. Представете се, че сте с промит мозък, за да имате достъп до костюма и да активирате проследяващ радиофар, нали?

Джон Мастърс застана зад объркания Фокнър. Нямахше смисъл да се преструва.

— Слушайте, Таунсенд — каза той. — Достатъчно дълго съм работил с *истински* военни, за да съм наясно с всички тези техники за обработка. По дяволите, щом единственият начин да оцелея беше да ви накарам да повярвате, че сте успели да ми бръкнете в мозъка, заслужаваше си да опитам. — Той погледна подигравателно Фокнър. — А вие сте завършили в Дартмут, а? Кракът ви не е стъпвал там, нещастнико. Дори едно дете можеше да разбере, че вестникът е фалшив.

Таунсенд вдигна автоматичния си пистолет.

— Вашите приятели много закъсняха, за да могат да ви спасят, докторе — каза той. — Вас и вашата приятелка Хелън.

Джон побледня.

— Какво казахте?

— Нима съм забравил да ви съобщя? — попита Таунсенд. — Да, доктор Хелън Кадири е моя гостенка. Един неочакван подарък. Тя ще бъде моята застрахователна полица. Ако приятелите ви се опитат да ме преследват, тя ще умре. Колкото до вас...

Страхотен взрив разтърси стаята и стената зад Мастърс падна. Трусът събори тримата мъже на пода. Когато шумът от експлозията затихна, те чуха бръмчене на мотори. Мастърс се сви зад Фокнър, за да се прикрие.

— Ти, мръсно копеле! — изкрещя Таунсенд.

Той се подпря на лакът, издърпа ударника и стреля, но отвън нов тътен накара пода да потрепери и куршумите му не попаднаха в целта. Таунсенд поднови стрелбата. Костюмът предпазваше Фокнър и свилият се зад него Мастърс, докато един куршум не улучи лекаря в главата. Още един снаряд удари сградата. Канонадата не затихваше.

— Herr Oberst! Хеликоптери! — извика Райнгрубер. — Трябва бързо да се махаме!

Таунсенд скочи на крака, сложи нов пълнител и побягна.

— Не забравяйте, докторе — извика той, — че държа Кадири. Кажете на приятелите си да се оттеглят или тя ще умре!

Самолетът МВ-22 „Пейв Хамър“ профуча над хълмистия горски терен. Пилотът включи монтираната в шлема му система за автоматично насочване на 20-милиметровото самолетно оръдие, обърна глава и натисна спуська. Тази система имаше и виртуална мрежа за прицелване с монтираните под корпуса на самолета ракети с лазерно насочване. След като се обозначи целта с поглед и се натисне бутонът, компютърът я улавя и я осветява с лазерен лъч. Едно натискане на копчето и ракетата се отделя от конзолата на самолета, следва лазерния лъч и директно поражява целта.

— Разпръскват се! — извика вторият пилот на МВ-22. — Един хеликоптер отлита на северозапад, а няколко автомобила се насочиха на запад. Искате ли да тръгнем подир тях?

— Не! — извика Макланахан. — Трябва първо да освободим Джон Мастърс! Кацнете до сградата, откъдето идват сигналите.

Минути по-късно се присъединиха на около десетина метра от главната сграда в ранчото сред хълмовете на Сиера Невада.

Първи слязоха полицаите от специалните части и поеха охраната на площадката за кацане.

Подполковник Хал Бригс, въоръжен с автомат „Узи“, влезе в къщата. Следваха го командирът на Калифорнийския магистрален патрул, полицаи от групата за борба с безредици, насилия и тероризъм, заместник-началникът Томас Конрад, един сержант, представител на областното шерифство. Сержант Крис Уол и Патрик Макланахан осигуряваха охрана отзад. Три отделения на АПР се построиха в редица и започнаха да претърсват ранчото. Не откриха никакви следи

от престъпниците. Тъй като се боеше от скрити бомби и мини, веднага след като завърши оглеждането, Бригс извика отделенията.

Той се изненада като видя Джон Мастърс да тича като обезумял и да наднича от стая в стая.

— Джон! — извика Бригс и наведе пистолета си надолу. — Какво, по дяволите, правите тук?

— Трябва да намеря телефон! Трябва веднага да намеря телефон! — изкрещя той.

Бригс го хвана.

— Пуснете ме, дявол да ви вземе!...

— За какво, по дяволите, става дума, докторе?

— Хелън! Отвлякоха Хелън! — Гласът му се пречупи. — Трябва да я намерим!

— Джон! — извика Патрик Макланахан, който ги беше настигнал. — Боже мой, Джон, добре ли си? Какво е станало с Хелън?

— Отвлякоха я — повтори Джон. — Таунсенд и Чандлър я отвлякоха. Не зная как, не зная къде е, но я отвлякоха.

— Ще я намерим — успокои го Бригс. — Не се тревожете. Ще преобърнем целия щат, докато не я...

— Не! Не бива! — изкрещя Мастърс. — Таунсенд каза, че ще я убие, ако се опитате да се намесите.

— Точно затова *трябва* да търсим — каза Бригс. — Така или иначе те ще я убият. Трябва да я намерим, преди да са се опитали да й сторят нещо.

— *Не!* — извика Джон. — Не можем да поемем такъв риск! О, боже, аз съм виновен. След като излязох от затвора й се обадох... казах й, че искам да я видя. Сигурно е дошла в Сакраменто.

— Джон, ще направим всичко възможно — каза Бригс. — Ще я спасим, каквото и да ни струва. Освен ако не са я убили вече. Съжалявам, човече... Обещавам да направим всичко, което можем...

Слушалката микрорадиостанция на Патрик избръмча.

— Генерале, обаждам се от Центъра за секретни операции на „Скай Мастърс“ — каза гласът.

Патрик го позна. Беше шефът на секретния отдел на техния център в Блайтвил, Арканзас.

— Има спешно повикване за вас от д-р Макланахан. — Чу се ново бибиפקане, след това покана: — Говорете, доктор Макланахан.

— Патрик, ти ли си? — попита Уенди.

— Уенди, как си? — каза Патрик. — Детето добре ли е?

— Всичко е наред, Патрик — отвърна жена му, но той долови в гласа ѝ страх. — Слушай, преди няколко минути получих съобщение по компютъра ми. Беше от Том Чандлър, онзи капитан от полицейския участък в Сакраменто.

— *Какво?* Обаждал *ти* се е Чандлър? За какво?

— Каза, че е в изследователския комплекс на летище „Матер“ — отговори Уенди. — Помоли веднага някой да отиде там, иначе Хелън ще умре. Каза още, че в комплекса има дванадесет души от хората на Таунсенд, които търсят достъп до информацията в компютрите на компанията.

— Хелън е на летище „Матер“? Веднага отиваме там... благодаря ти, любима. — Патрик се обърна към Бригс. — Съберете всички на борда, Хал, *веднага!* Чандлър и Хелън Кадири са на летище „Матер“. — Той предаде по радиото заповедта всички екипи да се върнат на МВ-22, после уведоми кабината да се приготвят за отлитане. — Джон, къде е костюмът?

— Ей в тази стая — каза Мастърс и заведе Патрик в помещението, където лежеше тялото на Ричард Фокнър.

Двамата свалиха костюма, качиха се на борда на самолета и излетяха.

Изследователски комплекс, летище за реактивни самолети „Матер“, ранчо Кордова, Калифорния

Няколко минути по-късно

— Ja, Herr Oberst! Разбирам. След петнадесет минути излитаме.

Командващият офицер затвори секретния клетъчен телефон и заповяда на всички да се качат на хеликоптерите и да се подготвят за отблъскване на нападателите. След това изтича в стаята, където разпитваха Хелън Кадири. Тя беше още в съзнание, завързана за един стол, с качулка на главата. Нямаше видими рани, но лейтенантът знаеше, че има много начини за измъчване на един пленник, без да остават следи. Върху екрана на портативния компютър на писалището до нея имаше съобщение за грешка, което означаваше, че опитите за достъп до секретните файлове на „Скай Мастърс“ са неуспешни.

— Качете я на хеликоптера! — заповяда лейтенантът. — Вземете и компютъра.

Той извади пистолета си и тръгна по коридора към стаята, където беше затворен изменникът Чандлър. Нарезждането беше категорично: незабавно да се ликвидира.

Лейтенантът отключи вратата и спря. На стола зад писалището се бе отпуснало тялото на Томас Чандлър, ръцете му бяха заключени с белезници зад гърба, очите втренчени в тавана. По врата му се стичаха кървави струйки и образуваха червена локва върху плота на бюрото. Очевидно някой друг вече бе свършил черната работа... може би войникът, който беше оставен да го пази... Лейтенантът се обърна и вдигна мобифона до устните си...

Чандлър стовари с всичка сила металния стол върху главата на германеца, после повтори и потрети, докато го уби. Трикът бе подействал безотказно. Беше използвал скрит ключ за белезници — имаше няколко у себе си и знаеше как да си служи с тях, дори с ръце зад гърба. После отвори цветния принтер в офиса и сипа червено мастило върху врата си и върху писалището, за да изглежда сякаш е с прерязан врат.

Побърза да вземе пистолета на офицера и изскочи навън. Вратата към бетонната рампа беше отворена. Чандлър не знаеше какво точно става, но бе съвсем сигурен, че е време да излезе и ако трябва да загине, но да не допусне онези нацисти да избягат със заложницата.

„Единственият начин, по който може би ще мога да изкупя вината си — помисли си той — и да не прекарам следващите десет години в затвора, е да започна да си върша работата.“

Войниците бяха напуснали постовете си и тичаха към площадката за излитане, където два хеликоптера „УХ-1“ вече развъртаха витлата си. Чандлър видя двама от германците да влачат Кадири през алеята. Той се прислони зад вратата на рампата, вдигна пистолета, прицели се и стреля.

Войникът отляво извика и падна, притиснал ръка към гърба си. Другият се обърна към Чандлър и откри огън с автомат, но изстрелите бяха неточни. Чандлър стреля бързо няколко пъти, за да го накара да пусне жертвата си и после, когато куршумите засвистяха до външната врата, се хвърли назад в тунела. Легнал по корем, той надникна през

вратата. Войникът държеше Хелън пред себе си, използвайки я като щит, и проверяваше състоянието на другаря си.

— Хелън Кадири — извика Чандлър като продължаваше да държи на мушка войника. — Дръпнете се! *Бързо!*

Той се страхуваше, че тя е твърде слаба, за да действа, но Хелън го чу и намери достатъчно сила да се изтърколи встрани. Още с първия изстрел Чандлър повали врага и изтича при нея.

— Хайде! — извика той. — Ще се опитам да ви изведа.

Стрелба от тежка картечница изрови земята на не повече от пет крачки от тях. Огънят идваше от един хеликоптер. Чандлър стреля два пъти натам, вдигна Кадири и побягна към хангара. Остави я на земята зад постройката и се опита да достигне един автомат, изпуснат от войниците, но нов откос го накара да се отдръпне назад и да потърси укритие. От хеликоптера слязоха двама души и тръгнаха право към тях. Чандлър се прицели, натисна спусъка, но пистолетът само изщрака. Той го хвърли, преметна едната ръка на Кадири през рамото си и побягна по рампата зад хангарите. Това беше техният последен, техният *единствен* шанс.

— Хванах един от хеликоптерите на мушка! — събщи по интерфона пилотът на МВ-22 „Пейв Хамър“. — Искам разрешение за стрелба.

— *Не!* — извика Джон Мастърс. — Хелън може да е в някой от тях.

— Закарайте ме точно над водещия хеликоптер — поиска по радиото Макланахан. — Извадете от строя перката на втория хеликоптер. Задръжте го на земята, но не го унищожавайте.

Когато МВ-22 пикира над хеликоптерите, Патрик се подаде през лявата врата, стъпи върху левия плаз и се подпря на ракетната конзола. Точно в подходящия момент той скочи право върху въртящите се перки на първия хеликоптер.

Костюмът БЕРП го предпази да не бъде накълцан на кайма. Тялото му се хлъзна по въртящия се диск, удари края на витлото над пилотската кабина и излетя във въздуха.

Витлата на хеликоптера се извиха като палмови листа при ураган. Едното се счупи, другите провиснаха толкова ниско, че се

удариха в земята, а после в опашката. Разбалансиран, възелът на главния ротор се откърти от главината и се разби. Трансмисията заскърца на високи обороти, после също се разпадна. Тя изхвърча от турбината на двигателя като снаряд, изстрелян с голяма сила.

Патрик се приземи до стоманения стълб на една от осветителните лампи в комплекса. От ужасните токови удари цялото му тяло пламна в огън. Задъха се от болка и се опита да отпусне мускулите си. Надяваше се енергията да се разсее, но колкото повече се стареше да се отпусне, толкова по-силни ставаха електрическите вълни.

Не смееше да помръдне, мислеше, че е нарязан на парчета. В паметта му се беше запечатала картината на устремени към лицето му въртящи се витла. После всичко престана. Отвори очи и видя хангарите, лампите и сивото облачно небе. Беше жив.

Патрик се изправи и се огледа. От двете врати на повредения хеликоптер излизаха войници, някои от тях придържаха ранените си другари. МВ-22 „Пейв Хамър“ кръжеше точно над втория хеликоптер. 20-милиметровите куршуми за секунди разбиха на парчета опашната перка на втория хеликоптер и той стана неизползваем.

Войниците започнаха да стрелят по МВ-22.

— Хал! Обстрелват ви от земята! — предаде Патрик по радиото в шлема си. — *Веднага* се махнете!

Когато МВ-22 се премести, той включи ракетните двигатели в ботушите и се вряза в групата стрелци с пълна скорост, помитайки ги като загубил управление камион.

Чу виковете „Halt!“^[6] и женски глас, който крещеше: „Помощ!“. Отново задейства двигателите и полетя в посоката, откъдето идваха писъците. Видя двама войници да гонят Том Чандлър, който носеше една жена на рамо. Тичаше към оградата зад хангарите. Войниците стреляха предупредително във въздуха, но Чандлър не спря. Единият продължи да тича подир него, а другият коленичи и се прицели.

Патрик се опита отново да включи двигателите. Още не бяха се презаредили. Той затича към коленичилиия войник, като същевременно викаше с електронно усиления си глас: „Чандлър! Залегни!“. Капитанът се обърна, бутна Кадири на земята до оградата и извади пистолет. Най-после индикаторът в шлема светна. Патрик включи

двигателите и с летищото си тяло като с таран удари точно навреме коленичилият войник. Другият видя пистолета на Чандлър и залегна.

Патрик се изправи на крака, провери дали противникът му е мъртъв и се насочи към втория войник. Но беше много късно. Чандлър падна, точно когато Патрик удари човека и го извади от строя.

Макланахан се затича към Хелън, която лежеше полузамаяна.

— Хелън! Аз съм Патрик! Добре ли сте?

Тя отвори очи.

— Патрик? — Беше зашеметена. — Патрик! Аз... мисля, че съм добре. — Тя обърна глава към Чандлър. — Той ми спаси живота, проклетникът. Как е?

Патрик го огледа. Беше улучен в горната част на гърдите и в лявото рамо.

— Не е добре, но е жив — каза Патрик, отпра един крачол от панталоните на Чандлър и затисна с плата раната на гърдите, за да спре кървенето. Чуха се сирените на приближаващи полицейски и пожарни коли. — Трябва да го изнесем оттук. Вие също имате нужда от лекар.

МВ-22 кацна на рампата зад втория повреден хеликоптер. Патрик носеше Чандлър на гръб, Хелън накуцваше след него, когато зад тях се появиха полицейските коли. Полицаяте изскочиха бързо и насочиха пистолети към Патрик.

— Оставете го долу — прозвуча заповед. — Ръцете над главата!

— Полека, по-спокойно! — намеси се командирът на пътния патрул Томас Конрад.

Той изтича напред, следван от Мастърс и Бригс.

— Пуснете го, момчета. Той е от нашите.

После посочиха към Чандлър, когато Патрик все още държеше на ръце.

— Този мъж закарайте в болница. През цялото време да бъде охраняван. Дамата също има нужда от лекарска помощ. Почакайте...

Конрад измъкна нещо от джоба на Чандлър и го пхна в дясната ръка на Патрик.

— Вземете — каза той. — Вие заслужавате това много повече.

Беше златната капитанска значка на Чандлър.

Джон Мастърс се спусна към Хелън. Свали сакото си и внимателно я зави.

— О, господи, Хелън — не преставаше да повтаря той. — Добре ли си? О, Хелън, толкова съжалявам...

— Добре съм, Джон, наистина съм добре — успокой го тя и леко му се усмихна. — Аз... Сигурно изглеждам ужасно, но не съм ранена.

— Красива си — увери я той. — Но си преминала през истински ад и трябва веднага да те откарáme в болница.

Полицейският лекар го отмени и помогна да сложат Хелън на носилката. Когато я понесоха към линейката, тя се пресегна и го хвана за ръкава.

— Не ме оставяй, Джон — промълви Хелън.

Той хвана ръката ѝ и тръгна до нея.

— Няма, скъпа — обеща ѝ той. — Никога вече.

Усещането за щастие го изпълни и завладя цялото му същество.

— Ти, непослушно момиче, ти още ме обичаш.

— Да, лошо момче — радостна усмивка озари лицето ѝ. — Наистина е така.

Изследователски комплекс, летище за реактивни самолети „Матер“

Няколко часа по-късно

Хал Бригс си помисли, че това е най-необичайната гледка, която някога е виждал. Патрик Макланахан седеше в своя кабинет, пиеше кафе и работеше на компютъра, от раницата на гърба му излизаше кабел, включен в контакта на стената. Беше в костюма от БЕРП и изглеждаше като някакво странно същество — получовек-полумашина, двете съставки на което се допълваха взаимно.

Денят беше много дълъг. След престрелката с хората на Таунсенд изследователският комплекс беше зает от служители на шерифството, следователи, агенти на ФБР. Тъй като Таунсенд много обичаше да използва скрити бомби и мини, целият комплекс трябваше да бъде евакуиран, докато се извършат проверките. След това започна нашествието на журналистите — правеха интервюта, агенциите една подир друга вземаха изявления от всички участници.

— От дванадесетте войника, които Чандлър е съобщил, че са тук — каза Бригс на Патрик, — ние хванахме седем, полицаите — двама. Остават още трима. Не е лошо за един ден работа.

— Аз не се безпокоя за тях, ще ги заловят. Аз търся Таунсенд и Райнгрубер — каза Патрик, седнал пред терминала си.

Той замислено въртеше в ръка седемлъчната златна звезда на Чандлър.

— Боя се, че ще трябва да чакаме и да чакаме — каза Бригс. — Таунсенд вероятно има още цяла дузина убежища в района, за които не знаем нищо. Може да бъде навсякъде. А ако е умен, отдавна е изчезнал.

— Не вярвам — замислено продума Патрик. — Таунсенд цели нещо друго тук. Засега няма никакво разумно обяснение на престъпните му действия. Най-напред организира въоръжен грабеж, за да се включи в производството на дрога, но по-късно взривява всички лаборатории за мет. Напада това място, но изглежда го прави просто за да не изпусне една благоприятна възможност. Той е контрабандист и търговец на оръжия, не на дрога. Какво *цели* всъщност?

— Не виждам нищо, което представлява интерес тук.

— Навремето Анри Казо беше разработил няколко много сложни схеми за прикриване на истинските си цели — посочи Патрик. — Може би Таунсенд прави същото.

— Но за какво? За Казо се предполагаше, че си отмъщава на Съединените щати — каза Бригс. — Мислите ли, че Таунсенд иска да отмъсти на Сакраменто? За какво? Това няма никакъв смисъл.

— Може би просто не можем да вникнем в начина му на мислене — допусна Макланахан. — За нещастие това не ни помага да предвидим какъв ще бъде следващият му ход.

— Вижте, нека сега оставим това на ФБР — каза Бригс. — Моите шефове в АПР настояват да им обясня защо участвам в цялата акция. — Патрик продължи да разглежда компютърните файлове. — Какво правите с този компютър?

— Опитвам да разбера какво са търсили хората на Таунсенд. Очевидно те са отваряли всички наши страници в Интернет, мъчили са се да получат достъп до мрежата на нашата компания, търсили са пароли, съобщения, дневници, бележки — все неща от този род. Трябва да открия какво са търсили.

— И какво е то според вас?

— Смятам, че са искали да научат къде потребителите ни съхраняват своите пароли — обясни Патрик.

— Можете ли да разберете дали са проникнали във вашата система?

— В момента в Арканзас правят проверка и вероятно скоро ще ни кажат — отвърна Патрик. Той извика няколко достъпни по Интернет програми и ги запрелиства. — Ако съдим по онова, което са направили на Хелън, терористите не са могли да влязат в системата. — Той замълча, отдаден на сериозен размисъл.

— Нищо не разбирам — призна Хал Бригс. — На мен ми дай пистолет и хеликоптер и за един ден ще реша всички проблеми на света. — Все пак любопитството му надделя и той надзърна над рамото на Патрик. — Открихте ли нещо?

— За нашата мрежа нищо, но открих нещо друго — отвърна Патрик. — Погледнете това.

Хал разгледа екрана.

— Странно — зачуди се той. — Какво означава КАПР? Име на град? Мислите ли, че Таунсенд е отишъл там?

— Не — отговори Патрик. — КАПР е съкращение от Калифорнийска агенция за природни ресурси. Тя извършва проучвания за използването на земята, водата, въздуха... По дяволите, вижте.

— Нищо не разбирам, Патрик — каза Бригс и поклати глава. — Това също се отнася до природната среда, нали? Бюро за мелиорация? Защо може да ги интересуват такива неща? — Патрик прелисти следващата страница и някаква идея се оформи в ума му. — Ей, това тук е язовирът, нали? — попита той. — Езерото Фолсъм? За какво им е притрябвало?

— Няма значение! — извика Патрик. — Наредете МВ-22 веднага да се пригответи за отлитане! Трябва да отидем на язовира!

Той натисна бутона на принтера, направи едно копие на схемата и изтича на стартовата линия.

Езеро Фолсъм, петдесет километра северно от Сакраменто, Калифорния

Няколко минути по-късно

— Това е резюме от съдебното решение на процеса във връзка с врата № 3 на езерото Фолсъм отпреди няколко години — предаде Патрик по интерфона. Дватамата с Хал Бригс седяха в задната част на

самолета на път за големия бетонен язовир. — Затварящите механизми на един от преливниците са се счутили и половината от водата се е изляла в Американ ривър. Каньонът на реката е поел тази вода...

— Значи предполагате, че Таунсенд се кани да взриви шлюзните врати на преливниците? — заключи Бригс. — По дяволите, защо не взриви язовирната стена?

— Тя е бетонна, с дебелина може би десет метра. Колко динамит ще е необходим според вас?

— Вероятно хиляди килограми ТНТ.

— Сигурно смятат, че с много по-малко работа и експлозив ще успеят да повторят инцидента от 1995 г., като разрушат подпорите — каза Патрик. — Съдебният доклад, който са измъкнали от Интернет, обяснява точно къде трябва да поставят взрив, за да бъде залята по-голяма част от центъра на Сакраменто. От дъждовете и топенето на снеговете сега язовирът е пълен догоре.

— Все още не разбирам — каза Бригс. — Защо Таунсенд ще прави всичко това? Да не е полудял?

— Не зная — отговори Патрик. — Но най-напред трябва да го спрем.

— Някога да ви е минавало през ума, че това може да е уловка? — попита Хал. — Дали Таунсенд не е въвел тази информация в компютъра, за да я намерите и да го търсите там? Ако това е насочване по невярна следа?

— Не ни остава нищо друго, освен да продължим, Хал — каза Патрик. Той сложи шлема, активира системата, след това включи радиовръзката. — Пуснете ме на язовирната стена — предаде той на пилота по командния канал. — Слезте колкото се може по-ниско и внимавайте за далекопроводите с високо напрежение.

— На радара вече ги открихме — отговори пилотът.

Големият самолет се спусна над пътя в близост до огромния язовир. Патрик излезе от дясната врата на товарното отделение. Той виждаше ясно водната повърхност. Оставаха й няколко десетки сантиметра, за да достигне горния край на язовирната стена. Нямаше съмнение — ако язовирът бъде изпуснат, той моментално щеше да залее Сакраменто.

Патрик се приземи на пътя, прехвърли се през защитния парапет и скочи на тясната пътека върху язовирната стена. Тя минаваше над

преливниците — двуметрови бетонни улеи, които се спускаха сто и петдесет метра надолу към дефилето на Американ ривър. Всичките бяха сухи. Това означаваше, че целият отток от езерото е отклонен към електроцентралата.

Под пътеката се виждаха горните краища на осемте шлюза. Огромните стоманени врати с поддържащи подпори в средата, бяха закрепени върху релси, монтирани на бетонни стълбове от двете страни на преливника. Всяка имаше по две огромни вериги, които при нужда я повдигаха. По този начин водата се пускаше да тече по преливниците и се намаляваше водното налягане върху подпорната стена на язовира.

С помощта на инфрачервения скенер в шлема си Патрик огледа веригите и задната страна на вратите. Всичко изглеждаше нормално. Той мина по пътеката и огледа горната част на шлюзните врати. Дотук всичко беше наред.

— Още не откривам нищо — свърза се Патрик по радиото с МВ-22. — Вие, момчета, виждате ли нещо?

— Все още не — отговори Бригс. С инфрачервения скенер на носовата част пилотите преглеждаха повърхността на язовира. — Слизаме колкото е възможно по-ниско, но далекопроводите ни пречат. Ще бъде трудно, но ще се опитаме да се мушнем между тях и водата. Съобщихме да изпратят инспектори хидроинженери и хора от Националната гвардия за охрана на язовира. След около петнадесет минути са тук.

— Разбирам — каза Патрик. — Ще опитам да сляза до вратите, Хал. Така както са конструирани, взривяването на веригите ще блокира отварянето им.

— Правилно — одобри Хал. Той препрочиташе компютърната разпечатка, когато МВ-22 започна маневрата над далекопровода. — Според съдебния доклад отварянето на шлюзната врата през 1995 г. е станало поради неизправност на една от огромните релси. Това е причинило изкривяване на подпорните скоби. Те предотвратяват отварянето на шлюзната врата към преливника. Когато обаче се изкривят, водното налягане натиска вратата навън. Проверете скобите на всяка шлюзна врата. Ако бях на мястото на терористите, там бих поставил взрив.

— Разбирам — каза Патрик.

Той погледна надолу. На около двадесет метра под него, на нивото на релсите, по които можеха да се движат шлюзните врати, имаше друга пътека. На Патрик му мина през ума да скочи на по-долната пътека, но ако не я улучеше, щеше да падне от сто и петдесет метра в реката под него.

— Хал, върнете се да ме вземете — предаде Патрик. — Много далече е за скачане на по-долната пътека.

— Тръгваме — отговори Хал.

Патрик включи ракетните двигатели и с лекота скочи на пътя. Той видя МВ-22 да се издига и да се насочва към него, маневрирайки над далекопровода под високо напрежение.

В този миг от долната пътека към небето се изви един огнен език и се заби право в десния двигател на самолета. Двигателят се разпадна, от него изригна надолу пламтящ стълб от запалено гориво. Патрик чу левия двигател да реве на максимална мощност, машината зави надясно, разминавайки се на няколко метра с по-долната пътека.

— Уил! — извика Патрик. — *Издигайте се!*

— Овладяхме го! Овладяхме го! — отговори един от пилотите.

Патрик не позна кой е, защото гласът бе станал писклив от напрежение. Докато наблюдаваше, самолетът се плъзна надясно, едва разминавайки се с далекопровода над клисурата пред язовира.

МВ-22 обаче имаше напречна трансмисионна система, която позволяваше единият двигател да върти и двата ротора, и докато падаше към клисурата, те се завъртяха. Самолетът все още продължаваше да пада, но пилотът го управляваше. Той дръпна назад контролния лост и самолетът кацна във водата, на няколко метра от скалистата брегова линия, плъзна се по скалите, завъртя се към насрещния поток и спря. Дясното крило и дясната кабина останаха потопени в реката.

— Ние сме добре! — предаде по радиото Хал. — Напускаме самолета!

Облекчението на Патрик се замени с ярост, която избликна от гърдите му и го изпълни с омраза. Той използва инфрачервения скенер да определи местоположението на терористите на долната пътека — един от тях още държеше нажежения до червено гранатомет, така че лесно ги откри — и включи ракетните си двигатели. Прелетя над

парапета на пътя и се издигна във въздуха. Терористите бяха на почти петдесет метра под него в тъмнината.

Стовари се върху човека с гранатомета. Терористът падна тежко, но Патрик също загуби равновесие. Токовете удари го стреснаха със силата си. В този миг по гърба му забарабаниха куршуми, след това по шлема, после по гърдите. За секунди двама терористи пред него и зад него изпразниха пълнителите на автоматичните си оръжия. Костюмът запази живота му, но електрическите импулси почти го подлудиха. Докато се мъчеше да се задържи на крака, войниците презаредиха и отново откриха огън. На дисплея светна предупредителен сигнал — енергията спадна бързо. Той изтича напред, хвана стрелеца пред себе си, блъсна го с глава, счупи челюстта му, събори го... Право в гърдите го удари противотанкова ракета, изстреляна от около двадесет метра от пътеката. Патрик излетя назад и нагоре и падна зад предпазния парапет на пътеката върху шлюзна врата №5.

Когато отвори очи, провери системите на костюма. На индикатора в шлема се появи надпис „АВАРИЙНО!“. Това обясняваше защо не бе почувствал нови токови удари. Инфрачервеният скенер не работеше и той се отказа от него. Чувстваше тежест, сякаш върху гърдите му е седнал слон. Успя да се претърколи на ръце и стана, мъчейки се отчаяно да възстанови равновесие. Но беше жив, по дяволите, беше жив!

Една ръка хвана долната част на шлема и натисна главата му назад. Той я сграбчи, но с изненада откри, че няма сила да я отмести. Тогаво почувства острието на нож да прониква под гръдната кост.

— Е, добре, генерал Макланахан — каза един глас със силен немски акцент. — Двамата отдавна искаме да се срещнем. Аз съм майор Бруно Райнгрубер. Знаем, че от известно време ме търсите. Съжалявам, че не успях да убия брат ви или вашия приятел д-р Джон Мастърс, но сега ще се постарая да не ви разочаровам.

Патрик удари със свободната си ръка Райнгрубер, но не постигна никакъв ефект.

— Изглежда костюмът ви вече не работи, генерале — каза Райнгрубер.

Той леко натисна острието на ножа.

— Ако моят човек казва истината — продължи майорът, — вашият костюм няма да се активира при постепенен натиск. Така че ще

ви убия елегантно и бавно...

Ножът проникна през тъканта. Охлаждащата течност от системата започна да излиза със свистене.

— Още малко и Оловния войник вече няма да ни безпокои. — Германецът говореше злокобно, докато острието проникваше през костюма, през памучното бельо и достигна до гърдите му. Патрик извика. — Auf Wiedersehen^[7], генерале.

Ножът проби кожата му...

Но не всички системи на костюма бяха безжизнени. Газовите акумулатори на ракетните двигатели бяха напълно заредени. Болката се засили и Патрик се закашля вътре в шлема. Точно когато ножът прониза кожата и се заби в плътта, той концентрира останалата в костюма електроенергия, опря крака в шлюзната врата и включи двигателите. Те изтласкаха Патрик заедно с вкопчения в него Райнгрубер нагоре в пространството.

Германецът изкрещя, когато полетяха над преливника към Американ ривър. Ужасен до смърт, той се държеше здраво за Патрик и при падането в леденостудената вода *неговото* тяло пое главния удар.

Силният поток понесе Патрик по течението. В шлема имаше достатъчно въздух да диша, макар че студената вода проникваше през направения от ножа срез. Захранващият блок в раницата го теглеше надолу. Той отчаяно затърси скобите, намери ги и откачи раницата от гърба си. Шлемът му изскочи над водната повърхност. Зарита с крака, заразмахва ръце и установи, че е достатъчно силен да се държи над водата. Откачи и шлема, и го свали. Студеният влажен въздух никога не му се беше струвал толкова приятен. От нахлулата в костюма вода краката му започнаха да се схващат, но дишаше, беше жив.

Сега накъде, къде е най-близкият бряг? Тогава чу вик: „Патрик! Насам!“. Беше Хал Бригс. Светлини осветиха реката, насочиха се към него. Бригс бе видял боя на пътеката и бе открил Патрик в разпенената вода. Минути по-късно го измъкнаха от водата и му оказаха първа помощ.

— Проверете язовира, Хал — с мъка каза Патрик през тракащите си зъби. Лицето му беше побледняло, ръцете, устните и краката трепереха неудържимо. — Проверете язовира!

— В момента точно това правят, Патрик — увери го Бригс, докато го пренасяха в линейката. — Вече намериха няколко мини. Вие

бяхте прав, Таунсенд щеше да взриви шлюзните врати.

— Кажете им да потърсят Райнгрубер — каза припряно Патрик. — Щом аз оцелях при това падане, може и той да е жив.

— Не се безпокойте за това, Патрик — успокой го Бригс. — За тази нощ вие свършихте каквото трябва. Оставете останалото на Националната гвардия и на ФБР...

Огромни огнени светкавици осветиха небето зад тях. Секунди по-късно се чу силен грохот, трясък от чупеща се стомана, бучене на отприщена вода.

— Експлозии на язовира! — извика някой.

На светлината на прожекторите видяха парчета от шлюзните врати да летят във въздуха. Една от тях се откъсна от язовирната стена и се запремята във въздуха като подхваната от вятъра карта за игра. През отвора бликна воден стълб като масивен страничен гейзер.

По скалите и чакъла затичаха обути в ботуши крака, затръшваха се врати на коли и камиони, превозните средства се изтегляха по пътя, далеч от реката, от водната стихия, която помиташе всичко по пътя си.

*Авеню „Уат“ и булевард „Елкхорн“, Сакраменто, Калифорния
Малко по-късно*

„Това, което става, дами и господа — каза говорителят по радиото, — е терористичен акт от голям мащаб. Четири от осемте шлюзни врати на язовира Фолсъм са разкъсани от взривове. Ето какво знаем досега: След получаване на информация за възможни саботажни действия полицията и ФБР отиват на язовира Фолсъм. Поделения на шерифството обезвреждат няколко експлозива поставени на язовирната стена, но не успяват да открият всички и те избухват, вероятно взривени чрез часовников механизъм или дистанционно. На местата на експлозиите язовирната стена се е напукала.

Водната лавина се движи със скорост приблизително десет километра в час. Очаква се да достигне града след по-малко от три часа. Всички живеещи в застрашените от наводнение ниски райони в близост до Американ ривър незабавно да се евакуират.“

Кола с емблемата на Националната гвардия наближи портала на военновъздушната база „Макклелан“ откъм булевард „Елкхорн“ и пътникът на предната седалка изключи радиото. Следваха я три други

коли. На портала беше истинска лудница. Четирите коли се наредиха на дългата опашка от военни и граждански товарни автомобили, опитващи се да влязат в базата. Охраната преглеждаше набързо военните коли, така че четирите автомобили влязоха без всякакви трудности.

Една от колите се отдели и се насочи на изток, спря пред караулното помещение на охраната. Другите се отправиха към самолетните писти и хангарите. Четирима войници в пълно бойно снаряжение заеха стратегическите места на пътищата, водещи към хангарите.

Грегъри Таунсенд и осемнадесет негови войници слязоха от останалите коли и взривиха централния комуникационен център и трафопоста, прекъснаха електрозахранването на по-голяма част от базата. Това не засегна захранването вътре в хангарите, но деактивира охранителните системи около тях. Хората на Таунсенд разрушиха портала и се отправиха към хангарите.

Те бяха осем, но англичанинът имаше за цел само четири, онези от западната страна. По негов сигнал войниците взривиха едновременно външните им врати и нахлуха вътре. Те бързо неутрализираха охраната като ликвидираха нейната въоръжена съпротива.

Пред Грегъри Таунсенд и неговите войници се намираха четири изтребители бомбардировачи Ф-117А „Найт Хоук Стелт“. Тези необичайни на вид самолети с корпус, напомнящ пирамида, с къси остри крила и тънки, високо стърчащи опашки, бяха ветерани от войната в Персийския залив. Всеки беше извършил повече от тридесет полета и бе останал незасегнат от силната иракска противовъздушна отбрана. Макар че можеха да пренасят само два тона и половина бойни средства — обикновено две еднотонни бомби с лазерно насочване — и бяха на повече от петнадесет години, те все още бяха в добро състояние. И понеже на практика бяха невидими за радара и неуязвими за повечето модерни противовъздушни системи, тези изтребители бяха най-смъртоносните военни самолети в света...

И сега те принадлежаха на Грегъри Таунсенд.

Докато войниците зареждаха самолетите с гориво, Таунсенд и четирима опитни военни пилоти се изкачиха по специалните стълбички, конструирани за изтребителите Ф-117, вдигнаха капаците

на пилотските кабинни и започнаха предстартовата проверка. Тя вървеше бързо.

Пилотите нямаха за задача да се подготвят за бойна операция. Те просто трябваше да се уверят, че има достатъчно гориво за прелитане на неколкостотин километра до едно изолирано летище в Невада, където щяха да заредят. След това ги чакаше полет до Южна Африка, където една нетърпелива международна армия от търговци чакаше да започне търга на столетието.

— Докладвайте готовност за рулиране към стартовата линия — заповяда Таунсенд.

Когато всички пилоти заявиха, че са готови, вратите на хангарите бяха отворени ръчно. По пътя за рулиране до стартовата линия се бяха разположили войници.

— Освободете спирачките! — заповяда Таунсенд.

В този момент единият пилот видя нещо да се движи отдясно. Като изневиделица точно пред неговия хангар се появи войник в пълно бойно снаряжение и шлем. Носеше нещо приличащо на две големи торби от груб вълнен плат. Той ги остави на асфалта, после се пресегна с лявата си ръка и хвърли едната под носовия колесник на самолета.

— Nein! — извика пилотът. — Какво правите? Освободете пътя!

Пилотът се взря в препятствието и разбра, че на пътя му не бяха хвърлени торби... бяха *тела*! Войнишки тела. Този... този непознат беше хвърлил тела под колелата, за да му попречи да се придвижи!

— Тревога! Противник! — вдигна тревога той. — Спрян съм! Не мога да продължа!

— Номер четири, включи на пълна мощност! — изкомандва Таунсенд, който от кабината си не можеше да види какво става. — Незабавно тръгвай! Всички други да преминат на максимална скорост!

Пилотът дръпна клапите на максимална мощност, опитвайки се да премине през телата на мъртвите си другари. Противникът не се виждаше, скрит под носа на Ф-117. Секунди по-късно германецът почувства четири силни удара. Самолетът се разтърси и спря. Пред очите му противникът отново се появи и взе личното оръжие на мъртвите войници. Той стреля в няколко от гумите.

Стъписан, пилотът върна клапите обратно, отвори капака и скочи от самолета. Той видя как нападателят спокойно отиде до самолет номер три. Германецът се наведе, взе автомата М-16 от мъртвия си

другар и стреля от петнадесет метра. Нямахте начин да не улучи... Човекът обаче не падна. Дори се обърна да го погледне, докато куршумите отскачаха от него, после продължи напред.

И тогава пилотът разбра, че това е той. Оловния войник. Беше жив! Смятаха, че са го убили при експлозията на язовира, но той беше жив!

Оловния войник достигна третия Ф-117 и изстреля няколко куршума в лявото колело на главния му колесник. Външната гума се спуска, но самолетът продължи да се движи. Докато пилотът на самолета гледаше смаян, фигурата с шлема скочи петнадесет метра над предното стъкло на кабината и стъпи на лявото крило.

Пред очите на пилота Оловния войник пусна един празен пистолет в отвора на левия двигател. Засмукан в турбината, той за секунди направи на парчета компресиращите лопатки, които полетяха на всички страни, пробиха хидравличните тръбопроводи и разбиха целия двигател и част от лявата страна на корпуса.

Първите два самолета бързо се отдалечаваха. Оловния войник се прехвърли върху дясното криво на повредения самолет, скочи на земята и се затича към отдалечаващите се изстребители. Щом ракетните двигатели в ботушите му се презаредиха, скочи. Падна точно върху кабината на втория самолет. Без да има за какво да се хване, при бързо нарастващата скорост на рулиране на самолета той заудря стъклените панели на кабината. Левият му юмрук ги разби с лекота, той влезе в пилотската кабина, удари с глава дисплея над таблото за управление и се пресегна към пилота.

— Той е на моя самолет! — изкрещя германецът по радиото, отдръпвайки се от протегнатата към него ръка.

Оловния войник не успя да го достигне, затова дръпна лоста за катапултиране, после включи реактивните двигатели на ботушите си и изскочи от самолета. Пилотът изхвърча заедно с катапултната седалка през счупения капак на кабината. Той излетя стотина метра нагоре в нощното небе. Парашутът му се разтвори, но преди да успее да направи някаква маневра, пилотът падна на пистата за рулиране. Стартирането на катапулта автоматично прекъсна притока на гориво към двигателите, самолетът продължи по инерция напред, удари се в оградата на основната писта и спря.

Оловния войник се изправи на крака и огледа района през инфрачервения си визьор. Беше много късно да достигне Таунсенд в първия Ф-117. Докато ракетните двигатели на ботушите му се заредят напълно, Таунсенд излетя в нощното небе. Онзи, на когото наистина искаше да отмъсти, се беше спасил.

— Е, генерал Макланахан — чу той по радиото в шлема си, настроен на аварийния УКВ канал. — Постъпката ви беше много доблестна. Но моите клиенти ще бъдат доволни и на един самолет. Лека нощ. Наслаждавайте се на остатъците от вашия град.

Неочаквано пред Оловния войник се появи една последна възможност. Хеликоптер „УХ-1“ с надпис „КАЛИФОРНИЙСКА НАЦИОНАЛНА ГВАРДИЯ“ кацна на площадката точно пред хангарите на Ф-117. Той беше дошъл според плана да вдигне няколко избрани членове от групата на Таунсенд. Войниците се затичаха да се качат. Оловния войник прелетя над пистите и когато натовареният хеликоптер се издигаше, той скочи и се хвана за десния плаз, после за куката за вдигане на товари, възседна плаза и се настани за пътуване. Пилотът дори не усети допълнителното тегло, защото вече беше включил на пълна мощност.

Хеликоптерът се насочи на изток. Той се издигна на пет хиляди метра, за да премине над планините на Сиера Невада. Оловния войник мобилизира всичките си сили, за да се задържи в студения нощен въздух, който свистеше покрай него с двеста километра в час. Два часа по-късно хеликоптерът пикира над стръмни канари и продължи на малка височина над пустинна долина. Появи се летище. Беше заобиколено от изоставени на вид военни хангари и промишлени постройки. Когато мина ниско над група дървени постройки Оловния войник скочи, като използва реактивните си двигатели да убие удара от падането.

Мястото имаше необичаен вид. Приличаше на изоставен град. Хангарите бяха достатъчно големи да подслонят най-големия военен или граждански самолет, но бяха празни и порутени. Той видя изкривени, ръждясали съоръжения, напомнящи нефтена рафинерия или голям завод. Земята беше покрита с кактуси, бял трън и дебел слой прах. Виждаше се дълга, неосветена писта и голяма площадка за кацане, осветена от сини сигнални лампи. Единствените други светлини идваха от една самотна сграда в северния край, над която се

въртеше антената на летищния радиофар. На покрива се издигаха и няколко други радиоантени. Отпред растяха няколко хилави дървета, наблизко имаше цистерна за зареждане. Оловния войник се насочи нататък.

Един надпис показваше, че сградата е стационарен централен базов авиооператор — СБО — наречен „Авиосервиз Тонопа“. Той знаеше, че в най-южната част на щата, по средата между Рено и Лас Вегас има малък пустинен град Тонопа, Невада. Това трябваше да е той. От вида на летището предположи, че някога сигурно е било военна база.

Секунди по-късно хеликоптерът се приземи на площадката и терористите на Таунсенд слязоха. Скоро след това Оловния войник чу от сградата да долитат викове на немски. Бяха я завзели. Той надникна през един прозорец и видя ужасена жена, свила се пред мъж с пистолет в ръка.

Чу се приглушено изсвирване и по краищата на пистата светнаха бели лампи. В небето се появи един изстребител Ф-117, спусна се ниско и се насочи към дългата писта по посока на вятъра. Оловния войник включи инфрачервения си скенер, за да наблюдава кацането. Самолетът се приземи на самия край на пистата, придвижи се по нея и спря точно навреме в северния край. После зави по пистата за рулиране, достигна до площадката, направи пълен завой и отново се върна на пистата за рулиране, сега насочен на юг. Цистерната тръгна към него.

Първата грижа на Оловния войник беше заложницата, не Ф-117. Той се промъкна пред сградата и погледна през стъклената врата. Никой не се виждаше. Най-вероятно човекът с пистолета бе скрил жената зад паравана. Оловния войник се втурна вътре, включи реактивните си двигатели и полетя право към вратата и я събори. Точно срещу него бе терористът. Побърза да избие пистолета от ръцете му. Един удар с облечения в ръкавица юмрук и мъжът изхвърча навън.

— Сега всичко е наред — каза Оловния войник на изплашената жена. — Но терористите са завладели летището. Вие трябва тихо да излезете отук и да телефонирате за помощ. Тук има ли телефон?

— Има един зад сградата — каза тя с треперещ глас.

— Предайте на полицията, че терористите, които откраднаха изстребителите „Стелт“ от въздушната база в Сакраменто, са кацнали

тук да заредят, след което отново ще отлетят. После се скрийте, докато дойде помощ.

Жената отиде да телефонира, а той взе пистолета на терориста, надникна през вратата и излезе.

— Побързайте, дявол да ви вземе! — изкрещя Таунсенд.

— Помпата на тази цистерна е много бавна, полковник — отговори войникът. — Очевидно базата не се използва често, а цистерната още по-малко.

Таунсенд отново изруга. Поставеният на пост в сградата бе пропуснал втора петминутна проверка — положението ставаше тревожно. Хеликоптерът избухна в пламък, последван от експлозия. Зад сградата се чу пушечна стрелба, но миг по-късно престана.

— Прекъсвайте! — извика Таунсенд. — Пригответе се за отбрана!

Тишина. Къде са неговите хора? Той погледна към цистерната и видя четирима да лежат на земята. „Боже мой, кога е станало това?“

Таунсенд тъкмо сложи шлема си и завърши със затягане на коланите, когато по аварийния УКВ канал на охраната прозвуча глас:

— Таунсенд. Грегъри Таунсенд. Чувате ли ме?

Таунсенд бързо провери бутоните на таблото пред себе си и хвърли поглед на контролните уреди, но разбра, че ще бъде истинско самоубийство, ако се опита да излети. Той отвори капака на пилотската кабина.

— Оловния войник, предполагам? Радвам се, че сте дошли да ме изпратите, генерал Макланахан. Моите хора ми докладваха, че сте били убит от майор Райнгрубер. Изглежда са сгрешили.

— Както сам виждате съм тук. Но не съм дошъл да ви пожелаая лек път и да ви махам за сбогом. Вие няма да отидете никъде, Таунсенд. Време е да платите за всички загинали и за злините, което сторихте.

— Ще ви кажа за какво ще платя, генерале — отвърна Таунсенд. — Ще ви предложи същата сделка, както и преди, само че по-добра: двамата с вас да станем партньори. С едно телефонно обаждане, генерале, мога да открия на ваше име сметка с десет милиона долара в някоя офшорна банка. Нещо повече, ще ви дам и половината от онова,

което можем да вземем от продажбата на този самолет. Ще си разделим двеста, може би триста милиона долара. Само едно мое обаждане и парите са ваши.

Отговори му стрелба с автоматично оръжие. Гумите на левия колесник се пръснаха. После експлодираха гумите на предния колесник и самолетът легна върху асфалта на главините.

— Можете да изключите двигателите и да слезете, Таунсенд — каза Оловния войник. — Арестуван сте.

С гневни движения Таунсенд затвори дроселите, отвори капака на пилотската кабина, развърза коланите и излезе. Разтреперан от гняв той застана пред облечената в тъмно фигура.

— Жалко същество! — изкрещя той. — Вие току-що провалихте сделка за милиони и за двама ни.

— Там, където отивате, няма да са ви нужни пари, Таунсенд.

— Така ли смятате? — извика англичанинът. — Силни приказки за човек, който се крие зад електронен костюм. Страхливец! Свалете тези доспехи и излезте да се бием, като човек с човек. Или ви е страх?

Не вярващ на очите си, Таунсенд видя как фигурата свали от гърба си раницата със захранващия блок.

— Е, добре. Виждам, че все още ви е останало някакво достойнство, генерале...

Но изненадата не бе приключила. Когато Оловния войник разкопча и свали шлема си, Таунсенд видя не лицето на генерал Патрик Макланахан, а на неговия брат. Не можеше да повярва на очите си.

— Боже мой! Полицай Макланахан! Следвате стъпките на мъртвия си брат.

— Патрик е жив, Таунсенд — каза хладно Пол. — Майор Райнгрубер загина.

Таунсенд съумя да запази самообладание.

— И така да е, вие сте тук, а той не е. Двамата можем да постигнем делово споразумение. Готов съм да купя свободата си за десет милиона долара. Вие получавате изтребителя, арестувате всичките ми хора, включително онези, които убиха вашите колеги полицаи. Както разбрах, вие сега сте без работа, на мизерна инвалидна пенсия. Тук сме само двамата. Едно телефонно обаждане и на Каймановите острови на ваше име ще бъде открита тайна банкова

сметка с десет милиона долара. Ще можете да станете адвокат или да прекарате живота си във фантазии в една страна, където никакъв закон не може да ви засегне.

— Аз имам още по-добра идея за вас, Таунсенд — отговори Пол. Той отиде до един от лежащите в безсъзнание войници и измъкна бойния му нож. — Ако вие ме убиете, запазвате вашите десет милиона долара и сте свободен.

Таунсенд се усмихна доволен и с театрален замах извади ножа си.

— Вие сте джентълмен, полицай Макланахан — каза той... и нападна със скоростта на кобра.

Боят изглеждаше приключил, преди да е започнал. Таунсенд се престори, че ще удари Пол по главата, после отклони ножа към лявото му рамо. Пол не направи никакъв опит за контраатака. Той просто вдигна лявата си ръка да блокира нападението. Но закъсна. Ножът на Таунсенд се заби до дръжката. Полковникът се засмя в лицето му и опита да измъкне острието... Откри, че здраво е заседнало...

... и преди да дойде на себе си от изненада, ножът на Пол се заби дълбоко в корема му.

Таунсенд падна на колене, хванал се за диафрагмата. Той наблюдаваше онемял как Пол Макланахан разклати големия му нож и го измъкна от рамото си. Нямахте кръв. Нито капка.

— Непонятно ти е нали, Таунсенд? — попита го Пол Макланахан.

Той свали ръкавиците си, отвори костюма отпред, вдигна левия си ръкав. Под него имаше алуминиева протеза. Движеше се като истинска ръка, но определено не беше човешка. Беше една от протезите на „Скай Мастърс“, прикрепена и активирана, без каквито и да било козметични подобрения.

— Това дължа на вас — каза той. — Вашата кръвожадна атака ми я даде. Изпитвах съжаление към себе си и не я исках, но се радвам, че вие ми помогнахте да променя решението си. Какво мислите за това, полковник?

Грегъри Таунсенд вече нямаше възможност да отговори.

[1] Добро утро (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Много добре (нем.). — Б.пр. ↑

- [3] Господин доктор (нем.). — Б.пр. ↑
- [4] Добра работа, господин майор (нем.). — Б.пр. ↑
- [5] Имаме един проблем, господин полковник (нем.). — Б.пр. ↑
- [6] Стой (нем.). — Б.пр. ↑
- [7] Довиждане (нем.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Сакраменто, Калифорния

Понеделник, 1 юни 1998, 10:15 тихоокеанско време

— Градът изглежда се връща към нормалния си живот — каза Уенди Макланахан на своя девер.

Брадли спеше на задната седалка между нея и Патрик. Пол бе дошъл да ги изпрати до летище „Матер“, откъдето щяха да излетят за Сан Диего. Всички бяха радостни, че последните няколко месеца са вече зад гърба им.

— И да, и не — отвърна Пол, а електронно синтезираният му глас прозвуча по-естествено от всеки друг път. — Наистина изглежда така, но много от старите проблеми не са решени. Според мен неприятностите тепърва предстоят. Рокерските банди набират сили и всяка от тях ще се стреми да запълни оставената от „Сатанинско братство“ празнина. Производството на метамфетамин още не се е разраснало, но се боя, че мексиканците бързо ще навлязат в него. Ще мине доста време, докато се възстанови нормалният живот.

Уенди поклати глава.

— Аз все още не мога да повярвам, че някой може да причини толкова много смърт и опустошения, само за да отвлече вниманието от един обир...

— Безполезно е да търсим рационално обяснение за неговите действия — каза Патрик. — Таунсенд беше най-лудият човек след Анри Казо... дори по-луд и от него. И той щеше да продължи, ако не беше ти, братко.

— Целият окръг ти дължи голяма благодарност за онова, което двамата с Хал направихте при язовира, Патрик — каза младежът. — Ако бяха взривени и другите шлюзни врати, човешките жертви щяха да са много повече. Сакраменто имаше късмет.

— По-добре, че хората не научиха какво точно се случи на язовирната стена — замислено изрече по-големият брат. — И без това

името ми прекалено често се появяваше в сакраментските вестници. Ще ми се да се прибера у дома и да оставя града на твоите грижи.

— Радвам се, че се връщам в Сакраментската полиция — продължи Пол. — Не съм си и мислил, че някога ще го кажа, но наистина съм задължен на Барона.

— Така е. И двамата сме му задължени. Той оцени нашите усилия и ни помогна. Но ти трябва да продължиш да работиш като полицай. Градът наистина има нужда от теб. — Патрик видя тъжната усмивка на брат си. — Зная какво си мислиш — добави той. — Смяташ, че новата ти служба не може да ти замени улицата. Не забравяй, че отново си в списъка на действащите полицаи, все още носиш значката на татко и все още помагаш на обществото. А Сакраменто наистина се нуждае от твоята помощ.

Пол извади значката от джоба си и я стисна в ръка.

— Сигурно си прав. Пък кой знае? Може би на новото си място ще мога да докажа, че протезата и изкуственият глас не са проблем за полицейската работа.

Гласът му прозвуча по-весело.

— Какво ще стане с Том Чандлър? — попита Уенди. — Знае ли се вече?

— Има смекчаващи вината обстоятелства, защото Чандлър все пак спаси Хелън — отговори Пол. — Но го очаква затвор. Струва ми се много се е променил. Извади късмет, че остана жив. Колко много свестни хора загинаха от ръката на Таунсенд.

Когато приближиха отклонението към летище „Матер“, видяха група разтревожени хора. Виеха сирени, един мъж тичаше откъм брега с чувал в ръце. Полицаяте се наведоха да се предпазят, след като крадецът извади от панталоните си пистолет. Уенди погледна към своя съпруг и към девера си. По лицата им прочете какво мислят: „Костюмът е в багажника. Захранващият блок е зареден. За минута мога да го облека...“.

Крадецът явно се уплаши, защото вдигна ръце във въздуха да се предаде и моментално беше арестуван. Братята с облекчение се отпуснаха на седалките.

Патрик заговори, сякаш в отговор на безмълвния въпрос на Пол:

— Да, Хал Бригс и неговите хора все още се интересуват от технологията БЕРП. Но преди да я предложим на някого, искаме да

премахнем дефектите. А Джон предпочита да я даде на авиокомпаниите за защита на багажните отделения на самолетите.

— Надявам се, че Джон ще осъществи желанието си — каза Пол и се усмихна. После попита: — А ти? Какви са плановете ти, Патрик?

— Отивам си у дома. Имам син, за който да се грижа, и, разбира се, ще помисля и за бъдещето — отвърна Патрик. — Генерал Самсън от „Дриймланд“ все още ми предлага място на заместник-командир в „Хай технолъджи аероспейс уепънс сентър“. До октомври трябва окончателно да реша дали да приема предложението. Но Джон и Хелън в момента се нуждаят от помощ, за да възстановят компанията.

Мисълта за двамата учени накара Уенди да се усмихне.

— Чудесно е, че сега отново работят заедно — каза тя. — Радвам се, че са щастливи.

Патрик кимна, но очевидно някаква мисъл занимаваше ума му.

— Братко, има нещо, което отдавна се каня да ти кажа...

— Няма нужда, Патрик — отвърна Пол. — Мисля, че се досещам какви задачи си изпълнявал през изминалите няколко години... Но и аз искам да ти кажа нещо. Зная колко обичаш Джон и компанията, но съм убеден, че ще си много по-щастлив във Военновъздушните сили, където ще вършиш онова, което си правил цял живот. Ти си генерал. Иди в твоята база, където и да се намира тя, застани пред твоите войници, командвай ги и ги води. Ти не си толкова стар и все още можеш от време на време да летиш с реактивни самолети, но не по-малко важно е да предадеш своя опит на онези ентузиазирани млади мъже, които са готови да служат на родината. Ти просто трябва да ги научиш как най-добре да изпълнят дълга си.

Патрик погледна недоумяващо брат си.

— И как, по дяволите, се извъди толкова умен, малкия?

— Опитвам се да ти подражавам, братко — отвърна Пол. — Просто се старая да приличам на теб.

Самолетът излетя за Сан Диего. Пол Макланахан караше по главен път 50, когато клетъчният телефон позвъни. Той го вдигна и каза:

— Здравей, Джон.

— Здравей, Пол — отвърна Мастърс. — Тръгнаха ли?

— Да.

— Какво каза Патрик?

— Нищо определено — отговори Пол. — Мисля, че ще приеме работата във Военновъздушните сили. Ще се постараете да бъде добър баща. Много иска това. Вероятно ще работи при теб още няколко месеца, но през октомври ще постъпи при военните.

— И аз така мисля — потвърди Джон. — Слушай, има някои нови неща, с които можем да подобрим твоята протеза. Ще бъда при теб следващата седмица. Ще ти отнема само няколко часа. Няма да отсъстваш от работа.

— За какви неща става дума?

— О, мисля, че ще ти харесат — отвърна Джон. — Малко по-добър външен вид, някои функции за контрол на оръжието, които искам да изпробвам.

— А какво става с костюма? — попита Пол.

— Ще донеса най-новата модификация — каза Мастърс. — Подобрих защитата срещу бавно проникване, вече има по-добър контрол на разхода на енергия.

— Добре — съгласи се Пол. — Разполагам с информация за съживяване на производството на мет в щата. Имам чувството, че Оловния войник отново трябва да се появи.

— В Националната агенция за борба с наркотиците има една работа, която мисля, че може да бъде идеална за теб — каза Джон. — Чувал ли си за тази агенция?

— Разбира се — каза Пол.

Националната агенция за борба с наркотиците беше федерален, щатски и местен орган. Служеше като център за обмен на информация и там се изучаваха новостите в нелегалната търговия с дрога, и се разработваха тактики за обединяване на усилията на армия, полиция, прокуратура за постигане на по-ефективни резултати. НАБИ формираше група от най-изявените личности в тази борба, която да провежда контраоперации на територията на Съединените щати.

— Горя от нетърпение да започна — заяви Пол.

— Ти само ми дай дума и ще бъдеш в списъка — каза Джон Мастърс.

— Имаш думата ми, Джон — каза новият Оловен войник. — Имаш думата ми.

ЗА АВТОРА

Дел Браун е бивш капитан от Военновъздушните сили на САЩ. Живее в Невада, където често може да бъде видян да лети на собствения си самолет. Автор е на десет романа, всеки от които бе обявен за бестселър от „Ню Йорк Таймс“.

Издание:

Дел Браун. Оловния войник
Американска. Първо издание
ИК „Бард“ ООД, София, 1999
Редактор: Олга Герова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.